

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Charming DECEPTION

BAYSHORE BILLIONAIRES

JAINE DIAMOND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Büyüleyici Aldatma

Bayshore Milyarderleri

Jaine Diamond

Büyüleyici Aldatma

Jaine Diamond

Telif hakkı © 2024 Jaine Diamond Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde yer alan kısa alıntılar hariç, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz, yüklenemez veya dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk Baskı Haziran 2024

Kapak ve iç tasarım: Jaine Diamond / DreamWarp Publishing Ltd. Düzenleme: Linda

Ingmanson

Yayıncı: DreamWarp Publishing Ltd.

www.jainediamond.com

Jaine'in **Diamond Club Haber Bültenine** katılarak ücretsiz bonus içerikler,
yeni yayın bilgileri, hediyeler ve içeriden haberler alın.

Büyüleyici Aldatma

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45 Epilog](#)

[Jane Diamond'ın Eserleri](#)

[Okuyuculara Not ve Teşekkürler Çalma](#)

[Listesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

Okurlarıma; bu inanılmaz yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.
Ve buraya yeni gelenlere: Dirtyverse'e hoş geldiniz.

Önsöz

Jameson

Vance Bayshore tatil köyündeki lüks süitin oturma odasına girdiğimde, kardeşlerim kahve masasının etrafında oturmuş beni bekliyorlardı.

Şömineden gelen ateş ışığı duvarlarda titriyor ve yağmur, tavandan tabana pencerelere vuruyor, Coal Harbour'ın suları gece karanlığında çalkalanıyor. "Kim öldü?" Barın arkasına geçiyorum. "Burası tam anlamıyla gotik."

"Sen de öleceksin," diye homurdanıyor Harlan, ben kendime bir içki hazırlarken, "eğer gelip kışını oturtmazsan."

"Ne? Geciken bir işim vardı."

Harlan homurdanır. Ayaklarını sehpa uzatmış, ayakkabılarıyla birlikte kanatlı koltuğa yaslanmış. Teorik olarak üç erkek kardeşim ve bir kız kardeşim var, ama gerçekte iki erkek kardeşim, bir kız kardeşim ve erkek gibi görünen ama muhtemelen bir tür iblis olan bir kardeşim var. "Dur tahmin edeyim," der Harlan yavaşça. "Oral seks beklediğinden uzun sürdü."

"Aslında öyle oldu."

"Ben buradayım," der kız kardeşim Savannah, ben onunla Damian'ın arasına, kavisli kanepeye otururken sinirli bir şekilde. Odadaki atmosfer çok gergin. Tüm erkek kardeşlerim ve ben koyu renk takım elbise giyiyoruz, Savannah ise siyah bir elbise giyiyor.

Bu gece burada ne yaptığımızı bile bilmiyorum. Az önce büyükbabamızın avukatından bir telefon aldım ve bana katılımın "zorunlu" olduğunu ve bunun "vasiyetle ilgili bir iş" olduğunu söyledi. Ama son birkaç kez beşimiz böyle bir araya geldiğimizde hepimiz gergin olmuştuk.

Bir hafta önce, dedemizin cenazesinde onun hayatını ve mirasını kutlamak için bir araya gelmiştik, dün ise vasiyetinin okunması için toplanmıştık. Sevgili dedemizi ve aile reisini umduğumuzdan daha erken kaybetmiş olmakla kalmamış, vasiyetinde bize bir sürpriz de bırakmıştı: onun için bu kadar önemli olduğunu bile bilmediğimiz bir mirasçı.

Stoddard Vance torunlarına öğrettiği bir şey varsa, o da asla tüm kartlarını bir kerede masaya koymamak gerektiği idi.

Bu da demek oluyor ki... belki de hala oynayacağı bir eli vardır.

"Neden yaşlı Stodd hala bizimle oynuyormuş gibi hissediyorum?" Damian, Graysen ayağa kalkarken benim düşüncelerimi dile getiriyor.

"Hadi başlayalım," diyor Graysen. O bile burada olmaktan pek memnun görünmüyor, oysa burada yaşıyor.

"Nasıl?" diye soruyorum.

Ceketinin içinden bir zarf çıkarır. "Büyükbabadan bir mektup var."

"Valerie, sen gelmeden hemen önce bıraktı," diye Savannah bana bilgi veriyor.

Valerie, büyükbabamızın uzun süredir sekreteriydi ve onun ölüm döşeğindeyken öğrendiğimiz kadarıyla, sevgilisiydi. Onlarca yıldır tutkulu bir ilişki yaşıyorlardı. Büyükannem ölmeden önce bile.

Büyükbabamın hayatı, ölümlerine bile büyük bir sürprizlerle doluydu. Ve görünüşe göre, Valerie hala onun emirlerini yerine getiriyor, mezarından bile. Tıpkı geri kalanımız gibi.

"Valerie birlikte okumamız gerektiğini söyledi, o yüzden." Graysen zarfı yırtarak açar, mektubu açar ve okur: "*Buraya bir oyun oynamaya geldiniz.*"

Damian sırtarak başını sallar. Savannah içinden güler. Harlan homurdanır. Ama aslında şaşırmamalıyız.

Büyükbabamız bir oyun ustasıydı. Spor, rekabet, kaliteli içkiler (ve belli ki onun için takvimini düzenleyen kadınlar) severdi. İlk milyonlarını lüks spor barları zincirinden kazanmış ve Vance Industries'in bugün olduğu haline gelen bir emlak geliştirme imparatorluğu kurmuştu.

Bu, çok sektörlü, milyarlarca dolarlık bir şirketler ailesidir.

"*Bu mektubu okuyorsanız, ben ölmüşüm demektir,*" diye devam eder Graysen, büyükbabasının açık sözlülüğüne iç çekerek. "*Bu yılın başlarında, kalan zamanımın azaldığının farkında olarak, her birinizle ayrı ayrı görüştim. Ve size çok önemli bir soru sordum.*" Graysen başını kaldırır, gri gözleri hepimizi tarar.

Kahretsin. O konuşmayı hatırlıyorum.

"*Size sordum,*" diye okumaya devam ediyor, "*kardeşlerinizden birine, onun gerçekte ne kadar güçlü olduğunu test edecek, onu büyümeye ve kendini geliştirmeye itecek bir zorluk seçebildiniz, bu ne olurdu? Bu*

konuşmalardan, şimdi tahmin edebileceğiniz gibi, bu odadaki başka biri tarafından her biriniz için böyle bir zorluk tasarlandı."

Bakışlarım Harlan'ın kilerle karşılaşır ve o tembelce bana parmağını gösterir.

"O konuşmayı aramızda saklamanızı istemiştin," diye devam eder Graysen. "Hepinizin bunu yaptığınıza inanıyorum. Sevgili Valerie'ye, benim için zorlukları yazıp saklamasını emanet ettim. Tasarladığınız beş zorluk, şimdi önünüzdeki kutunun içinde, her biriniz için birer tane olmak üzere beş zarfın içinde bulunuyor."

Şimdi aramızdaki sehpa da duran tahta kutuyu fark ediyorum: Büyükbabamın antika puro kutularından biri.

"Her biriniz sırayla görevlerinizi tamamlamaya çalışacaksınız. Başlangıç olarak, sevgili torunum Savannah kutudan bir zarf çekecek." Savi'ye bakıyorum, o da omuz silkiyor. *"Seçilen zarfın üzerindeki isim, görevini tamamlamaya ilk başlayan kişi olacak. İlk kişi görevini tamamladığında, bir sonraki isim çekilmek üzere tekrar bir araya geleceksiniz, ve böyle devam edecek."*

"Yani, Savannah tek kadın olduğu için ilk seçme hakkı ona mı ait?" diye araya girer Harlan.

"İlk seçmek hiçbir şey ifade etmez," diyor.

"Açıkça belirtmek gerekirse," Graysen okumaya devam eder, "bu bir iş görevi değildir. Hepiniz Vance Industries'deki mevcut pozisyonlarınızı hak ettiniz. Ancak..."

Graysen mektubun ikinci ve son sayfasına geçerken bize bir göz atar.

"... aile şirketindeki hisseleriniz de dahil olmak üzere mirasınızın tamamını alabilmek için, bu zorluğu başarıyla tamamlamanız gerekir."

"İşte bu," diye mırıldanır Harlan.

Graysen'ı yakından izliyorum. En yaşlı olan o, kişisel ve profesyonel olarak her zaman hepimizin lideri olmuştur. Büyükbabadan sonra ikinci komutan. Şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Bu mektubu okuduktan sonra, oyunu tamamlamak için bir yıl süreniz var," diye devam eder. "Herhangi bir nedenle görevi tamamlayamazsanız, oyunu kaybedersiniz. Bu, mirasınızın tamamını kaybettiğiniz anlamına gelir. Aile şirketindeki hisseleriniz dahil, size bırakılan tüm para ve varlıklar, kazanan oyuncular, yani kardeşleriniz arasında yeniden dağıtılacaktır."

Harlan başını sandalyesine yaslar.

"Elbette, hepinizi seviyorum ve sizin yoksul ve parasız kalmanızı istemem. Oyunu kaybederseniz, oyunu kazananlar sizi istihdam etmeye devam etme seçeneğine sahip olacaklar, böylece Vance Industries'te bir yeriniz olmaya devam edeceksiniz."

"Diğer bir deyişle," diyor Harlan, "oyunu kaybederseniz, her şeyi kaybedersiniz. Ama merak etmeyin, diğerleri sizi temizlikçi olarak geri işe alabilir."

"Bu ustalık hayranlık uyandırıcı," diyor Savannah hayranlıkla. "En karanlık saatimizde birbirimize güvenmemizi sağlıyor. O saat gelirse tabii."

Evet. Bu kesinlikle oyun ustası boktan en yüksek seviye. Büyükbaba şu anda mezarında haykırıyor olmalı.

"Tam da istediği gibi," diye düşünür Damian. "Hayat... sonsuz bir oyun." Şöminenin üzerindeki dedesi ve büyükannesinin düğün fotoğrafına kadehini kaldırır.

"Şu konuda anlaşalım," diyor Savannah kuru ama sevgi dolu bir sesle, "bu oyun hepimizi birbirimize düşürmeyecek."

"Bu da benim mücadelem ne kadar zor olduğunu gösteriyor," diyor Harlan. "Her şey seninle ilgili değil, Harlan," diye mırıldanıyor Graysen. "En büyük kardeş ve kaybedecek en az şeyi olan kişi böyle diyor."

"Kaybedecek en az şeyi olan mı?" Graysen kaşlarını çatar. "Meydan okumamda başarısız olursam, CEO pozisyonumu kaybederim."

"Kuralları duydun," diye karşılık verir Harlan. "Seni yine de işe alabiliriz. Ve hiçbirimiz senin yerini alıp bu lanet imparatorluğu yönetmeye niyetli değiliz."

"O haklı," diyor Damian hafifçe.

"Hepimizin burada eşit risk altında olduğumuzu kabul edelim. Hepimiz kazanabilir ya da kaybedebiliriz." Savannah kadehini kaldırır. "Oyuna."

"Oyuna," diye hepimiz isteksizce hep birlikte söyler ve kadehlerimizi tokuştururuz. "Büyükbabaya," diye ekler Graysen.

"En iyi erkek ya da kadın kazansın." Damian sırtlıyor.

"Biz birbirimize karşı oynamıyoruz," diyorum.

"Tabii ki oynuyoruz." Damian'ın gözleri bana doğru parıldıyor, sinsî herif. "Dahası var."

Hepimiz hala ayakta duran ve mektubu elinde tutan Graysen'e bakarız.

"Öncelikle, hiçbiriniz bu görevi kimin hazırladığını bilmeyeceksiniz. Bu bilgiyi, görevi hazırlayan kişi, istediği zaman ve istediği şekilde açıklayabilir. Umarım bu oyunu, hayatınızı yaşadığınız gibi oynarsınız: rakipler olarak değil, bir takım olarak. Çünkü

sonunda, meydan okumayı başarıyla tamamlayıp oyunu kazanıp kazanmadığınıza karar vermek kardeşlerinize kalmış."

"Siktir," diye inler Harlan.

"Ayrıca, Vance ailesinin mahremiyetinin her zaman öncelikli olması gerektiğini hatırlatmak isterim. Bu odadaki kişiler dışında – ve bu kısım özellikle vurgulanmıştır – oyunu kimseyle tartışamaz veya zorlukları kimseye anlatamazsınız."

Zorluğumun ne olduğunu bilmediğim için, bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin etmek zor.

Ancak, *bir* zorluğun ne olduğunu biliyorum. Benim tasarladığım zorluk. Harlan'ın gözleri benimkilerle buluşur ve ben bakışlarımı kaçırarak viskimi yudumlarım.

Graysen mektubu puro kutusunun yanına koyar. "Peki, Savannah. Sanırım sıra sende."

Savannah ayağa kalkar, dar elbisesini düzeltir. "Tamam. Hadi bitirelim şunu."

Graysen puro kutusunu alır ve kapağını onun için açar.

"Ne görüyorsun?" diye sorarım.

"Zarflar," der kuru bir sesle.

Kutunun içini de görebilen Graysen, "Ters duruyorlar.

Üzerlerinde yazılı isimleri göremiyor."

"Ne yaparsan yap," diyor Harlan, "önce benimkini seçme."

"Belki de ilk seçilmenin bir avantajı vardır," diyor Savannah. "İşini çabuk halledersin."

"Ben ilk seçilmeyi tercih ederim." Damian arkasına yaslanarak "rakiplerini" inceliyor. "Sonuncu olmanın, herkesin görevini tamamlamış ve zamanın dolmak üzere olduğu bir durumda hissedeceğin baskıyı bir düşün."

"Ya da belki daha kötüsü..." diyor Savanna. "Ya hepimiz batırırsak?"

"Sadece bir isim seç artık," diye homurdanıyorum.

Savannah derin bir nefes alır ve kutuya uzanır. Balmumu mührüyle kapatılmış küçük altın bir zarf çıkarır.

Zarfı ters çevirip önündeki ismi okur. "*Jameson*."

Herkes bana bakar.

Harlan şeytani kahkahasını atar.

İnlerim ve saçımı elime alıp çekerim. Ağabeylerimden biri ya da ablamın, beni sınamak için bana özel bir meydan okuma hazırladığı fikri mi? Bu bir kabus gibi.

Ben kesinlikle aziz değilim.

"Bu boku gerçekten reddedemez miyiz?" Damian sırtıma hafifçe vururken Şikayet ediyorum. Bu meydan okumanın zor olacağını biliyorum. Bu yüzden benim için seçildi. Ve lanet bir oyun yüzünden mirasımı, hatta doęuŐtan hakkımı kaybetmek istemiyorum.

"Sadece oyunu oyna, Jamie." Savannah bana zarfı uzatır; üzerinde muhtemelen Valerie tarafından yazılmış olan adım yazmaktadır. "Büyükbabamın istediği buydu." Muhtemelen sorumluluktan kurtulduğu için rahatlamış bir Şekilde içkisini doldurmaya gider.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum. "Senin adın ilk çekilmedi." "Savannah da bizim gibi sırasını bekleyecek," diye hatırlatıyor Graysen

"Damian, "Hiçbirimizin seçeneği yok," diyor.

"Sadece erkek ol ve zarfını a," diye homurdanıyor Harlan. Hepsi beni izlediğini hissedebiliyorum.

Bundan kaçış yok; bu zarfın içinde ne yazarsa yazsın, bu görevi tamamlamam gerekiyor. Büyükbabamın istediği buydu.

Ne kadar zor ya da saçma olursa olsun. Oyunu kazanmak zorundayım.

Büyükbabamın, Vance'in baş harfi olan V harfiyle damgalanmıŐ mum mührünü kırıp zarfı açıyorum. İçinde bir kart var. Kartı çıkarıp görevimi okuyorum.

Sadece beş kelime.

Tekrar okudum. Ve tekrar.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek, sessizliğe bürünmüş odada derin bir nefes alıyorum. Sonra sakince ayağa kalkıp zarfı ve kartı sehpayı atıyorum. Hepsi okumak için eğiliyorlar.

"Hepiniz siktirin gidin," diyorum ve odadan ıkıyorum, Harlan'ın karanlık kahkahası omurgamı rpertir.

DOKSAN GÜN BOYUNCA SEKS YOK

Bölüm 1

Jameson

Gerçekten seks *yapamadığın* için seks hakkında düşünmemeye çalışana kadar, günde/saatte/dakikada kaç kez seks hakkında düşündüğünü fark etmezsin.

"Arabayı durdur."

Bunu söyleyeceğimi fark etmeden önce bu sözleri homurdanırım ve Bentley caddenin ortasında durur. Seks, düşüncelerimi uyuşturan bir zehir gibi beynimi istila etmiştir.

Bir kadın caddede eğilmiş duruyor.

Ayaklarının dibinde, ağzı açık bir tekerlekli valiz var. İçindekiler kaldırıma dökülmüş, ama benim baktığım şey bu değil. Kadın, yumuşak terrakotta renginde bir sundress giyiyor, fırfırlı eteği rüzgarda pürüzsüz, çıplak bacaklarının etrafında dalgalanıyor.

"Bir sonraki caddeden dolaşayım diye düşündüm..." Ön koltuktan Locke'un sert sesi bakışlarımı kesiyor ve ben de dikiz aynasından onun gözlerine bakıyorum. Kadın ve valizi, normalde yaşadığım caddeye ulaşmak için döndüğümüz sağdaki caddeyi kapatıyor. "Ama haklısın. Ona yardım etmeliyiz."

Ona yardım etmek aklıma gelmemiştir. Aklıma gelen tek şey çıplak bacakları ve dalgalanan eteğiydi.

Ama *o* haklı. Ve kapısını açmaya başladı bile. "Burada kal."

Locke durdu, ben de boğazımı tıkayan şeyi - şehvet mi? - temizledim ve arabadan indim, ona doğru yürürken ceketimin düğmesini ilikledim. Locke'un kapısını kapattığını duydum.

O çömelmiş ve eşyalarının çoğunu incecik valizine sıkıştırmayı başarmış. Şimdi fermuarı çekiyor ama fermuar açılmıyor. Belki kaldırımda attığım keskin, telaşlı adımları duyuyor, çünkü başını kaldırıyor.

Akşamüstü güneşi kehribar rengi gözlerinde parıltıyor. Uzun kahverengi saçları yüzünde dans ediyor ve bana bakarken yumuşak dalgaları bir kulağının arkasına sıkıştırıyor, gözleri genişliyor.

Çenem sıkışıyor.

Sinir bozucu. Şu anda vücudumdaki hissi tanımlamak için kabul edebileceğim tek kelime bu.

"Uh, merhaba." Sesi yumuşak ve seksi, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Yardıma ihtiyacın var." Bunu bir teklif olarak söylüyorum, ama kaba bir gözlem gibi çıkıyor.

"Ben iyiyim." Yine sokağa dökülen eşyalarını kırık valizine geri tıktırıyor. Telaşlı görünüyor, gülümsemesi zoraki, ama yine de güzel yüzünü aydınlatıyor.

Gözlerine doğrudan bakmamaya çalışıyorum. Ya da göğüslerine.

Sundress'in üzerinde küçük beyaz çiçekler var. Kısa etek bolca dalgalanıyor, ama bel kısmı dar, gövdesi vücuda oturtulmuş ve ben onun ağız sulandırın dekoltesini doğrudan görebiliyorum.

Yine boğazımı temizliyorum. "Tamam. Ama trafiği engelliyorsun." Yine kaba, sabırsız bir pislik gibi konuşuyorum.

Sanırım öyleyim.

O, beni geçip, tek sesin benim rölantide çalışan Bentayga'mın mırıldanması olduğu, sessiz sakin bir yerleşim caddesine bakıyor. Etrafta başka araba yok, malikanelerine saklanmış olanlar dışında başka insan da yok.

"Uh... Pardon? Hemen bunu halledip yolunuzdan çekileceğim." Kıkırdayarak güldü ve sanki parmağını omurgamda gezdirmiş gibi, omurgamdan bir ürperti geçti. "O yüksek kaldırım valizimi mahvetti. Valizi yuvarlarken fermuarı koptu ve bir kez başladı mı, durduramadım."

"Size yardım edeyim mi?"

"Oh, teşekkürler, ama yardıma ihtiyacım yok." Sesi sahte bir neşeyle doluydu, altında ise bir ihtiyat vardı.

Bakışlarım, valizin içinden görünen, iç çamaşırı olduğu belli olan dantelli parçalara kayıyor. Ve kaldırımında duran beyaz dantelli sütyeni kapıyor.

Onu gözden uzak bir yere saklar.

"Gördün mü, bunun olabileceğini biliyordum..." Diğer çantasını karıştırır, şu anki kıyafetine hiç uymayan, eskimiş bir yürüyüş sırt çantasıdır ve içinden... bungee kordonları çıkarır.

Kalan kişisel eşyalarını bölünmüş valizine tıktırırken, valizi kapatıp kırmızı bungee kordonlarla sarmalarken, bir yandan da gülümsemeye çalışırken, benim de sinirim/merakım artar. "Sorun değil."

"Bungee kordonları mı taşıyorsun?"

"Her şeye hazırlıklı olmalısın," diyor neşeyle, gerçekten *"ben hallederim"* havası yaratmaya çalışarak. Tekerlekli valizi düzeltir. Valiz, özensizce yapılmış bir sandviçe benziyor, dantelli giysilerinin parçaları yaz sıcaklığında solmuş marul gibi dışarı çıkıntı yapıyor.

Kaşlarım yukarı kalkar. "Yine dağılma ihtimali yüksek."

"Uzaklara gitmiyorum." Ayağa kalkar ve elbisesini silkeler, kızarmış cildi ince bir ter tabakasıyla kaplıdır, bu da bana lüks bir yaz seksini hatırlatır.

"Seni bırakabiliriz." Teklif ederken, zihnimde kendime yumruk atıyorum.

Bu kadının arka koltuğuna binmek günümü daha iyi hale getirmeyecek.

"Oh. Şey..." SUV'ye bakıyor, direksiyonun başında Locke'u, boyun dövmelelerini ve her şeyi açıkça görebiliyor ve muhtemelen tanımadığı iki adamla, biri iyi giyimli bir suçluya benzeyen, arabaya binmenin risklerini tartıyor. "Gerçekten arabaya ihtiyacım yok. Ama teşekkürler."

Güzel. Gördün mü? Onu hiçbir yere götürmeyeceksin.

Birbirimize bakıyoruz.

O kadar... savunmasız görünüyor ki... orada durmuş, küçük, hüzünlü valiziyle, güneş elbisesinin kırışık kenarları gevşekçe dalgalanıyor.

Hayır. Sinir bozucu görünüyor.

Sadece uzaklaş. O iyi olacak.

Burası güvenli bir mahalle.

"Peki, iyi şanslar," diyorum

zorla. Neden hâlâ burada

duruyorum? "Teşekkürler."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Neden uzaklaşmadan önce bunu söyledim, hiç bilmiyorum. Hoş değildi. Tanışmadık. İsimlerimizi söylemedik, el sıkışmadık.

Bir daha birbirimizi asla görmeyeceğiz.

Kanım penise hücum ederken arabaya doğru geri dönüyorum. Yarı sertleşmiş durumdayım, pantolonum çok sıcak ve eve gidip bu takım elbiseyi çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Kravatımı çekip gevşetiyorum ve Locke'un bana sırtıttığına yemin edebilirim.

Durmadan önce olduğumdan çok daha tedirgin hissediyorum.

Bentley'e geri biniyorum ve "Beni eve götür" diye homurdanıyorum, kardeşlerimden biri sırf benimle dalga geçmek için o kadını sokağa mı koydu diye merak ediyorum. Küçük bir *hoş geldin* hediyesi.

Harlan.

Harlan kesinlikle böyle bir şey yapardı. Yapabilseydi tabii.

Köşeyi dönüp oradan geçtikçe, Harlan Vance gibi bir adamın, hiçbir bedel karşılığında böyle bir kadını satın alabileceğinden veya rüşvet verebileceğinden çok şüpheliyim. Kadın kaldırımda duruyor, sırt çantası sırtında, saçma sapan bungee bantlı valizinin sapını tutuyor.

Renkli camdan beni göremeyeceğini biliyorum, ama arabaya küçük bir selam verirken gözleri benimkilerle buluşuyor, sanki kraliyet ailesi geçiyormuş gibi. Sonra zihinsel olarak kendine tekme atıyormuş gibi gözlerini deviriyor.

Neredeyse gülümsüyorum.

Sonra gözden kayboluyor.

Hayır, Harlan'ın maaşlı çalışanı olmak için fazla tatlı, insanlıktan bahsetmiyorum bile. Neredeyse arka camdan onu görmek için dönmek istiyorum, ama dönmüyorum. Belki de "İyi şanslar" yerine "Benimle akşam yemeği ye" demeliydim.

"

dem Belki de öyle yapardım, oyun olmasaydı.

eliyd *Bu lanet olası meydan okuma.*

im. Kardeşlerimin benden nefret ettiğini hiç düşünmemiştim, Harlan bile, ama ciddi olarak merak etmeye başladım.

Ayrıca hepsinin benim başarısız olacağımı düşündüğünden de yarı yarıya eminim. Bu da büyük bir soru işareti.

Kardeşlerim gerçekten benim aile işinden ayrılmamı mı istiyorlar? Mirasımdan mahrum kalmamı mı? Birbirimizi ne kadar kızdırırsak kızdıralım, buna inanamıyorum. Sonuçta, her zaman birbirimizin arkasını kolladık.

Ancak içlerinden biri kesinlikle benim bu sekssiz kuraklık döneminden acı çekmemi istedi.

Neden?

Büyükbabamın vasiyetindeki küçük sürpriz sayesinde, onun artık pek de gizli olmayan sevgilisine büyükbabamın mirasının 1 milyar dolarlık kısmını kaybetti. Valerie ne kan bağı ne de evlilik bağıyla bize akraba.

Sırada ne var, tüm mirasımı kardeşlerime kaptırıp, benim yerime terfi ettirecekleri açgözlü bir piyon yüzünden işimi mi kaybedeceğim, hepsi de çok ileri giden saçma bir kişisel meydan okuma yüzünden mi?

Hayır.

Bunu boşuna yaşamayacağım.

Bu meydan okumanın neredeyse yarısını tamamladım; sadece çekici kadınlardan uzak durmam ve her otuz saniyede bir seks hakkında düşünmeyi bırakmam gerekiyor.

Şu anda olduğu gibi.

Küçük sundressinin eteği, o tatlı poposu kucağımda zıplarken dalgalanıyor...

Ve o dolgun göğüsler yüzüme sıcıyor.

Paketimi yeniden düzenleyip, sanırım cinsel olarak en aktif olan kardeşim olan seks kulübü sahibi kardeşimden bir mesaj atmaya karar veriyorum.

Ben: Sen bir pislisin.

Kırk üç gün boyunca her gün ona bu tür mesajlar gönderdim.

Bana oldukça hızlı cevap veriyor; belki şu anda seks yapıyordur.

Damian: Ben de seni seviyorum kardeşim.

Sonra bana öpücük emoji gönderdi. Kulüpte parmağını şıklatınca seks yapabileceği yüksek atının üzerinde çok kendini beğenmiş bir şekilde oturuyor.

İstediği her türlü seks.

Sokaktaki kadın aklıma gelince yüzümü buruşturuyorum. Zihnimde, esinti elbisesini biraz daha yukarı kaldırıyor ve külotunu görüyorum. O sütyen gibi beyaz ve dantelli.

O tam önümde, kelimenin tam anlamıyla dizlerinin üzerindeyken, zihnimde onu soymamaya çalıştım...

Ama o çok güzeldi. Yumuşak saçları.

Parlak kehribar rengi gözleri.

O küçük elbisenin içindeki göğüslerinin dolgunluğu...

Ben: Senin meydan okumanı aldığında kim gülecek göreceğiz.

Keşke ne olduğunu bilseydim.

Locke, Bentley'i garajıma park edip kapımı açmak için yanıma gelir, ama ben çoktan arabadan inmişimdir. Çantalarımı toplaması için onu bırakırım. Clara, eve girip takım elbise ceketimi çıkarıp ona verirken beni karşılamak için beklemektedir.

"Hoş geldiniz, Bay Vance." Ben homurdanarak cevap verirken ve arka koridordan oturma odasına doğru ilerlerken, o da beni takip ediyor, ben kravatımı çıkarırken onun yüksek topuklu ayakkabıları tıklar tıklar ses çıkarıyor. "Las Vegas nasıldı?"

"Vegas, Vegas'tı. Yani, tam bir felaketti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor kibarca ve beni takip ederek bara geliyor, ben de kendime bir içki dolduruyorum.

Ben burun kıvrırım. "Hayır, üzülmeyin."

Bana küçük, profesyonel bir gülümseme atıyor. Clara, benim evimde yaşayan kişisel asistanım ve ev yöneticim. Elli bir yaşında, sonsuz sabırlı ve iyi huylu, ve muhtemelen sadece son kırk üç gün içindeki ruh hali değişimlerle başa çıktığı için zam hak ediyor.

Aptal olma. Clara'nın istifa etmesi, ihtiyacın olan son şey. Şu anda içinde bulunduğun kişisel cehennemi bilmiyor.

Viskiyi bir dikişte içip yüzümü buruşturuyorum. O beni izliyor, muhtemelen ben kendime bir bardak daha doldururken zihninde özgeçmişini güncelliyor.

"Unutmadan," diyorum ona, "Annabeth'e distile ile başka bir toplantı ayarlamasını söyle. Viski olması gerektiği gibi değil." Bir yudum daha alıp ağzımda gezdiriyorum, neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Son buluşum, başka bir ünlü alkol markası ve viski satmak için rock yıldızından daha iyi kim olabilir ki? Belki de sadece kötü ruh halim her şeyi bozuyordur, ama tadı hala tam olarak istediğim gibi değil. Jesse Mayes, yani bahsettiğim rock yıldızı ve komşum, Vegas'tayken telefonda bana da aynı şeyi söylemişti.

"Hâlâ içiyorsun," diyor Clara kuru bir şekilde.

"Mükemmel değil. Ama fena da değil."

"Aslında, Annabeth az önce ofisten aradı. Kardeşin, geri döner dönmez seni görmek istiyor..."

"Hangisi?"

"Kötü olan." Demek

Harlan.

"Hayır."

"Tek cevabın bu mu?" "Evet."

"Ona iletceğim." Ben oturma odasından geçerken o da aceleyle peşimden geliyor. "Dahası var. Bay Hudson burada..."

"On dakika." Elimi kaldırarak onu susturdum. Evde sessizlik hakimdi, ki şu anda tam da istediğim şey buydu, ama görmek istediğim tek kişi en iyi arkadaşım. "Ona biraz beklemesi gerektiğini ve akşam yemeği yiyeceğimizi söyle. Duş almak için bana on dakika ver, sonra ofisimde buluşup durumu konuşalım. Seyahat planlarımı biraz değiştirmem gerekiyor." *Aslında iptal etmem gerekiyor.*

Bu lanet olası zorluğun bana dayattığı kısıtlamalar aklımı kaçırmadan önce, önümüzdeki kırk yedi gün boyunca tüm hayatımın iptal edilmesi gerekiyor.

"Tabii ki. On dakika derken, yirmi dakika mı demek istiyorsun?"

"Bir saat demek olabilir, ve ben geldiğimde seni orada bekliyor olmanı bekliyorum." İçkimi kaldırıyorum. "Ve bana bir tane daha getir."

"Belki de bütün şeyi getirmeliyim?"

"Gelecek çeyrekte zam istiyorsan, getirmelisin."

"On dakika olsun."

Clara'nın yüksek topuklu ayakkabıları, ben uzun koridoru özel kanadım doğru yürürken, gömleğimin düğmelerini açarak uzaklaşıyor. Bu akşam hava nemli. Taze kesilmiş çimlerin kokusu, yapışkan ve tatlı bir şekilde içeriye süzülüyor.

İkinci kata çıkan özel merdivenime çıkmaya başlarken, güvenlik şefim ninja gibi sessizce yanıma yaklaşır. Onu duymadan önce hissederim ve dönüp baktığımda merdivenlerin altında durduğunu görürüm, iri yarı ve ifadesiz yüzlü.

Hiçbir şey söylemedi, sadece telefonunu bana uzattı.

"Ne oldu?"

"Kendiniz görün, patron."

Telefonu aldım. Ekranda, bir web tarayıcısı ünlülerin dedikodu sitesine açılmıştı ve A listesindeki aktris Geneviève Blaise ile el ele tutuşmuş bir fotoğrafım görünüyordu.

Kaydırdığımda, ilk fotoğrafa benzer üç fotoğraf daha buluyorum. Ben ve Geneviève'in, ailemin otellerinden birinden birlikte çıkarken çekilmiş, takipçi tarzı paparazzi fotoğrafları.

Sessiz moduna aldığım telefonumu çıkarıp, arabada görmezden geldiğim Annabeth ve ofisteki ekibimin mesajlarını kaydırıyorum. Hepsi bana ulaşmaya çalışıyor, bu skandalı haber vermek için.

Her şey internette yayılmış durumda.

Görünüşe göre, birkaç dakika önce, sokakta durmuş bir yabancıнын kırık valizini bungee ile sardığını izlerken, bu fotoğraflar internete düştü ve tüm çevrimiçi dünya benim bir film yıldızıyla yattığıma karar verdi.

Ailem de dahil, eminim.

Küfür edip telefonu Locke'a geri veriyorum. "Duş almaya gidiyorum."

Merdivenleri çıkıp yatak odama girerken, Bay Hudson —en iyi arkadaşım Cole—havuz başında mıdır diye merak ediyorum. Ya da oyun odasında. Ya da basketbol sahasında.

Ya da misafir odasında biriyle sevişiyor mu, çünkü onun seks yapmasını yasaklayan, onun penisinin skandal mıknaatısı olduğuna karar veren otoriter bir ağabeyi yok.

Böyle anlarda onları tamamen suçlayamadığımı söyleyebilirim.

Bölüm 2

Megan

Belki de beyaz şövalyeler gerçekten vardır.

Garaj yolunun başında durmuş, her iki yanında heybetli taş sütunlar bulunan, kapalı siyah demir kapıya bakıyorum. Bana en yakın olanında, üzerinde interkom bulunan bir güvenlik paneli var ve evi aramak için düğmeye basıyorum.

Aklımda o adam var.

Sokakta yardımını reddettiğim yakışıklı yabancı. Tanrım.

Gerçekten böyle erkekler var mı?

Benim memleketimde yok.

Öyle bir yüz, öyle bir vücut, öyle bir takım elbise? Üçlü tehdit.

Parlak ayakkabıları ve tasarımcı saatiyle çok şık giyinmişti, uzun boylu, erkeksi vücuduna tam oturan özel dikim takım elbisesinden bahsetmiyorum bile. Rüzgarda hafif kahverengi dalgalı saçları güzelce dalgalanırken, pahalı saç kesimi bile belliydi. Arabası, ünlülerin kırmızı halıya çıktıkları türden parlak siyah bir SUV'ydı. Ve belli ki, tek bir nedenden dolayı durmuştu.

Çünkü ben yardıma muhtaç bir hanımefendi gibi görünüyordum.

O, muhteşem, erkeksi bir melek gibi üzerimde yükseliyordu ve ben durumumdan o kadar rahatsızdım ki, onunla iletişim kurmak için kelimeleri zor bulabiliyordum.

Onun uzaklaşmasını izlerken, içimi acı bir pişmanlık duygusu kapladı.

Ya o gerçekten bir beyefendi ise, sadece nazik davranıyorsa ve ben, yanımda getirdiğim tüm yüklerim yüzünden - görünmez olanlar - onun yardımını kabul etmezsem?

Elimin tersini alnıma bastırarak yapışkan teri ve bana yapışan saçları sildim. Batı Kıyısı nemli bir yer, ama çayırlardaki nemlilikten farklı. Çok daha ferah. Daha hafif. Akşam havası tenimi öpüyor sanki.

İki gün boyunca otobüste bu elbiseyle seyahat etmekten dolayı kendimi iğrenç hissetmeseydim, bu çok hoş olabilirdi.

Sonunda, bir kadın sesi interkomdan beni selamlıyor. Ona adımı söylediğimde, beklememi istiyor.

Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. Cole, vardığımda burada olacağına söz vermişti.

Güvenlik kamerasının altında, adres bir plaket üzerinde yazıyor. Harita uygulamamı kontrol ediyorum; burası kesinlikle orası. Kardeşimin bana verdiği adres.

Ayrıca, interkomdaki kadının beni o kamera aracılığıyla görebiliyor mu diye merak ediyorum. Aşağıya bakıyorum ve üzücü valizimi görünce içim sızlıyor.

Hayatımın bir anda ayaklarımın altında parçalandığına inanamıyorum.

Kaldırıma çarptığımda ucuz fermuar patladı ve giysilerim kaldırıma düşerken, arabanın geldiğini duydum.

Çok utanç verici.

Ama o kadar tuhaf bir şekilde uygun ki, neredeyse gülmek zorunda kalıyordum. Şu anda hayatımın durumunun mükemmel bir özeti gibiydi; eşyalarımı toplayıp büyük şehre taşınmışım, ama tüm plan en iyi ihtimalle zayıftı.

Arkadaşlarım ne kadar güçlü olduğumu, ne kadar cesur olduğumu ve doğru şeyi, zor olan şeyi yaptığımı söyleseler de, garip bir şekilde kendimi güçsüz hissediyorum.

Cesur hissetmiyorum.

Sadece biraz uyuşmuş hissediyorum. Ve yorgun ve terli.

Önümdeki demir kapı tıklama sesi çıkararak sonunda açılıyor. Sırt çantamı biraz daha yukarı kaldırıp valizimin sapını tutuyorum, kalbim hızla atmaya başlıyor. Bu lüks mahallede kendimi çok yabancı hissediyorum, ama başka türlü olmasını da beklemiyordum. Kardeşimin dünyasının bazı yönleri beni her zaman tedirgin ediyor.

Bu kısmı. Başarılı, zengin kısmı.

Gerçi Cole'un *bu kadar* zengin olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Kapıdan geçip kıvrımlı yolu tırmanmaya başlıyorum. Yolun iki tarafı, evi caddeden gizleyen çiçekli ağaçlar ve çalılarla çevrili. Bir ağacın altında duran, kulaklık takmış, somurtkan bir adam görüyorum. Ve beni izlediği siyah güneş gözlükleri.

Belli ki güvenlik görevlisi.

Ona çekinerek gülümserim ve yoluma devam ederim. Valizin tekerleklerinden biri, onu sürüklerken bana sıkıntı veriyor, ama bunu

gösteriyorum.

Evi henüz göremiyorum, ama bahçesi hayal ettiğim herhangi bir yerden daha güzel.

Sonra evi görüyorum.

Yol, malikanenin önünde bir döngü çiziyor. Fildişi rengi taştan yapılmış, iki katlı, geniş bir ev ve devasa siyah ön kapıları var.

Tereddüt ediyorum, kafam karışık. Cole zengin, ama bu açıkça başka bir seviye. Bu, büyük SUV'deki adamın yaşayacağı türden bir malikane. Derin bir nefes alıp devam ediyorum. Neden onu düşünmeye devam ediyorum?

Çünkü çok uzun zamandır bir erkekle tatlı, sulu bir orgazm yaşamadın. Ve onu o takım elbiseden çıkarmak, sıcak teninin altında nabzını hissetmek nasıl olurdu bir düşün...

Şu anda gerçekten düşünmem gereken bir şey değil. Ama bana yardım teklif ettiğinde hayır dediğim için hala kendime kızıyorum. Ve fark ediyorum ki, bunu bana Troy yaptı.

Bana mahvettiği onca şeyin içinde, dürüst olmak gerekirse, insanlığa olan inancımı sarsması - özellikle *erkek*lere olan inancımı - en kötüsüydü.

Belki de *evet* demeliydim. Ne de olsa bu, Evet Yazı. Troy'dan ayrılacağımı söylediğimde arkadaşım Nicole böyle ilan etmişti. Ondan kurtulduğum için yaşayacağım yeni hayat için çok heyecanlıydı, bana bunun Evet Yılı olacağına yemin ettirdi.

Ama bu bana çok zor geldi. O yüzden yazla başlıyorum.

Eskiden hayır dediğim her şeye evet, yanlış adam, yanlış şehir, yanlış hayat için bir kenara bıraktığım her şeye evet.

Büyük şehre evet.

Evet, benim çılgın ağabeyime.

Fırsatlara, riske ve bilinmeyene *evet*. "Tabii ki *evet*," diye fısıldıyorum.

"Merhaba?"

Yanımdaki çalılıklardan bir erkek sesi duyunca irkilirim. Yemyeşil ortanca çalılarının üzerinden bakarım. "Merhaba?"

Bahçedeki adam ayağa kalkar. Üzerinde bol, toprak lekeli bir tişört vardır ve akşam güneşinde gözlerini kısar. Güneşten yanmış yüzündeki çizgiler, ellili ya da altmışlı yaşlarda olduğunu gösterir. "Bir ses duydum sandım."

"Sizi korkuttuysam özür dilerim. Genelde yüksek sesle kendi kendime konuşmam."

"Ben sürekli yaparım." Gülümser. "Bitkiler cevap vermez. Çok huzur verici."

"Biliyorum. Ben bir bahçe merkezinde çalışıyorum."

alışıyordum. Bir bahçe merkezinde *alışıyordum. Kasabadan kaçmadan önce.*

"yle mi? Bitkilerden anlar mısınız?"

"Bildiklerimi biliyorum." Etrafa bakınıyorum. "Manitoba'da bunların çoğunu yetiştirmiyoruz. Burada neyin yetiştiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"İstedığınız zaman sizi gezdirebilirim." Nazik gözleri kırıştır. "Onlar benim gururum ve neşe kaynağı. Çocuklarıma söylemeyin."

"Bunları hep siz mi diktiniz?"

"Bazıları. Bazıları ben gelmeden çok önce buradaydı. Bahçecilik... Terapiden daha ucuz olduğunu söylerler." Bana göz kırptı. "Biri sana bunun için para ödüyorsa, daha da iyi."

Ona gülümsüyorum, günlerdir ilk kez içten bir gülümseme. Güllere bakışları, o kadar sevgi dolu ki... "Bir ara gezmek isterim." Ona elimi uzatıyorum. "Ben Megan."

"Romeo." zür diler gibi gülümseyerek eldivenli parmaklarının uçlarını uzatır. "Eldiveni çıkarırdım ama ellerim daha da kirli."

"Romeo," diye düşünürüm. "Ne romantik bir isim."

"Ah, romantik olan annemdi. Babam sadece aşıktı. İsmi annem seçti. Babamın başka seçeneğı yoktu."

Yine gülümserim. *Gördün mü? Dünyada iyi erkekler de var.*

"Megan!"

Kardeşimin sesini duyunca dönüp bakıyorum. Cole bana doğıru büyük adımlarla geliyor, kollarını hoş geldin diye açmış.

"Cole!" Büyük kardeşimi görünce, hiç beklemediğim tatlı bir rahatlama hissi beni sarar.

"Buraya gel, kızım."

Doğıruca onun açık kollarına atlarım ve beni kucaklamasına izin veririm. Beni yerden kaldırır. "Dostum, seni görmek ne güzel."

O benim nefesimi keserken, ben biraz hırıltılı nefes alıp veriyorum ve gülüyorum. "Ah! Sırt çantamı çıkarayım. Vay canına." O gömleksiz ve terli, ben de zaten yeterince kirli hissediyordum.

Beni ayaklarımla üzerine indirip, yirmi yedi yaşında bir kadın yerine on iki yaşında bir çocukmuşum gibi saçlarını karıştırıyor. "Güzel görünüyorsun."

"Cidden, bir daha bunu yapmaz mısınız?" şu anda saç stilinde pek başarılı sayılmayan saçlarımı elime alıp tarıyorum, ama yapma ama. Kardeşim tam bir sporcu, hiperaktif bir

golden retriever gibi, hep onunla oynamayı bekliyor. "Git bir top falan getir."

O sadece gülüyor.

Çalılara baktığımda, Romeo kaybolmuş, yemyeşil yapraklar ve çiçeklerin arasında kaybolmuştu.

"Burası neresi?" diye kardeşim soruyorum. "Bir saray satın aldığını bana söyleyebilirdin."

Cole burun kıvırıyor. "Sence ne kadar param var?" "Bunu alacak kadar mı?"

"Keşke. Burası en iyi arkadaşımın evi." En iyi arkadaşı mı?

Merakım uyandı, ama iyi anlamda değil.

Cole'un "en iyi arkadaşları" her zaman yeni tanıştığı insanlardır. Kadınlar gibi hayatına girip çıkarlar. Ve genellikle, bana göre, onlar hayranlardan başka bir şey değildir. Kadınlar gibi, kardeşimün şöhreti nedeniyle ona yapışan erkekler.

Profesyonel bir hokey oyuncusu ve çok yakışıklı olan Cole, ünlü statüsündedir ve yoluna çıkan her VIP, influencer ve sosyetik, zirveye tırmanırken onun sırtına basmak ister gibi görünüyor.

Ve ne yazık ki, o da onlara izin verme alışkanlığı var.

"Yeni evim tamamen yenileniyor," diye açıklıyor. "Bu yüzden taşınmaya hazır olana kadar burada kalacağım. Buradan çok uzak değil. Bir ara seni görmeye götürürüm."

"Tamam. Çok isterim." Yeni bir ev aldığını biliyorum. Burası o ev değilmiş diye bir bakıma rahatladım. Eğer bunu karşılayabiliyorsa, bana kesinlikle söylemediği bir şey var demektir. Sözleşmelerinin değerini biliyorum.

Cole'un hokey oynayarak kazandığı milyonlar bile bu evin masraflarını karşılamaz.

"Hadi, yerleşelim. Seni Jamie ile tanıştırayım. Sanırım duşta."

"Şey... Tamam..."

Cole, genel kafa karışıklığım ve hayranlığım karşısında gülümsüyor. Valizimle geniş merdivenleri tırmanıyor ve ben de onu takip ederek eve giriyorum. Gözlerim ortama alıştığında, rahat bir nefes alarak çantamı ve sırt çantamı yere bırakıyorum. Omuzlarım ağrıyor.

Üzerimizde modern bir cam avize bulunan, iki katlı, görkemli bir mermer fuayede duruyoruz. Ama bu bile dikkatimi kardeşimden ayırmaya yetmiyor.

Hokey sezonu yeni bitti ve kardeşim mükemmel formda, kaslı ve bronzlaşmış. Saç kesimi güzel, otuz yaşına göre biraz keskin ve kaykaycı çocuğu andırıyor, ama dövmeleri ve göz kamaştırıcı playboy gülümsemesiyle Cole bunu başarıyor.

Kolunu omuzlarıma dolayarak mutlu görünüyor ve ben de onun beni fuayeden geçmesine izin veriyorum. Önümüzde, devasa bir oturma odasına inen bir basamak var. Lüks odanın karşısında, arka tarafta yükselen cam duvarların ötesinde, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem, yemyeşil arka bahçe var.

Oturma odası, sadece filmlerde ve dergilerde gördüğüm türden bir yer.

Karamel rengi mermer desenli parlak beyaz zeminler, üç ayrı, zarif oturma alanına, sakinleştirici kırık beyaz ve toprak tonlarında tasarım mobilyalarla donatılmış gruplara uzanıyor. Duvarları ve masaları süsleyen, hem tablolar hem de heykeller, acı verici derecede pahalı sanat eserleri olmalı ve çift kat yüksekliğindeki tavandan çok sayıda minimalist cam avize sarkıyor.

Oturma odasının her iki yanında, evin derinliklerine uzanan iki uzun koridor görüyorum. Her iki koridorda da devasa tablolar sıralanmış.

Hokey oyuncularının
resimleri. Kardeşime tekrar
bakıyorum.

O da bana bakıyor. "Cidden, harika görünüyorsun Megz. Durumu göz önüne alırsak." Belki de mizahla yükümü hafifletmeye çalışıyor.

İşe yaramıyor. "Teşekkürler." Onun kaburgalarına hafifçe vuruyorum. "Nasıl oluyor da hatırlamak istediğimden daha yakışıklı olabiliyorsun? Şu anda berbat durumdayım."

Cole rahatça göz kırpar. "Buraya yolculuğun nasıldı?"

"Uzun."

Kaşlarını çatar. "Sana yardım etmeme izin vermeliydin. Uçuş ayarlardım."

"Açıkçası, rahatlamak için zamana ihtiyacım vardı. Sorun yok."

Omzumun üzerinden, sırt çantamın ve çantamın yanına bıraktığı valize bakıyor. Çalılarda gizlenmiş gördüğüm somurtkan siyah giysili adam bizi lobide takip etmiş. "Eşyaların nerede?"

"Maalesef, hepsi bu kadar."

Kardeşimin yüzü, bu gerçeğin ağırlığıyla ciddi bir ifadeye büründü. Gerçekten yeniden başlıyorum ve şu anda bulunduğum yere gelmek için çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldım.

Özgür.

Cole, siyah giysili adama başını sallar, adam eşyalarını alır ve

"Uh..." İtiraz etmeye başlıyorum, ama o çoktan gitmiş.

"Doğru olanı yaptın, Megan." Kardeşimin gözleri, duygularla biraz bulanıklaşmış olarak tekrar benimkilerle buluştu.

Haklı.

Ama eski sevgilimi, işimi, Manitoba'daki Crooks Creek'teki tüm hayatımı, büyüdüğümüz küçük kasabayı geride bırakmak kolay olmadı. İnanılmaz derecede zordu.

Şu anda bunun hakkında konuşmaya bile gücüm yetmiyor. Buraya gelen yolculuk ve otobüste geçirdiğim saatler beni çok yordu. Kızım hala uyuşmuş durumda.

"Biliyorum."

Ama şu anda, hala tam olarak
hissedemiyorum. "Burada daha mutlu
olacaksın."

Bu sözün anlamını kavrayana kadar uzun bir süre ona bakakaldım.

Gerçekten çok yorgun olmalıyım, çünkü yemin ederim ki
az önce... "Burada mı?"

Burada mı?

Burada kalmamı mı bekliyor?

"Başka nereye gideceksin ki?" Kaşları kalkıyor. "Tabii ki burada, benimle kalacaksın. Değil mi?"

Şey... eşyalarım kim bilir nereye götürüldü, yani kalacağım gibi görünüyor. Şimdilik. Bu yüzden kendime söz verdiğim şeyi söylemek için kendimi zorluyorum. "Tamam. Evet."

"Jamie ve ben çok iyi arkadaşız," diye beni temin ediyor, belki de endişemi fark ettiğinden. "O bana gerçekten destek oldu."

"Bu çok güzel," diyorum dikkatlice.

Kardeşim gülümser. "Onu seveceksin Megz, söz veriyorum. Bana çok benziyor
bana çok benziyor."

"Evet." Bir iniltiyi yutuyorum. "Ben de ondan korkuyorum."

Bölüm 3

Megan

"uzun sürmez," diye Cole'a söz veriyorum. Onu, iyi olduğuma dair ikna etmenin tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum.

Akşam yemeği ve havuzda yüzme teklifini reddedip önce duş almayı tercih ettiğimde, kaşları ağabey endişesiyle çatıldı.

Ama önceliklerim var. İki gündür duş almadım.

Bana, hokey oyuncularının resimlerinin asılı olduğu uzun koridorlardan birini gösterip, bir kat merdiven çıkarak misafir yatak odalarından birine götürdü. Meğer en iyi arkadaşının malikanesinde misafirler için ayrı bir kanat varmış. Ama Cole, şu anda burada başka kimsenin kalmadığını söyledi.

Sadece biz.

Yine de beni bırakmakta tereddüt ediyor. "Emin misin?" "Ben iyiyim, Cole. Gerçekten."

"Tamam. Aşağı indiğinde Jamie ile birlikte akşam yemeği yeriz."

"Tamam."

"Burada olduğun için mutluyum

Megz." Gülümsemeye çalışıyorum. "Ben de."

Bana bir kez daha sarılır ve sonunda beni orada bırakır, sanki yas tutuyormuşum gibi kapıyı nazikçe kapatır.

Belki de öyleyimdir.

Şu anda ne kadar yalnız kalmak istediğimi fark edince içimden bir nefes veriyorum. Ama bu muhtemelen kötü bir fikir. Yalnız kalırsam, kendimi kıvrılıp kendime acıyabilirim.

Troy'un bana bunu yapmasına izin veremem.

Ona geçmişimden yeterince pay verdim. Artık ne şimdiki zamanımı ne de geleceğimi ona vereceğim.

Cole'un kendi odasının hemen yanında olduğunu söylediği misafir odasına bakıyorum ve kardeşim için duyduğum minnettarlık boğazıma düğümleniyor.

Bavulum, sırt çantam ve çantam yatağın ayak ucuna bırakılmış.

Lüks beyaz nevresimlerle donatılmış, kraliçe boyunda dört direkli bir yatak var. Ayrıca rahat bir oturma alanı ve bitişiğinde bir banyo da var. Evin geri kalanı gibi, bu oda da klasik ve çağdaş, beyaz ve ferah, toprak tonları ve sıcak renklerin karışımıyla zarif ve çok şık bir sahil havası var. Belki de tüm ahşap ve doğal renkler, şöminenin etrafındaki taşların yarattığı ince deniz kenarı havasıdır.

O kadar güzel ki, ağlayabilirim.

Ama bu kadar zamandır kendimi tutabildim, şimdi lüks yatak takımları için ağlamayacağım.

Burada yaşayan adam nasıl biridir acaba? Cole'un "en iyi arkadaşı" olan bu adam, dekor konusunda harika bir zevke sahip olmasının yanı sıra. Ve Cole neden bana onun hakkında pek bir şey anlatmadı? Bir süre önce birlikte takıldığı Jamie adında birinden bahsettiğini hatırlıyorum, ama hepsi bu kadar.

Perdelere doğru yürüdüm. Yumuşak ve beyaz perdeler, tüm duvarı kaplıyordu ve akşamın loş ışığı içinden sızıyordu. Perdeleri açtım ve yemyeşil arka bahçeye açılan uzun cam kapılar gördüm.

Aşağıda, birkaç taş yol bahçelerden kıvrılarak, havuzun etrafını saran verandayı, plaja inen özel bir yol gibi görünen yere bağlar. Ötesinde, Burrard Inlet'in karanlık sularını görebiliyorum. Ve uzak kıyıda, Vancouver bölgesinin kuzeyinde yükselen dağların eteklerinde ve biraz yukarısında, güneş su üzerinde batmaya başlarken evler parıldıyor.

Vay canına.

Aşağıda gördüğüm havuzu daha iyi görebilmek için balkona çıkıyorum. Kardeşim orada, havuz kenarındaki verandada bir şezlonga yerleşmiş, telefonla konuşuyor. Çok uzakta olduğu için sesini zar zor duyabiliyorum, ama güldüğünü anlayabiliyorum.

Umarım görüldüğü kadar iyidir. Erkeklerle güvenmek benim için biraz hassas bir konu ve ne yazık ki kardeşim bu yarayı açanlardan biri.

Telefonumu çıkarıp manzarayı fotoğraflıyorum, gömleksiz atlet de dahil. Sonra Instagram'a belirsiz bir başlıkla paylaşıyorum: *Manzaralı oda.*

Troy'un, onu engellediğim halde bir şekilde hesabımı kontrol edeceğini ve nereye gittiğimi öğrenmek için etrafta sorular soracağını biliyorum. Ama ondan korkarak yaşamayacağım.

Bugünden itibaren bu *benim* hayatım. Artık *bizim* hayatımız değil. Aslında, hiçbir zaman bizim hayatımız olmadı.

Cole bana sırtını dönmüş ve fotoğrafta küçük görünüyor, bu yüzden kim olduğunu anlayamazsınız. Onunla ilgili hiçbir şey paylaşmam. Hesabımı takip eden hiç kimse, benim ünlü bir hokey oyuncusunun küçük kız kardeşi olduğumu bilmiyor.

Onlar beni, ya da en azından takma adımı, olduğum gibi tanıyorlar: bitkiler, röntgencilik ve kıyametten nasıl kurtulacağı hakkında birçok şey bilen acemi bir yazar.

Okurlarımın çoğu, e-postalarına göre, yarattığım boğucu kıyamet sonrası dünyası, sürükleyici hayatta kalma mücadelesi hikayesi ve ateşli seks sahneleri için beni okuyan kadınlar. O fotoğrafı kesinlikle çok beğeneceklerdir.

Sonra fotoğrafı Vancouver'da tanıdığım tek kişi olan arkadaşım Nicole'a gönderiyorum.

Ben: Evim güzel evim mi? Geçici olarak.

Vardığım anda benden haber beklediğini biliyorum. Cevabı yıldırım gibi geliyor.

Nicole: Evet, tabii ki! Neredesin sen? İyi misin? Ve bu yakışıklı kim?

Ben: İyiyim. Seksi biri falan yok. Sadece Cole. LOL. Sen nasılsın?

Nicole: Oof. Yakışıklı görünüyor. Müsait olunca beni ara! İşe gidi y o r u m :(

Ben: Tamam. Yarın konuşuruz. İyi geceler!

Nicole: Sen de! Sabırsızlanıyorum :)

Şu anda onu görmeye gidebileceğim aklıma geliyor, ama sormadığı için rahatladım. Bu gece, ısıltılı şehrin bir yerinde, popüler bir gece kulübünde garsonluk yaptığını biliyorum. Ama duygusal olarak bitkinim, muhtemelen hala şokun etkisindeyim ve iki günlük yolculuğun teriyle yapış yapışım. Şehirde gece dışarı çıkmaya hiç hazır değilim.

Banyoda büyük bir havlu bulup yatağın üzerine seriyorum, sonra valizimi üzerine koyuyorum. Tekerleklerin güzel yatak takımlarını kirletmesini istemiyorum

Yatak takımlarını kirletmesini istemiyorum. Bungee kordonlarını çözüyorum ve kırık olan çantayı tamamen açıyorum.

Şehri terk etmek için acele etsem de, ayrılma kararı o kadar bilinçli ve kesin ki, onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm birkaç şeyi özenle seçip dikkatlice valizime koydum.

Ama sokağa döküldükten sonra onları çok gelişigüzel bir şekilde geri tıktırmıştım, çünkü pahalı takım elbiseli o sofistike, çok yakışıklı adam her şeyi izliyordu. Hayatım onun önünde dökülmüştü ve kendimi çıplak, açıkta hissetmişim. Acınası ve üzücüydü.

Şimdi eşyalarımı karıştırıp, envanterini çıkarıyorum. Getirdiğim birkaç kıyafeti bir süre idare etmek zorunda kalacağım. Mayo getirmedim; tüm hayatımı bir valize sığdırıp şehirden ayrılmaya çalışırken, mayo gerçekten acil bir ihtiyaç gibi görünmüyordu.

Havuz kenarında giyebileceğim bir tişört ve şort buluyorum ve duştan sonra giymek için yatağın üzerine koyuyorum. Yıkayıp temiz kıyafetler giydikten sonra kendimi çok daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum.

Ama soyunup duşa girer girmez bir şey değişiyor. Dün anneme veda ettiğimden beri sıkı sıkı tutunduğum tüm soğukkanlılığımı bırakıyorum — onun, kardeşim ve kendim için — ve gözyaşlarına boğuluyorum.

Sıcak suyun altında, tamamen yalnız başıma, içimdeki her şeyi dışarı çıkardım.

On bir yıldır ara sıra birlikte olduğum erkek arkadaşımınla paylaştığım dairemi, o dışarıdayken, gece yarısı terk ettim. Annem beni otobüs terminaline götürene kadar iş arkadaşımın evinde saklandım. Troy'un haberi olmadan şehirden ayrıldım, böylece beni durdurmaya çalışamadı.

Ondan korkmuyordum. Fiziksel olarak değil. Ama onun sonsuz manipülasyonları, hayatımı bencilce yönlendirmesi ve benim doldurmamı beklediği, dipsiz bir kara delik gibi ihtiyaçları ve güvensizliği beni mahvetmişti.

Ve memleketimi terk etmekten korkuyordum. Bildiğim tek evimden.

Ama Crooks Creek küçük bir yer ve Troy herkesin gözü önünde. Orada herkes onu tanıyor.

Ancak herkes onu onun istediği kadar sevmiyor.

Çevrimiçi terapistim bunu bana birçok kez açıkladı. Ama şimdi Troy ile aramıza mesafe koyduğum için, kendime karşı dürüst olabileceğimi hissediyorum

: Troy Duchamp, neredeyse hayatımı emen patolojik bir narsist.

Bu adam bir enerji vampiri ve ben bitkin durumdayım.

Birine verecek hiçbir şeyin kalmamasının tek iyi yanı, o kişinin senden hak ettiğinden çok daha fazlasını almış olması ve ona olan duygularının tamamen yok olana kadar aşındığını fark etmendir.

Bu, ayrılabilmemin tek nedeni.

Anneme bu kadar yakın yaşamayı özleyeceğim. Eski arkadaşlarımdan bazılarını özleyeceğim. Ama başka bir yerde yeniden başlamanın gerektiğini biliyordum.

Cole'u iki yıldır görmedim, ama kardeşimin yanına gitmek gerçekten tek seçeneğimdi. En azından birkaç günlüğüne ona güvenebileceğimi biliyorum. Kardeşim narsist değil. Ama onun da sorunları var, bu yüzden onunla uzun süre yaşamak iyi bir fikir değil.

Sarsıcı hıçkırıklar sessiz gözyaşlarına dönüşüyor. Gözlerim sanki durmak bilmiyor.

Ama sonunda duruyorlar.

Saçımı yıkadım, duştan çıktım ve büyük, yumuşak havlulardan biriyle kurulandım, ağlamanın ardından biraz hıçkırarak, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Sadece bir iki gün dinlenip, kendimi toparlayıp, Cole'un yerleşmeme nasıl yardımcı olabileceğini görmek için zamana ihtiyacım var. Bu yüzden ona geldim.

Ondan sonra, her zaman yaptığım gibi kendime bakmam gerekiyor, çünkü hayatta kalanlar böyle yapar.

Kolay olmayacağını biliyorum. Vancouver'ı daha önce hiç ziyaret etmedim bile.

Bir işe ve bir daireye ihtiyacım var, belki eğlenceli kız ev arkadaşlarına da. Arkadaşlara ihtiyacım var. Tabaklara, mobilyalara ve daha pek çok şeye ihtiyacım var.

En çok da kendi hayatımı geri istiyorum.

Troy Duchamp'ın on yedi yaşından beri parça parça benden çaldığı hayatımı.

Elimin kenarıyla aynadaki buğuyu silerim ve pembe çerçeveli gözlerime bakarak kalbimin artık güvende olduğunu kendime hatırlatırım.

Ama buraya kadar beni takip eden korkunç bir his var, ondan asla kurtulamayacağımı söylüyor.

Çünkü o bir enerji vampiri ve vampirlerin beslenmeye ihtiyacı vardır.

Bölüm 4

Jameson

Duştan çıktığımda, yine telefonumu kontrol etme hatasına düşüyorum ve ofisteki ekibimden gelen yeni mesajlar görüyorum.

O fotoğraflar ve onlara eşlik eden müstehcen spekülasyonlar, Geneviève + Jameson için uydurulmuş bir takma ad.

Bu iyi zamanlanmış fotoğraf sızıntısının amacı, Geneviève'in filminin açılışını desteklemek olduğu açıktır. Yeni gişe rekorları kıran filmi bu akşam gösterime giriyor.

Bu o kadar bariz ki, öngörülebilirliği neredeyse sıkıcı hale geliyor. Gerçekten yeni bir halkla ilişkiler ekibine ihtiyacı var.

Bu umurumda değil.

Benim umurumda olan, onun Vance Industries'in marka elçilerinden biri olması. Önümüzdeki bahar, çok önemli Vance Bayshore tatil köyünün büyük açılış galasına katılmayı planlıyor ve ona orada ihtiyacımız var. Onu her yerde ihtiyacımız var, bu geceki açılışında kırmızı halıda olduğu gibi, markalarımızı desteklemesi için. Beni siktiği söylentilerini yalanlaması için değil.

Graysen çok kızacak.

Ama bu tür durumları daha önce de yaşadım. Her şey yoluna girecek.

Bunu ekibimle konuşmam lazım, ama siktir et. Bu yarın da olabilir.

Giyinme odamda, bol bir keten pantolon giyiyorum. Güneş batıyor, ama hava hala sıcak. Bu gece Clara ile kısa bir konuşma yapacağım; o da Annabeth'e PR ile konuşmasını, yarın sabah için bir toplantı ayarlamasını söyleyecek, ben de Cole ile havuz başında, biftek yemeği ve belki de o viski şişesi eşliğinde akşamımı geçireceğim.

Aşağı inip oturma odasına geçiyorum. Etrafta kimse yok, bu yüzden koridordan diğer tarafa geçip misafir kanadına ve ikinci kata çıkıyorum.

Cole'un kapısı aralık, bu yüzden kapıyı çalıyorum, sonra hafifçe iterek açıyorum. "Cole, burada mısınız?" Oda boş, bu yüzden ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Neredesin? Havuz başında barbekü yapalım. Acıktım.

Clara'ya mesaj atıp şefleri çağırmasını istedim.

Sonra Cole'un odasının yanındaki yatak odası kapısına asılmış çiçekleri fark ettim.

Kapıda taze çiçekler olması, odanın *dolu olduğu* anlamına gelir.

Cole'un odasının yanındaki odada biri kalıyor.

Ona misafir almamasını söylemiştim.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, evimde her zamanki gibi misafirlerin ve partilerin olması. Doksan gün boyunca, seks yapamadığım bu cehennemde, burası parti yapılmayacak bir bölge.

Sinirlenerek telefonumu cebime koyup aşağı iniyorum ve havuz kenarındaki verandama doğru yöneliyorum. Ama salona giden koridorda Clara bana yaklaşıyor. Ağzını açıyor ama ben onu kesiyorum ve o da aceleyle adımlarımı takip ediyor.

"Neden misafir odalarımından birinde biri var ve kimse bana söylemedi?"

"Şimdiye kadar öğrendiğini sanıyordum. Bay Hudson sana söylememem için yalvardı.

Sana kendisi söylemek istediğini söyledi." Yavaşlarım. "Neden? Kim o?"

"Kız kardeşi. Üzgünüm, sana söylemeliydim. O kadar... Clara doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi görünüyor. "Geçen gece aradığında, onun için çok üzülmüş gibiydi."

Bunu düşünüyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, ama bunu Cole'dan almam gerekiyor. "O nerede?"

"Verandada seni bekliyor. Ama seni uyarmak istedim, başka bir ziyaretçin var. Barda."

Daha fazla söze gerek yok. Oturma odamdaki barda gizlenen karanlık silueti fark ettiğim anda havada belirgin bir soğukluk hissediyorum.

Yaklaşırken, bu durumla başa çıkmak için kafamı toparlamaya çalışırken, o bana dönüyor ve Clara akıllıca ortadan kayboluyor.

"İşte orada," der Harlan, bar taburesine yaslanıp beni dikkatle incelerken. "Vance ailesinin prensi, yurtdışı seyahatinden döndü. Sin City'ydi, değil mi?"

"Harlan. Dağdaki mağarandan buraya kadar mı geldin? Gururum okşandı." Barın arkasına geçip raftan iki bardak alıyorum. "Artık gündüz vakti seyahat edebildiğini bilmiyordum."

"Ve bu mu benim aldığım sıcak karşılama?" Gömleğini düzeltirken kırılmış gibi davranıyor. Sıcak bir yaz akşamı ve o takım elbise giymiş, siyah üzerine siyah, kravatsız. Anladığım kadarıyla, uyurken giydiği kıyafetle neredeyse aynı. "Senin hizmet in beklediğim süre boyunca bana bir içki bile ikram etmedi."

"Belki de o bir profesyonel olduğu için, senin annen yaşında olduğu için ve sen ona 'hizmet i' dediğin içindir." İkimize de onun en sevdiği içki olan Manhattan hazırladım. "Sen ergenlik çağından beri şeytan gibi davranıyorsun. Köylüler yanından geçerken üzerine kutsal su dökseler bile artık seni şaşırtmaz."

İçkisini önüne koyduğumda bunu görmezden geliyor. "Vegas nasıldı?"

Ne yaptığını biliyorum. Sin City'deki meydan okumamda başarısız olup olmadığımı öğrenmek için etrafı kokluyor. Bunu konuşmaya ustaca dahil etmeye bile  alışmıyor. Harlan konuşmayı ustaca yürütmeyi bilmiyor.

Belki de mezarında çok fazla yalnız zaman geçirdiği içindir.

"Sence nasıldı? Berbattı."

"Buna inanmak zor."

"Belki de çok iyi bir yalancı olduğun için yalan bekliyorsundur." "Hiç eğlenceli bir şey olmadı mı diyorsun?"

"Eğlenceli bir şey vardı. Benim için yoktu."

"şimdi, benim yerimde olsaydın, kendine inanır mıydın?"

"Neye inandığın umurumda değil. Ellerimi kendime sakladım."

"Peki ya sakin?"

"Aynı."

"Peki ya ağzın?"

"Vücudumun her parçasını saymayı mı planlıyorsun? Bu oyunu ben kazanıyorum. Yalan söylemiyorum ve hile yapmıyorum."

Harlan şüpheyle kaşlarını çattı. Beni yeterince iyi tanıyor, yüzüne karşı rahatça yalan s ylemeyeceğimi biliyor. Bu tür bir dürüstlükten çok hoşlanmam.

Ama aynı zamanda, bek rlığın benim tercih ettiğim yaşam tarzı olmadığını da biliyor.

Arkasındaki arka bahçeye açılan pencerelerden Clara görünür. Bir kadını benim terasımdan geçiriyor.

Esmer bir kadın, tişört ve şort giymiş, uzun saçları ıslak. Onu görünce göğsüm ısınır ve nefesim boğazımda takılır.

O.

O lanet olası *kadın*.

Sokaktaki, bungee ipli valizli kadın.

Cole'un kız kardeşi mi?

Ne oluyor lan?

Öksürüyorum ve pencereden uzaklaşmak için soluma doğru kayıyorum, Harlan bana şüpheyile bakıyor. Muhtemelen suçlu görünüyorum... bir şeyden dolayı.

Onun onu görmesini istemiyorum. Nedenini bile bilmiyorum. Meydan okuma mı?

Bu muhteşem kadının evimde olduğunu aniden keşfetmiş olmamın ne anlama geldiğini bile bilmediğim gerçeğı mi? En son ihtiyacım olan şey, Harlan'ın bu konuda bir şeyler düşünmesi. Ya da onun hakkında.

Neyse ki Clara onu gözden uzaklaştırır.

"Kırk üç gün oldu," diyor kardeşim. Eminim takvimde takip ediyordur. "Hiç kırk üç gün geçirdin mi?"

"Neden yapayım ki?" diye mırıldanıyorum.

"Ve şimdi içimizden biri, en sevdiğin hobinin tadını çıkaramayacağın bir durum yarattı," diye düşünür, sesi neredeyse memnun gibi geliyor. Harlan pek memnun olmaz, ama şu anda neredeyse parıldıyor.

"Evet. Senin lanet olası eğlencen için."

"Buna kişisel gelişim denir, Jamie. Kendin hakkında bir şeyler öğrenmen gerekiyor."

"Sanki benim kişisel gelişimim umurunda da. Sen sadece benim acı çekmemi izlemek istiyorsun, çünkü sen lanet olası bir sadistsin."

"Hey, sadece aileni kontrol ediyorum, iyi olduğundan emin olmak için." Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bana bakıyor. Grinch gibi.

Tanrım, o bir yalancı.

Kimse Harlan'ı beni "kontrol etmek" için göndermez, hele ki kurallara uyduğumu kontrol etmek için hiç göndermez.

Bu ailenin kara koyunu varsa, Harlan onu canlı canlı yiyen canavardır.

Ve Harlan bu ailenin canavarıysa - ki öyle; ona gerçekten öyle diyoruz - o zaman onun dediğı gibi, ben prensim.

Aile hazinesinin beşinci sıradaki varisi payını kaybetse, kimse gerçekten umursar mı? Bir fark eder mi?

Harlan'ın ziyareti bu tür düşünceleri akla getiriyor. Beni terletmesinden nefret ediyorum.

Ondan kurtulmam lazım.

Dışarı çıkıp ne haltlar döndüğünü ve Cole'un kız kardeşinin geleceğini neden bana söylemediğini öğrenmem lazım.

Ve ona bir kez daha bakmalıyım.

"Ben iyiyim. Ve sana doğruyu söylüyorum. Senin gibi bir aldatma ustasına yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Anlarsın."

"Muhtemelen. Sadece pastanı da yemek istemenin ne kadar kötü olduğuna bağlı. 'Pasta' kadın demek, 'de' de mirasın demek, eğer anlaşılmadıysa."

"Ben pasta istemiyorum, tamam mı?"

Gerçek şu ki, ben krema bile yalamıyorum.

Alay edilmeye ya da riske girmeye ihtiyacım yok.

O altın zarfı açıp meydan okumayı okuduğum gece, öfkeyle dışarı çıktım.

Ertesi gün, hemen Graysen'in yanına gittim ve kardeşlerimizin geri kalanını bir konferans görüşmesinde toplanmasını istedim, böylece "seks yok"un ne anlama geldiğine karar verebilsinler.

Ve karar karar vardı. Şu büyük eğlenerek Harlan'ın Harlan ve Damian'ın parçalarıyla. Savannah, biz ince noktaları tartışırken telefonu yüzümüze kapattı.

Açıkçası, her türlü seks söz konusu bile olamaz. Peki ya oral seks?

Ha. Hayır.

El ile

mastürbasy

on?

Tekrar

dene.

Herhangi bir tür mutlu son?

Hayır.

Ve kesinlikle herhangi bir boşluk bulmayacağım — bir kadını tatmin etmek, aramızda gerçek dokunmayı engellemek için bir nesne kullanmak, kıyafetlerin üzerinden dokunmak. Bir kadının eşliğinde — onun ya da benim — cinsel olarak tatmin edici olan ya da orgazma yol açan kesinlikle her şey yasaktır.

Bir kadını öpüp dokunabilir miyim? Elbette. Çıplak cinsel organlarımı onunkinden uzak tuttuğum ve kimse gelmediği sürece.

Ne eğlenceli.

Mastürbasyon yapabilir miyim? Kesinlikle. Yalnızsam. Bu meydan okuma yoksunlukla ilgili değil. Kadınlarla seks yapmamakla ilgili.

Yani doksan gün boyunca sadece ben, kendim ve ben varız.

Bu da, cinsel hayatımın askıya alınmış olmasının beni rahatsız etmemesi için her gün mastürbasyon yaptığım anlamına geliyor.

Ne yazık ki, bu beni daha az kızdırmadı.

Seks yapamıyorum diye bir şey yok. Kardeşlerim bunu anlamıyor gibi görünüyor.
anlamadıkları kısım.

Sorun, *kardeşlerimden biri bana seks yapmamı yasakladı*. Muhtemelen şu anda karşımda oturan kişi.

Harlan çenesini kaldırıp beni değerlendirir. "Sanırım bu gerçekten bir onur sistemi, değil mi?"

"Neyse ki bende biraz onur kalmış."

Şimdiye kadar görmezden geldiği içkisini bir dikişte içer. "Sanırım göreceğiz." Ve bununla birlikte, karanlığın efendisi yeterince acı çektiğime ikna olmuş gibi görünüyor ve kalkıp gitmek için ayağa kalkıyor.

İyi ki gitti.

Onu fuayeye kadar takip ediyorum. O fotoğraflar internete düştükten sonra beni "kontrol etmeye" gelen ilk kardeşim olmayacağını biliyorum. Onları gördüğünü bile bilmiyorum. Onlardan bahsetmedi ve Harlan genellikle telefonunu görmezden gelir.

Sadece Vegas'a gittiğimi bilmek bile muhtemelen şüphelerini uyandırmaya yetti.

"Söyle bakalım." Kapıda durur. "Benim meydan okumam da onur sistemi ile mi olacak?"

"Tabii, haklısın. Bizi ne kadar aptal sanıyorsun?"

"Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

"Hayatında bir kez olsun dürüst ol, tamam mı? Beni doksan gün seks yapmamaya zorlamak senin fikrindi, değil mi?"

Kardeşimin gülümsemesi vahşi. "Ben altı ay şart koşardım. En azından. Ama eminim ki aramızda doksan günün bile makul bir süre olmadığını düşünenler vardır."

"Dur tahmin edeyim. Damian bana karşı bahis oynuyor."

Damian muhtemelen bu ailede, sikişme hakkını korumak için bizim onu reddetmemize izin verecek tek kişidir.

"Senin başarısızlıklarından asla kazanç elde etmek istemem, kardeşim." "Uh-huh."

Garip bir şekilde, onun bunu gerçekten kastettiğini biliyorum.

Harlan'ın en tuhaf yanlarından biri, paraya pek önem vermemesi. Tek önemsendiği şey mahremiyetini korumak ve hiçbir şey servet kadar aşılmaz duvarlar sağlayamaz.

"Kırk yedi gün sonra görüşürüz Jamie. O zamana kadar, elinle eğlenmene bak."

"Evet. Sen de oyulmuş mezar kemiklerinle ya da her ne sikiyorsan onunla eğlen."

Kapıyı suratına çarptım. *Lanet olası kardeşler.*
Gerçekten de kimin onlara ihtiyacı var ki?

Bölüm 5

Megan

Duş aldıktan sonra giyinmeyi zar zor bitirmişim ki, bir kadın yatak odasının kapısını çalar, kendini "ev yöneticisi" Clara olarak tanıtır ve kardeşimin beni beklediği verandaya inmemi söyler. Beni aşağıya, arka bahçeye kadar eşlik eder ve orada Cole'a teslim eder.

Beni açık mutfağa götürür ve "ev şefi" ile tanıştırır. Ona sadece Şef der, beyaz önlüklü, akşam yemeğimizi hazırlayan dost canlısı bir adamdır. Yardım etmeyi teklif ederim, ama kardeşim beni tekrar terasa çıkarır ve elime bir içki verir.

Sonra bana Vancouver'da yaşamının harikalarını gereksiz yere anlatmaya başlar, ben de bunları anlamaya çalışırım. Zihinsel olarak o kadar yorgunum ki, düşün buharlı etkisi beni neredeyse uyutuyor.

İkinci Campari ve sodamın yarısını içmişim, Cole hala konuşuyor, tam o sırada oturma odasının büyük cam duvarları açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor.

O bizim yönümüze doğru ilerlerken, dünya aniden garip bir şekilde durur.

Sanki yavaş çekimde yürüyor gibi ve midem sıkışıyor, bugün yeterince yemek yemediğimi hatırlatıyor. Garip bir şekilde ağırlıksız hissediyorum ve yüzümde tuhaf bir ifade olmalı ki Cole'un gözlerini üzerimde hissediyorum. Ama bize doğru yürüyen adamdan gözlerimi alamıyorum.

Bu, sokakta tanıştığım adam.

Şimdi gömleksiz. Bronzlaşmış, kaslı ve atletik, parlak sekizli karın kasları var. Çoğunlukla siyah renkteki birkaç sanatsal dövme, heykel gibi vücudunun yan tarafını ve spor salonunda şekillendirilmiş kollarını süslüyor, kalbi üzerinde, mükemmel şekillendirilmiş göğsünde belirgin bir şekilde yer alan bir hançer dövmesi de dahil.

Gözlerimi yüzüne çevirmem tam anlamıyla *bu kadar* uzun sürüyor. Ve o zamana kadar, yanaklarım ve vücudumun diğer bazı bölgeleri ısınmış oluyor.

Çarpıcı açık mavi gözleri, güçlü çenesi boyunca uzayan sarımsı sakalları, güneşten yanmış, hafif kıvrımlı saçları ve *kötü çocuk* havası var. Giysilerinin çoğu yok olduğu için bu havası şimdi daha da belirgin.

Sadece düşük bel beyaz keten pantolon giymiş, karşımızda duruyor ve bana bakıyor.

Hayır, gözleriyle beni yiyip bitiriyor.

Cole onu selamlıyor. Sarılırlar, ama o hala gözlerini benden ayırmıyor. Birbirlerine ne dediklerini bile duymuyorum.

"Megan, bu Jameson," diyor Cole, uzak bir yerden.

Şu anda her yerim sıcak, karıncalanıyor ve nefesim kesiliyor. Kardeşim kilometrelerce uzakta. Ayaklarım artık yere basmıyor. Önümdeki adamdan başka hiçbir şey yok, diğer her şey uyanmakta olduğum bir rüya gibi kayboluyor.

İlk görüşte aşk böyle bir şey mi?

Hayır. İlk görüşte aşk olsaydı, bunu sokakta hissederdin.

Sokakta hissettiğim tek şey utançtı ve kaldırımın içine gömülüp kaybolmak istedim.

Ama hayatımda bir erkekle tanıştırıldığımda adrenalin patlamasıyla bu kadar sersemlemiş hissetmemiştim. Tüm sinir sistemim coşkuyla titriyor, dıştan ise garip bir felç uzuvlarımı ele geçiriyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Megan." Sesi düşük bir gürültü gibi ve sokakta duyduğum kadar temkinli. Gülümsemiyor ve geç fark ediyorum ki bana elini uzatıyor.

Parmaklarımın titrememesini umarak elini tutuyorum. Kalbim sanki ölümün eşiğindeymişim gibi atıyor ve kanı o kadar hızlı pompalıyor ki, bayılacağımdan korkuyorum.

"Jameson." Sesim yapış yapış. Sanki onun bakışları altında eriyip gidiyorum. O güneş, etrafımızdaki her şey ise onun ısısının etkisiyle eriyen onun ısısının gücü altında eriyip gidiyor.

"Cole bana senin hakkında çok güzel şeyler anlattı," diyor. Ve şu anda kardeşimi o kadar çok seviyorum ki, onu tutup öpebilirim.

Ama yapmıyorum.

Sadece en iyi arkadaşının elini, bir el sıkışmasından daha uzun bir süre, bir ya da iki saniye, garip bir şekilde tutuyorum ve ona bakıyorum.

Hayatımın en garip dakikalarında, "içki almaya" bahanesiyle, ikisinin de elinde zaten içki olmasına rağmen , Cole ve en iyi arkadaşı terasın en ucuna, açık mutfağın yanındaki bara geçiyorlar.

Beni konuşmak için.

Yani, sanırım benim hakkımda konuşuyorlar. Çünkü kardeşim beni bir evcil hayvan gibi şezlonga oturtup orada kalmamı söyledi.

Campari'mi bitirip, onları dinlemeye çalışıyorum, başaramıyorum ve Jameson'a bakmamak için başka yerlere bakmaya çalışıyorum.

Tanrım, ama o çok seksi. Ya da belki de kötü olan ve baştan çıkarıcı olan her şeyin tanrısıdır?

Bu kadar gömleksiz olmak zorunda mı?

Cole da gömleksiz, ama kimin umurunda.

Benimle akraba olmayan erkekler, bakmama izin verilmedikçe önümde bu kadar çıplak olmamalı.

Cole, bakarsam kesinlikle hoşnutsuz olacaktır.

Ama elimde değil. En iyi arkadaşının düşük bel pantolonunun önünden aşağıya doğru uzanan kasları, dikkatimi çekmeye devam ediyor.

En azından geri geldiklerinde, üçümüz için de yeni bir tur içki getiriyorlar.

Cole içki tepsisini aramızdaki masaya koyuyor ve bana bir tane uzatıyor. "Cole, Vancouver'a yeni taşındığını söyledi." Jameson, Cole'un bana karşı nazik davranmasını söylediği gibi

konuşmaya başlıyor, sanki Cole ona bana nazik davranmasını söylemiş gibi.

"Evet. Yeni." Cole ona benim hakkımda ne anlattı acaba? Umarım Troy değildir. "Umarım sana geleceğimi söylemiştir."

Jameson'ın ağzında küçük bir gülümseme belirir, ama hemen gizler.

"Söylemedi."

"Dostum, söyledim," diye itiraz etti Cole. "Sen Vegas'tayken sana mesaj attım." Jameson kaşlarını kaldırdı. "Söyledin mi?"

"Bana hiç cevap vermedin."

"Hey," diye araya girdim, "Cole'u benim tanıdığım kadar tanıyorsan, onun her zaman sürprizlerle dolu olduğunu bilirsin."

"Doğru."

"O, şey, en iyi arkadaşının milyarder olduğunu bana kesinlikle söylemedi."

Cole boynunu kaşır, ben de bunu bir özür olarak algıları.

Şimdiye kadar kendim bir sonuca vardım: Kardeşimin en iyi arkadaşı, Jameson'dan başkası değil.

Jameson Vance.

Vance ailesi Vancouver'ın en zengin ailesi ve Kanada'nın en zengin ailelerinden biri, ama bunu sadece Vancouver Northmen hokey takımının sahibi oldukları ve kardeşim üç sezondur Northmen'de oynadığı için biliyorum. Bu yüzden Vancouver'a yerleşmiş.

Onu sokakta ilk gördüğümde bu bağlantıyı kuramamış olmama inanamıyorum. Belki de kırık valizim ve iç çamaşırlarımın dökülmesi konusunda bu kadar utangaç olmasaydım, bunu fark ederdim.

O muhteşem yüzü daha önce bir yerde gördüğümü biliyorum, mesela bir gazete fotoğrafında. Spor sayfasında.

Ve belki de ön sayfada.

"Evet, belki de seni uyarmalıyım," diyor Cole. *Neden? O kadar şok olmuş mu görünüyorsun?* "Bir milyarderle tanışmanın... korkutucu olabileceğini biliyorum." *Özellikle Crooks Creek'ten gelen bir kız için*, gözlerindeki ışıltı öyle diyor gibi. "Ama sana Jamie'den bahsetmiştim, yakınlaştığımızdan. Söylemedim mi?"

"Söylemedin." Dürüst olmak gerekirse, Cole iletişimde kalma ve beni hayatıyla ilgili bilgilendirme konusunda hiç de güvenilir biri olmamıştı.

Gerçi... ben de hayatımın ayrıntılarını onunla paylaşma konusunda pek iyi değildim. Troy ile aramızın ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu ve bu tamamen benim suçumdu.

"Nasıl bu kadar yakınlaştınız?" diye soruyorum. Cole'un yeni en iyi arkadaşının bir hayran olduğunu düşündüğüm ilk varsayımımı hala değiştirmeye çalışıyorum, çünkü Vance ailesinin üyeleri hayranlık duyulan kişiler değildir. Onlar, hayranlık duyulan kişilerin birlikte olmak istediği kişilerdir. Ve elbette istedikleri zaman herhangi bir hokey oyuncusuyla takılabilirler.

"Jamie'yi yıllardır tanıyorum. Ama Vancouver'a geldiğimde birkaç partide karşılaştık ve sık sık takılmaya başladık. O da benim gibi kişisel olarak zor bir dönemden geçiyordu ve birbirimize destek olduk. Öyle bir şeydi. Birbirimizle çok iyi anlaştık."

Bunu anlıyorum. Jameson hiçbir şey söylemiyor, sadece içkisini yudumluyor. "O zaman güzel."

Cole eğilir. "Rahatlayabilirsin Megan, söz veriyorum. Çok tetikte duruyorsun."

Nefes alıp, güzel bahçeye bakarak bu garip durumu anlamaya çalışıyorum. Buraya geldiğimde beklediğim şey bu değildi. Cole'un yenilenmekte olan yeni evinde kalacağımı, belki de sabahları onun

Ama bu değil. "Gerçekten bu mahallede bir ev mi aldın?"

"Evet. Ama bu kadar büyük değil."

Ona baktım. "Bilmem gereken bir şey mi var?" O gülümsedi. "Kötü bir şey yok. Söz veriyorum."

"Cole."

"Hadi ama. Benden bu kadar mı şüphe duyuyorsun?" Kardeşim kaşlarını çatı, ama ona olan güvensizliğimi yokmuş gibi davranmayacağım.

Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Sevdiğim bir adam için bile.

"Peki, bir bakalım." Konuyu olabildiğince nazikçe açıyorum. "Yıllar önce hokey oynayarak kazandığın milyonları partilerde ve kumarda harcadın. Sonra *yasadışı* kumarda kazandığın parayı kaybettin. Sonra tutuklandın."

Eğer o ve Jameson gerçekten en iyi arkadaşlarsa, bu haber değeri taşımaz. İkisi de hiç irkilmediklerine bakılırsa, öyle olmadığını söyleyebilirim.

Kardeşim bile gözlerini hafifçe deviriyor. "O olay üç yıldan fazla oldu, Megan. Ve her şey açıklığa kavuştu."

"Evet. Çok eski bir hikaye."

Bana dik dik bakıyor. "Yıllarca sana duygusal olarak kötü davrandığı için ayrıldığın bir adama ne kadar zaman sonra geri döndün?"

Boğazımda bir yumru oluşur ve beni suskun bırakır. Buna karşı çıkacak hiçbir şey söyleyemem, çünkü o haklı. Ben bunu yaptım.

Ve evet, bu büyük bir hataydı. Her seferinde yaptığımda.

Jameson hafifçe boğazını temizledi ve ben ona bakmamaya çalıştım. Bu yeterince aşağılayıcıydı.

"Şu anda erkek dramalarına gerçekten tahammül edemem, Cole."

"Drama yok. Söz veriyorum." Elini uzatıp elimi tuttu. Ben de izin verdim.

"Hadi ama Megan. Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Bırak da sana yardım edeyim. Belki daha önce bunu yapabilecek durumda değildim. Bilirsin, zihinsel olarak. Ama şimdi yapabilirim."

Bu sözler kalbimi sıplatıyor. Hazır olduğumdan emin olmadığım bir umut duygusu veriyor bana.

Kardeşim iç çeker. "İki gün boyunca otobüslerde geçirdiğin uzun ve berbat bir yolculuktu, değil mi? Hadi yemek yiyip konuşalım, burada rahat et. Eğer başka bir yere gitmek istersen, o konuda da sana yardımcı olabilirim."

"Tamam."

"Burada bir evin var. İhtiyacın olduğu sürece." "Teşekkür ederim."

Sonunda tek kelime etmeyen Jameson'a baktığı m da, bu durumdan pek memnun görünmüyor.

Aslında, yanılmıyorsam, gitmemi istiyor gibi görünüyor.

Bölüm 6

Megan

Akşam gökyüzü kararırken ve etrafımızdaki veranda ışıkları yanarken, kardeşim içkilerimizi yudumlarken üçlü sohbetimizin büyük bir kısmını üstleniyor ve bana yakın zamanda sona eren hokey sezonunun önemli olaylarını ve maceralarını anlatıyor. Northmen takımı playofflara kalmış ama final turuna çıkamamış.

Ara sıra Jameson sohbete katılıyor, çoğunlukla Cole'a başka bir hikaye anlatması için teşvik ediyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Jameson'ın neden bu kadar az konuştuğunu anlamıyorum — hiperaktif, konuşkan kardeşim en iyi arkadaşı her zaman bu kadar sessiz değildir herhalde? Ama ben çok yorgun ve utangaç olduğum için fazla konuşamıyorum ve Cole'un hikayelerine kapılıp eğlenmek çok kolay.

Sonra üçümüz açık havadaki yemek masasına oturup akşam yemeğimizi yiyoruz. Yemeği Jameson'ın çalışanları servis ediyor. Cole masanın başında, Jameson ile benim aramda oturuyor. Yemek yerken Cole, Crooks Creek'teki işim hakkında bana sorular sorup duruyor. Bu soruların Jameson'ın yararına olduğunu hissediyorum.

Cole'un yıllardır yaptığını bildiği, genel mağaza ve mevsimlik bahçe merkezindeki hiç de ilginç olmayan işim.

Karşımda oturan Jameson ise neredeyse hiç konuşmuyor. Bu çok garip bir durum.

Sanki randevuya çıkmak istemeyen bir adamla ilk randevumdaymışım gibi hissediyorum. Ve kardeşim de randevuda, refakatçi falan gibi.

Hayır, daha kötüsü. Sanki Cole bizi bir araya getirmeye çalışıyor. Ama çıkmamız için değil.

Karşımda oturan adam için *çalışabilmem* için.

Bu bir iş görüşmesi.

Tatlıya geldiğimizde bunu anlıyorum. Benden başka kimse tatlıya dokunmuyor. Profesyonel hokey oyuncusu kardeşim kesinlikle dokunmuyor. Jameson, şefe nezaket göstermek istercesine tadına bakıyor. Ben her lokmanın tadını çıkarıyorum. Neden olmasın? Bir milyarderin kişisel şefi her gün benim için yemek yapmıyor.

Ama sonra Cole, Cole'a çok yakışan bir şey yapar ve muhtemelen ona çok mantıklı gelen, ama bana hiç mantıklı gelmeyen bir şey söyler ve iştahımı kaçıırır. Kardeşim iletişim konusunda hep böyle sorunlar yaşamıştır.

Şöyle bir şey...

Cole: "Burada bir işin olabilir. Bahçıvanlık. Eğer istersen."

Ben (ganache boğazımdan aşağı kayarken neredeyse boğuluyordum ve yutmayı tamamen unutmuştum): "Ne?"

Cole: "Bahçıvanlık. Bahçıvanlığı seviyorsun, değil mi?"

Ben (hala ganajı yutmaya çalışırken ve boğazımı temizlerken): "Evet, severim." Cole: "Jameson'ın bir bahçıvana ihtiyacı var."

Bu noktada Jameson'a bakıyorum, ama Cole onun adına konuşuyor. "İstersen iş senin."

Jameson Cole'a bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Ve ben o bakışla durumu anladım. Bu iş teklifi Cole'un fikriydi.

Jameson'ın zaten bir bahçıvanı yok mu?

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyor Cole.

Sonra Jameson'a dirsek atar ve Jameson konuşmayı hatırlar. "Sen çok tavsiye ediliyorsun."

Sarkastik mi davranıyor, yoksa ne yapıyor, anlayamıyorum. "Ben..."

"Ne dersin, Megz?" Cole, ben takıldığımda sorar. "Bahçe kulübesini seviyorsun."

Evet, seviyorum.

Cole, akşam yemeğine oturmadan önce beni oraya götürdü, Jameson ise Clara ile görüşmek için eve girdi.

Gerçi "kulübe" tam olarak doğru kelime değil.

Bahçenin arka köşesindeki küçük bir sera, bitkilerle dolu, çoğu benim geldiğim yerdeki sert kışlarda hayatta kalamayacak tropikal türler. Bir dizi bahçe aleti ve odun sobası önünde düzenlenmiş minderli sandalyelerle rahat bir oturma alanı var.

Bu, bir bahçıvanın hayali.

Jameson'a bakıyorum, o da yardımsever bir şekilde hiçbir şey söylemiyor.

"Böyle bir yerde mutlu olabileceğini düşünmüyor musun?" Cole ısrarla sorar.

"Uh, tabii." *Benim olsaydı.* "Yani... *vay canına.*" Şaşırdım, hepsi bu. Bu bahçe bir bahçıvanın cenneti. En azından benim için cennet bu ve Cole bunu biliyor.

Bana göz kırpmıyor.

Ama Jameson çok sert. Sokakta ilk gördüğümdeki izlenimimden çok farklı, o zaman gözleriyle beni soyduğunu yemin edebilirdim.

Şimdi çok kapalı görünüyor. Hatta soğuk.

Artık kim olduğumu bildiği için manzaraya ilgi duymuyor mu?

"Teşekkür ederim. Çok cömertsiniz." Bunu Jameson'a söylüyorum.

Çünkü sonuçta bu işe ihtiyacım var.

O da sert bir sesle, "Teşekkür etmene gerek yok," diye cevap veriyor.

"Ama bu geçici bir şey," diye onu temin ediyorum. "Ayaklarımın üstüne basana, bir iş bulana, biraz para biriktirene ve kendi evimi alana kadar." Biliyorum, Cole ne derse desin, en iyi arkadaşının bana bahçıvan olarak ihtiyacı yok.

Burada ihtiyacı olan tek kişi benim.

Ancak bu konuda incinen gururumu yutuyorum. Son iki zorlu günün yorgunluğuyla burada, bu iki başarılı adamla otururken, onların yardım etmeye çalıştıklarının farkındayım.

"Aceleye gerek yok," diyor Cole. "Ve hazır olduğunda istediğin zaman benim evime gelip kalabilirsin. İstedğin kadar kalabilirsin."

Kahretsin. Buna ne cevap vereyim?

Kardeşimle yaşayabileceğimi sanmıyorum, en azından uzun vadede. Gerçekten benimle yaşamak mı istiyor?

"Ne zaman hazır olacak?"

"Altı ay. Belki daha az."

Jameson'ın gözleri elindeki su bardağına sabitlenmiş. Akşam yemeği boyunca yüzünde hafif bir kaş çatma vardı, sanki çözmeye çalıştığı bir sorun varmış gibi.

Sorun benim olduğumu hissediyorum.

Bu adamın evinde altı ay yaşayamam. Bahçıvan olarak geçimimi sağlasam bile.

Onun beni bu kadar uzun süre burada tutmak isteyeceğinden çok şüpheliyim, ayrıca aylarca bu kadar çekici bulduğum bir adamın yakınında yaşamaya hazır değilim. Onun yakınlığı düşüncelerimi bulanıklaştırıyor ve vücuduma çılgınca şeyler yapıyor.

Açık mavi gözleri benimkilere bakıyor ve aniden nefes almam zorlaşıyor.

Ona gülümsemeye çalışıyorum.
O gülümsemiyor.

Yeni işimi kutlamak için şampanya kadehlerimizi kaldırıyoruz. Bu Cole'un fikri. Yeni işverenimin şimdiye kadar tanıştığım en çekici erkek olduğu gerçeğine zihinsel olarak alışmaya çalışırken, Cole'un telefonu çalıyor.

Telefonunu çıkarır ve ayağa kalkar. "Menajerim, yarınla ilgili. Cevap vermem lazım. Siz eğlenmeye devam edin."

"Oh. Uh..." Cole uzaklaşıp eve girerken, Jameson'la baş başa kaldığımda söyleyecek başka bir şeyim yok.

Sessizlik hakim oluyor.

Şampanyamdan bir yudum alıp, yüksek sesle yutkunuyorum.

"Sana yarınki planlardan bahsetmedi, değil mi?" Jameson'ın sesi bir şekilde hem yumuşak hem de sert. Yanlış yönde okşadığınız kadife gibi.

"Hayır. Yarın ne var?"

Gözleri kısılır, sanki Cole'un yüzüne hafifçe yumruk atmak istiyormuş gibi. "Sabah Los Angeles'a gidiyor."

"Ne?"

"Reklam anlaşmalarından biri için bir reklam çekimi var. Ve toplantılar. Ve kadınlar. Bilirsin."

Evet. Ne yazık ki biliyorum.

Ama Cole bana söylemedi.

Telefonda bana Vancouver'a gelip onunla kalmamı söyledi, ama en iyi arkadaşıyla birlikte yaşayacağımızı, hatta ertesi gün uçacağını söylemedi. En iyi arkadaşını ve işini hızlıca tanıttı ve beni rahat hissettirmeye çalıştı.

Ve şimdi beni burada bırakıyor.

Bu tam Cole'a göre bir şey, gerçekten gülmekten kendimi alamıyorum.

Ama bana söyleseydi... gelmekte tereddüt ederdim, değil mi? Neden söylemediğini anlayabiliyorum.

Benim kahkahamın ardından Jameson'ın yüzünde okunamayan bir ifade belirir. Sonra sessizce şampanyamı doldurur, belki de ikimiz için de durumun ciddiyeti yavaş yavaş anlaşılacaktır.

O, az çok benimle mahsur kalmış
durumda. Ve ben de... mahsur
kaldım.

"Teşekkür ederim" dışında ne diyebilirim ki? Şampanyadan bir yudum daha
alıyorum. Sarhoş olsam da olur, değil mi?

Jameson sandalyesine yerleşirken mavi gözleri beni yakıyor. "*Delici*"
kelimesi bu adam için icat edilmiş. Hayatımda hiç bu kadar rahatça gözlerle
sikilmemiştim.

Yemin ederim, sokakta bana attığı bakışla aynı.

Hayal etmedim...

O bakışa karşılık vermemeye çalışıyorum, ama zor. Yüzümün ne ifade
ettiğini bile bilmiyorum, o kadar kafamı karıştırdı ki.

"Bahçeniz inanılmaz." Konuşmaya çalışıyorum; aklıma gelen tek şey bir ya
da üç tane iltifat etmek. "Sadece bahçeleri kastetmiyorum. Özel plaj erişiminiz
mi var?"

"Plaj halka açık. Ama evet. Doğrudan oraya yürüyebilirsiniz. Merdivenlerin
altında kilitli bir güvenlik kapısı var. Clara size bir anahtar verebilir, böylece
girip çıkabilirsiniz."

"Oh. Teşekkürler. Um, orası Kuzey Vancouver mı?" Suyun karşısındaki
dağ yamacındaki ışıltili evleri işaret ediyorum.

"Orası West Vancouver. North Vancouver daha doğuda." "Bu...
kafa karıştırıcı."

"Kuzey Vancouver, Vancouver'ın kuzeyinde. Ama Batı Vancouver da öyle,
aslında. Kuzeybatıda."

"Tamam. Peki, evlerin üzerinde, karanlıkta yüzen o ışıklar ne?" Dağların
yarısına kadar çıkmış gibi görünüyor, ama emin olamıyorum. Hava o kadar
karardı ki, dağlar gökyüzünden ayırt edilemez hale geldi. "Orası kayak
pistlerinden biri. Black Mountain. Aslında, o tatil köyü ailemize ait.
tatil köyünün sahibi."

Ona bakmamaya çalışıyorum. Kardeşim burada tampon görevi görmeden
ona bu kadar yakın oturmak çok daha garip geliyor. "Kayak merkezi sizin mi?"

"Sadece tepedeki tesise. Daha çok bir dağ evi gibi, restoranı, barı ve
dükkanları var."

"Anlıyorum." Bunu düşünerek şampanyamdan bir yudum alıyorum.
"Buradan sahip olduğunuz başka bir şey görebiliyor muyuz?"

Şaka yapıyorum. Ama o, manzaranın en sağındaki, parıldayan şehir
merkezini işaret ediyor. "Vance Tower. Kız kardeşim orada yaşıyor. Tepesinde
kırmızı ışıklar olan büyük bina."

Şaka yapıyorsun. Bu, şehir merkezindeki en yüksek binalardan biri olmalı.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Burada kendimi çok yabancı hissediyorum. Kardeşim dışında tanıdığım insanlar, giysi, kitap ve belki güzel bir araba sahibi. Şanslılarsa kendi evleri de olabilir. Gerçekten şanslılarsa göl kenarında küçük bir kulübe de olabilir.

Bu, Manitoba'nın küçük bir kasabasında.

Vancouver şehir merkezindeki bir gökdelenin ya da dağ tepesindeki bir kayak evinin fiyatını hayal bile edemiyorum. Ya da profesyonel bir hokey takımının.

Ona bakmaya cesaret ediyorum. Akşam yemeği için keten kumaştan, düğmeli bir plaj gömleği giymiş, kolları rahatça kıvrılmış ve önü tamamen açık, böylece göğsündeki hançer dövmesini hala görebiliyorum. Bıçağın ucundan damlayan iki damla kan dövmesini fark ediyorum. İkincisi biraz pembe ve taze görünüyor, sanki dövme yeni yapılmış gibi.

Ona bunu sormak istiyorum, ama çok kişisel bir soru gibi geliyor.

Ona söyleyecek başka, garip olmayacak bir şey aklıma gelmiyor.

Demek zengin ve yakışıklısın, bu harika. Hangi filmleri seversin?

"Peki." Bu sefer sessizliği o bozdu. "Büyük şehre gerçekten bunun için mi geldin? Bahçıvan olmak için mi?"

Sesi nötr. Suçlayıcı ya da yargılayıcı değil. Ama muhtemelen tüm bu durumdan rahatsız olduğum çok belli olduğu için soruyor.

"Hayır." Konuşurken yüzüm kızarıyor; bugüne kadar, bu adamın yanında olduğum gibi, hayatımdaki genel durumumdan hiç bu kadar utanmamıştım.

"Ama bu iş için minnettarım."

"Neden paran yok?" "Şey..."

Çok mu açık sözlüsün?

Şampanyamdan bir yudum daha alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu sorunun cevabını kolayca veremem.

Neden dürüst olmak istediğimi bile bilmiyorum.

Kendime saygı mı? Belki de kardeşimden bir şey sakladığımı düşündüğü fikri hoşuma gitmiyor. Bu, gerçeklerden çok uzak bir düşünce. Cole buraya nasıl geldiğimi biliyor.

Belki de sadece şampanyanın etkisidir.

"Tamam, mesele şu ki..." Derin bir nefes alıp, bu dünyada çok az kişiye anlattığım şeyi ona anlatıyorum. "Ben bir yazarım."

Jameson'ın yüzündeki ifade yavaşça değişiyor, ama merak gibi bir şey yüz hatlarını keskinleştiriyor. "Gerçekten mi?"

"Şey, bir kitap serisi yazıyorum. İlk üçünü takma adla yayınladım. Sadece eğlence için yazdığım romanlar." Kendime kızarak iç çekiyorum. "Tamam, bu küçük bir yalandı." Bardağımı masaya koyup ellerimi ovuşturuyorum, klavyenin başında geçirdiğim saatlerin hafif ağrısını hissediyorum. "Bu benim tutkum. Sadece bunun hakkında konuşmaya alışkın değilim."

"Tamam. Ama yazar isen neden benim bahçemde çalışacaksın?"

"Şey, başarılı olduğumu söylemedim."

Benim kendimi küçümseyen esprime gülümsemiyor.

"Hikaye anlatmayı seviyorum. Komplo kurmayı ve dünya yaratmayı seviyorum."

Şimdi dudaklarında hafif, kalp durduran bir gülümseme beliriyor. "Cole senin bu kadar inek olduğunu hiç söylememişti."

Onun benimle dalga geçtiğini anlamam uzun bir süre alıyor.

"Belki öyleyim," diye itiraf ediyorum. "Sadece yarattığım bu kurgusal dünyada kaybolmayı seviyorum. Sanırım bunu, olmak istemediğim bir yerde yaşadığım için geliştirdim. Başka bir hayat mı istiyordum? Kendi kaçışımı yarattım, özellikle de apartmanda sıkışıp kaldığım sonsuz kışlar boyunca." Bunu yüksek sesle söyleyince, Crooks Creek'te yaşamaktan ne kadar nefret ettiğimi fark ediyorum.

Evet, dilimi gevşeten kesinlikle şampanya.

Ama o benim devam etmemi bekliyor gibi görünüyor, bu yüzden devam ediyorum. "Yazmak benim için çok kişisel bir şey. Hala paylaşmaktan rahatsızlık duyuyorum. Bu yüzden takma ad kullanıyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Birçok ünlü takma ad kullanıyor. Bu sadece bir pazarlama aracı değil. Özel hayatınızı gizlemek için bir bariyer olabilir."

"Evet. Mahremiyetimi seviyorum. Memleketimdekiler kitaplarımdan haberdar bile değil. Cole ve annem biliyor, ama sır saklamaya yemin ettiler. Ve... Troy da biliyordu. Eski erkek arkadaşım."

Orada tereddüt ettim, onun hakkında hiç konuşmak istemiyordum. Ama Jameson'a karşı dürüst olmak istiyordum.

Belki de neden onun hayatını istila ettiğimi bilmeye hakkı olduğunu düşündüğümdendir. Ve neden, onun da belirttiği gibi, param olmadığını.

"Mesele şu ki, kitaplardan çok az para kazandım. Çok az. Kitapları kitap eleştirmenlerine ve sosyal medya influencer'larına gönderiyorum ve

yavaş yavaş biraz takipçi kazandım. İlk kitabımı yayınladıktan sonraki ilk birkaç ayda, beş yüz dolar kazandım ve kendime, kitaplarımdan ayda bin dolar kazanabilirsem, bunu ayda iki bin dolara çıkarabileceğimi ve böyle devam edebileceğimi söyledim." Tereddüt ettim. "Sonunda ayda bin dolar kazanmaya başladığımda, mağazada kazandığım paranın üzerine ek olarak, gerçekten birikim yapmaya başlayabildim. Troy ve ben bir ev alacaktık. Kiralık bir evde yaşıyorduk."

Jameson devam etmemi beklerken, gerçekten konuşmaya devam etmeli miyim yoksa içmeye devam mı etmeliyim diye tekrar tereddüt ediyorum.

"Troy benden daha fazla para biriktirdi çünkü daha fazla kazanıyordu, ama ben kitapların tanıtımı için harcadıklarım dışında tüm kitap gelirlerini biriktirdim. Evimiz için ortak bir hesabımız vardı."

Orada duruyorum, çünkü geri kalanını söylemek gerçekten zor.

Ama belki de karşımda oturan milyarderin, benim hayallerim olduğunu ve hayatımı iyileştirmeye çalıştığımı bilmesini istiyorum. Bu yüzden şampanyadan cesaret verici bir yudum alıp devam ediyorum.

"Her neyse... Benim payım sadece on beş bin dolardı. O ana kadar biriktirdiğim tüm paraydı. Sizin gibi biri için çok küçük bir miktar olduğunu biliyorum. Ama ayaklarımın üzerinde durana kadar, bir süreliğine buradaki kira ve masraflarımı karşılamaya yetecekti."

"Olurdu mu?" Jameson'ın sesi soğuk ve ölümcül, bu beni ürkütüyor.

Onun mavi gözlerindeki keskin bakışla karşılaştığımda, ellerime bakakaldığımı fark ettim.

Siktir. Buraya kadar geldin.

Artık dibe vurmak da fayda

var.

"Troy hepsini aldı. Tam ayrılmadan önce. Büyük bir kavga ettik ve ona ayrılmamız gerektiğini, işlerin yolunda gitmediğini söyledim. Ertesi gün, ortak hesabımızdaki tüm para gitmişti. Yeni bir kamyonet almak için kullanmıştı, bu yüzden ben de hiçbir şey yapamadım. İki gece sonra da şehirden ayrıldım."

Jameson'ın çenesi sertleşir. "Cole bunu biliyor mu?"

"Biliyor. Evet, benim için Troy'u öldürmekte ısrar etti, ama ona izin vermedim. Troy bunu hak etse bile." Gülmeye çalışıyorum, ama başaramıyorum.

Jameson hiç de eğlenmiyor gibi görünüyor.

"Bak, teklifini geri çekmek istiyorsan, seni tamamen anlıyorum. Yeni bahçıvanının tüm bu yüküyle geleceğini bilmiyordun. Sadece, her zaman parasız olmadığımı ve hedeflerim olduğunu bilmeni istedim..."

"Hiçbir şeyi geri almıyorum." Müzakereye açık olmayan alçak bir sesle sözümü keser. "Eğer istiyorsan bahçıvan olabilirsin, ama bana kalırsa, kitaplarını daha fazla insana anlatmalısın. Tutkular gizli tutulmamalı, kutlanmalıdır. Başardıklarıyla gurur duy."

Bunu, sanki en temiz hava gibi derin, duyulmaz bir nefesle içime çekerim, göğsümde yayılan bu garip, coşkulu duygu karşısında şaşkına dönerim.

Sözleri çok samimi geliyor.

Ona kitaplarımdan bahsettim ve o da *gurur* duymam gerektiğini söyledi. *O*, milyarder pazarlama dehası.

Cole, seradayken Jameson'ın ailesinin işinde ne yaptığını anlattı. Marka Pazarlama Başkan Yardımcısı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama artık onun "aile işi"nin ünlü Vance ailesinin işi olduğunu bildiğim için, bu kesinlikle acıma oyuyla yazar ya da bahçıvan olmaktan daha büyük bir şey.

Kardeşimin izini aramak için etrafa bakındım. Nerede bu adam? "Bir süre dönmeyebilir," dedi Jameson.

Kahretsin. Bu, bütün gece benimle burada oturmak istemediğini ima etme şekli mi?

"Sorun değil. Zaten biraz uyumam lazım." Ayağa kalkıp tatlı tabağımı alıyorum ve onun tabağını da almak için uzanıyorum.

Ama eli bileğime dokunur, sıcak ve nazik bir şekilde. "Onu bırakabilirsin."

Tanrım. Bana dokunuyor.

"Emin misin?"

"Bunun için çalışanlarım var."

Doğru. Buna alışmam biraz zaman alacak. Tabii burada uzun süre kalırsam.

Tabağı yere koydum, esas olarak onun nazik tutuşundan kurtulabilmek için. "Otur."

Bu kelime o kadar emredici, o kadar sert ve sıcak ki, düşünmeden önce popom koltuğa geri dönmüş oluyor.

Bölüm 7

Megan

"Bana kitaplarından biraz daha bahset."

Kahretsin. Bu adam otoriter alfa erkeklik konusunda çok başarılı.

Jameson'ın sesi o kadar karşı konulmaz bir otoriteye sahip ki, bu kadar seksi bir patronun yanında çalışmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlıyorum. Bitirmediğim şampanyamı alıp bir yudum daha alıyorum, muhtemelen bana sorduğu her şeyi ona anlatacağımı bilerek.

O sana şortunu çıkarmanı söyleseydi ne olurdu?

"Ne bilmek istiyorsun?" "Takma adın ne?"

Sessizce iç çekiyorum, kendimi aptal hissediyorum. "Jessica Rivers. Şimdi beni arayacak mısın?"

"Kitapların ne hakkında?"

Soruma cevap vermediğini fark ettim.

"Şey... Hepsi aynı hikayeyi anlatıyor. Birinci kitapta başlıyor ve devam ediyor."

"Peki hikaye ne?"

Bardağımı masaya koyuyorum, hikayeyi gerçekten özetleyebilir miyim diye düşünüyorum. Hikayeyi sözlü olarak birine anlatmaya alışkın değilim. Üstelik henüz bitmedi. Serinin nasıl biteceğini bile bilmiyorum.

Sessizlikte, teras ışıklarının ötesinde böcekler cıvıldıyor ve fark ettim ki: sivrisinek yok. Burası Manitoba olsaydı, burada canlı canlı yenilirdik. Etrafımızdaki gece çok huzurlu ve uzaktan, kardeşimin telefonda konuştuğunu, alçak sesini duyduğumu sanıyorum.

Bu çok rahatlatıcı.

Buna gerçekten alışabilirim.

Karşımda oturan, beni sessizce izleyen, korkutucu adam hariç.

Bekliyor.

"Şey, Rowan adında bir kız ve Wolf adında bir erkek hakkında." Konuşurken ellerimle oynuyorum, yazdıklarım hakkında konuşurken her zaman ortaya çıkan sinir bozucu bir tik. "Gelecekte, kıyamet sonrası bir çorak arazide geçiyor. Rowan'ın ailesi aristokrattır ve Wolf, Rowan'ın halkı tarafından vahşi olarak bilinen göçebe yabancılardan biridir."

Henüz sorduğu için pişman olduğu için bana susmamı söylemedi, bu yüzden çekinerek devam ediyorum.

"İlk kitap başladığında, Rowan'ın ailesi çoktan ölmüş ve en büyük ağabeyleri düşman kabileyle savaştan zaferle dönmüşlerdir. Artık Rowan'ın ailesini korumak için elinden geleni yapma sırası gelmiştir. O tek kız çocuğu ve bir hanımefendi olarak yetiştirilmiştir. Bu da, iki kabile arasındaki barışın bir parçası olarak başka bir kabilenin hükümdarıyla evlendirileceği anlamına gelir."

Dudaklarımı ısırıyorum ve Jameson ilgilenmiyorsa konuşmayı başka bir yöne çekmesi için ona bir süre veriyorum.

Dişlerimle dudağımı ısırırken gözleri dudağıma kayıyor. "Barbarca geliyor."

Biraz güldüm. "Wolf da öyle diyor. Ama bu, halkı arasında yaygın bir gelenek. İlk kitapta, Rowan, kardeşinin güvendiği muhafızlar ve kiralık paralı askerlerin oluşturduğu bir kervanla, kelimenin tam anlamıyla, nişanlısının yabancı topraklarına doğru yürüyen, onların deyimiyle "gelin yürüyüşüne" çıkıyor. Wolf ve küçük kardeşi de bu paralı askerlerden ikisi." Nefes almak ve düşüncelerimi toparlamak için bir ara veriyorum. "Ama açık çorak arazilerde birçok tehlike var ve çok geçmeden gelin yürüyüşü, dolaşan haydutlar tarafından saldırıya uğruyor. Bir savaş çıkar, Wolf'un küçük kardeşi de dahil olmak üzere birçok adam öldürülür ve Wolf, Rowan'la birlikte ormana kaçır. Rowan onun maaşdır, anlarsın ya. Onu nişanlısına başarıyla ulaştırırsa, ödülünü alır. Yani, şey..." Onun sıkılmasından korktuğum için tekrar tereddüt ediyorum. "Kitaplar onların maceralarını anlatıyor."

Sessizlik çöker ve ben şu anda olanları anlamaya çalışırken zihnim karışır.

Sonra anlıyorum.

O dinliyor.

Troy hiç dinlemezdi.

Bu düşünce kafama yerleşirken, içimdeki karanlık, şiddet dolu küçük bir yerde eski erkek arkadaşımın çok nefret etmek istiyorum. Ama artık onu nefret edecek kadar bile umursamıyorum.

Hayatımı onunla geçireceğimi sanıyordum. Beni mutlu eden şeylere en ufak bir ilgisi olmayan bir adamla. Yıllarca öyle düşündüm.

Kahretsin, yanılmışım.

Tanrıya şükür.

Biri bana, bir sonraki çizgi roman uyarlaması aksiyon filminin afişinde yer alacak kadar seksi bir milyardere, benim nerd kitaplarımı açıklayacağımı söyleseydi, ona zihin değiştirici ilaçları bırakması gerektiğini söyledim.

Ama işte buradayız.

Sadece dinlemekle kalmıyor, söylediğim her şeyi düşünüyor gibi görünüyor.

"Daha kaç kitap yazacaksın?"

"Sanırım iki tane daha." Neredeyse salya akıtıyorum. Oyun arkadaşı bulmuş yalnız bir köpek yavrusu gibi titriyorum. "Genel hikaye akışını planladım."

Bekliyor. Sanki, *"Daha fazla anlat" der gibi.*

"Şu anda yolculuklarının yarısından biraz fazlasını tamamladılar ve yol boyunca her türlü tehlikeyle karşılaştılar." *Sakin ol. Çok hızlı konuşuyorsun.* "Diğer erkekler Rowan'ı Wolf'tan almaya çalışıyor. Başlarda, Wolf, Rowan'ın dikkat çekmemesi için ona süslü elbiselerini çıkarıp erkek kıyafetleri giymesini söylüyor. Rowan, bir kalede, çok korunaklı bir ortamda büyüdüğü için, vahşi doğada hayatta kalmaya çalışan, tamamen sudan çıkmış bir balık gibi. Ayrıca, Rowan bakire. Anlaşmanın bir parçası da, nişanlısı onu kendisine 'taze' olarak teslim etmesini istiyor. Wolf bunu biliyor. Ve ikisini de hayatta tutmayı biliyor. O yetenekli, çorak topraklarda büyümüş, ama bu kolay değil. Ve yol boyunca..." Yine tereddüt ediyorum. "Şey... çok fazla seks var."

Jameson bana bakarken yüzüm kızarıyor.

Vay canına. Açık seks sahneleri yazmanın, saçma sapan seksi bir adama bunları geçirterek anlatmaktan çok daha kolay olduğunu kim bilebilirdi?

Boğazını temizler, ama sesi hala düşük ve boğuk çıkar. "Onu sikiyor mu?"

"Evet." Umarım, dışarısı yeterince karanlık olduğundan, ne kadar kızardığımı anlayamaz. Bana az önce *"becermek"* kelimesini söyledi ve ben ölüyorum.

Neden bu konuyu açtım ki?

Çünkü bu hikayenin ana teması.

Ve o sordu.

"Ama kızın bakire kalması gerekmiyor mu?" "Evet. Ama Wolf'a kendini veriyor."

Şampanyamı alıp yüzümü içine gömdüm. Ben gevezelik ederken, o da bardağı tekrar doldurdu.

Kalbim güm güm atıyor. Kardeşimin en iyi arkadaşıyla, bu kurgusal karakterler arasında hayal ettiğim hayali seks hakkında konuşurken bile amım zonklamaya başladı.

"Peki, bu görücü usulü evlilik konusunda ne hissediyor?"

Konuşmayı kasten seksten uzaklaştırmaya mı çalışıyor, yoksa gerçekten merak mı ediyor, emin değilim, ama bir erkeğin sorması ilginç bir soru.

"Şey, korkuyor. Kardeşlerini korumak onun görevi olduğunu düşünüyor. O bir savaşçı değil, bir gelin. Bu onun kaderi. Ama... Wolf'a aşık oluyor. Hem de çok."

Bir an düşünür gibi görünüyor. "Bu çok kötü." "Öyle mi?"

Şampanyasını yudumladı. Neredeyse bir kadeh içmemişti. Ben en az üç kadeh içmiştim.

"O da onu seviyor mu?"

"Evet. O da ona aşık oluyor. Onun bekaretini aldığı anda, kendi ölüm fermanını imzaladığını biliyor. Onu teslim etse bile, yeni kocası öğrenirse..." Omuz silkiyorum. "Ama onun için bu riski göze alıyor."

"Nasıl oluyor?"

Aman Tanrım.

Kardeşim bu konuşmanın ortasına girerse, Jameson'ın aniden yarı kapalı gözlerinden bakışlarımı ayıramayacağımdan eminim. Ya da canlı maymunlar gökten düşerse.

Sözler ağzımdan dökülür.

"Soğuk bir gecede, bir mağarada ateşin başında, hayvan kürküne sarılmış halde. Çok meraklıdır. Dediğim gibi, korunaklı bir ortamda büyümüştür. Ve Wolf, istemeden ona dünyayı açar. Bu tehlikeli yolculukta onun rehberidir ve kız ona güvenmeye başlar. Ve ona seks hakkında sorular sorar. O direnmeye çalışır, ama bu biraz boşunadır. Kız oldukça çekicidir."

Jameson bunu dinlerken gözünü bile kırpmıyor. "Yani, bu bir aşk hikayesi mi?" Rahatsız bir şekilde omuz silkiyorum.

"Kısmen fantezi, kısmen steampunk ve kısmen de hayatta kalma mücadelesinin destansı yolculuğu. Türlerin bir karışımı, yazarken çok eğlendiğim bir tür. Ama romantizm..." Şampanyaya bakarak, o açık mavi gözlerden kaçınıyorum. "Bilmiyorum. Mutlu sonla bitecek mi, henüz karar vermedim."

"Seni içeriye kadar geçireyim."

Saat geç oluyor ve eve girerken Jameson gereksiz yere yolumdan bir sandalyeyi çekiyor.

Alkol, iyi yemek ve onun ilgisiyle içim ısınmış durumda. Arkamda yürüyor ve onu göremiyor olsam da varlığını aşırı derecede hissediyorum.

Neden yine tuhaf bir ilk randevudaymışım gibi hissediyorum?

Oturma odasından geçerken çok sessiz. Kardeşimin sesini duyamıyorum. Ev sessiz.

"Her şey için teşekkür ederim." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Uyumam lazım. Sabah daha net düşünebilirim.

Belki de *o kadar da* yakışıklı

değildir. Ona bir bakış

atıyorum.

Siktir. *Çok yakışıklı.*

Evinde her zaman gömleksiz mi dolaşıyor?

Onu istemeden yaladığım için kovulacak mıyım?

"Son şansın, tamam mı? Bahçıvanlık işini almamdan rahatsızsan ya da teklifinden pişman olduysan..."

"İş senin." Sert ses tonu, bu kararın değişmeyeceğini gösteriyor.

"Tamam. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam. Uzun bir gün oldu. Belki yarın doğru kelimeleri bulabilirim."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Bu Cole için. O istedi, ben de memnuniyetle kabul ettim."

Ancak mutlu görünmüyor.

Kitaplarım hakkında konuşurken hissettiğim o küçük uyum, eskisi gibi soğuk bir resmiyetle yerini değiştirmiş. Ama en azından tahmin ettiğim şeyi itiraf etti: iş Cole'un fikriymiş. Ve şimdi neden parasız olduğumu bildiği için muhtemelen bana acıyor.

Oturma odasının büyük girişine kadar yürüdük, burada iki koridor her iki yöne doğru uzanıyor. Nerede uyuduğunu bilmiyorum, ama belli ki misafir kanadında değil.

Duruyorum, o da duruyor, elleri pantolonunun ceplerinde.

"Sanırım burada ayrılmam gerekiyor." Sessizliği dolduruyorum, o hiçbir şey söylemeyince kendimi garip hissediyorum. Bu beni rahatsız ediyor.

Hayır. Beni heyecanlandırıyor. Yaptığı her şey gibi.

Evet, sabahleyin daha az çekici olacağına imkan yok.

Sadece birkaç saat önce, o lüks SUV'si ve şık takım elbisesiyle bir milyarderdi, ben ise ucuz, kırık valizimle trafiği tıkayan, sokakta bir enkazdım. Kırık hayatım.

Şu anda burada birlikte durmamız akıl almaz bir şey. Ama yine de buradayız.

Garip bir an uzayıp gidiyor, sanki tuhaf bir ilk randevunun *sonundayız*. Ve ikimiz de öpüşüp öpüşmeyeceğimizi düşünüyoruz.

Ama bu çok saçma. O beni öpmeyi düşünmüyor.

"İyi uykular, Megan." Sesi alçak ve kadife gibi duyularımı okşuyor. Onu okşamak istiyorum.

"İyi geceler, Jameson." Neredeyse ona tekrar teşekkür edecektim, ama bu sadece üzücü olurdu.

Bildiğim kadarıyla, o tüm bu zaman boyunca beni ve hayat seçimlerimi sert bir şekilde yargılıyordu. Özel düşünceleri konusunda, bu adam hiçbir şey belli etmiyor.

Dönüp misafir kanadına doğru yürüyorum. Koridoru boydan boya geçerken, sanki beni izliyormuş gibi, onun ilgisinin kalıcı sıcaklığını hissediyorum. Ama koridorun sonuna gelip arkama baktığımda, Jameson gitmiş.

Onun bir kitapta harika bir karakter olacağı aklıma geliyor.

Sadece kahraman mı yoksa kötü adam mı olacağını henüz bilmiyorum.

Bölüm 8

Jameson

"Senin düşündüğünden çok daha sert biriyim," diyor Rowan inatla. "Biliyorsun, dört erkek kardeşle büyüdüm."

"Doğru, neredeyse unutuyordum. Muhtemelen on iki yaşına kadar memeden beslenen ve kıçları papatyalarla silinen dört erkek kardeş."

Gülümsüyorum, çünkü ben de öyle ağabeylerle büyüdüm. Ve kız kardeşimin de Rowan gibi dört erkek kardeşi var.

Bu kitaba şimdiden kendimi yakın hissediyorum.

Jessica Rivers iyi bir yazar.

Ayaklarımı şezlonga uzatıp, tabletimin ekranını daha iyi görebileceğim daha gölgeli bir yere geçiyorum. Bu sabah hava güneşli, gökyüzü parlak ve masmavi.

"Burada birine rastlarsak," diyorum ona, rastladığımız terk edilmiş kulübede bulunan eski püskü giysileri karıştırırken, "o senin değerli kardeşlerinden biri olmayacak, o yüzden 'senin yapabileceğin her şeyi ben de yapabilirim' tavrını bana gösterme." Masaya birkaç giysi atıyorum. "Bunları giy."

"Giymem." Skandal bir ifadeyle bana bakıyor. "Bunlar kirli ve erkek kıyafetleri." "Sana söyledim, o elbise seni öldürecek. O şeyle koşamazsın bile

"

"Nasıl öldürüleceğim? Bu benim değerli olduğumu gösterir."

Onun işlemeli korsesine kaşlarımı çattım. "Sana ne olacağını gerçekten bilmiyorsun. Batı Toprakları'nın ötesindeki diğer kabileler için, geniş dünyada bir hanımefendinin değeri nedir? Seni öldürürlerse şanslı sayılırsın." Bıçağımı havada salladım. "Şimdi çıkar şunu."

Giysiyi çıkarmadı.

"Ya da öyle kalabilirsin. Ama düşüp bileğini kırarsan, seni burada bırakırım."

Sonunda hareket etmeye başladığında arkamı dönüyorum. Eteğinin hışırtısını duyuyorum. Botlarının yere çarpmasını duyuyorum. Ona taytını giymesi için biraz zaman veriyorum, sonra dönüyorum. Tayt ona oldukça iyi oturuyor. Çok kısa, erkek çocukları için yapılmış

ama botlarını giyip paçalarını içine soktuğunda, bunu fark edemezsin.

Süslü korse şimdi daha da gülünç görünüyor. "Geri kalanı. Hadi."

Kadın çaresiz görünüyor. "Bana yardım etmelisin. Eskiden giydiricim yapardı."

Lanet olsun. Kendi başına giyinemiyor mu?

Bıçağımın ucunu masanın üstüne saplayıp onu döndürüyorum. Korse'nin arkasındaki birçok kancayı açıp çıplak sırtını ortaya çıkarıyorum. Sonra korse'yi yırtıp çıkarıyorum.

O, ince kollarını göğsüne kapatarak arkasını döndü. Göğüsleri düşündüğümünden daha büyüktü. O korseyle göğüsleri hakkında hiçbir şey anlaşılmıyordu, ki bu korsenin en küçük sorunu bile değildi. Korsenin ait olduğu yere, yere attım.

"Sütyen var mı?"

"Sütyene ihtiyacın yok. Bunu giy." Ona erkek çocuk tişörtünü uzatıyorum.

Sanki iki farklı gezegendenmişiz gibi birbirimize bakıyoruz. Öyle olduğumuzu düşünmeye başlıyorum.

"Vahşi kızlar sütyen giymez mi?"

"Neden giysinler ki?"

İç çamaşırını sanki bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi alır, ama arkasını dönüp giyer. Gömleği taytının içine sokar ve geri döndüğünde, ince kumaş göğüslerinin üzerinde gerilir. Göğüs uçlarını görebiliyorum.

Diğer tişörtü ona atıyorum. Onu da giyiyor. Uzun kollu ve dar bir tişört ve hala meme uçlarını görebiliyorum. Burası soğuk bile değil.

Ona yelege veriyorum ve o da giyiyor. İşte. Artık masalsı bir kabus yerine insan gibi görünüyor.

"Ve artık süslü saç modelleri yok."

"Süslü mü?" Dağınık saçlarına dokunuyor. "Bunun nesi süslü?"

"Kibirli bir hanımefendi dışında kimse saçını öyle yapmaz.

Çıkar şunu."

Çıkarmaya başlar. "Ama başka nasıl takacağımı bilmiyorum.

Vahşi kızlar saçlarını nasıl takıyor?"

"Sade bir örgü yap."

"Örgü yapmayı bilmiyorum."

Hangi kız örgü yapmayı bilmez ki? Hangi insan örgü yapmayı bilmez ki?

Umarım gelecekteki kocası için harika bir sevişmedir, yoksa adam bu ilişkiden hiçbir şey elde edemez.

Saçını tutup bir omzunun üzerine doğru çekiyorum. Üç bölüme ayırıp örgü yapıyorum, böylece o da görebiliyor. "Her bir bölümü ortadakinin üzerine, ileri geri çek. Sol, sağ, sol, sağ." En alta geldiğimde, onun süslü saçından çıkardığı deri şeridi alıyorum.

"Çok sayıda vahşi kızın saçını ördün mü?" diye soruyor, ben örgünün alt kısmına deriyi küçük bir fiyonk şeklinde bağlarken.

"At kılı." Örgüyü bırakıyorum. "Aynı şey. Şimdi yetiş, yoksa geride kalırsın."

Dışarı çıkıyorum ve o da aceleyle beni takip ederek ormana giriyor. "Boş tehditler savurmayı bırak. Beni burada yalnız bırakmayacaksın."

"Bırakırsam ne olur? Yeni öğrendiğin örgü becerileriyle kendine bir sal yapıp nehirden eve yüzebilirsin."

Yüzü öfkeden kızarır. "Bak. İkimiz de biliyoruz ki, beni burada bırakırsan, muhtemelen öleceğim."

Evet. Beni kışkırtma.

"Bunda anlaşalım," diye homurdanır, "ve bunu yüzüme vurmayı bırak. Beni terk etmeyeceksin, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Bunu nereden biliyoruz?"

"Çünkü kardeşlerimi seviyorsun."

Bunu yalanlamıyorum, ama onun kazanmasına izin vermekten hoşlanmıyorum. "Aşk, erkekler arasında güçlü bir kelimedir. Ama onlar pislik değildir, bunu kabul ediyorum. Küçük kardeşin Forest, işte o bir pislik." Önümüzdeki tepeye doğru yürümeye başlıyorum, küçük kardeşim hakkında düşünmemeye zorluyorum kendimi, yoksa onu gerçekten geride bırakabilirim.

Uzun adımlarımla ona yetişmekte zorlandığımı duyuyorum ve omzuma baktığımda, pek memnun görünmüyor. "Bunu söylemeyi keser misin?"

"Ne? Amcık mı?" Aniden duruyorum ve o bana çarpıyor. "Amcık, sik, bok, siktir. Sorun ne?" Bana boş boş bakıyor. "Bak, prenses..."

"Lady Rowan," diye ısrar ediyor.

"Benim için Leydi falan yok. Ve benim konuşma tarzıma alışsan iyi olur, çünkü onu değiştirmeyeceğim."

Sonra tepeye doğru yürümeye başlıyorum.

"Huh." Tabletimi önümdeki veranda masasına indiriyorum. Yatak odamın balkonunda oturuyorum ve aşağıdaki arka bahçede yeni bahçıvanımı görebiliyorum. Uzak köşede, çitleri budayan peyzaj hizmetinden gelen çocuk ona etrafı gezdiriyor.

Telefonumu çıkarıp ona bir mesaj gönderiyorum; Locke onun telefon numarasını benim için buldu. Güvenlik için, tabii ki.

Ben: Wolf bir pislik.

Küçük haki şortunun arka cebinden telefonunu çıkarıp mesajı okuduğunda ve cevap yazarkenki tepkisini gözlemliyorum.

Megan: Benim kitabımı mı okuyorsun???

Ben: Dün gece ilkini okumaya başladım. Rowan'ın güzel elbisesini vazgeçiriyor. Tam bir pislik. Ama hikaye güzel.

Yine hızlı cevap verdi.

Megan: Küçük kardeşi gözlerinin önünde öldürüldü!

Ben: Yine de.

O yazarken bekliyorum, sonra telefonunu cebine geri koyuyor. Telefonum çalıyor.

Megan: Wolf'un çok seksi olduğunu bilmeni isterim.

Boynunda dövmelemler olan iri yarı bir adam birdenbire önüme çıkıp güneşi engellediğinde irkildim. Locke telefonunu bana uzattı.

Yine mi?

Güvenlik şefimin önemli bir şey olmadıkça yatak odama dalmayacağını biliyorum. Ancak, onun ani varlığı, sertleştiğimin farkına varmamı sağlıyor ve bu beni rahatsız ediyor.

"Tanrım. Ne zamandan beri kapıyı çalmıyorsun?" "Çaldım. Cevap vermedin."

Telefonu alıp ona sert bir bakış attım ve o da gitti.

Ekranda yine bir ünlü dedikodu sitesi var ve benim başka bir ünlü kadınla birlikte.

İnlememi yutuyorum ve birkaç fotoğraf daha buluyorum. Ama en kötüsü ilk fotoğraf.

"*Siktir.*"

Sabahım mahvolduğu için gerçekten başka söyleyecek bir şey yok.

Clara öğleden sonra bir ziyaretçinin geleceğini söylediğinde, evimdeki ofisime gidip masamın arkasına oturuyorum ve ön pencereden, garaj yoluma giren kendine özgü Rolls-Royce Black Badge Cullinan SUV'yi görüyorum.

Bugün neden aramadığını merak ediyordum. Şimdi anladım.

Cole'un kız kardeşi ile birlikte çekilmiş nadir çevrimiçi fotoğraflarından birini bulduğum web sayfasından çıkıp telefonumu bir kenara koydum ve hiç kullanmadığım ev bilgisayarında meşgul görünmeye çalıştım. En büyük ağabeyim ve patronum Graysen, görünüşe çok önem verir ve onun bildiği kadarıyla, çoğu zaman evimdeki ofisimde çalışıyorum.

Aslında hiç ofiste çalışmıyorum. Bütün gün masaya bağlı kalacaksan milyarder olmanın ne anlamı var ki?

Her neyse, *bütün* günümü Cole'un kız kardeşini takip ederek harcamadım. Zaten internette onunla ilgili pek bir şey bulamıyorum. Yıllar boyunca Cole ile birlikte bir hokey maçına veya bağış etkinliğine katıldığında çekilmiş birkaç fotoğraf dışında başka bir haber yok. Dedikodu yok.

Bu açıdan hayatı benimkinden daha farklı olamazdı.

Takma adıyla açtığı Instagram hesabı dışında hiçbir sosyal medya profili bulamıyorum. Sayfasında sadece kitaplarından alıntılar ve okuyucularının beğeneceğini düşündüğü rastgele fotoğraflar var. Çoğu çiçeklerle ilgili. İki binden az takipçisi var.

Tüm dünya Megan Hudson hakkında tek bildiği şey, ara sıra kardeşi ile hokey maçlarına gittiği, insanlardan çok bitkileri sevdiği ve yazdıkları hakkında konuşurken bir anda kızaran, sevimli ve inanılmaz derecede seksi olduğu.

Son kısım benim kişisel gözlemim.

Cole bana Megan'ın onunla birlikte burada kalıp kalamayacağını sorduğunda hayır demeliydim. Ve ona iş vermemi istediğinde de yine hayır demeliydim.

Ama yapamadım.

Cole öyle bir arkadaş. İnsanları, beni de dahil, kendine hayran bırakan haylaz bir karizması var. Onu partilerinde ve yanında görmek istersiniz.

Ama bundan daha da önemlisi, Cole'a evi yenilenirken kalacak bir yer, geçici bir ev ve kız kardeşi için bir iş sağlamaktan çok daha fazlasını borçluyum.

Kimsenin söylemeye cesaret edemediği acı gerçeği bana anlattıktan sonra kendime söz verdim: *Ne isterse yapacağım*. Çünkü arkadaşın sana böyle destek olduğunda, sen de ona destek olursun.

Cole benden hiç bir şey istemedi. Kendi parası ve hokey kariyeri var. Evi bitene kadar burada kalması gayet normaldi. En iyi arkadaşlar bunun için vardır. Ama bu... bu, benden açıkça istediği tek şey ve onun için önemli olduğunu anlayabiliyorum.

O, onun için önemli.

Ama zenginlik duvarlar örür, değil mi? Bu, Vance ailesinin sloganı sayılır. Onu hayatıma sokmak zorunda değilim.

Benim için önemli olması gerekmiyor.

Onun kitabını sadece meraktan okuyorum. Her gün bir yazarla tanışmazsın.

Muhtemelen bitirmeyeceğim bile.

O bunun bir aşk romanı olmadığını söyleyebilir, ama bana öyle gelmeye başladı ve hangi erkek aşk romanı okur ki?

Zamanımı daha önemli şeylerle geçirebilirim.

Aslında günün büyük bir kısmını Vance Industries'deki ekibimle ve halkla ilişkiler departmanımızla telefonda geçirdim, çünkü onlar bugün ortaya çıkan ve kuraklıkta orman yangını gibi yayılan yeni skandalı söndürmek için çalışıyorlar. İnsanlar her zamanki gibi bu tür haberlere garip bir şekilde açgözlü davranıyorlar.

Vegas'ta pop yıldızı Nina Joy ile buluştuğumda, uzun süredir görüşmemiştik ve o çok agresif davranmıştı - bu sabah yayınlanır yayınlanmaz viral olan fotoğraflarda da görülebileceği gibi. Geneviève gibi Nina da Vance Industries'in marka elçilerinden biri. Sea Salt citrus gin ve trend olan şişelenmiş cin kokteyllerinin yüzü olan Nina, baharda Vance Bayshore resort açılış galasında sahne alacak ve Graysen muhtemelen patlayacak. Ya da beni gömecek.

Clara ofisinin kapısını tıklattığında, "Girin" diye homurdanıyorum. "Bay Vance geldi" diye kapıdan sesleniyor. "Tabii ki, onu içeri al."

Clara öyle yapar ve ardından kapıyı kapatır.

Graysen ofisinin ortasına doğru büyük adımlarla yürüdü ve etrafına bakarak kaşlarını çatı. Uzun zamandır buraya gelmemiştii; genellikle hepimiz onun yanına giderdik. Hepimizin büyüdüğü evde yaşıyordu ve bu ev, geri kalanımız için hâlâ ana üs gibi geliyordu. En azından büyükbabam ölmeden ve o, takıntılı bir şekilde tamamlanmasını denetlemek için tatil köyündeki süitine taşınmadan önce öyleydi.

Bunun yanı sıra, Graysen Vance, akrabalarıyla bile olsa diğer insanlarla vakit geçirmek gibi şeyler için "çok meşgul" olduğu biliniyor.

Kalın, koyu kahverengi saçları takıntılı bir şekilde düzgün, çenesi sıkı ve gülümseme yeteneği, eğer hiç varsa, gereksiz olduğu için devre dışı bırakılmış gibi görünüyor. Koyu renkli bir takım elbise ve sert yakalı gömlek ile ipek kravat takıyor. Hayatının her günü olduğu gibi.

Graysen'ı bebekken, bez ve kravat takmış, elinde bir evrak çantası tutarken hayal etmeyi seviyorum. Bu, hayatımdaki seçimlerim hakkında kendini üstün görmeye başladığında onunla başa çıkmamı kolaylaştırıyor.

Ki bunu kesinlikle yapmak üzere.

"Kırk dördüncü gün," diyor, fırtına bulutu gibi gri gözleri benimkilerle buluşuyor. "Artık beni böyle mi karşılıyorsun?"

"Öyle. Hayatının en önemli mücadelesinin kırk dördüncü günü. Yoksa değil mi?"

"Sadede gel, Graysen. Utangaçlık taklidi yapamazsın. Sadece kabız gibi görünüyorsun."

Kaşlarını daha da çatıyor, bu da onu daha kabız gibi gösteriyor. "Buradan başlayalım. Dün gece itibariyle, internette senin ve Geneviève Blaise'in fotoğrafları dolaşıyor."

"Bu bir soru muydu?" "Soru olması mı gerekiyor?"

"Onlar paparazzi fotoğrafları, Gray."

"El ele tutuşuyorsunuz, Jamie."

Sandalyeye yaslanıyorum. "Bu oyuna ne kadar yenisin?"

"Büyükbabam gibi konuşuyorsun," diyor, sesinde biraz sevgi var. "Onu sandığından çok daha fazla andırıyorsun. Büyükannem hep öyle derdi."

"Ee?" Cidden, şu anda konuşmak istediğim son şey, oynamaya zorlandığımız bu lanet olası "oyunun" sorumlusu olan adam. "Gördüğünü sandığın her şeye inanma."

"Kendi gözlerimle gördüğümde inanırım."

"Tanrım, paranoyaklaşıyorsun. Her geçen gün anneme daha çok benziyorsun." Bu bir iltifat değil ve o da bunun farkında.

Homurdanarak ses çıkarır. "Yani Geneviève ile yatmıyorsun?"

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, çünkü bu gerçekten onun ya da dünyanın işi değil. Ama ona yalan söylemeyeceğim. "Öyleydi."

O içini çeker.

"Ama yarışma sırasında değil. O fotoğraf aylar önce çekilmiş. Biri onu saklamış ve bu küçük dedikodu çılgınlığını onun filminin galasıyla aynı zamana denk getirmek için zamanlamış. Halkla ilişkiler ekibi gerçeği biliyor ve bu konuyla ilgileniyor."

"Ve ben de artık onunla bir ilişkin olmadığını mı inanmam gerekiyor?"

"Sana hiç yalan söylememiş bir kardeşe inanman gerekiyor. Ben yalan söyleyen biri değilim. Harlan'ın tüm bu genleri aldığını kabul edebiliriz."

"Meydan okuma buradaki sorunun sadece bir parçası. Geneviève aynı zamanda marka elçilerimizden biri," diye hatırlatıyor bana. "Bu da etik olmadığı anlamına geliyor."

"Benim işim markalarımızı ve onları destekleyen ünlüleri denetlemek, değil mi? Beni mikro yönetmene gerek yok."

"Söz konusu ünlülerle yatmak senin işin değil. Kaç şirketimizin arkadaşlık yasağı politikası olduğunu biliyor musun?"

Pencereden dışarı bakıyorum. Ne yazık ki, tam o anda Megan Hudson görüş alanıma giriyor.

"Hepsi." Kardeşim kendi sorusuna cevap veriyor. "Çünkü bu, şirketleri kurarken veya satın alırken uyguladığımız politikalarından biri..." O konuşmaya devam ederken, gözlerim Megan'ın dar tişörtü ve kısa şortuyla ortaya çıkan kıvrımlarını takip ediyor. "... ve bu, şirketin kurucusu için önemliydi. Dolayısıyla bizim için de önemli."

Konuşmayı kestiğini fark edince dikkatimi Megan'dan uzaklaştırırım. "Pardon? Kurucu mu?" Onu yanlış duymuşum gibi elimi kulağımın arkasına koyarım. "Stoddard Vance'i mi kastediyorsun? Büyükbabamı mı? *On yıllardır* sekreteriyle yatıp kalkan adamı mı? Evliyken mi?"

Graysen yine sıkıntılı görünüyor. "Geçmişteki hataları tekrarlamayalım."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm, ama Megan ortadan kaybolmuştu. "Ben hata yapmıyorum, Gray." Gerçekten benim o kadar dikkatsiz olacağımı mı düşünüyor?

Sadece kırk altı gün kaldı.

Sonra sıra ona ya da başka birine gelecek. Kardeşlerimin hepsinin kendi görevlerinin ne olacağını merakla beklediğini biliyorum. Graysen'ın görevini ben tasarlamadım ve kimin tasarladığını ya da ne olduğunu bilmiyorum. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Ona dönerek, "Ben gayet iyiyim. Açıkçası, şu anda, bu görevi tamamlayıp hepinizin terlemesini izlemek için çektiğim acı neredeyse buna değer."

"Sana ne kadar 'acı' verdiği umurumda değil." Ciddi olduğunu biliyorum; Graysen muhtemelen doksan gün boyunca seksten kolayca vazgeçebilir. Bu ona geri kalanımızı daha fazla kontrol etmek için daha fazla zaman verecektir. "Senin playboy tavırlarından bıktım Jamie. Bu bitmek bilmeyen dedikodular ateşi daha da körüklüyor. İtibarımızı tehdit ediyor. Gizliliğimizi korumaya bu kadar önem vermemizin bir nedeni var."

"Uh-huh. Sorunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Eminim beni aydınlatırsın."

"Dedikodu ile gerçek kötü haber arasında hiçbir fark görmüyorsunuz."

"Bize olumsuz etki ettiğinde hiçbir fark *yoktur*. Sonuç aynıdır."

"Katılmıyorum. Gerçek önemlidir. Gerçekler savunulmaya değerdir."

"Gerçek şu ki, bu müstehcen manşetlerden uzak duramazsan, seni Marka Pazarlama Başkan Yardımcısı pozisyonundan almam gerekecek. En azından bir süreliğine."

Masama geri dönüp karşısına geçtim ve bu konudaki ciddiyetini ölçmeye çalıştım. "Yapmayacaksın. Bana ihtiyacın var."

"Şirketimizin imajının, *ailemizin* imajının zarar görmemesi kadar ihtiyacım yok. Büyükbabamın tatil köyünün tamamlanması pek çok ayrıntıya, pek çok ilişkiye, pek çok lanet olası düzenlemeye bağlı... Onu kaybettiğimizden beri, onsuz da başarabileceğimizi kanıtlamak için aşırı baskı altındayız. Hepinizin her zamankinden daha fazla dikkatli olmanıza ihtiyacım var. Ve inan bana, kardeşlerinize uğraşacak yeterince sorunum var. Başka bir kara koyun daha istemiyorum."

"İşte bu yüzden *bana* ihtiyacın var. Büyükbabamız olmadan da başarabileceğimizi kanıtlamamız gereken tek varlık tatil köyü değil. Hokey takımı ne olacak? Northmen'in yeni başkanı

ilk yönetim kurulu toplantısına katılırsa ve her şeyi mahvederse ne yapacaksın? O kurulda bana ihtiyacın olabilir ve spor sayfasında takım kaptanının yanında kameralara gülümseyen birine ihtiyacın var. Sen bunu yapamazsın."

"Beni zorlama."

"Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu kabul et." "O kadar da değil."

Saçmalık.

"Senin kadar hokeyden anlamayabilirim," diyor, "ama işten anlarım. Ve gerekirse hokeyi çok hızlı öğrenirim." Koltuğuma oturup arkama yaslandım.

Blöf yapıyor. Beni korkutmaya çalışıyor. Gerçek şu ki, hepimiz birbirimize ihtiyacımız var. Büyükbabam bunu biliyordu.

Vefat etmeden önce Northmen organizasyonundaki halefine büyük bir yetki devretti, çünkü son bir güç gösterisi yapıyordu. Hokey takımı onun çocukluk hayaliydi. Vancouver Northmen'i ve takımın oynadığı stadyumu satın aldığı anda, bu onun hayatındaki en büyük başarılarından biriydi.

Northmen Sports and Entertainment'ın başkanlığını torunlarından birine değil, aile dışından birine devretmesi, belki de bize bir uyarıydı. Hiçbir şeyin kolay elde edilemeyeceği konusunda.

Ve Savannah'ın dediği gibi, bize bıraktığı bu oyun, işler ters gittiğinde birbirimize güvenmemizi gerektiriyor.

Sonuçta, Graysen'in benim kaybettiğim kadar benim kaybetmemi istemediğinden eminim.

"O zaman, tabii ki." Onun blöfünü görüyorum. "Yapman gerekeni yap. İşimi Harlan'a devret ve medyada bizi onun temsil etmesine izin ver."

Sana meydan okuyorum.

Yine o sıkıntılı ifade geri döndü. "Harlan... bu şirketin kamuoyundaki yüzü olarak... pek uygun değil."

Burun kıvırıyorum. "Hafif kalmış."

"Damian da gizemli kalması en iyisi."

"Yani, herkesin gözü önünde saklanan kirli bir sır mı?" Graysen'in çenesi seğirdi.

"Sana söz verdim. Bu konuda güvenilir olduğumu kanıtlamak için daha ne yapmamı istiyorsun? İffet kemeri mi takayım?"

"Sözünü tutmanı istiyorum. Tüm kadın yeteneklerin yönetiminden çekil. Onları ekibine devret. Erkeklerle odaklan. Jesse Mayes ile viski anlaşman var, Northmen ile tüm hokey sponsorluk anlaşmaların var. Onlara odaklan."

"Dalga geçiyorsun."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorsun?"

"Bana göre, sürekli kabız gibi görünüyorsun."

"Tüm ailen, binlerce çalışanın ve ölen büyükannenin her hareketini, her anını izlediğini bilseydin, sen de sıçmakta zorlanırdın."

Evet, bunun yorucu olduğunu kabul etmeliyim. En azından sadece o enseme.

"Özetle, ben ailenin itibarını mahveden, kontrolsüz bir playboyum. Damian bir seks kulübünün sahibi, ama ben seks hayatım olamaz mı?"

"Damian gizli kapaklı biridir. Sen gizlice sekreterinle yatmıyor ya da özel olarak sapkınlıklarına kapılmıyorsun. Senin seks hayatın en az haftada bir kez internette yayılıyor..."

"Bu abartılı bir ifade."

"Ve henüz Nina Joy'a gelmedik bile. İki gün önce Vegas'ta onunla fotoğraflandın."

Ve işte başlıyoruz.

"Aylardır ünlü bir futbolcuyla çıktığı için internette her yerde o var," diye dişlerini sıkarak söylüyor Graysen, "ve iki gün önce, *senin* kollarında, *seni* öpüyordu." Gerçekten sinirleniyor, boynuna kırmızı bir kızarıklık yayılıyor.

Graysen'ın bana kızması normal değil.

Benden sekiz yaş büyük olan en büyük kardeşim, babam öldüğünde, ben sadece on bir yaşındayken, annem yeniden evlendiğinde ve anneliğe ilgisini kaybettiğinde, benim için bir ebeveyn figürü gibi oldu.

Belki de gerçekten ona yalan söylediğimi düşünüyor. Ona gerçeği söylemekten başka ne yapabilirim ki?

"Evet, iki gün önce Vegas'ta Nina'yı gördüm. Ve evet, beni öptü. *Beni* öptü. Biri bunu kameraya çekti ve şimdi internette. Ama o öpücük karşılıklı değildi. Onu vücudumdan uzaklaştırmak için dokundum, o da bana tırmanmaya çalışıyordu. Hikayenin sonu."

"Yani bana hiçbir şey olmadı mı diyorsun?"

"Sana olanları anlatıyorum. Hepsi bu. O denedi. Ben reddettim."

Kardeşimin çenesi yine seğiriyor.

"Bana inanmıyorsun."

"İnanması zor."

"Neden?"

"Çünkü biz onunla ortak olmadan önce onunla çıkıyordun." "Yani, kendini kontrol edemediğini mi düşünüyorsun?"

Bu konuda ne kadar yanıldığını ona söylemek istiyorum.

Mesela bu sabah, yeni bahçıvanımın eldivenlerden başka bir şey giymeden çiçek tarhlarında diz çöküp ot toplarken onu düşünerek mastürbasyon yaptım. Bugün ona rastlama riskini göze almadan önce duşta boşaldım. Ve bunu yavaşça yaptım.

Boşalırken, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin boşalırken benim adımı haykırışını, am sularının uyluklarından aşağı damladığını hayal ettim.

Zihnimde onu çoktan sikmiştim.

Ama gerçekte, ona dokunmamak için nedenlerim var. Zorluk. Cole. Kardeşlerimin düşündüğü gibi kontrolsüz bir seks maymunu olmadığım gerçeği.

Gerçekten, bunların hiçbiri onu ilgilendirmez. Benim sözüm yeterli olmalı.

"Benim seks bağımlısı falan olduğumu mu düşünüyorsun? Öyle mi? Bir kadını çekici bulduğum için ona karşı koyamam mı?"

Graysen yüzünü eliyle silerek, yorgun ve otuz sekiz yaşından çok daha yaşlı görünüyor. Aslında bir baba gibi görünüyor. Henüz kendi çocuğu olmayan, ama hayatı boyunca küçük kardeşleri için endişelenen bir adam gibi.

"Hayır, Jamie. Bence sen sadece pantolonunu giymeye devam etmek için bir nedenin yok. Bu yüzden sana bir neden vermek için bu meydan okumayı seçtim."

Bölüm 9

Jameson

Kardeşıme *bakıyorum*, sözlerinin anlamı üzerimde bir örs gibi ağırlık yaparken, çok uzun bir süre şoktan cevap veremiyorum.

"Bu görevi benim için mi seçtin?"

"Evet," diyor Graysen tiksintiyle. "Ben seçtim."

Şaşkınım. Harlan'ın seçileceğine tüm paramı yatırırdım. Ya da belki Damian. Ama Graysen'dı.

Bu da demek oluyor ki, beni acı çekmem için yapılmamış. Bu, ondan çok daha kötü bir şey.

Belki de bana gerçekten güvenmiyor.

Belki de gerçekten benim bir yük olduğuma inanıyordur.

Ve eğer bu doğruysa, o zaman mirasım, işim ve kelimenin tam anlamıyla sahip olduğum her şey gerçekten tehlikede demektir.

Graysen diğerlerine benim başarısız olduğumu söylerse...

Onlar bana değil, ona inanacaklar. İstemese de, bana güvenmek istese de, onun tarafını tutacaklar.

Graysen patron.

Her sürü, birbirlerinin boğazına sarılan alfa sürüsü bile, nihai bir alfa'ya ihtiyaç duyar. Ve Graysen her zaman bizim alfamız olmuştur.

Bu da demek oluyor ki, oyunu kazandığımı ona ikna edemezsem, yine de başarısız olmuşum demektir.

Siktir. Artık tüm kartlarımı masaya koyma zamanı.

"Bak, bu meydan okumadan kimseye bahsedemem, tamam mı? Kadınlara *neden* onlarla birlikte olamadığımı söyleyemem, bu da işi daha da zorlaştırıyor."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kaşlarını çatıyor.

"Ayrıca, değer verdiğim insanlara yalan söylememeyi ilke edindim. Nina da bana her zaman iyi davrandı. Ama Vegas'ta ona yalan söyledim.

Lanet olası meydan okuma yüzünden. Onu kızdırmayacak tek şey, bir ilişkim olduğu için onunla birlikte *olamayacağımı* söylemekti.

Graysen ilgiyle kaşlarını kaldırdı. "Ona bir kız arkadaşın olduğunu mu söyledin?"

Evet. Planım buydu. Ama deneyimsiz bir yalancı olduğum için işler kontrolden çıktı. "Ona nişanlım olduğunu söyledim."

"Ve bu işe yaradı mı?"

"İşe yaradı. Aslında benim için mutlu oldu. Bana grubuyla birlikte doğaçlama bir akşam yemeği düzenledi."

Graysen başını salladı. "Sence bu yalan ne kadar süre tutacak?"

Nefes verip yüzümü ovuşturuyorum. "Belki birkaç hafta, ta ki nişanımı neden kamuoyuna açıklamadığımı merak edene kadar?"

"Bununla başa çıkmak için hazırda başka bir yalanın var mı?"

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Ve umarım bu zorluk beni yavaş yavaş öldürdüğü için mutlu olursun."

Kardeşim, ellerini beline koyup düşünürken, hoşuma gitmeyeceğini bildiğim bir şekilde sessizleşir.

"Buraya geldiğinden beri oturmadığını fark ettim," diyorum tedirgin bir şekilde.

"Düşünüyorum."

"Ben de ondan korkuyorum."

"Seks hayatın dedikoduların odağı," diye mırıldanır, kafasında düşünceler döner.

"Seks hayatımla ilgili *spekülasyonlar*," diye düzeltiyorum onu.

"Seks yapmayı bırakmanı sağlayarak bunu durdurmaya çalıştım," sanki ben konuşmamışım gibi devam ediyor. "Ama işe yaramadı. Madem durduramıyoruz, buna karşı önlem almalıyız. Dedikoduları daha büyük bir şeyin altında gömelim."

"Gerçek gibi mi?" diyorum kuru bir şekilde.

Graysen bana aptalmışım gibi ters ters bakıyor. "Kimse gerçeği umursamıyor." "Ben umursuyorum."

Bunu görmezden gelerek odada volta atmaya başlıyor. "Bu bitmek bilmeyen dedikoduları etkili bir şekilde ortadan kaldıracabilecek tek şey nedir? Playboy yaşam tarzı hakkındaki söylentileri gölgede bırakabilecek tek şey nedir?"

Kahretsin. Bu iş nasıl bu kadar kontrolden çıktı? Medya benim alanım. O "playboy hayat tarzı" genellikle bizim için bir avantajdır, kardeşim

kabul etmek istese de istemese de bizim için genellikle bir avantajdır.

Aniden, bir yük haline geldi.

Gerçek bir cevap beklediğini fark ettiğimde, yüzümü buruşturdum. "Sana söyledim. Gerçek. Zaten halkla ilişkilerle konuşuyorum..."

"Masalsı bir aşk." Graysen kendi sorusuna cevap veriyor. "Tek bir kadınla. Bu boktan durumdan daha fazla dikkat çeken tek şey bu. Nina Joy buna inandı, değil mi?"

"Uh..."

"Dergilerin kapaklarını ve öne çıkan makaleleri süsleyen ve her dakika viral olan şey nedir? *Ünlülerin aşk hikayeleri*."

Birbirimize bakarken alnımda bir damar zonklamaya başlar.

Şu anda haklı olması hoşuma gitmiyor. Pazarlama *benim* işim, onun değil.

"Bu da *seni* ve ailenin onayladığı birini demek," diye ekliyor somurtkan bir şekilde.

. Yani altın avcıları ve aptal kadınlar olmaz, Jamie."

Onun bu konuda ne kadar ciddi olduğunu yavaş yavaş anlıyorum. "Bir ilişkim olmadığını biliyorsun."

"O zaman bir ilişkiye gir." *Evet. Ciddi.* "Ve bu ilişki görkemli olmalı. Ama inandırıcı olmalı."

İnanılır. Çünkü gerçek olmayacak, ama o benim bunu gerçekmiş gibi satmamı isteyecek.

"Yani artık bekârlık yetmiyor mu? Şimdi benden birine evlenme teklif etmemi, ama onunla seks yapmamamı mı istiyorsun, yoksa ne? Oyunda başarısız olduğuma inanmayı seçip mirasından mahrum bırakacak mısın?" Sesimi sakın tutuyorum, ama alnımdaki damar patlamak üzere. "Sırf lanet olası bir internet dedikodusu yüzünden mi?"

kardeşim sadece sinirli görünüyor. " onunla seks yapamazsın.

Sonunda. Bu meydan okumada sadece birkaç haftan kaldı."

"Peki senin 'onayını' alacak bir kadını nereden bulacağım? Birdenbire ortaya çıkması mı gerekiyor?"

Kapı birden açılır ve küçük, dağınık bir kasırga gibi Tasmanya canavarı odaya girer, etrafa toprak saçarak. "Romeo'yu kovdun mu?" Megan, küçük tişörtüyle bana nefes nefese sorar, terli göğüsleri inip kalkar.

Meme uçları sertleşmiş.

"Çok üzgünüm." Clara hemen arkasında, nefes nefese kalmış. "Benden daha hızlı koştu."

Megan Hudson'ın ofisime koşarak girdiğini nasıl sindireceğimi bilemeden arkama yaslanıyorum. "Sorun değil, Clara. Bizi yalnız bırakabilirsin."

Clara başını sallar, dağınık saçlarını düzeltir ve kapıyı kapatır.

"Romeo'yu kovdun mu?" Megan, etkisini arttırmak için bahçe küreğini havada sallayarak tekrarlar. Ve ofisine çamur sıçratır.

"O çamur mu?"

"Ne?" Terli alnını bileğinin arkasıyla silerken, çamuru alnına bulaştırır.

Graysen kollarını göğsünde kavuşturur, çamur sıçrayan kanepemden Megan'a, Megan'dan bana bakar. Onu görmezden gelirim, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışırım, ama Brianza'nın kanepeme sıçrattığı çamur kabul edilemez. O kanepede seks bile yapmıyorum.

"Ne yapıyorsun, Shakespeare-in-the-Park falan için seçmelere mi katılıyorsun?" diye soruyorum, beş farklı yönden sinirlenerek.

"Ha?" Megan benden kardeşime, sonra tekrar bana bakar, aniden utangaçlaşır, sanki toplantıya çamur sıçratarak girip bana Romeo hakkında bağırarak patladığını fark etmiş gibi.

"Romeo kim?"

Bana göz kırpmıyor. "Uh, Romeo son *dört yıldır* bahçenizi güzelleştiren çok tatlı, nazık bir adam ve üniversiteye göndermek için uğraştığı üç çocuğu var ve karısı kör oluyor ve siz onu sevdiği işinden kovdunuz!" Nefes nefese bana bakıyor, cevap vermemi bekliyor.

Oh. *O Romeo*. Adının Raymond ya da öyle bir şey olduğunu sanıyordum.

"Bunu sonra konuşuruz," diyorum ona. "Toplantıdayım."

Graysen'a tekrar bakıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Göğüs uçları hala sert ve o ona bakıyor. "Bu kardeşim Graysen," diyorum zorla.

Çok daha kibar bir ses tonuyla, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor. "Ben de."

"Böldüğüm için özür dilerim. Ama bu önemli."

"Lütfen, beni engelleme," diyor Graysen.

Teşekkürler, kardeşim.

Megan'ın gözleri tekrar bana döner. "Onu kovduğuna inanamıyorum." "Seni işe alabilmek için," diyorum, sesim alçalmış.

Kardeşim bana kaşlarını kaldırır.

Bu konuşmayı onun önünde sürdürmek istemiyorum. Kanım bu kadar kaynarken olmaz. Bu öfke değil. Ona her zaman pisliğin teki olmadığını açıklamak istiyorum. Beni çok, çok kötü bir zamanda yakaladı. "Sana yardım etmeye çalışıyordum..."

"Çünkü Cole senden istedi. Ve ben bunu takdir ediyorum, ama..." "Bu senin takdirin mi?"

"Bu senin yardımın mı?"

"İşvereninle böyle mi konuşuyorsun?"

"Genelde değil." Graysen'a bakarak utanmış ve sinirli görünüyor. "Onu geri işe almalısın," diyor bana.

Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışıyor. Kardeşimin önünde.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Parmaklarım seğiriyor ve onları sandalyenin koluna sıkıca tutturmak zorunda kalıyorum.

"Bunu yapamam." Şu anda onu kucağıma yatırıp yuvarlak poposuna şaplak atmak istediğimi düşünürsek, sesimin bu kadar sakin olması şaşırtıcı. Ona biraz terbiye öğretmek istiyorum. Tanıklar olmadan.

"Neden?"

"Çünkü bu işi sana ben verdim. Sence kaç tane bahçıvana maaş ödemem gerekiyor?"

Derin ve sessiz bir nefes alır. "Tamam. Anlıyorum. Ve istifa ediyorum." Ne?

"Bekle." Ayağa kalktım.

Megan, sanki eğlenceli bir romantik komedi izliyormuş gibi geride duran Graysen'a tekrar bakar. "Tekrar, rahatsız ettiğim için özür dilerim," der kardeşimize. "İyi günler." Sonra dışarı çıkar.

"Megan..." diye homurdanırım, ama kapı onun arkasında kapanır.

Graysen sırtıyor, ki bu çok korkutucu, çünkü Graysen asla sırtmaz.

"Sakin söyleme," diye bağıyorum.

"Neyi söylemeyeyim?"

"Şu anda aklından geçen her neyse onu. O müsait değil." "Çok yazık.

Harika bir Bayan Vance olabilir. Kim o?"

"Gelecekteki Bayan Vance'i çoktan seçtiğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum.

"Kendim için demek istemedim."

"Ha." Sandalyeye geri düşerken hırlıyorum ve Graysen'ın kaşları hoşuma gitmeyen bir şekilde çatılıyor. Beyninin yine hesaplamalar yaptığını hissedebiliyorum. Bu çok ürkütücü.

Sonra şöyle diyor: "O olur." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü kirlenmekten ya da sana karşı çıkmaktan korkmuyor. Sikiştiğin o kullanılıp atılan sürtüklerden herhangi birinin iyi bir eş olacağını mı sanıyorsun?"

"Kiminle yattığımı bilmiyorsun," diyorum sakın bir şekilde. Bu çoğunlukla doğru. Yattığımda ona haber vermiyorum; bunu internet yapıyor, görünüşe göre, ve internet güvenilir bir kaynak değil. "Ama en azından annemin benim için bir eş seçmesine izin vermedim."

Kabız bakışı tüm gücüyle geri döner.

"Her neyse," konuyu saptırırım, "o Cole Hudson'ın kız kardeşi. Ve benim için çalışıyor. Bana kardeşlik politikamız hakkında verdiği tüm o nutku hatırlıyor musun?"

"O istifa etti."

"İstifa etmedi. Bu geçerli olmaz." Cole'un bana çok kızmasını istemediğim sürece olmaz.

"O zaman onu kov."

"Çünkü bu onu benimle evlenmek istemesine neden olur. Çöpçatanlık mesleğini gerçekten kaçırmışsın, Gray."

"Birbirinizi sevmek zorunda değilsiniz, biliyorsun. Büyükbaba ve büyükannene bak."

"Ah, evet. Mutlu bir evliliğin reçetesi."

"Mutlu olduğunu söylemedim. Ama işe yaradı." "Öyle mi?"

"Nişanlanmak, sen meydan okumayı bitirene kadar kadınları senden uzak tutacak," diye dişlerini gıcırdatarak söylüyor, "ve medyadaki tüm bu playboy saçmalıklarını bastırarak. Bu da şu anda senin en önemli önceliğin olması gerektiği anlamına geliyor."

"Yani gerçekten sadece görünüş için sahte bir nişanlı uydurmamı mı istiyorsun?"

Ben sen değilim, Graysen."

Elini saçlarında gezdiriyor. Graysen'in soğukkanlılığını kaybettiğini nadiren görürüm, ama bu konuşma onu çok sinirlendiriyor.

Her türlü kamuoyuna maruz kalmaktan nefret eder. Muhtemelen, kendisinden beklendiği için nişanlanmak zorunda kalmaktan nefret ediyordur, ama bunu asla itiraf etmez.

Kötü haberleri örtbas etmek için olumlu haberler yaratmamı istemek, onun için en kötü senaryo gibi.

Çaresiz zamanlar.

"Sahte ya da gerçek," diye homurdanıyor, sanki burada benim seks hayatım hakkında tartışmaktan çok daha önemli işleri olan bir adam gibi, "Hiç umurumda değil, Jamie, tamam mı? Sadece inandırıcı olmasını sağla. Sen Beyaz Atlı Prens'sin, o da senin Sindirella'n."

Bununla birlikte, muhtemelen tek çocuk olmayı dileyerek ofisimden çıkar.
Bu his karşılıklı.

Pencereden, siyah SUV'sinin garaj yolumdan aşağı doğru ilerlemesini izlerim, başımdaki damar hala zonkluyor.

En azından Cole havaalanına gitmişti. Bunu bir zafer sayalım. O bir şey duymadan önce kız kardeşi ile aralarımızı düzeltmem gerekecek.

Umarım onu arayıp benden şikayet etmemiştir.

Ofis pencerelerimden bahçede onu göremiyorum, bu yüzden onu aramaya çıkıyorum. Odasına yaklaşmayacağım ve onu havuzda ya da başka bir yerde göremiyorum, bu yüzden Clara'nın ofisine gidiyorum. "Bayan Hudson nerede?"

"Gitti."

"Ne?"

"Sanırım... gitti." Clara, bu cevabı beğenmediğimi fark edince ayağa kalkar.
"Sana mesaj attım."

Cebimi yokladım ve telefonumu ofisimdeki masada bıraktığımı fark ettim.
"Ne mesajı?"

"Bilmek isteyeceğini düşündüm. Sen Bay Vance ile toplantıdayken, o küçük valiziyle ayrıldı."

Bunu sindirmeye çalışırken, kalbim çarparken orada duruyorum. İçimde yükselen, duyularımı ateşe veren ve nefesimi kesen bu duygu, tarif edilemez.

Beklenmedik olduğu kadar kafa karıştırıcı da.

Daha sonra, Megan'ın gittiğini ilk duyduğumda ne hissettiğimi anlayabileceğim.

O anda, bu ani ve her şeyi tüketen bir çılgınlık gibi geliyor, ki bu da çok uzak bir ihtimal değil.

Bölüm 10

Megan

Nicole'un apartman kapısını çalıyorum, ayaklarımın dibinde, bir kez daha bungee kordonları ve dualarla bir arada tutulan hüzünlü valizim duruyor.

Beni binaya aldı, burası onun tarif ettiği gibi, South Granville'in "Art Gallery Row"unun hemen yanında, Granville Street Bridge'in yakınında, cuma gecesi trafiğinin sürekli olarak şehir merkezine girip çıktığı bir yer. Nicole'un sokağı, ana caddeden sadece bir blok uzaklıkta olmasına rağmen şaşırtıcı derecede sessiz. Binası bloktaki en yeni bina değil, ama güvenliği var ve cam lobisi yenilenmiş görünüyor.

Asansör beni onun katına çıkardı ve kapıyı açtığında içeriden kadınların rahatlatıcı sesleri, müziğin ritmi ve wok tavada kızaran sebzeler gibi bir şeyin pişirilme sesi geldi.

"Evet!" Eski arkadaşım beni görünce yüzü aydınlanır ve neredeyse selamını bağırarak söyler, ben de gülmek zorunda kalırım. Sonuçta, bu yazımı "Evet Yazı" olarak adlandıran Nicole'du.

Bugün bahçıvanlık işimden ayrıldıktan birkaç dakika sonra, ona kalacak yeni bir yere ihtiyacım olduğunu söylemek için aradım; o da hemen beni kendisine kalmaya davet etti. *Evet* dedim ve işte buradayız.

Bana sarıldı. "Seni görmeyeli bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum!"

"Biliyorum!" Nicole ve ben Crooks Creek'te, birbirimizin komşusu olarak büyüdük. Yıllar boyunca iletişimimizi sürdürdük ve her birkaç yılda bir, Noel, düğün veya cenaze için eve geldiğinde onu gördüm. Ama uzun zaman oldu. "Seni gördüğümde hiç zaman geçmemiş gibi geliyor," diyorum hayretle.

"Ben de öyle." Valizimin kötü durumuna hiçbir şey demeden onu alır ve içeriye taşır. "İçeri gel!"

Dairenin içinde, küçük bir alanda çok sayıda insanın bir arada yaşadığı rahat bir kaos beni karşılıyor. Kişisel eşyalar

her yere dağılmış. Oturma odasında yapılmamış bir futon yatak var ve açık mutfak, market alışverişı ve tabaklarla dolu.

Oturma odasında yirmili yaşlarında iki kadın var, biri ayak tırnaklarını boyuyor, diğeri ise uzun Doc Martens botlarını bağlıyor. Bir diğeri mutfakta, kokusunu aldığım bir tavada kızartma yapıyor: yağ, hoisin ve brokoli. Hip-hop şarkısı "Stir Fry" dairede yankılanıyor, biraz yüksek sesli, ama komşuları rahatsız edecek kadar yüksek değil, belki.

Nicole bizi tanıştıırıp isimlerini sayarken hepsi bana el sallıyor. Üçünün de onunla birlikte burada yaşadığını zaten biliyorum.

Hesap yapıyorum. Nicole iki yatak odası olduğunu söylemişti. Biri onda, bu da bir oda arkadaşının futonda, diğeri ikisinin ise ikinci yatak odasında olduğu anlamına mı geliyor?

"Büyük şehir hayatına hoş geldin dostum," diyor, belki de şaşkınlığımı fark ederek.

"Bir süre kalmamın sakıncası yok, değil mi?" Kısa koridordan valizimi sürükleyerek yatak odasına giderken onu takip ediyorum. "Ev arkadaşların sorun etmez mi?"

"Hayır." Odanın kapısını iterek açar. Oda, ortak kullanım alanından çok daha düzenli olsa da, oldukça küçüktür. İçinde sadece bir çift kişilik yatak vardır. "Kira kontratında iki isimden biri benimki. Burada olması gerekenden fazla kişi kalıyoruz, ama bu sayede kira ucuz oluyor. Bu civarda düzgün bir daire için başlangıçta üç bin dolar mı istiyorlar? Modern kızlar bunu başarır."

O kapıyı arkamızdan kapatırken ve müzik biraz azalırken ben soluyorum. *Üç bin dolar mı?*

"Hepimiz meşgul kızlarız, bu yüzden herkes gelip gidiyor. Nadiren hepimiz aynı anda burada oluyoruz." Sırt çantamı ve çantamı benden alır ve yatağına koyar.

"Bu gerçekten çok cömertçe. Eminim kaosa bir kişi daha eklemek istemezsin."

"Sorun değil. Kaos beni yıldırmaz." Bana gülümsüyor. Onun bu özelliğini hatırlıyorum. Onun bu özelliğini gerçekten seviyorum.

Vahşi kahverengi saçları ve neşeli tavırlarıyla Nicole Lalonde, benim olmak istediğim enerji. Ben dikkatli ve aşırı temkinliyken, o hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermez. Çocukken, ben nehrin kenarında durup atlamanın tehlikelerini tartarken, Nicole hiç duraksamadan ve pişmanlık duymadan çoktan suya dalmış olurdu.

Ve tüm hayatımız da aynen böyle geçti.

Ne yazık ki, ne kadar temkinli olsam da, bu beni incinmekten kurtarmadı. Nicole hayatını genişletmek için büyük şehre gitti. Ben ise yerinde kaldım, güvende kaldım - teoride - ve bunun bedelini ödedim.

Şifonyerindeki bir çekmeceyi açıyor. "Senin için iki çekmeceyi boşalttım, dolapta da yer açacağım."

"Nicole..." Diye iç çekiyorum. "Sen harikasın. Bu durum için üzgünüm."

"Hey." Kolumu tutup sıkıyor. "Sorun yok."

Burada hoş karşılanıyorsun. Ne kadar ihtiyacın olursa."

"Teşekkürler. Gerçekten minnettarım." İdeal bir durum değil. Etrafıma bakınca bunu anlıyorum. Ben Nicole değilim. Böyle yaşamak benim için stresli olacak. Düşünmek, yazmak için kendi alanıma ihtiyacım var, ama bunu henüz karşılayamıyorum. "Yerde yatmaktan memnunum. Seni rahatsız etmek istemem."

"Saçmalama. Benimle aynı yatakta yatıyorsun. Çok daha rahat, ikimize de yer var ve sana sarılmayacağım, horlamayacağım, söz veriyorum."

Beni neşelendirmeye çalıştığı için gülümsüyorum.

"Zaten burada uzun süre kalmayacağını biliyorum. Her zaman kendine iyi bakmışsındır. Bir yolunu bulursun. Kim bilir." Omuzlarını silkiyor. "Belki daha kalıcı olarak kalırsın, ranza alırsın."

Biraz güldüm. "Ciddi değilsin."

"Hey, ben de sonsuza kadar burada kalmayacağım. Sadece beyaz atlı prensimi bulup beni buradan uzaklaştırmaya kadar." Banyoya girip ışığı açar ve etrafı karıştırır. "Burada da sana yer açacağım!"

"Teşekkürler!"

Yerde bir yer bulup valizimi açıyorum. Sırt çantamı da açıp tuvalet malzemelerimi ve kozmetik ürünlerimi toplamaya başlıyorum. En azından valizimi boşaltıp eşyalarımı onun yoluna çıkmayacak şekilde yerleştirebilirim. Yerleş.

Buna kendimi adanmak.

Sadece onun için değil, kendim için de.

Buraya taksiyle gelmek bana çok pahalıya mal oldu. Banka hesabımdaki kalan bakiye beni çok korkutuyor. Ama bunun en iyisi olduğunu biliyorum.

Kardeşimin en iyi arkadaşı hakkında ilk izlenimlerim genel olarak pek iyi değildi. Başka bir sorun olan aşırı yakışıklılığı bir yana... Onu pek sevdiğimden emin değilim.

Bugün kendimi bahçe işlerine verdim, iyimser bir şekilde. Ama sonra diğer birkaç çalışandan Jameson'ın Romeo'yu kovduğunu öğrendim.

Bunu kabul edemezdım; o adamın işini ondan alamazdım. O bu işe benden daha çok ihtiyaç duyuyor ve kesinlikle benden daha fazla hak ediyor.

"Ee, kardeşinin evinde ne oldu?" Nicole, eşyalarımı banyoya götürüp, benim için boşalttığı çekmeceye koyarken bana bakıyor. Benim için katlanmış bir havluyu da tezgahın üzerine koyuyor. "Siz ikiniz yakın değildiniz mi? Birbirinizi özlemiş miydiniz? Siz hep çok yakındınız."

Öyleydi. Gençken öyleydi. Nicole, Cole'un yaşındaydı ama bana her zaman daha yakındı. Biz Kız Takımıydık.

"Keşke olsaydı, ama arada huysuz bir ev sahibi vardı." Çekmeceyi kapatıp yatak odasına geri döndüm. "Şunu dinle. Cole, yeni evi tadilatla olduğu için milyarder en iyi arkadaşıyla birlikte yaşıyor."

Nicole banyo kapısında eğildi. "Milyarder mi?" "Evet."

"Ve elli yaşın üzerinde değil mi?"

"Adı Jameson Vance. Vance ailesinin en küçük kardeşi. Araştırıp bakabilirsin." *Ben araştırdım.* "Vance ailesi, hokey takımının sahibi olan aile, biliyor musun?"

Nicole cevap vermiyor çünkü aniden telefonuna dalmış durumda. "Hokey takımı ve stadyum... Black Mountain kayak merkezi..." Benim internette bulduğum Vance Industries'in sahip olduğu mülklerin listesini okurken sayfayı aşağı kaydırıyor.

O bunları sayarken ben de kıyafetlerimi şifonyere yerleştirmeye başlıyorum.

"Burada sayısız lüks bar var. İçki şirketleri, şarap imalathaneleri, lüks restoranlar, lüks oteller. Coal Harbour'daki Bayshore Drive'daki her şey onların. Birkaç blokluk sahil şeridi. Vance Bayshore resort adını verdikleri şık yeni tatil oteli de dahil. Ve çevresindeki sayısız mülkler."

"Biliyorum."

Bir an sessiz kaldı, sonra: "*Vay canına.* O çok yakışıklı."

"Biliyorum."

Gülüyor. "Tiksinmiş gibisin."

Yüzümü buruşturdum. "Çılgın bir hafta geçirdim. Şu anda herhangi bir erkeğin güzelliğini hayranlıkla seyredecek ya da onu o şekilde düşünecek ruh halinde değilim." *Saçmalık.* Gözlerim onu bolca hayranlıkla seyretti.

Dün geceki rüyalarım da öyle.

"Tamam. Tabii. Ama *böyle biriyle* ne sıklıkla karşılaşırın ki?" Telefonu yüzüme doğru uzatır ve Jameson'ın gömleksiz bir fotoğrafı gözlerimi kamaştırır.

kaslı ve çok çekici.

Bunu önemsiz göstermeye çalışıyorum.

"Aslında, yeterince sık. Kardeşim hokey oynuyor. Hepsi öyle kaslı." *Ama hepsi o kadar da yakışıklı değiller.*

Yüzümdeki göğüs kaslarına değil, Nicole'a odaklanmaya çalışıyorum.

Bana göz kırpmıyor. "Şu anda senden biraz nefret ediyorum. Geçer."

Kendi kendime gülüyorum. "İnan bana. Çoğu göründükleri kadar çekici değiller. Sınırlı tecrübeme göre, hokey oyuncularını şımarık sporcular, tam bir sürükler ve/veya çapkınlar. Ve gerçekten iyi olanlar, evet, onlar da var, zaten evli."

"Tamam, belli ki şu anda aklın başında değil. Hayata genel olarak daha iyimser baktığında, Cole'un seksi hokeyci arkadaşlarını bana tanıştırma fikrine geri dönebiliriz."

Yine iç çekiyorum, ama gülümsüyorum. "Senin bir yolun var, Nikki. Eğer gerçekten istiyorsan, seni bazı hokey oyuncularıyla tanıştırebilirim."

"Oh, istiyorum." Gözleri kocaman açılır. Bana bir zamanlar gördüğüm, kocaman gözleri olan ve sadece *WANTY* yazan bir çizgi film kedisini hatırlatır.

Kıkırdarak telefonuna işaret ettim. "Onu nereden buldun ki?" "Onun Instagram'ında."

"Milyarder Jameson Vance'in Instagram hesabı mı var?"

"Evet. Mavi onay işareti falan var. Hepsi hayırseverlik galası kırmızı halıları ve ilgi çekici fotoğraflar. Spor salonunda, plajda ya da havuz başında, yarı çıplak. Arkadaşlarıyla birlikte, ama yine de. Ya takım elbise giyiyor ya da çıplak, ikisinin arasında bir şey yok."

"Aldığı direkt mesajları hayal edebiliyor musun?" Aklım, onun yaşadığı hayatı hayal etmeye çalışarak dalıp gidiyor. Biraz kardeşiminki gibi, ama daha da fazlası. "O kadar... çekici olmak nasıl bir şey acaba?"

"Cidden bekar mı?"

"Sanırım öyle. Onun sarayında kaldığım kısa süre boyunca kimse beni Bayan Vance ile tanıştırmadı."

Nicole yutkunur, yine o aç çizgi film kedisi gibi görünür. "Saray mı?"

Gülüyorum. Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. "Bir erkeğin servetine *bu kadar mı* önem veriyoruz?"

Aklını başına toplamaya çalışır gibi başını sallar. "Belki?" Bana başka bir fotoğraf gösterir: Jameson, çıplak göğsünden ter damlarken, bir basketbol topu tutuyor ve güneşi bile eritebilecek bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Her halükarda, nasıl onu tırmanmak istemezsin?"

"Şey. Öncelikle, ben yeni ayrıldım... *Hayır*. Ciddi psikolojik sorunları olan bir adamdan *kaçtım*. Biraz detoks dönemi geçirmem gerekebilir. Ayrıca, o biraz..."

"Yalanacak? Emilecek? Sikişilecek? Daha fazla sıfat mı lazım?"

"Soğuk falan diyecektim. Kibirli mi? Bilmiyorum." Elimi sıkıldığında nasıl eridiğimi düşünüyorum. Etrafımdaki her şeyin silindiğini ve nefes almakta zorlandığımı. Adam kesinlikle yakışıklı. Ama. "Aynı zamanda otoriter. En kötü şekilde patronluk taslıyor. Bahçıvanını kovup işi bana verdi."

Nicole şaşkın görünüyor. "Bu kötü bir şey mi?"

"Evet. Çok kötü. Adam yıllardır onun için çalışıyordu. Sonra en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi ortaya çıktı ve bum, hoşça kal Romeo."

"Romeo kim?"

"Bahçıvan."

"Yani, şimdi onun bahçıvanı mısınız?"

"Hayatta olmaz. İstifa ettim. Bu yüzden artık orada kalamazdım. Onun sadakasını istemiyorum. Kötü bir şeyse istemiyorum."

"Kötü demek biraz abartılı olabilir," diyor. "Sana bir iş verdi. En iyi arkadaşının kız kardeşine yardım etmek istedi. Bu günlerde geçinmek için sadece iki garsonluk işi yaptığım için kendimi şanslı sayıyorum. Eğer bir erkek kardeşim olsaydı ve onun zengin bir en iyi arkadaşı olsaydı, iş için onun sikini yerdim. Düzenli olarak."

Ona onaylamayan bir bakış atıyorum, gülmemeye çalışıyorum. Omuz silkiyor ve parmaklarını açık sırt çantama sokuyor. "Bu arada, neden bu kadar çok bungee kordonun var?"

"Hayatta kalmak için. Ucuz valizinin ne zaman parçalanacağını asla bilemezsin. Mesela bir milyarderin önünde." Tüylerim diken diken oldu. "Hazırlıksız yakalanmaktan nefret ederim. Bu benim için önemli bir şey."

"Ah." Nicole yatağının kenarına, yanıma oturur. "Bak. Cole bu adama bu kadar yakınsa, belki de harika biridir. Sen sadece kötü bir gününde yakaladın."

İnlerim. "Neden zihninde şimdiden nedime elbiseni seçip, damadın sağdıçlarıyla flört ettiğini hissediyorum?"

"Çünkü kız arkadaşlarımla tanıştıkları her potansiyel kocayla evlendiklerini hayal ediyorum. Bu, umutsuz bir romantik ve patolojik bir iyimser olmanın yan etkisi. Ama dürüst olmak gerekirse, senin onunla yatacağını hayal ediyordum."

Aniden güldüm, belki de bu yüzden son cümleyi söyledi. "Cidden bunu hayal etmek mi istiyorsun?"

"Uh-huh. Ama *şimdi* onunla evlendiğini hayal ediyorum." Çamaşırları çekmeceye atarken başımı sallıyorum.

Nicole, geçen Noel'de Troy'a sürpriz yapmak için internetten çok pahalıya aldığım kırmızı dantelli tangayı kapıyor. Troy bunu hak etmiyordu, bu yüzden onu neden yanımda getirdiğimi bile bilmiyorum. Aksi takdirde, bu sadece para israfı olurdu.

"Bu sana çok yakışır," diyor ciddi bir şekilde. "Fark ettiğin için teşekkürler. Troy fark etmedi."

Bana "*o bir pislik*" bakışı atıyor, külotu bana uzatıyor ve "Bu gece dışarı çıkıyoruz" diyor.

"Öyle mi?"

"Evet. Vancouver'a hoş geldin partisi için gerçek bir kadınlar gecesi düzenleyeceğiz. Arkadaşlarıma haber verdim bile. Arkadaşlarım derken Dani'yi kastediyorum."

"Seksi rock yıldızlarının baldızı mı?" Nicole'dan bu kızı çok duydum ve Nicole'un "düzgün bir kızlar gecesi" versiyonuna hazır olduğumdan emin değilim. Görünüşe göre, bu Dani kızının ikiz kız kardeşinin *iki* rock yıldızı kocası var (ama sadece biri yasal olarak) ve Nicole, üçlü evliliklerinin "mutlak bir sapkınlık festivali" olduğunu hayal ettiği için ona sonsuza kadar hayran kalmış görünüyor. "Bu, beni seksi, cinsel açıdan maceracı erkeklerle tanıştırmak için bir komplo mu?"

"Kesinlikle öyle. Ve sana hatırlatayım, hayır diyemezsin."

"Buna 'Evet Yazı' adını koymana izin verdiğim günü ömür boyu pişman olacağım, değil mi?"

"Muhtemelen."

"Belki de yoluma çıkan her erkeğe evet demeyeceğimiz konusunda önceden anlaşmalıyız."

"Eğer *böyle* görünürlerse ve milyarderlerse..." Bana Jameson'ın başka bir fotoğrafını gösterir, bu sefer şık bir takım elbise giymektedir, ama bunu görmeme gerek yoktur. "Kesinlikle öyle. Bana, istek listende daha üst sıralarda başka şeyler olduğunu söyle."

"Yakışıklı ve zengin mi? Evet, bir erkekte aradığım daha önemli özellikler aklıma geliyor."

"Mesela?"

"Bir bakalım. Sıcakkanlı. Cömert. Eğlenceli. Akıllı. Elinden iş gelen. Ama şu anda, duygusal olarak istismarcı olmaması yeter."

Nicole sempatiyle yumuşar. "Onu geride bıraktın, bebeğim," diye nazikçe hatırlatır. "O bölüm bitti. Kitap tamamen kapandı. Kendine yeni bir başlangıç yazmanın zamanı geldi."

"Evet."

"Ve senin ne kadar iyi bir yazar olduğunu biliyoruz."

"Teşekkürler." Nicole, annem ve kardeşim dışında kitaplarımdan bahsettiğim çok az kişiden biri.

Tabii, Jameson da var.

"Ayrıca, kontrol listenden yatakta iyi olmayı çıkarmışsın," diyor.

"Yatakta harika olmak daha iyi olurdu."

Gülümsüyor. "İşte tanıdığım ve sevdiğim kız bu." Ayağa kalkıyor ve dolabı açıyor. "O tangayı giy ve bu gece giyebileceğin *seksi* bir şeyler bulalım. Vancouver'ın cinsel açıdan maceracı erkekleri seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Pes ediyorum — Evet Yazı ve her şey — ve "Eşleşen bir sütyen var" diyerek çekmecedan çıkarıyorum.

"Mükemmel." Kıyafetlerini karıştırıyor, parçaları çekip çıkarıyor ve yatağın üzerine atıyor. "Bir soru. Ya bu Jameson denen adam senin listendeki *tüm* kriterleri karşılıyorsa?"

Gözlerimi tavana çeviriyorum. "Sadece bir iş bulmaya, tabak almaya ve kirayı ödemenin bir yolunu bulmaya odaklanabilir miyim, sonra da bu resme uyan bir erkek bulmaya bakarız?"

"Tabii, tabii. Sadece, öyle bir adam sonsuza kadar piyasada olmayacak diyorum. Beğendiğin birini görürsen çok yavaş hareket etme."

"Ah, Nikki."

O akşam, Nicole'un arkadaşı Dani bizi almak için Uber ile geldiğinde, gülerek lobide toplanıp ağır cam kapılardan geçtik.

Garip; kendimi uzun zamandır böyle gülerken duymamıştım.

Kadınlar gecesi için hazırlanırken, Nicole'un en sevdiği içki olan Sambuca'dan birkaç shot içtik ve o da benim sorduğum için şimdiye kadar tanıştığı rock yıldızları hakkında her şeyi anlattı. Liste, çalıştığı gece kulübünün sahiplerini, gece kulübüne gelenleri ve tabii ki Dani'nin bağlantılarını içeriyordu. Ancak, tüm çabalarına rağmen, Nicole bunlardan sadece biriyle birlikte olabilmmişti.

Birkaç yıl önce, Dani ve ikiz kardeşi aracılığıyla Nicole, davulcu Xander Rush ile tanıştı ve onunla iki kez yattı. Ama sonra, ona göre, ona dizinin üzerine yatırıp poposuna şaplak atmasını istediği için onu terk etti ve "Bunun için seni yeterince tanımıyorum" dedi.

Nedense bunu çok komik bulduk ve ben, "Bir rock yıldızı nasıl bu kadar namuslu olabilir?" diye sordum. Çünkü iki (dev) shot zaten kafama vurmuştu ve ben de geveze olmaya başlamıştım.

Ve düşündüm ki, *bu benim hiç sahip olmadığım bir şeydi.*

Hayatımda hiç, ama hiç, kız arkadaşlarımla çılgınca ve özgürce yaşadığım, seksi kıyafetler giyip yüksek sesle müzik dinlediğim, shot içip bar bar dolaştığım ve bir daha asla görmeyeceğim erkeklerle flört ettiğim bir dönem olmadı.

Ya da onlarla bir gecelik ilişki yaşamadım.

Herkesin herkesi tanıdığı bir kasabada yaşıyordum ve tek bir bar vardı, ayrıca on yedi yaşımdan beri gerçekten bekar değildim, ama yine de.

Nicole'e hayatımdaki bu üzücü eksikliği anlattığımda, o ciddi bir şekilde, "Az önce hayatımın her gecesini anlattın," dedi ve ben gülererek kapısından çıktım.

Dani'nin Uber'i sokaktan bize korna çalınca, Nicole kaldırımdan ona doğru yürüdü, ama ben olduğum yerde durdum. Dikkatim caddenin karşısındaki manzaraya takılınca biraz sendeledim.

Gülüşüm boğazımda kalır.

Nicole'un binasının tam karşısındaki kaldırımda parlak siyah bir limuzin duruyor ve yanında bir adam durmuş bana bakıyor.

Uzun boylu, çarpıcı derecede yakışıklı, dalgalı, güneşten yanmış saçları ve açık mavi gözleri olan bir adam. Uzun, kaslı bacaklarını ortaya çıkaran dar, koyu mavi bir pantolon ve gözlerinin rengiyle aynı renkte, vücuduna oturan düğmeli bir gömlek giyiyor. Ve bir kravat.

Kıyafetleri, kaslarını gererse yırtılacakmış gibi görünüyor.

Jameson Vance, bir süper kahramanın vücuduna ve bir meleğin yüzüne sahipti ve nasıl olur da bekar kalır, hiç anlamıyorum. Dışarıda da çarpıcı güzellikte kadınlar var ve bu adam evinden her çıktığında kadınların peşine düşmemesi imkansız.

Ve işte orada, *bana* bakıyor.

Nicole'un beni ikna ettiği siyah kadife tayt, parlak, kolsuz tişört ve topuklu ayakkabılarla birdenbire kendimi gülünç derecede seksi hissediyorum.

çantamı sıkıca göğsüme bastırıyorum ve gözleri üzerimde dolaşırken nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Megan?" Nicole, Uber'in açık arka kapısından bana sesleniyor. Onu zar zor duyuyorum.

Yine o tüneldeyim, etrafımdaki dünya bulanık ve gerçek dışı, sanki bir suluboya tablosu gibi, önümdeki adamdan başka hiçbir şey kalmamış.

"Şey... bir dakika," diyorum boğuk bir sesle.

Nicole benim gördüğümü görmüş olmalı, çünkü ben kaldırıma doğru yürüyüp orada belirsiz bir şekilde dururken başka bir şey söylemiyor.

Jameson caddeyi geçip bana doğru yürüyor. Ellerini ceplerine sokuyor ve birkaç adım önümde duruyor.

"Megan," diyor o alçak, kaba kadife sesiyle.

"Jameson," diye nefes alıyorum. O yakınımıdayken kalbimin hızlanması mantıksız. Vücudum onun varlığına, tek kelimeyle sinir bozucu bir şekilde tepki veriyor.

Şu anda kendime dikkat etmem gerekiyor. Bu da bir kez olsun kendimi öncelikli tutmam anlamına geliyor. Bu da kesinlikle zehirli erkeklerden uzak durmam anlamına geliyor. Ve kardeşim onunla arkadaş olmasına rağmen... Romeo'ya yaptıkları, onunla yüzleştiğimde bana karşı ne kadar soğuk davrandığı ve devasa, boş evinde beni istenmeyen bir yük gibi gördüğü... bunların hiçbirisi iyiye işaret değil.

Bildiğim kadarıyla, o da diğerleri gibi bencil, umursamaz bir narsist.

Ama buraya ne söylemeye gelmiş olursa olsun, onu dinlemeliyim. Bunu kardeşim için yapacağım diyorum kendime.

Benim için değil.

Bu adamın malikanesine ya da acıma dolu işine gerçekten ihtiyacım yok. Ya da onun dikkatini bana verdiğinde normal nefes alamama durumuna da.

"Sen gittin."

"İstifa ettim," diye hatırlatıyorum ona, sesim yumuşak ve nefes nefese, ona anlam kazandırmaya çalışsam da. Beni hazırlıksız yakaladı. Burada ne işi var?

"Seni duydum. Kanepeme çamur attın."

Öyle mi yaptım? Kahretsin. "Bunun parasını ödeyeceğim. Eminim temizlenebilir..."

"Buraya bunun için gelmedim. Senin paranı asla kabul etmem, Megan."

"O zaman ne istiyorsun?"

Beni inceliyor, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. "Geri dönmeni istiyorum."

Evet.

Bu kelime zihnimin derinliklerinde yankılanıyor. Nicole'un sesini duyabiliyorum. *Bu, "Evet" in yazı, Megan.*

Ama korku beni felç ediyor.

Troy ve onun bencil manipölasyonlarının anıları beni esir alıyor ve o kelimeyi ağzımdan çıkaramıyorum.

Bölüm 11

Jameson

Megan'ın ihtiyatlı kehribar rengi gözleri, dumanlı göz makyajıyla daha da belirginleşerek bana bakarken parlıyor.

Onu tekrar gördüğüm için ne kadar rahatladığımı görmek acı verici.

"Buraya gelerek zamanını boşa harcadığın için üzgünüm." Sesi yumuşak ama kararlı, kolları koruyucu bir şekilde belini sarıyor. "Ama geri dönmeyeceğim."

Direndiğinde şaşırmadım.

Bana veya kardeşine tek kelime etmeden evimden ayrıldı, bu yüzden onu durdurmaya çalışamadık. Cole zaten Los Angeles'ta ve bir süre önce onunla telefonda konuştuğumda, Megan'ın gittiğinden bahsetmedim, ama o da bahsetmedi, yani onun da haberi yoktu.

Yine de bu gece onu kontrol etmemi önerdi. Ne de olsa cuma gecesi. Onun mutlu olmasını istiyor, ama şu anda en çok güvenli olmasını istiyor, benim evimde yatakta. Yine de, benim evimde odasında tek başına oturması fikrini pek sevmedi gibi görünüyor.

Eminim, onun ikinci gecesinde büyük şehirde kimse ona göz kulak olmadan kulüplere gittiğini bilseydi, bundan daha da hoşnutsuz olurdu.

O zaman ikimiz de aynı

durumdayız. "Benimle

akşam yemeği ye."

Şaşkınlıkla bana bakıyor.

Ama ben bu işi doğru bir şekilde baştan başlatmaya

kararlıyım. Ve istediğimi elde etmeye.

Muhtemelen onu sokakta gördüğümde ilk başta benimle akşam yemeğine çıkmasını istemeliydim, ama hazırlıksız yakalanmıştım.

Onu bir daha göreceğimi ve başka bir şansım olacağını hiç bilmiyordum, ama işte buradayız.

İşler değişti.

Öncelikle, bu gece benimle çıkmadan dışarı çıkması mümkün değil. İlk gelen pislikle

Bu benim amacımın tersine çalışır.

Bu benim amacımın tersine çalışır.

"Yemek yedin mi?" diye soruyorum, konuşmak istemiyor gibi görüldüğü için. "Ben... Hayır, yemedim. Dışarıda yemek yiyecektik."

"Harika bir yer biliyorum."

"Neden? Neden beni yemeğe davet ediyorsun?"

"Çünkü kardeşinle ben çok yakınız. Ve bu öğleden sonra olanlar için özür dilemek istiyorum."

"Yani, bana onun işini verebilmek için çok iyi bir adamı kovup bana söylemediğin için mi?"

İşte yine o. Onun o ince ateşi.

Parmaklarımın onun saçlarına dolanıp, nefesini kesene kadar sıkma isteğiyle titremesine neden olan ateş. Ağzını benim için açana kadar...

"Evet. O. İyi düşünmedim. Cole senin bu işi almanı istedi, ben de sana verdim."

Yumuşuyor, omuzları biraz gevşiyor. "Bunu gerçekten takdir ediyorum." "O zaman benimle akşam yemeği ye. Bana yeniden başlama şansı ver."

Arkadaşlarına bir bakış atarak düşünür. Onu alacak olan kişi. Karar vermek için acı verici bir an geçirir, ama hissedebiliyorum, bana bir şans daha vermeye karar verdiği anı.

"Tamam. Yani, evet. Gidip onlara söyleyeyim."

"Tabii ki."

O, açık arka pencereye doğru gider ve arkadaşlarına duyamadığım bir şey söyler. Siyah kadife tayt mükemmel kalçalarını sarar ve benim sikim şişer.

Derin bir nefes alıyorum, irade gücümle cinsel çekiciliği bastırıyorum.

Ona bu kadar çekildiğime inanamıyorum. Bunun bir meydan okuma olduğunu biliyorum. O güzel, ama beni etkileyen şey seksten uzak durmak zorunda olmam.

Bunu kontrol altında tutmam lazım. Bu meydan okumayla uğraşmasam bile... yine de Cole'u düşünmem lazım.

Küçük kız kardeşi ona çok değerlidir ve o kesinlikle yasak bölgedir.

Bana geri döndüğünde yanakları kızarmış ve arkadaşlarının ona ne dediğini merak ediyorum.

"Bir şartım var," diyor, gözleri meydan okurcasına parıldayarak. "Romeo'ya işini geri vermelisin."

Ciddi.

Bu hoşuma gitti; pazarlık yapıyor.

Ama lanet olsun, bir yanım ona böyle konuştuğu için onu dizimin üzerine yatırıp, yalvarana kadar şaplak atmak istiyor.

Ellerimi ceplerime sokup, bu dürtüyü bastırıyorum. *Böyle bir şey olmayacak.*

"Tabii ki onu tekrar işe alacağım," diyorum sakın bir sesle. "Bir bahçıvana ihtiyacım var. Ve yenisi az önce istifa etti."

Locke kapıyı bizim için açar ve Megan'ı restorana yönlendiririm, içeride gördüklerine şaşırıp tereddüt ettiğinde elimi beline koyarım. Kavisli pencereyi geniş odaya gireriz, Coal Harbour ve ötesindeki dağların panoramik manzarası karşımıza çıkar.

Nefes kesici bir manzara, ama bu gece bundan keyif alacak olan tek kişiler biziz. Restoran boş olmakla kalmıyor, henüz tamamlanmamış durumda.

Gündüzleri burada çalışan boyacılar ve diğer esnafların iskeleleri ve ekipmanları odanın kenarlarına dağılmış durumda, yakın zamanda inşa edilen bar plastik örtülerle kaplı.

Sadece bir masa kurulmuş, pencereyi duvarın önünde, tam ortada iki sandalye var. Restoran açıldığında en iyi masa burası olacak.

Şu anda, hepsi bizim.

Locke kapıda nöbet tutarken, müdür bizi karşılıyor ve masamıza götürüyor. Restoran, dokuz ay sonra Vance Bayshore tatil köyünün geri kalanıyla birlikte büyük açılışını yapacak, ancak küçük bir ekip şimdiden menüyü ve masa servisini mükemmelleştirmek için çalışıyor.

Bu gece, benim için buradalar. Bizim için.

"Misafiriniz kuzeybatı manzarasını tercih eder mi, Bay Vance?" diye soran müdür, Megan için sağdaki sandalyeyi çekiyor.

"Teşekkürler, Sylvie." Kendi sandalyemi çekip, Megan kendisine sunulan, en iyi manzaraya sahip sandalyeye oturana kadar bekliyorum: Suyun üzerinde uzanan ışıltılı Lions Gate Köprüsü, dağların karanlık sırtları ve Black Mountain'ın sırtında parıltıyan kayak pistindeki ışıklar.

Sylvie, bu akşam şefin yaratıcı yemekleriyle uyumlu şarap önerilerinde bulunur ve ben bir şişe seçtikten sonra yanımdan ayrılır.

Megan hayranlıkla manzarayı seyrediyor. "Bütün bunlar senin mi?"

"Bu tatil köyü ve bu yol boyunca uzanan tüm gayrimenkuller ailemize ait. Kardeşlerime ve bana. Restoranın henüz tamamlanmamış olması sizi rahatsız etmez umarım. Yemeklerin inanılmaz lezzetli olduğunu garanti ederim."

"Ne zaman açılacak?"

"Nisan ayında."

"Peki personel ve inanılmaz yemekler hazır mı?"

"İşlerin doğru yapılmasını istiyorsan, zaman alır."

Megan bunu sindiriyor.

"Öte yandan... bazen hızlı hareket etmen gerekir, yoksa fırsatı kaçırsın."

"Bu doğru." Sesi, benim pişmanlık olarak algıladığım bir tonla yumuşadı.

Garson, seçtiğim şarabı getirmek için geldiğinde kısa bir süre konuşmamız kesildi. Şarabı tattırdıktan sonra ikimize de birer kadeh doldurdu. Garson bizi yalnız bırakır bırakmaz, ona sordum: "Birlikte çıktığın kızlar kimdi?"

"Arkadaşım Nicole ve onun arkadaşları. Beni bulduğun yer onun dairesiydi."

"Ve bu gece orada kalmayı mı planlıyordun?" "Bu gece orada kalacağım."

Benim sözüm geçerse kalmayacak. O öyle düşünmüyor gibi görünüyor, ama gece daha yeni başlıyor.

"Daire güzel mi?"

"Şey, o kadar eşya varken bunu söylemek zor." Biraz yorgun bir kahkaha attı. "Üç ev arkadaşıyla birlikte yaşıyor."

"Anlıyorum. Ve burası evim diyebileceğim makul bir yer gibi görünüyor?"

"Elimdeki diğer seçenekler kadar makul." Kehribar rengi gözleri parladı; yine o meydan okuma kıvılcımı. "Bu arada, beni nasıl buldun?"

Sikimi ona sokarken o meydan okuyan bakışının ecstasy'ye dönüşmesini izlemek isterdim.

Tanrım. Bu gece seks düşünceleri çok yoğun. Her bakışını başka yöne çevirdiğinde, zihnimde onu okşuyorum. Onu soyuyorum.

Onu eğip saçlarını tutuyorum, elimi boğazına doluyorum...

Ne sorduğunu anlamam biraz zaman alıyor.
Boğazımı temizliyorum. "Zor olmadı. Taksi şoförün, belirli bir ücret karşılığında çok konuşkandı."
Gözleri büyüdü. "Bu etik değil."
"Para söz konusu olduğunda etik genellikle öncelik listesinin en altına düşer." "Ve bu üzücü."
"Öyle mi? Bana sorarsan, birçok insan paraya ters yönde zehirli bir bakış açısına sahip."
Bunu düşünür. Şarabına dokunmadığını fark ederim. "Nasıl yani?" "Para kendisi nefret edilemez, korkulamaz veya kötü olarak yanlış yorumlanamaz. Özellikle de hayattaki çoğu şeyin aracı olduğu zaman." "Çoğu mu?"
"Paranın satın alamayacağı birkaç şey hariç her şey," diye açıklıyorum.
"Peki o şeyler nelerdir?" diye soruyor, sanki benim biliyorum.
Bunu yapan ilk kişi o olmazdı.
"Özgürlük, belli bir noktaya kadar. Hayat, belli bir noktaya kadar. Ölümsüzlük, elbette. Ve tabii ki aşk. Ya da herhangi bir gerçek duygu." Şarap kadehimi kaldırıp onun kadehine doğru başımı salladım.
O da bir yudum almak için kaldırır ve yüzü aydınlanır. Bu lanet olasıca büyümlü bir şey.
"Vay canına." Biraz inliyor, dudağını yalıyor ve benim aletim sertleşiyor.
"Bu shotlardan çok daha iyi."
Ağzım beklenmedik bir gülümsemeyle kıvrılır. "Shot içtin mi?"
"Oh, evet." Sevimli bir şekilde irkilir, dudakları dolgun ve ıslak bir şekilde bir yudum daha alır.
Penisim zonklarken, ona garip bir şekilde şaşkınlıkla bakıyorum. Bir kadın nasıl bu kadar zahmetsizce sevimli ve aynı zamanda bu kadar seksi olabilir?
Bu beni etkisiz hale getiriyor. Bundan hoşlandığımdan emin değilim.
Saatime bakıyorum. "Saat daha yedi buçuk bile değil." "Shot içmek için uygun bir zaman var mı?"
Bu beni düşündürdü. "Sanırım shot'lara ve neden içtiğine bağlı."
"Şehre çıkmadan önce içiyoruz, erkekleri daha çekici bulmak için."
Cevabımı geri tutarken çenem sıkışır.
Ağzının köşesi seğirir. "Şaka yapıyorum. Aslında..." Bir yudum daha alır.
"Muhtemelen gerçekten

"

Azı dişlerim gıcırıyor. Bar'da rastgele erkeklerle flört ettiğini düşünmek...

Siktir, hayır.

Bunu kabul edemem.

Cole da bunu kabul etmeyecektir. Şu anda, bu kadar savunmasızken olmaz.

Ayrıca Megan Hudson, hayatında "sevimli bir erkeğe" ihtiyaç duyan bir kadın değil.

Onun ihtiyacı olan şey bir erkek.

Bunun farkında değil mi?

Ona, "Sana bir sorum var, Megan," diyorum. "Tamam..."

"Ya nişanlansak?"

Bölüm 12

Jameson

Megan'ın şarap kadehi dudaklarına yarı yolda donup kalır. "Nişanlanmak mı?

Biz mi?"

Hangi kelimenin onu daha çok şaşırttığını bilemiyorum. "Evet. Sen ve ben."

"Ne...? Neden bahsediyorsun?" "Bunun şok edici olabileceğinin farkındayım..."

"Olabilir mi?"

"—ama bir nişanlıya ihtiyacım var. Senin de bir şeye ihtiyacın var. Değil mi?"

Şarap kadehini masaya koyar ve gergin bir şekilde dudağını yalar. O olanları sindirmeye çalışırken ben şarabımdan bir yudum alırım. Sonra dişlerini dudağına geçirir ve onu çeker. Sanki bütün kadehimi bir dikişte içmişim gibi göğsüm sıcaklık ile dolar.

Karşılıklı bakışmamız yakın zamanda sona erecek gibi görünmüyor, bu yüzden ben de "Hayatına yeni bir başlangıç yapman gerekiyor. Yanılıyor muyum?" diye soruyorum.

"Bir nişanlıya mı ihtiyacın var?" der, açıkça kafası karışmış bir şekilde. "Evet."

"Neden?"

"Bu bir aile yükümlülüğü," diye özetliyorum. "Bir beklenti."

Bu yükümlülüğün bugün en büyük ağabeyimle yaptığım tartışma sırasında ortaya çıktığını ona özellikle söylemek istemiyorum, çünkü o, benim cinsel hayatımın ailemizin itibarını zedelediğini ve bu konuda agresif bir şekilde müdahale etmesi gerektiğini düşünüyor. Ve tabii ki, ona oyundan bahsedemem.

Kaybetmekten korktuğum oyun.

Ama bu öğleden sonra Graysen ile boynuz kilidi yaptığımızdan beri, onun benim bu meydan okumada başarısız olup olmadığını bilmesinin imkânsız olduğunu gerçekten anladım.

Bu bir onur sistemidir.

Ve nişan töreni halka açık olacak. Medya, seks hayatımla ilgili dedikoduları yaymayı bırakıp nişanlımla olan masalsı aşk hikayemle ilgilenmeye başlar başlamaz, Graysen istediğini elde etmiş olacak. O zaman

gerçeği kabul edecek, yani büyükbabamın oyununu ciddiye aldığımı, ve beni rahat bırakıp, bunun yerine kardeşlerimizin sorunları hakkında endişelenmeye başlayacak.

Peki, bunu açıklamama izin verilmediğinde ona nasıl açıklayacağım? Basit tutmaya karar verdim.

"Yani, bu ikimize de fayda sağlayacak bir anlaşma olacak."

Aklımı kaçırdığımı mı yoksa şaka mı yapıldığını mı anlayamadığı belli.

"Şey..."

"Şaşırdın."

"Bu, şu anda parmaklarımdaki uyuşukluğu tam olarak açıklamayan çok hafif bir kelime."

Bunu düşündüm. "Üzgün müsün?"

"Hayır. Belki. Henüz emin değilim. Cole bunu biliyor mu?" "Henüz bilmiyor."

Bana, onun da benim kadar onun kızacağını bildiğini gösteren bir bakış attı. Ama ben bu konuya odaklanmamaya çalışıyordum.

"Şu ana kadar kimse bilmiyor. Ama sen evet dediğinde bu durum hızla değişecek."

Şokun vücudunda yayıldığını neredeyse görebiliyorum. Ya da belki de yanaklarını pembeleştiren ve cildini nemlendiren şey korkudur.

"Yani... aileni memnun etmek için, toplum içinde nişanlınmışım gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Sen benim nişanlım *olacaksın*. Rol yapmana gerek kalmayacak."

Şarabını eline aldı ve... onu *yudumlamak* doğru kelime olurdu. "Birdenbire sana aşık olmuş gibi davranmam dışında mı?"

Kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. "Senden, sana doğal gelen davranışlardan farklı davranmanı istemeyeceğim. Nişanlıymışız gibi davranman dışında." Sesime kuru bir ton katmaya çalışıyorum, ama garip bir şekilde hırıltılı çıkıyor. "Benimle nişanlı olduğun için mutlu olduğunu gösterebilirsen, bu yardımcı olur."

Bu acı bir ses miydi?

Neden bu beni terletiyor?

Kafamda, onun *evet* diyeceğini hayal ettiğimde çok daha doğal geliyordu.

Ama o evet demiyor. "Yani

biz... çıkıyor muyuz?"

"Evet."

"Ve birlikte mi yaşayacağız?"

"Evet, planımız bu."

"Ve biz... bir çift mi olacağız?" Gözleri benden ayrılmıyor, ama sözleri diğerlerinden biraz daha boğuk çıkıyor.

Penisim zonkluyor.

Bu pantolonun ne zaman üç beden küçük geldiğini bilmiyorum, ama masanın altında kesinlikle sıcaklık artıyor.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum.

Sesindeki o titrek ton...

Tahrik mi oldu? Yoksa kaçmak mı istiyor?

"Yani, seks yapacak mıyız demek istiyorsun? Hayır. Kardeşin, kötü bir ayrılıktan kurtulmaya çalıştığını açıkça belirtti. Sen yasaklısın." *Ne kadar da uygun.* "Bu seksle ilgili değil." *Ne yazık ki.*

Megan bana bakıyor, belki de herhangi bir erkeğin ona nişanlısı olmasını isterken bunu gerçekten kastettiğini düşünerek olasılıkları tartıyor.

"Kardeşime çok sadıksın." "Evet, öyleyim."

"Seninle nişanlanmamı, seninle açıkça çıkmamı ve seninle yaşamamı istiyorsun," diye tekrarlıyor. "Ama seninle seks yapmamamı."

"Doğru."

"Ne kadar süreliğine?"

"Nişan bir yıl sürecek. Sonra yollarımızı ayıracağız."

Uzun ve gergin bir an boyunca bana bakıyor.

"Yani sadece nişanlanacak mıyız? Düğün olmayacak mı?"

"Düğün yok. Ben eş aramıyorum. Ailem bu konuda baskı yapmasaydı nişanlanmazdım bile. Hiçbir nedenle kimseyle evlenmeyeceğim." Elimden geldiğince dürüst davranıyorum. Bunun onu rahatlatacağını düşünmüştüm, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, nasıl geldiğini fark ettim. Ve çok soğuk geliyordu.

Onu hayır demeye mi ikna ediyorum?

"Anlıyorum..." Kesinlikle hem şaşkın hem de *deli bir adamla konuşuyormuş gibi* görünüyor.

bir adamla konuşuyormuş gibi görünüyor. Onun hakarete uğradığını hissetmesini istemiyorum. Kullanılmış. Onun gibi bir kadın, erkeği tarafından takdir edilmeyi hak ediyor. erkek tarafından takdir edilmeyi hak ediyor. Sevilmeyi. İlgi ve sevgiyle şımartılmayı. Övgü ve bağlılığı.

Cole olmasaydı, ona hak ettiği tüm cinsel sevgiyi cömertçe gösterirdim — belki onu dizlerinin üzerine çöktürür ve ona biraz terbiye de öğretirdim;

gerçek bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterirdim, belki de pislik eski sevgilisini ve geçmişindeki diğer küçük çocukları unutmamasına yardım ederdim. Mümkün olduğunca abuk. Yani tam olarak kırk altı gün içinde. Ama ona bunu söylemek, cevaplayamayacağım soruların gelmesine neden olur.

Ona yapabileceğim her konuda dürüst olacağım, ama bu oyun hariç her Şey demek.

"Sana saygılı davranacağım," diyorum ona. "Kardeşinin benim sana davranmamı istediği gibi."

Bana bakıyor, yanakları kızarmış, ama cevap vermiyor.

Üç farklı yerel yemekten oluşan mezelerimiz gelir ve bu dikkat dağınlıklı gerginliği biraz hafifletir. Aramızda oturan fili görmezden gelerek yemekleri tadıyoruz.

Ona yemekleri nasıl bulduğunu soruyorum. Sunumu, kokusu, dokusu ve tabii ki tadı.

Boş tabaklar kaldırıldıktan ve yeniden doldurulmuş şarap kadehleriyle ana yemekleri beklerken, "Bunu çok sakın karşılıyorsun," diyorum.

Konuşmadan rahatsız olduğu belliydi, elbette. Ama teklifime hayır demedi.

Henüz evet de demedi.

"Bunun senin için normal olduğunu hissediyorum," diyor dikkatlice. "Bu yüzden paniğe kapılmamaya çalışıyorum."

"Normal." Bunu düşünürüm. "Nesi normal geliyor?"

"Neredeyse hiç tanımadığın bir kadına, sanki ona bir iş teklif ediyormuşsun gibi sakın bir şekilde evlenme teklif etmen."

"Bu bir iş değil."

"Beni bahçıvanın olarak işe aldığında da aynı duyguyu gstermiştin."

Bu beni duraksatır. "Duygusal davranmamaya çalışıyorum. Öyle olması gerekmiyor."

Ana yemekler servis edildiğinde konuşmamız yine kesildi. Kalın, yumuşak Pasifik halibut balığı dilimleri, deniz tuzu ve limonlu cin sosu ile tatlandırılmış beyaz balık, yengeç köftesinin üzerine yerleştirilmiş ve ızgara sebzelerle servis edilmişti. Basit bir Batı Kıyısı yemeği, ama kusursuz bir şekilde hazırlanmıştı.

Megan'a cevap vermeden önce biraz zaman tanıyorum. "Dürüstçe söyle, teklifim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum." Keten peçeteyle ağzını siler. "zgnm. Bu benim için hiç mantıklı gelmiyor."

"Hangi kısmı?"

"Hepsi." Bana tedirgin bir şekilde bakıyor, sanki gizli bir film ekibinin gölgelerden atlayıp "*Yakaladık!*" diye bağıracağını bekliyormuş gibi. "Bir iş anlaşması gibi bir nişan teklif etmen bana tuhaf geliyor."

"Eh, ciddi bir sözleşme müzakere ediyoruz."

"Sözleşme mi?"

"Sadece sözlü olarak. Senden bir şey imzalamanı istemiyorum. Sadece beklentilerimi netleştirmek istiyorum."

Dudaklarını ısırıyor. "Evet. Beklentilerden daha romantik bir şey olamaz."

Bu beni şaşırttı.

Romantik olmaya çalışmıyordum. Ona saygımdan güzel bir akşam yemeğine çıkardım. Ve belki de ona gelecek yıl sunabileceğim hayatı biraz olsun göstermek istedim. "İstersen daha romantik olabilirim."

Sandalyesine yaslanıp beni inceledi. "Ciddi misin?"

"Nişanlanmak benim için çok ciddi bir şey."

Öyle. Hiç yapacağımı düşünmediğim bir şeydi, o yüzden öyle.

"Yani... istersem romantik olabilir misin?"

"Evet. Tabii ki."

"Sahte romantik."

"Sen benim nişanlım olurdun. Bu kısım gerçek olurdu. Bir yüzük olurdu. Ve paraya da erişimin olur." "Paramı?" diye yumuşak bir sesle tekrarlar.

"Evet. İki milyon makul görünüyor. Sen öyle düşünmüyorsan tabii."

Sanırım onu şaşkına çevirdim. Yüzündeki ifadeyi anlamaya başlıyorum.

Korku değil. Tamamen şok. "Bana para mı vereceksin?"

"Ne istersen veririm."

Daha fazla şarap yutar. "Bu... tuhaf." "Nasıl olacağını anlayabiliyorum."

Bu teklifi beklemediğini biliyorum. Ama bu kolay bir karar, değil mi Değişken bir durum.

Onunla ben ilgilenebilirim.

Belki de bu kısmı yeterince açık ifade edemedim. "Bir evin olacak, ayağa kalkmak için ihtiyacın olan tüm paraya erişebileceksin."

sonuçta istediği şey bu değil miydi?

Bana bakmaya devam ediyor. "Tamam. Yani benim için kazanç bu. Senin için gerçekte ne var?"

"Şey... sen. Nişanlım olarak. Daha önce de söylediğim gibi, buna ihtiyacım var." "Peki benim güvenilir olduğumu nereden biliyorsun?"

"Cole sana güveniyor."

"Ama başka kadınlar da tanıyor olmalısın. Sen benimle yeni tanıştın."

Nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. "Bana iyi bir izlenim bıraktın."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Kanepene çamur attım, olay çıkardım ve bana verdiğin işi bıraktım."

"Ve bunu yaparak kardeşimi etkiledin." Bunu söylemekten nefret ediyorum, çünkü kulağa çok saçma geliyor. Ama. Dürüst olmak gerekirse. "Graysen benim en büyük kardeşim ve patronum. İşimizde olan biten her şeyde söz sahibi. Ve büyükbabamızın mirasında da. Büyükbabam yeni vefat etti."

"Oh. Üzgünüm. Yakın mıydınız?"

"Evet. Çok. Ama yine de, bir kişi bu kadar servet bırakınca, onunla ne olacağı her zaman net değildir. Elbette bir vasiyet vardı, ama bazı..." Kuralları çiğnemedi bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. "Kardeşim benden büyük beklentileri var. Eğer bunları karşılayamazsam... diyelim ki onun saygısını kaybederim ve ailemdeki gücümü ve konumumu kaybederim, tıpkı amcamın babama yaptığı gibi. Sonunda amcam mirastan mahrum bırakıldı. Daha doğrusu, gitmesi için para ödendi. Sadece ikisi vardı. Benden önce dört kardeşim var." İşte. Artık büyükbabamın vasiyeti veya oyun hakkında ayrıntılara girmeden, benim için büyük riskler olduğunu biliyor.

Yine de hala kararsız görünüyor. "Ama ailen, zengin bir sosyetik ya da ünlü biriyle nişanlanmanı tercih etmez mi?"

"Hayır. Çünkü bu benim sorunumu çözmez." "Tam olarak ne sorunu?"

Biraz belirsiz konuştuğumun farkındayım.

Ama siktir et. Gerçekten bu konuyu açmamız mı gerekiyor?

Şarap kadehime bakıyorum, sapından çevirip duruyorum. "Graysen, benim yarattığımı düşündüğü dramadan bıktı. Ya da benim kamuoyundaki imajımın yarattığı dramadan. Yani, aşk hayatımdan. Onun tansiyonuna zararlıyım."

"Nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyor yumuşak bir sesle. "Kardeşimin tansiyonu son zamanlarda benim yüzümden pek iyi değil."

Gözlerine bakıyorum. "O zaman ortak bir noktamız var."
Şarabından bir yudum daha alır, beni inceler. "Seni tanımıyorum, Jameson,"
diye sonuçlandırır.

"Kardeşin beni tanıyor."

"Bu, senin düşündüğün kadar güçlü bir destek değil." "Beni
tanıyacaksın."

"Ya seni sevmezsem? Ya da sen beni sevmezsen? Çiftlerin ilişkilerinin
yürümesi için genellikle birbirlerini sevmeleri gerekir. Tanrım. Bunu
düşündüğüme bile inanamıyorum..."

"Tamam, ilk olarak, bunun yürümesi için birbirimizi yeterince
seveceğimizden oldukça eminim. İkincisi, ilişkiler her zaman sevgiye dayalı
değildir. Üçüncüsü, sürekli bir ilişki istemiyorum, sadece bir yıllık bir nişan.
Ondan sonra, vasiyet halledilmiş olacak ve ben *artık...* Sana ihtiyacım
olmayacak.

Bu kulağa... çok kötü geliyor.

Onun yerine şöyle diyorum: "Ondan sonra, kardeşimin aşk hayatım
hakkındaki görüşleri konusunda artık o kadar endişelenmeyeceğim."

"Anlıyorum. Ama biz aslında aşk hakkında konuşmuyoruz. Değil mi?"

Konuşmuyoruz, ama burada oturup konuştuğumuz süre boyunca, harika
yemekleri neredeyse hiç yemedim.

O da öyle.

Sadece ona odaklanmış durumdayım ve kalbim, sıradan bir iş görüşmesinde
olması gerekenden daha hızlı atıyor. Gerginim, onun her tepkisini aşırı derecede
farkındayım.

"Hayır, değiliz," diye onaylıyorum. "Şimdiden söyleyeyim, aşık
olmayacağım. Benim tarzım değil."

Bana bakıyor ve bu beni tedirgin ediyor.

"Bu gece benimle eve gel," diye neredeyse hırıldıyorum. "Sonra kararını
ver." Sözler, ona duyduğum şehvetle dolu, ateşli bir şekilde ağzımdan dökülüyor.

Mum ışığında muhteşem kehribar rengi gözleri büyüdü ve ben bu sözleri
farklı şekilde ifade etmem gerektiğini anladım.

Bunu gerçekten bastırmam gerekiyor.

Cole onu bizimle birlikte evde istiyor. Onu eve getirmem gerekiyor.
Graysen bu nişanı istiyor.

Sadece bu gerçeklere odaklanmaya çalışıyorum.

Ama mantıklı düşünemediğim ihtimalinin olduğunu fark ediyorum.

O kadar çok şarap içmedim.

Ama Megan'da, kendi niyetlerimi sorgulamama neden olan bir şey var. Ve ben bunu yapmam.

Bu çok kafa karıştırıcı. Kafamı karıştırıyor.

Belki de bütün gece ona bakmaktan biraz sarhoş oldum? Böyle bir şey olabilir mi? Çünkü kesinlikle öyle hissediyorum.

"Hayır." Yavaşça başını salladı. "Yapamam."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmayacak mısın?"

"Yapmayacağım." Çenesini biraz kaldırıyor ve beni onu dizimin üzerine yatırmak istememe neden olan o meydan okuyan bakışı atıyor. "Sen çok kötü bir dikkat dağıtıcısın, Jameson Vance. Ama benim de gururum var. Ve ben iyi olacağım."

"İyi olmaktan daha iyisini hak ediyorsun," diye homurdanırım.

Kalbim çarparken uzun süre birbirimize bakıyoruz.

Korkunç bir dikkat dağınıklığı.

Bu tam olarak ne anlama geliyor?

Tam olarak emin değilim ve bu benim sikimi sertleştiriyor.

Sonunda, neredeyse nefesini tutarak iç geçiriyor. "Muhtemelen evet demeliyim." Ama eklediği cümlede garip bir şekilde üzgün geliyor: "Ama cevabım hayır."

Sanki bu bir tür sonmuş gibi söylüyor.

Ama beni yeterince tanımıyor, bunun henüz bitmediğini bilmiyor.

.

Bölüm 13

Megan

Bir günde ona üç kez hayır demenin bir anlamı olacağını düşünürsün.

Ben bırakıyorum. Geri dönmeyeceğim. Cevabım hayır.

Ama Jameson masanın karşısından beni inceliyor, sanki çözülmesi gereken bir sorunmuşum gibi. Garson bize bakmaya çalıştığında eliyle onu uzaklaştırıyor bile.

Onu kırmak istemiyorum. Ya da nankör, aptal ya da güvensiz görünmek istemiyorum. Ama belki de ben tüm bunlarım.

Yeni tanıştığım bir erkekle yeni bir ilişkiye, herhangi bir ilişkiye başlamaya hazır değilim.

O, kardeşimin en iyi arkadaşı olsa bile.

Ve o, gülünç derecede yakışıklı olsa bile.

Ama o gerçekten ne bekliyordu?

Ailesini memnun etmek için bana "evlenme teklifinde" bulundu, tabii buna teklif denebilirse. Teklif ettiği şey *sahte* bir nişanlılık, asla gerçek olmayacak bir nişanlılık. Çünkü Jameson Vance gibi erkekler benim gibi kadınlara aşık olmazlar.

Görünüşe göre, onlara iş teklifleri sunuyorlar.

Önce misafir kanadındaki oda, sonra bahçe işleri, şimdi de bu. Sırada ne var, kardeşini mutlu etmek için bana ilk çocuğunu hamile bırakmayı mı teklif edecek?

Belki *beni* tanımadığı için bilmiyor, ama bu benim hayalimdeki evlilik teklifi senaryosu değil.

Sofistike, yakışıklı bir adamla akşam yemeği mi? Tabii. Bu rüya gibi. Ama para için aşkımız varmış gibi davranacağımız sahte bir nişan teklifi mi?

Bunun benim için ve gelecekteki mutluluk umutlarım için ne kadar yanlış olduğunu açıklamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Öyle demek istemedin" diye homurdandı reddedilince.

Tanrım, ne kadar otoriter.

"Sana söz veriyorum, ciddiym. Ve oyun oynamak istemiyorum. Seni yanıltmayacağım. Sahte bir nişanla tüm dünyayı da yanıltmayacağım."

Çenesi boyunca bir kas kasıldı. "İstediğim bir şeyden vazgeçen biri değilim, Megan."

Oh, tanrım. Bu sözlere heyecanlanmamam gerektiğini kendime söylüyorum. *İstiyorum.*

O *beni* istemiyor. Sadece sahte bir nişanlı istiyor. Ama çok geç.

O bana "Şu anda istediğim şeye bakıyorum. Ve şimdiden uyarıyorum, onu elde etmeye çalışacağım" derken, heyecanım artıyor ve tüm vücuduma yayılıyor.

"Peki, adil uyarı... Başaramayabilirsin."

"Belki de başaramayacağım," diye kabul ediyor, ama gözleri meydan okumayla parlıyor ve içimi sıcaklık hissiyle titiriyor.

Bu konuşma birdenbire iş görüşmesinden çok, müstehcen, muhtemelen inanılmaz bir seks teklifine benziyor. Ya da belki de sadece bana öyle geliyor.

"Nedenini söyle," diye talep ediyor.

Bana böyle konuştuğunda beni bu kadar tahrik etmemesi gerekirdi. "Çünkü asla yürümez. Biz tamamen zıt karakterleriz."

O sakın bir şekilde karşılık verir: "O kadar da farklı değiliz."

"Aslında farklıyız. Kimse bizim bir çift olduğumuza inanmaz bile."

"Neden olmasın? Sen en iyi arkadaşımın kız kardeşisin. Yaşlarımız yakın. İkimiz de bekâr ve çekiciyiz."

Buna cevap vermek için boğazımı temizliyorum. *Evet, tamam. Çekiciyim. Elbette. Ama sen...*

"O kadar seksi ki, bunun fantezi dünyasında var olduğunu bile bilmiyordum" anlamına gelen bir sıfat var mı?

O, kitaplarımdaki kahramanlardan daha seksi. Ve Wolf *seksi*. O uydurma bir karakter, Tanrı aşkına.

"İkimiz de iyi birer partner olurduk," diye ısrar ediyor.

"Benim nasıl bir partner olacağımı nereden biliyorsun?"

Gözlerindeki meydan okuma ateşi, beni incelerken keskinleşir ve ben kıvrınmamak için uğraşırım. "Dün gece, sen yatmaya gittikten sonra, kardeşin bana eski sevgilinden bahsetti."

"Harika. Yani sana benim paspas olduğumu söyledi ve sen de benim kolay bir hedef olduğuma karar verdin?" Sözlerim istediğimden daha sessiz ve daha incinmiş çıkıyor.

Jameson masaya yaslanarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Zarif gömleğinin kolları rahatça kıvrılmıştı ve sadece kol kasları ve ön kolundaki dövmeleer bile beni yıkmaya yetiyordu.

Tanrım, çok susadım.

Güçlü ol, Megan.

Sadece lezzetli görüldüğü için yemek için güvenli olduğı anlamına gelmez.

"Hayır," diyor. "Demek istediğim o değil. Cole'un senin hakkında söylediklerine bakılırsa... Bu ilişkinin yürümesi için çok uğraşmışsın gibi görünüyor. Ayrıntılara girmedir. Ama eski sevgilinin senin çabalarına layık olmadığını açıkça belirtti. Ya da sana."

Nefes alıyorum.

"Ve ben ne düşündüm biliyor musun?" diye devam etti. "Birini vazgeçmeden bu kadar uzun süre ve bu kadar çok çabalamak için gerçekten büyük bir kalbin olmalı diye düşündüm. Yanlış kişiyi seçmiş olman senin suçun değil. Onunla tanıştığında gençtin, değil mi?"

Troy hakkında konuşmak istemiyorum, o yüzden konuşmuyorum. "Ve şimdi benden neredeyse bir yabancı olan birini seçmemi istiyorsun. Para için."

"Para için değil. Para sadece bir araç. Geleceğini güvence altına almak için yap bunu. Şimdiye kadar yaptığın fedakarlıklardan sonra bunu hak ediyorsun."

"Biz çok farklıyız," diye kaçamak cevap veriyorum.

"Nasıl? Nasıl farklıyız? Maddi güvenlik ve güzel bir ev mi istiyorsun?"

"Çoğu insan bunları ister. Ve senin evin güzelden de öte. Benim param yok. Güç dengesi beni çok rahatsız ediyor."

"Ben zengin bir ailede doğdum. Sen doğmadın. Bu bir durum. Pek önemi yok. Ve benimle birlikte olduğunda, paran olacak. Üstünlük hissetmene gerek yok."

Neredeyse gülecektim.

Gerçekten, bana bu kadar büyük bir miktar parayı bu kadar rahatça teklif etmesine hala şaşkırım.

İki milyon dolar.

Ama onun bu konuda çok ciddi olduğunu anlıyorum.

Ben de öyle.

Sahte de olsa, biz birbirimize uygun değiliz.

Nicole'un bugün bana manşetleri anlatırken ve kadınlar gecesi için hazırlanırken bana eşlik eden fotoğrafları yüzüme tutarken Google'da yaptığı aramaların sayısına bakılırsa, Jameson Vance

insanlarla iyi geçinen biri. Ünlülerle çalışan, ünlülerle partilere giden ve onlarla çıkan bir pazarlama yöneticisi. Tüm bu ünlü kadınlarla çıkarak aldığı ilgiyle besleniyor olmalı.

Aksi takdirde, neden bunu bu kadar sık ve alenen yapmaya devam etsin ki?

Hayatım boyunca tek bir erkekle çıktım. O adam, benimle aynı küçük kasabada büyümüş bir marangoz.

Sadece Jameson Vance'in dünyasını, milyarderlerin, kırmızı halıların, kameraların, mogulların ve ünlülerin dünyasını keşfetmeye çalışmak düşüncesi bile beni terletiyor. Utangaç ve içe dönük biriyim. Kafamda insanlar uyduruyorum çünkü onları gerçek insanlardan daha iyi arkadaşlar buluyorum. Daha az zararlı olduklarını söylemeye gerek bile yok.

Son birkaç yıldır, insanlardan *kaçınmak* için mümkün olduğunca çok zamanımı yazarak ve bitkilerle vakit geçirerek geçirdim.

"Henüz güvenini kazanma fırsatım olmadı," diyor, o otoriter tavrıyla. "Bana biraz zaman ver."

"Üzgünüm, ama dediğim gibi, cevabım hayır. Teşekkürler, ama hayır."

Öpülesi güzel dudakları sert ve memnuniyetsiz bir çizgiye dönüşüyor. Belki de bu ona çok sık olmuyor. Reddedilmek. Bir kadını istediğini vermeye ikna edememek.

Arkalarına yaslanıp bana şöyle bir bakış atıyor: *Hata yapıyorsun, Megan Hudson.*

Bu yemeği bitirmenin bir anlamı olmadığını anlıyorum. Daha fazlasını beklemek istemiyorum. Cevabım hayır ve bu kesin.

Buna ek olarak, burada oturup ona baktıkça, fikrimi değiştirmesine izin verme tehlikesi artıyor.

Peçetemi tabağıma koyuyorum. Kalkmak üzereyim ki, "Cole senin gittiğini biliyor mu?" diyor.

"Onu arayıp sadece kendi alanıma ihtiyacım olduğunu açıklayacağım." "Yani gerçekten dört kızla birlikte mi yaşayacaksın?"

"Kadınlarla," diye düzelttim. "Bağımsız kadınlarla. Cole anlayacaktır. Ben hep inatçı biriyim."

"Evde kalabilirsin," diyor kararlı bir şekilde. "Cole ile birlikte misafir kanadında kalacaksın."

Hâlâ bunun bir pazarlık olduğunu mu düşünüyor? Yirmi kez hayır dedim.

"O gitti," diye hatırlatıyorum. "Cole'u tanıyorsam, yazın çoğunu dışarıda geçirecek. Sonra da antrenman kampına gidecek."

"O kadar çabuk olmaz."

"Sürekli gelip gidecek. Onun hayatını biliyorum. Cole hiç yerinde duramayan biridir. Aslında hiç evdeymiş gibi değil."

Ve ben orada seninle yalnız kalamam.

"Burası senin evin olabilir," diye ısrar ediyor. "Tıpkı onun dediği gibi. Ayaklarının üzerinde durana kadar."

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalktım. "Ayaklarımın stndeyim, tamam mı?"

Ben kalkar kalkmaz sandalyesini geri itip ayağa kalkıyor. Tam bir beyefendi gibi.

Onun çekiciliğinden kaçınmak için gözlerimi ondan ayırmam gerekiyor. Gerçek şu ki, ona hayır demek çok zor.

Beni burada kalmak istemeye iten sadece görünüşü ya da hissettiğim çekici cazibesi değil. Ya da kardeşim için duyduğu sevgi.

Çok fazla şey var.

Nicole'un evine kadar beni takip etmesi gibi.

Ve konuştuğumda bana odaklanma şekli. Ve kitaplarımdan bahsettiğimde beni dinlemesi.

Ve söylediği şeyler. Tanrım, söylediği şeyler. Uzaklaşırken bile kafamda tekrar tekrar duyabiliyorum.

Ben istediğim şeyden vazgeçen biri değilim, Megan. şu anda istediğim şeye bakıyorum.

Muhtemelen mezeler gelmeden önce hayır demek istedim, ama bunu uzatmaya izin verdim. Belki de bana evet demem için baskı yapmasını sevdim.

Yani, arpık bir şekilde de olsa gururumu okşuyordu. "Megan."

Onun alçak sesiyle adımı duyunca duruyorum. O ses de beni çekiyor. Sıcak ve yapışkan bir çekim hissediyorum, dönüp oturacak ve kalacağım. Kendimi ona bırakacağım, ne derse yapacağım.

"Eve geri dn. Lütfen."

Siktir. şimdi de nazikçe istiyor.

Yeniden ona dönüp bakıyorum. *Güçlü ol.* "Bunu yapmayacağımı açıkça belirttim."

"Cole gerçekten bunu istiyor."

"Cole istediği her şeyi elde edemez."

Bana uzun bir süre bakıyor. "Eğer gidersen, ona karşı başarısız olduğum anlamına gelir."

Bunun onun için neden *bu kadar* nemli olduğunu bile bilmiyorum.

"Üzgünüm. Eminim buna alışkın değilsindir."

Geniş odayı geçmeye devam ediyorum, ama sesi peşimden geliyor. "Bekle."

Nefes alıyorum. İri yarı güvenlik görevlisi kapının önünde duruyor, elleri önündeki çaprazlamış, kenara çekilip bana kapıyı açmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Geri dönüyorum.

Jameson çenesini sıkarak odayı geçip bana doğru geliyor. Belli ki bu akşam için yaptığı planları mahvetmişim.

Tam önümde durur ve bu odadan çıkmak için çaresiz hissedirim. Ona defalarca hayır demek zaten yeterince zordu.

Ayakta dururken çok daha heybetli görünüyor. Ne kadar uzun olduğunu unutmuşum. Ve vücudunun ne kadar sert olduğunu. Üzerimde yükselen, erkeksi ve muhteşem bir duvar gibi.

Kokusu da inanılmaz.

Ona dikkatimi dağıttığını söyledim mi? Evet.

Söylediğimden eminim.

"Lütfen söylediğin gibi Cole'u ara." Sesi şimdi alçak ve nazik. "Ona nerede kaldığını söyle. Bu senden gelmeli."

"Tabii ki arayacağım."

Güvenlik görevlisine bakıp başını salladı. "Locke seni gideceğin yere götürecek bir araba ayarlayacak."

"Oh. Teşekkür ederim." Taksi parası tasarrufu olacağı için, bu nezaketi reddedemeyecek durumda olduğuma karar verdim. "Gerçekten minnettarım."

Gerçekten ayrılmaya tereddüt ederken, Jameson'ın mavi gözleri benimkilere bakarak son bir kez daha içime işliyor.

Onu ne zaman tekrar göreceğim?

Arkamda kapının açıldığını duyuyorum ve kendimi zorlayarak dönüp restorandan çıkıyorum.

Locke önümde yürüyor ve Jameson'ın sessizce beni takip ettiğini fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Koridordan geçip asansöre binip lobide iniyoruz. Aptal kalbim tüm ihtiyatımı bir kenara bırakıp evet dememi istiyor ama yapamıyorum.

Çünkü kalbim daha önce çok yanılmıştı.

Asansörde, yanımda ve biraz arkamda duruyor ve aşağı inerken midem ağırlaşıyor ve sıkışıyor, bir hata yaptığım konusunda korkunç bir önseziyle kapılıyorum.

Bir daha asla böyle büyük bir teklif almayacağımı, hayatımı bu kadar
değiştirecek bir şeye
hayatımı değiştirecek bir şeye *evet* diyebileceğim bir fırsatı bir daha asla
bulamayacağım.

Bölüm 14

Jameson

O hayır dedi.

Ve ben hala bunun etkisinden kurtulamıyorum.

Gece geç saatlerde, uyumam gerekirken uyanık kalıp Megan'ın kitabını okumaya devam ediyorum.

Ve onu düşünüyorum.

Onu ve restorandaki konuşmamızı düşündüm, limuzinde tek başıma otururken, onun arkadaşlarıyla buluştuğu gece kulübünün önünde. Onu oraya götüren ve sonra içeriye kadar takip eden korumalarımından biri olan Rurik'ten haber bekliyordum.

Kulübe girmeye zahmet etmedim. Seks yapmama kuralı falan vardı. Megan Hudson'ın bana *hayır* dedikten sonra, parlak küçük bluzu ve kadife taytıyla dans etmesini izleyerek gecemi geçirmek, ihtiyacım olan son şeydi.

Locke ve ben onu arkadaşının dairesine kadar takip edip, geceyi rahat geçirdiğinden emin olduktan sonra, eve kadar yol boyunca bana hayır dediğini düşündüm.

Hayatımda geçirdiğim en heyecanlı cuma gecesi değildi. Ama en azından Megan'ın kitabını biraz daha okumayı başardım. Gerçek şu ki, bütün gün sayfaları gizlice okudum. Bu bir sorun haline geliyor.

Özellikle de bu hikaye tahmin ettiğim gibi bir aşk hikayesi çıkarsa.

Şu ana kadar, kesinlikle bir hayatta kalma hikayesi, birkaç kez ölümle burun buruna gelme ve iki ana karakter arasında çok sayıda tartışma içeriyor. Sahneleri Wolf'un ve Rowan'ın bakış açıları arasında gidip geliyor ve hangisine daha çok sempati duyacağıma dair kararımı hala saklıyorum.

Wolf küçük kardeşini kaybetti, elbette.

Ama yine de Rowan'a karşı pislik gibi davranıyor, oysa Rowan, bizim bildiğimiz kadarıyla psikopat olabilecek bir yabancıya kendini satmak için ölüm yürüyüşüne çıkmış durumda.

Sadece Megan kesin olarak biliyor.

Her ne kadar ince bir ayrıntı olsa da, Rowan'ın Wolf'u sevmeye başladığından eminim. Ona sürekli "*vahşi*" diyor ve birkaç bölüm sonra nihayet ona adını sorduğunda, Wolf ona tavırları hakkında öyle bir cevap veriyor ki, nedense ona high-five yapmak istiyorum.

Telefonumu alıp yazmaya başladım.

Ben: Biliyor musun, fikrimi değiştirdim. Wolf çok çekici.

Birkaç dakika sonra, ben okurken, telefonum karanlıkta çalmaya başlar. Gece yarısı. Neden hala uyanık?

Onu uyandırdım mı?

Megan: Yine benim kitabımı mı okuyorsun?

Ben: Hiç bırakmadım ki.

Bana arka arkaya beş tane "akıl almaz" emoji gönderdi. Ama bu bir evet anlamına gelmiyor.

Damarlarda uyuşturucu gibi dolaşan kısa süreli zafer heyecanını bastırıyorum ve ona cevap yazma dürtüsüne direniyorum. *Henüz onu kazanmadın. Sakin ol.*

Gerçekte, Megan'ın zihni, okudukça çözülmesi daha zor bir ağ haline geliyor.

İki karakteri, ona göre birbirlerine aşık olacakları oldukça tehlikeli bir senaryoya yazmış, üç kitap yazdı ve onların sonsuza kadar mutlu yaşayıp yaşamayacaklarını bile bilmiyor.

Gerçek hayatta, muhtemelen mutlu sona ulaşamasa bile, o mutlu sonu umarak on yıl boyunca bir erkekle birlikte kaldı.

Yine de, ona çok fazla güvenlik karşılığında gerçekten çok fazla bir şey istemediğim halde, teklifimi reddetti. Muhtemelen, sahte bir ilişkidense gerçek bir ilişki ya da hiç ilişki olmamayı tercih ettiği için.

Bu gece ona yaptığım teklifi, sahte ya da gerçek, reddedecek bir kadınla hiç tanışmış mıydım?

Geçmişimdeki birçok kadın, benim bahçıvanım olarak işe alınma fikrine karşı çıkardı, elbette. Hiçbirinin bunu yapacağını sanmıyorum. Ama nişanlım olmak, özellikle de bu kadar az şartla? Bu fırsatı kaçırmayacak birçok kadın aklıma geliyor.

Kendi parası olanlar bile. Tanıdığım en zengin kadınlardan bazıları, fırsat bulsalar, o iki milyonu benden kurtulmanın bir yolunu seve seve bulurlardı.

Açıkçası, Megan Hudson tanıdığım diğer kadınlar gibi değil.

Ama ilginçtir ki, Graysen bana bu kadınlardan herhangi biriyle nişanlanmam gerektiğini hiç söylemedi.

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar ilginç geliyor.

Megan, hiç çaba sarf etmeden, farkında bile olmadan Graysen'ı etkiledi. Ve bu kolay bir şey değil.

Graysen Vance kolay kolay etkilenmez veya ikna olmaz. Sıcakkanlı ve sevecen biri değildir. Ve kesinlikle yabancılara güvenmez.

Ama Megan'ı sevdi.

Benim kardeşim bile *beni* etkilemekte zorlanır. Onu kolumda ve parmağında bir yüzükle görürse, şu anda onun desteğini kazanmak için çok büyük bir adım atmış olacağım.

Onun bana evet demesi gerekiyor.

Graysen'ın beklentilerini karşılamak için, elbette. Ama aynı zamanda, kendime dürüst olursam, egom için de. O Graysen'ın onayını bu kadar çabuk kazanırken, ben onun *ya da* onun onayını kazanamıyorsam, bu benim ve şu anki hayatımın durumu hakkında neyi gösterir?

Onu nasıl ikna edeceğimi bulmam gerekiyor.

Akşam yemeğinde ona istediği her şeyi vereceğimi söyledim, ama belki de bu çok belirsiz bir ifadeydi.

Belki de bana inanmadı?

Okurken, Rowan'ın karakterinde ona dair ipuçları bulmaya çalıştım, ama onu yeterince iyi tanımıyorum, bunların hepsinin kurgu mu olduğunu yoksa kendi gerçekliğinden alıntı yaptığı kısımlar mı olduğunu bilemiyorum.

Ama sonra güven düşüşü sahnesine geldiğimde, Megan'ın sayfadan seslendiğini hissettiğimden eminim.

Bu sabah boyunca beni rahatsız etti.

Wolf hiç rahatsız görünmüyor, bu da beni daha da rahatsız ediyor. Tek yaptığı yürümek, yürümek ve yürümek ve benim ona yetişmemi beklemek.

Ama bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum.

"Vahşi olarak adlandırılmak neden seni rahatsız ediyor?" diye soruyorum. Bana kaşlarını çatıyor.

"Sana başka ne demeliyim? Senin bir kabilen yok."

"Benim halkım göçebedir," diyor, sanki aptalmışım gibi. "Kabileler halinde yaşarız. Sadece kabilelerimize, başkaları için bir anlam ifade etmesi gereken süslü isimler vermiyoruz. Biz kim olduğumuzu biliyoruz. Ben doğduğumda, dedem içimde bin kişinin kanı olduğunu söyledi."

"Bunu gurur duyulacak bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Neden olmasın? Halkım Doğu Toprakları'nın her yerinden ve ötesinden geliyor. Kan bağımızı çeşitlendirmek için diğer kabilelerle karışıyoruz. En iyi özellikleri alıp çocuklarımıza aktarıyoruz."

Gerçekten de biraz dağınık görünüyor. Yeşil gözlerinde çılgınca egzotik bir şey var. Ten rengi bronz ama kahverengi değil, saçları dağınık ve kalın. Tam da Rose teyzemin beni uyardığı vahşi adamın tam karşılığı gibi görünüyor.

Kafasını sallıyor. "Siz Batılılar, kadınlarınızı gelin olarak veriyorsunuz ve bunun asil bir davranış olduğunu düşünüyorsunuz, ama bir kızı evinden uzaklara, hiç tanımadığı bir adamla evlenmek için göndermek barbarca bir davranış."

"Peki senin daha iyi bir yöntemin var mı?"

"Biz takas yapıyoruz, yani karşılıklı ve hem erkekler hem de kadınlar diğer kabilelere gidiyor. Ve bu onların tercihi olmadan olmuyor."

"Vatanımı terk etmek benim seçimimdi."

"Hayır, değildi."

Ve şimdi benimle tartışıyor. Yine.

"Bu arada, bana vahşi dedin, vahşi değil," diyor. "Arada fark var, biliyorsun."

"Sanmıyorum."

"Söyleyiş şeklin, sanki benden
iğreniyormuşsun gibi." "Senden
iğrenmiyorum."

Yürümekten vazgeçti. Bana doğru gelirken yüzünde acı bir ifade vardı, ben de geri çekildim. "Ama seni korkutuyorum."

"Senden korkmuyorum." Ona gerçeği söylemek istemiyorum, ormanda benimle yalnız kalan, tanımadığım hemen hemen her erkek beni korkutur.

Dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi? Hadi bunu kanıtla bakalım." Beni omuzlarımdan tutup döndürdü. "Geriye doğru, düz geriye doğru eğil ve ben seni yakalayayım."

Omzumun üzerinden ona bakmaya çalışarak homurdanıyorum. "Bu aptalca." O zaten hayatımı kurtardı ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bu neyi kanıtlayacak?

Benim ölmemi istemediğini mi? Bunu zaten biliyorum.

"Arkana bakma, sadece düş."

"Beni yakalayacak mısın?"

"Amaç da bu."

"Tamam. Bir, iki..." "Sayma, sadece yap."

Geriye, düz bir şekilde düşüyorum ve o beni kollarıyla yakalıyor. Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve ben uzaklaşıp ona göz kulak olmak için dönüp bakıyorum.

"Şimdi beni öp," diyor, "eğer korkmuyorsan."

"Olmaz."

"Demek bana güveniyorsun, seni incitmeyeceğime inanıyorsun, ama beni öpmek istemiyorsun." "Bu, beni öpebilmek için uydurduğun aptalca bir test."

"Yani sana göre beni öpmek, kışının üstüne düşüp kafanı bir kayaya çarpmaktan daha büyük bir tehlike." Yürümeye başlar. "Bu ilginç."

Ona yetişmek için acele ediyorum. "Bu ilginç değil! Aslında hiçbir şey değil. Sadece senin uydurduğun bir şey."

Tableti yatağımın üzerine indirirken aklıma bir şey geliyor: Megan bana güvenmiyor.

Ona kötü davranan bir adamdan yeni ayrılmış. Yıllarca onunla birlikteymiş ve onunla ilgili bana ve Cole'a anlattıklarına göre, sonunda ona gerçekten çok kötü davranmış.

Hatta ondan para bile çalmış.

Benim hakkımda ne dersem diyeyim, kardeşi benim hakkımda ne derse desin, yeni tanıştığı bir adama nasıl güvenebilir ki?

Benim ona karşı dürüst olup olmadığımı nasıl bilebilir? Belki de bankadaki para onun güvenini kazanmak için yeterli değildir. Belki de ona yanlış bir teklifte bulundum.

Belki de ona *doğru* teklifi yapmam gerekiyor... her ne olursa olsun.

Reddedemeyeceği bir şey.

O kadar çok istediği bir şey ki, evet dememek delilik olur.

Bölüm 15

Megan

"Bende bir sorun var." Yüksek bar masasına yaslanıp, pipetle mango margarita içiyorum. "Belki deliyimdir ya da öyle bir şey."

"Bu konuda haklı olabilirsin." Nicole, Champagne gece kulübündeki tüm kadın çalışanların giydiği, dekoltesi açık siyah tişörtüyle dirseklerini masaya dayadı. "Bu sefer sana ne teklif etti? Pink Star elmas yüzük mü?"

Ne olduğunu bile bilmeden tedirgin bir şekilde gülüyorum. Ama kulağa çok pahalı geliyor.

Jameson Vance bana "evlenme teklifinde" bulunalı bir hafta oldu ve o zamandan beri cevabımı sorguluyorum. Belki de bunun nedeni, çoğu bekar kadının ve birçok erkeğin ona evet diyeceğinden yüzde doksan dokuz emin olmamdır.

Nicole de dahil.

"Dün gece bana bunu gönderdi." Mesajlarını açıp ona okudum. "*Crooks Creek'te çalıştığın gibi bir bahçe merkezi satın alsam ve sen benim için onu yönetseydin ne olurdu?*"

Nicole ağzı açık kalır. "Peki, ne dedin?"

"Hiçbir şey demedim. Sence ciddi mi?"

"Senden nişanlısı olmanı istedi, değil mi? Bu oldukça ciddi görünüyor. Yüzüğü görmek istedim mi sordun?"

"Tabii ki hayır. Bahçe merkezi işini de asla kabul edemem. Tanımadığım bir adama böyle bir şey için borçlu kalamam. Ya işler yolunda gitmezse? Ona borçlu mu kalırım? Yani, sözleşmeyi incelemesi için bir avukat tutacak param bile yok." Sesim titriyor. "Ben iş kadını değilim."

"O zaman kardeşinle konuş. O seni koruyacaktır. Cole'un bir avukatı olmalı. Ayrıca, bil diye söylüyorum, onun senin ona *borçlu* kalmanı istediğini sanmıyorum, anlarsın ya."

Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman sadakatimi satın almaya mı çalışıyor?"

"Hayır, Megz. Sana iyi davranarak seni yumuşatmaya çalışıyor."

"Bence öyle değil." Aslında bu kısmı ona henüz söylemedim; daha fazla mahremiyet için ona doğru eğildim, ama gece kulübü çok gürültülü ve bu masada yalnızız. "Seks yapmayacağımızı söyledi."

O burun kıvrıldı. "Tabii, haklısın. Sana inanamayacağın kadar agresif davranıyor. Seni korkutup kaçırmamak için, duymak istediğini düşündüğü şeyleri söylüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ne yapması gerekiyor, camdan bir ayakkabı ile mi gelmesi?" "Ben... Beni etkilemeye çalıştığını sanmıyorum."

"*Milyarlarca* dolar, Megan. Adamın milyarlarca doları var. Kadınları etkilemek zorunda bile değil. Zengin ve çok yakışıklı ve sen onun yoluna çıkıyorsun. Etrafına bak. Burası büyük bir şehir. Her yerde güzel kadınlar var. O adamla hemen yatıp onu kendine bağlamaya çalışacak güzel, aç kadınlar. Ama o *sana* odaklanmış durumda."

"Kardeşim yüzünden."

"Tatlım. Hiçbir erkek, en iyi arkadaşının kız kardeşini, onu becermek istemediği sürece o kadar önemsemez."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, o ise sadece omuz silker. Jameson Vance beni azarlamak mı istiyor?

Güzel kadınlar konusunda haklı. Sokaklarda dolaşıyorlar gibi değil ama Vancouverlılar Crooks Creek'tekilerden kesinlikle daha görünüşe önem veriyorlar, bu kesin. Champagne'daki kadınlar hep şık giyinmişler ve burada çalışan kadınlar istisnasız olarak güzel ve/veya çekici.

"Güzel kadınlardan bahsetmişken..." Utanıyorum. "Umarım patronunun önünde seni utandırmamışımdır. Beni arayacağını sanmıyorum. İş tecrübemi anlattığımda gözleri dondu."

"Belki biri işten ayrıldığında seni arar," diyor Nicole rahat bir şekilde. "Yaz aylarında çok meşgulüz, ama sezon için ekstra personel alımını yeni yaptık. Zamanlama kötü."

"Biliyorum. Adımı yazdığın için çok teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Masadan kalkıyor. "Birazdan çıkacağım. Sadece bir hesap daha kapatmam gerekiyor." İyi giyimli bir grup erkeğe başını eğiyor

"Bana büyük, cömert bir bahşış dilek," diyor ve oraya doğru yavaşça yürüyor.

Onun bu devasa, göz alıcı gece kulübünde rahatça çalışmasına hayranlıkla bakıyorum. Bana buranın en sevdiği mekan olduğunu söylemişti, bu yüzden burada iş bulması doğal görünüyordu. Tabii ki ona göre öyle.

Ama ben aslında patronundan iş dilenmek için burada değilim. Sadece bir akşam için daireden çıkmak istiyorum. Bu hafta saatlerce laptopuma bakarak iş ilanlarını taradım ve özgeçmişimi düzenledim.

İş aramak başlı başına tam zamanlı bir iş haline geldi.

Ama gelecek ayın kira ve faturalarını, iş kıyafetlerini ve ulaşım masraflarını karşılayacak kadar param yok, dışarı çıkmak için para harcamaya hiç vaktim yok, bu yüzden bu nadir bir zevk olacak.

Telefonum bir mesajla aydınlanıyor ve midemde solucanlar kıvrılıyormuş gibi kötü bir hisle mesajı kontrol ediyorum. Hala her mesaj veya arama geldiğinde aynı şey oluyor: Troy'dan olacağından korkuyorum. Ve genellikle öyle oluyor. Jameson'dan daha ısrarcı, daha otoriter ve çok daha az hoş bir şekilde.

Ve evet. O.

Enerji vampiri yine saldırdı.

Troy'un mesajı "ben" kelimesiyle başlıyor ve ben onu okumadan bile yorgun hissederek silip unutulmaya terk ediyorum. Mesajları ve sesli mesajları her zaman "ben" ile başlar. *Ben istiyorum... Benim ihtiyacım var... Bence...*

Her zaman kendisiyle ilgili.

Birinci sınıf bir narsist olarak, beni bir birey olarak görme yeteneği yok. Onun çarpık zihninde, ben sadece kendisinin bir uzantısıyım. Hayatına giren herkes gibi.

Gerçekten çok üzücü.

Tek yapabileceğim, onun ilgisinin zamanla azalacağını kendime hatırlatmak. Geri dönmeyeceğimi, benden daha fazla bir şey koparamayacağını anladığında, yoluna devam edecek.

Benim yaptığım gibi.

Telefonumu bir kenara koyup, yüksek masamdan insanları izlerken, yeni başlayan hayatımı içime çekiyorum, gördüklerim ve duyduklarım beni heyecanlandırıyor. Müzik yüksek ve coşkulu, seksi ve insanlar sürekli masama çarpıyor. Belki de kalabalık bir gece kulübünde tek başıma oturmam garip, çünkü dört farklı erkek ve bir kız benimle konuşmaya ve bana içki ısmarlamaya çalıştı

içki ısmarlamaya çalıştı. Muhtemelen evet demeliydim, ama ben her zaman hayır derim. Yeni biriyle çıkmaya hazır değilim ve kimseyi umutlandırmak istemiyorum.

Sadece etrafımdaki insanların flört edip Cuma gecesini kutlamalarını izlemek istiyorum. Crooks Creek'teki tek barın böyle bir yeri yok ve burası Vancouver şehir merkezindeki birçok lüks mekanlardan sadece biri. Şık giyimli insanların sayısı, enerji... Kardeşim beni playoff maçını izlemek için New York'a uçurup, Big Apple'da yemek ve şarap ikram ettiği bir sefer dışında, hiç böyle bir şey yaşamadım.

Nicole'un evinden Granville Adası'na, güzel Seawall boyunca ve Granville köprüsünden geçerek şehir merkezine yürüyerek, bu şehri elimden geldiğince tanımaya çalışıyorum ve Vancouver'a aşık oluyorum. False Creek'ten esen taze, tuzlu deniz rüzgarı. Şehir merkezini çevreleyen görkemli dağlar. Büyük şehir hayatının koşuşturması, hızlı temposu ve kalabalıkları.

İnsanlar Vancouver'ı "rahat" bir şehir olarak tanımlar, ama bana göre burası hareketli, canlı ve heyecan verici.

Her şeyini seviyorum.

Kardeşimle yeni evinde vakit geçirdiğimizi, birlikte akşam yemeği yediğimizi ve hokey maçlarını izlediğimizi bile hayal edebiliyorum. İkimiz de kendi hayatlarımızı yaşıyoruz, ama birlikte daha fazla zaman geçirebiliyoruz.

Cole'un hakkını vermek gerekirse, geri adım attı. Nicole'un dairesine taşındığımı söylediğimde pek sevinmedi, ama artık her gün Los Angeles'tan beni kontrol etmek için aramıyor. İlk başta, belki de bunu kendi başıma, kendi yöntemimle yapmak istediğimi anlamış olduğunu düşündüm.

Ama sonra Jameson'ın hayatıma karışmak görevini devraldığını fark ettim.

Bahçıvanlık işini bırakıp onun evinden taşındığımdan beri, kardeşimin en iyi arkadaşı bana dört iş daha teklif etti, masraflarını kendisinin karşılayacağı bir daire teklif etti ve bu sabah, önümüzdeki altı ayın kirasını karşılamak için bana nakit para teklif etti. Son ikisini Nicole'a bile söylemedim; bu teklifleri reddettiğimi söylersem, beni en yakın psikiyatri servisine götürüp tam bir teşhis kontrolü yaptırırdı.

Sadece ağabeyimin beni kurtarmak için araya girmesini istemiyorum, bunu nasıl yaparsa yapsın. Ama Jameson'ın teklifini reddetmekten dolayı kendimi suçlu hissediyorum.

teklifini reddettiğim için suçluluk duyuyorum. Nicole'un muhtemelen bunu yapmayacağını biliyorum, bu da şu anda ondan bedavaya yararlanıyor olduğum için kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor.

O yaklaşırken onu izliyorum, yüzünde bir gülümseme ve elinde buzlu mango margarita var.

"Sulu bir ipucu mu?"

"Çok ilginç. Kızlar yolda. Arkadan eşyalarımı almam lazım, sonra size katılacağım." Margaritayı önüme koyuyor. "Çıkış saatimden önce bir tane daha istersiniz diye düşündüm."

"Evet, lütfen. Ama bu gece iki tane ile sınırlıyım. Bütçem kısıtlı." "Endişelenme. Bu benden."

"Of. Bana karşı çok iyisin."

Gerçekten, 18 dolarlık margaritaları içmemem gerekir. Ama çok lezzetliler ve ben çok uslu bir kız oldum. Bu hafta, Jameson Vance'in sahibi olduğu yerler dışında, bir yerde işe girmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Gelecekteki beklentilerim pek iyi görünmüyor. Bu hafta başvurduğum yerlerin hiçbirisi işe yaramazsa, aramayı genişletmeye başlamam gerekecek.

"Profesyonel kucaklayıcı diye bir şey duydun mu?" Nicole uzaklaşmadan önce ona soruyorum.

Burnunu kırıstırıyor. "O da ne? Eskortluk için kullanılan bir tür şifre mi?"

"Emin değilim. İlanı tıklamaya korkuyorum."

"Çaresizliğe kapılma," diye uyarıyor beni. "Çaresizliğe kapılmak için çok güzelsin."

"Maalesef, 'güzel' gördüğüm iş ilanlarının hiçbirinde bir nitelik olarak geçmiyor."

"Tabii ki öyle. Satır aralarını okumak yeter." Bana doğru eğildi. "Senin büyüleyici güzelliğinden bahsetmişken, şu adam sana bakıp duruyor." Kaşlarını kaldırdı ve ben de onun omzunun üzerinden, ön girişteki kapı görevlilerinin yanında dolaşan sade siyah takım elbiseli adama baktım.

"Biliyorum."

Jameson'ın güvenlik görevlileri, teklifini reddettiğimden beri beni takip ediyorlar. Her zaman aynı adamlar değil, ama hep parlak siyah bir SUV sürüyorlar ve baştan aşağı siyah giyiniyorlar. Beni izlediklerini fark ettiğimde, hiçbirisi gülümsemiyor ya da bana yaklaşmıyor.

Bu gece, ilk gün Jameson'ın ön bahçesinde gördüğüm adam var. Sürekli somurtkan olan adam. Dün Granville Island'a

ve birkaç gün önce bir iş görüşmesine gidip gelirken de takip etti.

Şimdilik görmezden geldim.

"Bana bakmak için para aldığından eminim," diye Nicole'a açıklıyorum. "Jameson için çalışıyor. Nereye gidersem oraya geliyorlar."

"Gerçekten mi?" O da bir göz attı.

"Evet. Bu durum beni üzüyor, ama biliyorum ki bu sadece Cole'un büyük şehirde iyi olduğundan emin olmak için beni takip etme şekli ve gerçekten de en azından kötülüklerin en küçüğü. Beni bir mağara adamı gibi saçımdan tutup geri götürmeye gelmedi ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum. Troy'dan ayrılacağımı söylemek için onu aradığımda, beni almaya gelip Troy'u parçalayacağını söyledi - çatalıyla. Ciddiydi. Şu anda onu hapisten uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum."

Nicole bana sempatiyle ve belki biraz da kıskançlıkla bakıyor. "O seni önemsiyor."

"Evet."

"Jameson da öyle," diyor. "Yine mi bu konu?"

"Senden hoşlandığı çok açık! Seni takip eden kaslı adamları var!" "Beni tanımıyor."

"Hoşuna giden bir şey gördü." "Sadece kardeşime sadık davranıyor." "Tabii.

Bugün sana mesaj attı mı?"

İç çekiyorum. "Geri dönmem için sol böbreği hariç her şeyi teklif etti."

"Megan. Gözlerini aç. Adam seni *koruyor*."

Ona göz kırpıyorum. "Hayır, değil." Yani, beni takip eden bir güvenlik görevlisi olduğunu biliyorum, ama bu sadece genel güvenlik ve gözetleme amaçlı. "Sadece nazik davranıyor. Cole için..."

"Tanrım, seni seviyorum." Nicole hayretle başını sallar. "Ama sen çılgın, kör bir kaltaksın, Megan Hudson. *Git* artık. O güzel milyarderin kollarına atıl. Kendini bir kurbağa ile randevuda bulan her kadın için bunu yap. Prensi öp. *Lütfen*."

Yavaşça gülüyorum ve Nicole gözlerini deviriyor, çünkü tabii ki ciddi. Topuklarını dönüp eşyalarını almaya gidiyor. "Geri döneceğim," diyor, ses tonu bana umutsuz olduğumu söylüyor.

Belki de gerçekten öyleyimidir.

Bölüm 16

Jameson

"Bir gün, param kalmazsa," diye yüksek sesle düşünürüm, "hala takılmaya devam eder miyiz?"

Cole bana kaşlarını kaldırır. Bu onu endişelendirdiyse de, bunu göstermez. "Kardeşim. Ben de parasız kaldım. Yemekler o kadar iyi değil ve kadınlar o kadar süslü değil, ama yine de aynı şekilde sevişiyorlar."

İnlememi yutuyorum.

Dün Cole Los Angeles'tan eve döndüğünde, kardeşimden gelen emirle kız kardeşine nişanlım olmasını istediğimi ona söylemedim. Cole'un ailesi benimkine hiç benzemese de, artık benim ailemi tanıyor, belki de beni anlayabilir. O bile Graysen'a "patron" diyor.

Kız kardeşinin taşındığını duyduğunda çok hayal kırıklığına uğradığını söylemeye gerek yok. Belki de onu geri kazanmak için evlenme teklifinde bulunduğumu bilseydi, bunu ona önceden söylemediğim için beni affederdi?

Umut etmekten başka çare yok.

Ama aslında söyleyecek bir şey yok.

O hayır dedi.

Ve bu cevap yakın zamanda değişecek gibi de görünmüyor.

Omzuma vurup kalkıyor ve esniyor. Akşam yemeğini yedikten ve biraz basket oynadıktan sonra havuz kenarında uzanıyorduk, ama saat geç oluyor.

"Kahvaltıda görüşür müyüz?"

"Evet," diyor. "Havaalanına gitmeden önce kahvaltı edebiliriz."

Yine öylece şehirden ayrılıyor.

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler," diyor.

Onun verandayı geçip eve girmesini izliyorum. Genelde ben daha çok seyahat ederim. Ama şu anda kendimi oldukça antisosyal hissediyorum.

İnternette yayılacak masalsı bir nişan olmadan, bir kadınla birlikte kamuya açık bir yerde görülüp birisi fotoğrafımı çektiği için dedikodulara yol açmak istemiyorum. Graysen şu anda bu konuda çok fazla heyecanlanıyor.

Sadece sessiz kalıp bu sorunu çözmem gerekiyor. Hala Megan'ı bir şekilde kazanabileceğime inanıyorum, ama belki de bu sadece inatçı gururumun sesidir.

O beni zaten utanç verici sayıda kez reddetti.

Artık hayatım bu mu?

İnleyerek başımı yastıklı koltuğa yasladım. Batıdaki morarmış gökyüzü, ben henüz tam olarak hazır olmayan viskimi yudumlarken ve büyükbabamın ölümünden bu yana hayatımın ne kadar değiştiğini yavaşça sindirirken, siyaha dönüştü.

Bunun olmasını istemedim.

Öyle olmadığını iddia etmeye
çalıştım. Tıpkı babam
öldüğünde olduğu gibi.

Ama öyle davranmak gerçeği değiştirmez. Sadece kaçınılmaz gerçeği geciktirir: Bazen korkunç şeyler olur ve iyileşebilmesi için kalbinin kırılmasına izin vermelisin.

Büyükbabam öldüğünde, bunun olacağını biliyorduk. Sadece bu kadar çabuk olacağını bilmiyorduk. Sağlığı kötüleşiyordu, ama bir insanın alabileceği en iyi bakımı alıyordu. Onunla daha fazla zaman geçirebileceğimizi düşünmüştük.

Trajik olan, daha fazla zamanımız olmamasıydı.

Sonunda ona veda bile edemedim, çok ani oldu. Ya da teşekkür edemedim.

Kahretsin, daha çok *teşekkür* etmeliydim. Çok geç olmadan.

Her şey yolunda gidiyordu... ve sonra birdenbire her şey rayından çıkmış gibi hissettim, çok beklenmedik bir şekilde.

Hayatımda sadece iki kez daha böyle raydan çıktım. Ama onlar çok büyük raydan çıkmalar oldu.

Babam helikopter kazasında öldüğünde.

Ve annem yeniden evlendiğinde.

Hayır. Yeniden evlendiğinde değil.

Beni başka bir hayat için terk ettiğinde. Başka bir aile için.

Ama babamı bu kadar genç yaşta kaybetmekten öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatın kısa olduğudur. Ve iyi bir şeyi kaçırmak asla iyi bir fikir değildir. Kötü bir şeye tutunmak iyi bir fikir olmadığı gibi.

Sonunda yatağıma gidiyorum, nefret ettiğim bir şekilde sıkışmış hissediyorum.

Megan'ı kazanmak için başka bir yol, başka bir yaklaşım bulmaya çalışıyorum. Ama fikirlerim tükeniyor.

Açıkçası, akşam yemeği ve içki, para ve bulabildiğim tüm iş teklifleri onun için yeterli değil.

Bitkileri sever, değil mi? Çiçekleri? Ona bir sürü gönderebilirim, ama o zaman belki ona aşık olduğumu falan düşünür.

Çok romantik.

Onun istediği başka bir şey olmalı, ona henüz sunmadığım bir şey. Onun için yapabileceğim bir şey.

Sadece benim onun için yapabileceğim bir şey?

Duşa girerken aklıma bir fikir gelir ve ona mesaj atmak için dururum.

Ben: Eski sevgilinle başa çıkmaya yardım etsem nasıl olur?

Cevap vermiyor.

Ben: Buraya tek bir küçük valizle geldin. Ama ondan ayrıldığında daha fazlasına sahip olmalısın. Sana iyi bir avukat bulabilirim. Eşyalarını toplaması için birini gönderebilirim.

Yine cevap vermez, ben de duşa girip suyun sıcaklığını hissetmeye başlarım.

Biliyorum, bu anlarda, yalnız ve dikkatimi dağıtan hiçbir şey olmadan, düşüncelerim sadece ona odaklandığında, ona kendime inandırdığımdan çok daha fazla ilgi duyduğumu anlıyorum.

Garip bir şekilde dengesiz hissediyorum.

Sanki hiç beklemediğim bir köşe dönülmüş gibi, ama geriye dönüp nerede olduğunu görmek istediğimde, her şey bulanık.

Bana net olan tek şey, bana her hayır dediğinde, bu beni daha da motive ediyor.

Motivasyonum, Cole'a olan sadakatimden, onu geri kazanma arzumuna kaydı. Onu kazanmak için. Graysen'ın baskısı bile, bu kızı kazanmak için ikinci plana atılmaya başladı.

Duştan çıktığımda, bana mesaj attığını görünce içimi bir heyecan kapladı.

Megan: Bu gerçekten cömert bir teklif. Ve minnettarım. Ama gerek yok. Ondan hiçbir şey istemiyorum.

Yatağa uzanıp bu sözleri düşünürken, söylenmemiş mesajı duyuyorum.
Senden hiçbir şey istemiyorum.

Saatlerce uyanık kalıp ikinci kitabı bitiriyorum.

Rowan hala bakir.

Wolf bir bakıma hala bir pislik, ama onun hayatını o kadar çok kez kurtardı ki, ona aşık oluyorum.

Rowan bu konuda zorlanıyor gibi görünüyor.

Megan bana kitapları hakkında başka bir şey söylemedi ve hala onları okuyup okumadığımı sormadı. O konuyu açmasını umuyorum, böylece ona daha fazla soru sorabilirim.

Ama bunu yapmadığında, bana söylediği şeyin doğruluğunu pekiştiriyor. Bana kitaplarından bahsettiğinde bana güven duyduğunu gösterdi, çünkü ben sormuştum, ama bir daha bu konuyu hiç açmadı, çünkü yazmak onun için çok kişisel bir şey.

Ve ben sayfalarından onun sırlarını öğrenmeye çalışıyorum.

Ama hala çözemedim ve bir buçuk kitap okudum bile.

"Diğer tarafa dön," diyor Rowan, her zamanki gibi bana emir vermeye çalışarak. "Bakma."

"Nasıl istersen, prenses."

"Görmeni istemiyorum."

"Neden? Senin amın diğer kızların amlarından çok daha özel mi sence?"

"O kelimeyi söylemeyi kes."

"Vajina. Böyle daha mı iyi?"

O sadece öfkelenip etrafta dolanıyor.

"Özür dilerim, haklısın. Am dememeliydim. Bu çok sert. Eminim senin amın çok güzeldir. Pembe ve utangaç. Henüz açmamış bir çiçek tomurcuğu gibi. Küçük pembe bir öpücük gibi."

Bana yemek tenceresini fırlatıyor. Tenceresini. Zamanında kaçtığım için ısıtıyor, ama gerçekten. "Bir hanımefendiye yakışır bir davranış bu."

Oh, davranışlarını eleştirdiğimde çok sinirleniyor.

"Terbiye! Terbiye hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Gerçekten mi? Bana öyle geliyor ki, haftalardır tek başıma, taze pembe bir amcığ olduğu tespit ettiğimiz genç bir hanımefendi ile seyahat ediyorum ve ona bir kez bile tecavüz etmeye çalışmadım. Benim gibi bir vahşiden daha ne kadar terbiyeli olmanızı bekliyorsunuz?"

"Bana öyle bakmayı kes!"

"Sana nasıl bakmam gerekiyor?"

"Bir beyefendi gibi! Kardeşlerimin hayatımı emanet ettiği bir adam gibi!"

Geç saat olmasına rağmen telefonumu alıp Megan'a mesaj atıyorum. Sabah erken kalkması gereken bir işi yok, değil mi?

Ben: Bu ikisi çok kavga ediyor. Hiç sevişmeyecekler mi? Belli ki istiyorlar.

Okumaya devam ediyorum, onun ruh halini anlamak için ipuçları arıyorum, ama bunun beni bir yere götürdüğünden emin değilim. Bir şey bana anlamlı gelse bile, nedenini bilmiyorum.

Hâlâ çok gizemli ve bu beni biraz delirtiyor. İstedigimi elde edememekten hoşlanmıyorum, hepsi bu.

Belki bu konuda Wolf'a benziyorum. Çünkü o şu anda Rowan'la sevişmek istediği kesin. Nasıl istemez ki? Haftalardır onunla seyahat ediyor, neredeyse her an ölümle burun buruna.

Telefonum çalıyor.

Megan: Biliyorum. Çok lezzetli.

Okumaya devam ediyorum, sonraki birkaç sayfayı açgözlülükle gözden geçiriyorum. Rowan, Wolf'u ormanda elinde sikiyle yakalıyor. Neredeyse yüksek sesle gülecektim.

Özellikle de Wolf bunu çok havalı bir şekilde geçiştirmeye çalıştığında.

"Bu benimle mi ilgiliydi?" diye sorar Rowan.

Öyle olsun ya da olmasın, onun bunu bilmesi bana bir fayda sağlamaz.

"Kendini övme."

İkna olmuş gibi görünmüyor. "Burada tek kişi benim."

"Belirli biriyle ilgili olması gerekmez, biliyorsun. Bazen sadece bir dürtüyü gidermek için yapılır."

"Kaç tane... dürtün... var?" "Kaç tane demek istiyorsun?"

"Şey... her tuvalete gittiğini söylediğinde bunu mu yapıyorsun?"

"Her seferinde değil."

Telefonum tekrar çalıyor.

Megan: Tamam, ne oluyor? Hangi bölümdesin?

Kahretsin. Sonunda sordu.

Ben: Sen yazdın, Jessica.

Bir dakika bekledim, çünkü neredeyse sahneye geri çekilip cevap vermeyi unutuyordum.

Ben: Rowan, Wolf'u mastürbasyon yaparken yakaladı. Onun izleyeceğini sandım. Ama o çıldırdı ve kaçtı. Ve şimdi yine tartışıyorlar.

Megan: Yanılmıyorsam... Sanırım kitabımı beğeniyorsun.

Ben: Kitapları.

Cevap vermedi ve ben okumaya devam ettim.

"Yani, on dokuz yaşındasın? Ve hala taze misin?"

Bana sert bir bakış attı. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Kimse sana parmağını sokmadı mı? Hiçbir şey?"

"Beni kızdırmak için kaba davranıyorsun." Tavuk budu ısıtıyor

drumstick'ini ısırır, eti küçük şeritler halinde koparır ve parmaklarını yalar.

"Ama arzularını nasıl kontrol ediyorsun? Hiç arzun olmuyor mu? Uzun süre erkekle birlikte olmadığında havuçla oynayan bir kız tanıyordum." Yemeyi bırakıp, sanki iğrenç bir ikinci kafa çıkmış gibi bana bakıyor. "Sen de öyle şeyler yapar mısın?"

Yüzü o kadar pembe ki, ateşte kızarıyor gibi. "Benim 'dürtülerim' de seni ilgilendirmez."

"Demek ki var. Yıllarca bu dürtülerle yaşayıp da hiçbir şey yapmadan nasıl dayanıyorsun?"

Yemeye devam ediyor ve gözlerini deviriyor.

"Bu bana pek sağlıklı gelmiyor." Yemek yerken, ona kabilemizde nasıl yaptığımızı anlatmaya karar verdim. "Kabilemde, on altı yaşında yetişkin oluyoruz. Doğum gününde seks yapmak bir geçiş ritüelidir. Bütün kabile dışarıda dans ederken, sen bir çadırda yaparsın."

Kemiklerini, üzerinde hala çok fazla yağ ve sinirli et varken ateşe atıyor. Benim seve seve yiyeceğim şeyler. "Bana çok vahşi geliyor."

"Böylece seksin hayatın bir parçası olduğunu ve vücudunuzdan korkmamanız gerektiğini anlarsınız. Cinsel arzularınızı ifade etmekten korkmanıza gerek yoktur. Hayat boyu tek bir sevgiliniz olması ya da istediğiniz kadar sevgiliniz olması doğaldır. Bu konuda herhangi bir kural yoktur."

"Bana öyle geliyor ki, kendinizi kontrol edemiyorsunuz."

Gülerek, "Ciddi misin?" diyorum.

"Öyle duydum."

"Tamam. Gözlerinin önünde bir hayvana dönüşüp seni vahşice parçalayacağım." Ateşe nasıl baktığını görünce gülümsemem kaybolur.

O ciddi.

"Sizi vahşice saldırmayı planlıyor olsaydım, Leydi Rowan, şimdiye kadar yapmamış mı olurdu?"

Bana öfkeyle kızarmış yanaklarıyla sert bir bakış attı. "Rose teyzem, vahşilerin her zaman azgın olduğunu söyler."

"Konuyu iyi bilen bir kadına benziyor." Sırt üstü uzanıyorum. Yıldızlar, yukarıdaki berrak, siyah gökyüzünde parlak bir şekilde parlıyor.

"Bu ne demek?"

"Bu, belki de kötü bir vahşi Rose teyzenin kalbini kırdı demek" dediğimde, ateşin çıtırtıları arasında onun nefesini tuttuğunu duyuyorum.

Bir ses duymamama rağmen telefonumu kontrol ediyorum. Megan bana yine mesaj atmamış.

Saat neredeyse sabahın ikisi.

Uyuyor olmam gerekirdi.

Bölüm, Rowan'ın Wolf'a tekrar kızmasıyla bitiyor ve ben bir sonrakine başlıyorum.

Ertesi gün sonsuz bir sessizlik içinde yürüyoruz, aramızdaki gerginlik keskin bir şekilde hissediliyor.

Akşamüstü, Wolf karşılaştığımız en büyük mağaralardan birinin ağzında ateş yakar ve akşam yemeğimizi orada yemeye karar veririz. Wolf artık kötü şöhretli tavşan yahnisi hazırlarken, ben mağaranın arkasındaki taşları temizler

uyumak için kürkleri düzenliyorum, her birimize yarısını veriyorum ve uyumadan önce ateşin onları ısıtmasını umuyorum. Sıcaklık bütün gün boyunca sürekli düşüyor ve dışarıda yağmur kokusu var, ancak bir damla bile yağmamış.

Akşam yemeği sırasında hala konuşmuyoruz.

Rose Teyze hakkında söyledikleri için onu hala affetmedim ve o benim gibi sessizliği umursamıyor gibi görünüyor. Asla umursamaz.

Onunla birlikte olduğum için, çizmesinde taşıdığı bıçak için, yetenekli elleri için ve şikayet etmeden sağladığı yemekler için hala ona minnettarım, ama kendimi zayıf göstermeden bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederim.

Akşam yemeğinden sonra, bir tencereyi ve iki kaşığı yıkayıp kurutmak için bir kayanın üzerine koyuyorum. Wolf ise ateşi karıştırıyor. Onun arkasından mağarada soyunup kendimi bir kürk mantoya sarıyorum. Sonra dışarı çıkıp ağaçların arasında doğaya karşı ihtiyacımı giderirken nane yaprağı çiğniyorum.

Mağaraya döndüğümde Wolf çoktan arkada uzanmış, deri giysilerini ve kıyafetlerini bir kayanın üzerine asmış. Ateşi toprakla söndürmüş, sadece birkaç köz kalmış, kürklerime doğru sendeleyerek gitmeme yetecek kadar ışık veriyor. Kürkleri üzerime sardığımda, bana kendininkinden birini verdiğini fark ediyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Bunun ya da başka bir şey için ona teşekkür etmek istemiyorum.

Teşekkür etmek, onun haklı olduğunu, tüm kabalıklarının unutulduğunu düşünmesine neden olur.

Baş başa uzanıyoruz, zıt yönlerde doğru uzanmışız ve onun nefesini duyabiliyorum. Onun sıcak kokusunu da alabiliyorum, derisinin kokusunu, saçındaki ateş dumanının kokusunu ve altında yatan erkek kokusunu.

Derin nefes alıyorum, tadını çıkarıyorum, ses çıkarmadan yapmaya çalışıyorum.

Durup tableti yere bırakıyorum. O mağarada ortalık çok sıcak olacak, eminim.

Okumayı bırakmam gerektiğine karar veriyorum. Hemen.

Ve muhtemelen bu kitabı tabletimden silmeliyim.

Tekrar elime alıp birkaç sayfa ileri atlıyorum, sadece kontrol etmek için.

"Konuş benimle," diye yalvarırım neredeyse. "Konuşmaya devam et." Onun burada, benimle olmasını istiyorum ve bu istek çok şiddetli.

"Kendine dokunmaya devam et," diyor Wolf. "Durma. Hayal et... Birinin seni oradan öptüğünü hayal et. Onun ağzını hayal et..."

"Kim?"

*Karanlıkta hızlanan nefesini dinliyorum. "Kimi istersen." "Kim olduğunu söyle." Sesim, bacaklarımın arasında
"Bana beni öpenin kim olduğunu söyle." Onun söylemesini istiyorum. Lütfen söyle.*

"Ben," diye fısıldıyor. O kadar sessiz ki, dışarıdaki gök gürültüsünün sesinden neredeyse duyamıyorum. Yağmur fırtınası şiddetleniyor. Ağzının tenimde olduğunu düşününce titriyorum, zevk içimi kaplıyor. "Seni öpüyorum. Deniyorum... ama sen izin vermiyorsun."

"Oh..." Düşünmeden içimden bir inilti kaçıyor.

"Seni öpmek ve bacaklarının arasını yalamak istiyorum, ama sen beni durdurup duruyorsun," diyor Wolf. "Dizlerimin üstüne çökmüş, sana yalvarıyorum. Sadece bir kez tatmak istiyorum. Sonra seni öpeceğim. Seni yalıyorum ve tadı çok güzel. Ama sen durmamı söylüyorsun. Zalimsin. Seni tekrar yalıyorum, ama sen bana pis, kirli bir vahşi olduğumu söylüyorsun. Yine de seni yalamaya devam ediyorum. Tadını seviyorum. Doyamıyorum. Dudaklarımın her yerinde tadını alıyorum, çok ıslaksın ve seni yalamaya devam ediyorum..."

Çığlık atıyorum, vücudum patlıyor, kıvrılıyor, etim elim altında kasılmalar geçiriyor. Nefes nefese iniyor ve kıvranıyorum, kendimi durduramıyorum. Vücudum titrerken, gök gürültüsü geceyi doldururken, ovmaya ve sıkmaya devam ediyorum.

Bacaklarımın arasında kasılmalar dalgalanıyor, hassas etim zonkluyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Çok ıslakım, tüm uyluklarım, elim.

Tahrik olduğumu koklayabiliyorum ve zihnimin bir köşesinde Wolf'un da koklayıp koklamadığını merak ediyorum.

Tabletin kapağını kapatıyorum.

Evet. Uyuyacağım.

Tableti okuma gözlüklerimle birlikte komodinin üzerine atıyorum, lambayı kapatıyorum ve yatağa dönüp yatıyorum.

Sonra kalkıp banyoya gidip mastürbasyon yapıyorum, çünkü yapmazsam bu sertlikle uykuya dalmam imkansız.

Zirveye ulaşmak için kendimi okşarken, içimde garip bir karmaşa hissediyorum.

Bir yanıma hala Cole'un kız kardeşine onun arkasından evlenme teklif ettiğime inanamıyorum.

Diğer bir kısmım ise Megan Hudson'a hayatımın hiçbir yerine uymayan bir aşk beslediğimden oldukça emin.

Ve boşaldıktan hemen sonra, kalp atışlarının hızlandığı sessizlikte, onu sikmenin her şeyi kaybetmeye değer olup olmadığını merak eden küçük, muhtemelen deli bir yanıma var.

her şeyi kaybetmeye değer mi diye merak ediyor.

Onu dokunmak için sahip olduğum her kuruşu feda etmeye değer mi diye merak eden küçük, muhtemelen deli bir parça.

"Ben işe alınmayacak biriyim," diye inliyorum.

Megan

"Ben işe alınamaz
biriyim," diye inliyorum.

"Oh, lütfen. Daha iki hafta bile olmadı." Nicole bana bakmıyor bile. Ben dizüstü bilgisayarımın ve boş e-posta kutumun başında kederlenirken, o Champagne'da bir gece vardiyası daha için hazırlanıyor.

"Aslında oldu. Champagne'da bana ayarladığın görüşmenin yanı sıra, çaresizce ihtiyacım olan ama özellikle istemediğim iki berbat iş görüşmesi yaptım ve hiçbir teklif almadım. Ve başka kimse benimle iletişime geçmiyor."

"Bir şeyler çıkacaktır. Sadece biraz zaman alabilir. Bu ay kirayı ödemek zorunda değilsin, tamam mı? Ben öderim."

"Tanrım, bu berbat." Yatağa geri düşünüyorum. "Belki de Crooks Creek'e geri dönmeliyim."

"Ne?! Bunu söylemedin. Crooks Creek'te senin için ne var ki?"

"Eski işim mi? Ve yaşayacak bir yer mi?"

Bana döndü. "Cidden ona geri dönmeyeceksin, değil mi?"

"Ona değil. Ama en azından kendi evimi tutabilirim." Ağzımdan kaçan sözleri fark edip boğazıma takılır. "Senin benim için yaptıklarına, burada seninle kalmama izin verdiğin için minnettar olmadığımdan değil..."

"Megan. Sorun değil. Burasının Shangri-La olmadığını biliyorum." Makyajına geri döner. "Kendine bu kadar baskı yapmayı bırak. Her şey yoluna girecek." Telefonu çalar. "Ön kapı," der ve telefonu açar. "Alo?" Dinler, sonra "Bir dakika" der ve mikrofon deliğini parmağıyla kapatır. "Roderick adında bir adam mı? Sana bir paket getirmiş."

Düşünerek kaşlarımı çattım.

"Rurik mi?" "Belki de
oydu."

O, kim olursa olsun binaya girmesine izin verir ve ben de asansörü yakalamak için koridorda koşarım. Asansörün geldiğini duyarım ve kapı açıldığında, Jameson'ın

en huysuz güvenlik görevlisi, yüzünde hafif bir somurtkan ifadeyle orada duruyor.

Adı Rurik, aslen Rus, İngilizcesi kusursuz ama pek konuşkan değil. Bunları, geçen gün beni takip ederken ona buzlu kahve ısmarladığımda öğrendim. Susamış görünüyordu. Hava sıcaktı ve o takım elbise giymişti.

Ayaklarının dibinde bir bavul var.

O valizi yuvarlayarak ayaklarımın dibine koyarken ben geri çekildim. Sonra taşıdığı zarfı bana uzattı. "Senin için" dedi sadece.

Önünde benim adım el yazısıyla yazılmış.

Ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda, asansör onu yutmuş ve aşağı inmeye başlamıştı.

Bıraktığı bavul pahalı görünüyordu. Yeni kokuyordu. Tamamen siyah, metal süslemeli deri ve derinin her yerine çift G sembolleri basılmıştı.

Kalbim çarparken zarfı açtım ve el yazısı mektubu çıkardım. Parmaklarım hafifçe titreyerek ve boğazımda garip bir yumru oluşurken, mektubu koridorda okudum.

Sevgili Megan,

Romeo'nun senin ayrılmandan sonraki gün işe döndüğünü bilmeni isterim. Onunla ilgili endişelerini gidermek için bunu daha önce söylemeliydim, ama bir şekilde seni tek düşünerek, bunu bilmenin senin içini rahatlatabileceği aklıma gelmedi. Ayrıca, karısının görme kaybı için uygun tedaviyi ayarlıyorum. Bu konuyu bana bildirdiğin için teşekkür ederim.

Aceleci teklifim için de özür dilerim. Şimdi anlıyorum ki, bu konuda fazla kendime güvenmişim ve gereken özeni gösterememişim. Bu konuyu düşünmek için daha fazla zamanım oldu ve umarım sen de düşünmüşsündür.

Cevabınız hala hayır ise, benim tarafımdan herhangi bir kırınlık olmayacaktır.

*Ancak, tekrar sormayacağıma dair söz veremem. Saygılarımla,
Jameson Vance*

Kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle atıyor ve nefesim sık ve hızlı. Adam beni yere serdi. O burada bile değil ama ben sinirlerden titriyorum

titriyorum.

Hayır, heyecandan. Başımı döndüren bir heyecanla titriyorum.

Ağır valizin sapını tutup onu daireye, sonra da Nicole'un odasına götürürken, beni sakinleştirmekten uzak birkaç derin nefes alıyorum.

Maskara sürerken duruyor. "Vay canına. Güzel bavul. Cole'dan mı?"

"Hayır," diyorum zayıf bir sesle, "Cole'dan değil."

"Oh, lanet olsun." Gözleri büyüdü. "Güzel milyarder yine iş başında.

Şimdi de sana Gucci mu hediye ediyor?"

Yatağa oturuyorum. Bacaklarım titriyor. Onun ilgisi yüzünden adrenalın patlaması yaşıyorum.

Nicole, benim şehre getirdiğim her şeyden daha değerli olduğu belli olan valizi incelemeye gider. Şık bagaj etiketini ters çevirir. "Burada bir not var." Yüksek sesle okur: "*Geri dönmek istersen diye.*"

Rahatsız edici bir ses çıkarırım.

"Peki, açmayacak mısın? Ya içinde bir şeyler varsa?" "Eminim vardır."

"Ben açayım mı?"

"Tabii." Mektubu tekrar gözden geçiriyorum, ama gerçekten görmüyorum.

Bazı kelimeler beynimde dolanıp duruyor.

Romeo işe geri döndü...

Karısının görme kaybı için uygun tedaviyi almasını sağlıyorum.

Sana olan tek amaçlı takıntım...

"Oh, çok ağır!" Nicole, sevinçle valizi yere açar.

Dolu.

İçine yapıştırılmış başka bir etiketi dikkatlice çevirir ve başka bir not okur: "*Geri dönmezsen diye.*" Gözleri benimkilerle buluşur, göz bebekleri büyür. *Wanty* kedisi geri dönmüştür. "Oh, bebeğim. İçim içim yanıyor."

"Kendini tuttuğun için teşekkür ederim," diyorum

kuru bir şekilde. "Deniyorum."

Valizdeki eşyaları dikkatle incelerken onu izlerim.

"Yeni hayatına başlamak için ihtiyacın olabilecek her şey var! Bir set çatal bıçak takımı, tabaklar, keten peçeteler, lüks sabunlar ve

tuvalet malzemeleri ve... oh! Otlar ve çiçekler için tohum başlangıç paketleri ve onları dikmek için küçük saksılar var! Gardenworks için bir hediye kartı var. Ve sevimli küçük bir bungee kordon paketi!"

Onu eline aldı. Parlak renkli mini bungee kordonları.

"Üzerinde bir not var. Şöyle yazıyor... *Her şeye hazırlıklı olmalısın.*"

Yutkunuyorum. Bu, sokakta ilk karşılaştığımızda, bungee iplerimi çıkardığımda ona söylediğim şeyin aynısıydı.

"Ve küçük bir alet kutusu var..." Kutuyu kaldırıyor. "Bu çok sevimli! Ve tam da... sana göre."

"Öyle," diyorum zayıf bir sesle.

"Seni nasıl bu kadar iyi tanıyor?" Nicole hayretle sorar. "Bu inanılmaz derecede düşünceli bir davranış."

Boğazımı temizleyip, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Ya da beni gözetlediğini düşünürsek, inanılmaz derecede ürkütücü."

"Gözetliyor mu?"

"Bunu getiren adam, Rurik, onun güvenlik adamlarından biri. Sana söylemiştim, beni takip ediyorlar."

Jameson'ın sadece dikkat ederek benim hakkımda bu kadar çok şey öğrenmiş olabileceğini kabul etmek istemiyorum.

Ve, bilirsin, ilgilenerek.

"Ne derseniz deyin, Bayan Jaded. Bu çok romantik!" Nicole bavuldaki eşyaları karıştırmaya devam ediyor. "Burada çok güzel bir havlu seti var! Ve mutfak havluları. Her şeyi düşünmüş."

"Ya da asistanlarından biri düşünmüş."

Yüzünü buruşturur. "Onun muhteşem olmadığını iddia etmeye devam etmek için bunu değersizleştirmeye çalışma."

"Eğer onu o kadar harika buluyorsan... belki de onunla nişanlanmalısın," diyorum zayıf bir sesle.

Nicole, elinde tuttuğu havluları düşürdü. "*Bu* ilginç bir fikir. Gözlerime bak, Megan Hudson," diye talepte bulundu, "ve bana bunu gerçekten yapmama izin vereceğini söyle."

Gözlerimi kaçırırım.

"HA! Biliyordum. Sen de onun harika olduğunu düşünüyorsun." Diye iç geçiriyorum.

Onun ne kadar haklı olduğunu ona itiraf etmem mümkün değil.

Bölüm 18

Megan

"Merhaba." Sesim hafifçe titriyor.

Jameson'ın büyük giriş salonunun ortasında duruyorum, ıslak avuçlarımı elbiseyle gizlice silmeye çalışırken kendimi küçük hissediyorum.

Jameson bana doğru yürüyor, açık oturma odasının duvarlarından arka bahçesine dökülen akşam güneşinin ışığıyla arkası aydınlatılmış. Boynunda dövme ve demir gibi çenesi olan iri cüsseli koruması ona benim burada olduğumu söyledikten sonra arka verandadan içeri girmiş.

Islak saçlarını havluyla kuruluyor, pürüzsüz, kaslı vücudu nemli. Çarpıcı gözlerine uyan ve ıslak bir şekilde vücuduna yapışan açık mavi bir mayo giyiyor.

Onu becermek için çaresizce çabalayan gözlerimle ne yapacağımı bilemiyorum.

"Megan." Bakışları yüzümden göğsüme, sonra da ayaklarımın yanındaki sırt çantasına ve iki valize kayıyor. Biri kırmızı bungee ile bağlanmış, diğeri ise her tarafında Gucci logosu olan bir valiz.

"Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim. Önce aramalıyım."

Neden aramadığımı bilmiyorum.

Belki de çok gergindim, onun benim geldiğimi bilip hazırlanmak için zamanı olacağı düşüncesi beni çok rahatsız ediyordu.

Neye hazırlanması?

Belki de sadece biraz daha eşit şartlarda olmamızı istedim.

Ama burada durup, açıkça fazlasıyla dolgun olan vücuduna yapışmış ince mayosuyla ona bakarken, bu adamla eşit şartlarda olabilmek için yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığını anladım. Jameson Vance, güzelliğinden servetine kadar hemen her konuda üstünlük sağlıyor. Çöp torbası giyip gelse bile yine de kendimi ezik hissedirdim.

"Sorun değil. Burada olduğun için mutluyum." Havluyu kollarında yukarı aşağı gezdirip, göğsünden karın kaslarına doğru silerken, ben bakmamaya çalışıyorum.

. Tanrım, bu adam gerçekten göz alıcı. "Hızlıca duş alsam sorun olur mu? Kıyafetim yetersiz geliyor." Bakışları yine güneşlik elbisemin üzerine düşüyor.

Bu, sahip olduğum en şirin elbise, gözlerime çok yakışan soluk terrakotta renginde, dar bir korsajlı ve fırfırlı etekli. Onunla tanıştığım da giydiğim elbise.

Geç de olsa onun bana iltifat ettiğini fark ettim. "Oh.

Tabii ki. Çok özür dilerim. Gerçekten..."

"Önemli değil. Burada bekle. Hiçbir yere gitme. Clara'ya sana bir içki getirmesini söyleyeceğim."

"Uh, gerçekten hiçbir yere gidemem." Biz konuşurken, dövmeli koruması çantalarını alıp götürdü. Belki de onları gördüğü anda el koyma emri vardır. "Ninjalarından biri çantalarımı aldı, o yüzden..."

Onları almaya gidemem değil; misafir odasının yerini biliyorum. Ama buraya bir amaçla geldim ve hiçbir yere gitmeyi düşünmüyorum.

Clara beni, "Bay Vance'in özel kanadı" dediği yere giden koridordan geçiriyor. Uzun koridorun sonunda, evin ana fuayesinden daha küçük bir fuaye var ve yukarıya çıkan büyük bir merdiven var.

Giriş salonunun uzak tarafında, merdivenin ötesinde, geniş bir çift kapı var. Jameson'ın ofisi.

Buraya sadece bir kez gelmişim. Çamur fırlatıp, beni işe aldığı işi bıraktığımda.

Romeo'nun kovulmasına çok kızmışım ve Clara'nın beni durdurması için yaptığı uyarıları görmezden gelmişim, bu yüzden Clara'nın beni buraya kadar kovalamak zorunda kaldığını hatırlayınca biraz utanıyorum.

Şimdi Clara kin beslediğine dair hiçbir işaret göstermiyor. Sadece ofisin kapılarını açıyor ve beni sağ tarafta bulunan oturma odasına, büyük bir kemerli geçitten geçirerek götürüyor. İçecek teklifini kibarca reddediyorum ve o da beni Jameson'ı beklemem için orada bırakıyor.

Beklerken odada dolaşıyorum, şöminenin üzerindeki rafta duran birkaç çerçeveli fotoğrafa göz atıyorum. Jameson ve ailesi. Onun ve kardeşlerinin birkaç fotoğrafı var, resmi etkinliklerde çekilmiş sıradan fotoğraflar. Ve beşinin de çocukluk fotoğrafı var, yanlarında

Fotoğraftaki babaları, Jameson'ın kardeşi Graysen'e çok benziyor.

Jameson ise açık kahverengi, neredeyse sarı saçlarıyla daha çok annelerine benziyor.

"Bunları yenilemem gerek."

Jameson odaya girdiğinde biraz irkildim. Geldiğini duymamıştım. Saçları hala ıslaktı, ama keten pantolon ve beyaz tişört giymişti, ikisi de güçlü, kaslı vücudunu ortaya çıkarmıştı. Ayakları çıplaktı. "O fotoğrafların hepsi birkaç yıllık," diye açıkladı.

Fotoğraflarda gerçekten daha genç görünüyor. Hepsinde geniş bir gülümsemeyle poz vermiş.

O zamanlar daha çok gülümsüyor muydu yoksa sadece benim yanımda fazla gülümsemiyor mu diye merak ediyorum.

"Umarım sorun yoktur." Rahat kıyafetlerini işaret ediyor. "Senin havana uymaya çalıştım."

"Aman Tanrım. Zaten birbirimize uyum sağlıyor muyuz?" Sinirlerimi yatıştırmak için durumu hafife almaya çalışıyorum. "Bu, en azından birkaç yıllık bir ilişkiden sonra olmaz mı?"

Gözleri beni yakıyor. "Bir ilişkimiz olduğunu fark etmemiştim." Derin bir nefes alıyorum. "Teklifini kabul etmek için buradayım."

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama beni bu kadar takip ettikten sonra, belki daha mutlu görüneceğini düşünmüştüm?

Ama tek söylediği "Oturun" ve güzel döşemeli sandalyelerden birini işaret ediyor.

Ben oturuyorum, o da karşımda oturan sandalyeye oturuyor.

Beni inceliyor. "Seni asla ikna edemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım."

"Dürüst olmak gerekirse, ben istifa edip buradan ayrıldığımdan beri yaptığın her şey

beni kendine hayran bıraktı." Elbisenin eteğini çekiştiriyorum, beklediğimden daha da gergin hissediyorum. "Senin yardımını istediğimi düşünmüyordum. Kardeşimin parasını, senin paranı ya da merhametini istemiyordum. Gerçek şu ki, Crooks Creek'ten ayrılışımdan utanıyordum. Gece kaçtım ve eski sevgilime gittiğimi bile söylemedim." Nefesimi vererek, bu gerçeği ne kadar sıkı tuttuğumu fark ettim.

"Yapman gerekeni yaptın."

"Evet. Yeniden başlamak zorundaydım. Ve bunu kendi başıma yapabileceğimi biliyorum. Ama mesele şu ki... Bana ne kadar yaklaşıp teklifimi kabul etmem için ikna etmeye çalıştıkça

teklifine bir şans vermem için ikna etmeye çalıştıkça, hayır demek için gerçekten iyi bir nedenim olmadığını fark ettim."

"Bir seçim yapmak istiyorsun," diyor basitçe, "ve yaptığın seçimde kendini güvende hissetmek istiyorsun."

Başımı salladım, kendimi açık ve savunmasız hissediyordum.

"Düşünmek için zamana ihtiyacın olması anlaşılabilir bir şey."

"Teşekkür ederim."

"Yani cevabın evet mi?" "Evet."

"O zaman bir içki içelim."

O ayağa kalkıp köşedeki küçük barda ikimize buzlu birer içki doldururken ben gergin bir şekilde gülüyorum. Bana bir bardak uzatıp kendi bardağıyla benimkine dokunuyor. "Nişanımıza."

Kahretsin. Bu gerçekten çok etkileyici. Bu çok gerçekçi oluyor. Sahte olmasına rağmen.

"Evet. Bizim için," diye zorla söylüyorum ve içkiden bir yudum alıyorum.

"Bu çavdar mı?"

"Evet." O koltuğuna tekrar oturdu, durumdan tamamen rahat görünüyordu, ben ise koltuğumun kenarında oturmuş, çok gergindim. "Beğendin mi?"

"Emin değilim. Hiç viski içmedim."

"Bu içki fabrikasını yeni satın aldık. Bu yeni bir ürün." O da içkisini yudumlarken, bardağın kenarından beni izliyor. "Bence biraz daha geliştirilebilir. Ama nişanlığımın bu konularda fikrini almak iyi olabilir."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Ya da ona, artık her şey hallolduğuna göre.

Viski ya da onun iş girişimleri hakkında ne bilirim ki? "Yani... bu kadar mı?"

Bir yıllık nişanlılık, şu andan itibaren mi başlıyor?"

"Öyle. Senden tek istediğim, sadık nişanlığım rolünü oynamak dışında, ailemin mahremiyetine saygı duymak."

"Oh. Tabii ki. Ben dedikoducu biri değilim."

"Güzel. Kardeşim, mutlu ilişkimizin kamuoyuna duyurulmasını istiyor. Ama bunun dışında ve ünlülerle ve hokey takımıyla yaptığım işler dışında, ailem medyadan tamamen uzak durmayı tercih ediyor."

"Anlıyorum."

"Peki ya sen? Benden bir isteğin var mı?" Tanrım. *Aklıma birkaç tane geliyor.*

Çoğu, şu anda giydiğimizden çok daha az giysi içeren şeyler.

"Şey... Sanırım benim için de aynı şey geçerli. Oldukça içe dönük biriyim ve mahremiyetime değer veriyorum. Ama endişelenmiyorum. Senin de benim güvenliğimi ve emniyetimi istediğine inanıyorum. Bilirsin... Cole'un istediği gibi."

Neden bunu söyledim bilmiyorum.

Belki de onun tepkisini ölçüyorum.

O başını sallar ve içkisini yudumlar. "Peki, senin güvenliğini ve emniyetini sağlamanın en iyi yolu, seni burada tutmak, benimle nişanlı kalman."

Evet. İçimde küçük, sıcak bir baloncuk patladı.

Ben bu konuyu açtım. Ama belki de onun tepkisinin farklı olmasını ummuştum. Nasıl farklı?

Bunu kardeşim ve kardeşi için yapıyor.

Kişisel bir şey değil.

Bunu hatırlamalı ve bunun benim için kişisel bir mesele haline gelmemesini sağlamalıyım. Ona karşı hisler beslememeli, onu romantikleştirmemeli ya da onun prens gibi kurtarıcı havasına kapılmamalıyım. Yıl sonunda kalbim kırılmamış olmalı. O bir eş aramıyor, ben de bir kez daha kalp kırıklığı yaşamak istemiyorum.

Onun için bu, ailesinin beklentileri ve kamuoyundaki imajıyla ilgili.

Benim için ise yeni hayatımı rayına oturtmakla ilgili.

Hepsi bu.

Ancak ona yalan söylemek istemiyorum. Kendime de yalan söylemeyeceğim. Doğru olduğunu bildiğim şeylerin yanlış olduğuna kendimi inandırmaya çalışmayacağım.

Bunu Troy'la yıllarca yaptım ve belki de bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Ama artık ondan hayatta kalmam gerekmiyor. Bu hatalardan uzun ve acı bir ders aldım, ama öğrendim.

Bu konuyu hiç açmamayı düşündüm, ama aramızda bu sıcak, rahatsız edici konunun, kabul edilmeden kalmasını istemiyorum. Bu sadece dürüst olmayan değil, aynı zamanda tehlikeli de görünüyor. Tanımadığım bir erkeğe karşı bu kadar güçlü, manyetik bir çekim hissetmemiştim. Ve şimdi aniden onunla yaşamaya ve sahte bir ilişki yaşamaya başlıyorum. Dürüstlük, karşılıklı saygıdan bahsetmeye gerek bile yok, bu anlaşmanın bir parçası olmalı.

Bu yüzden cesaretimi topluyorum. "Oldukça endişelendiğim bir konu var."

"O zaman konuşalım. Burada rahat olmanı istiyorum Megan. Burası artık senin evin."

Bunu kabullenmekte zorlanıyorum. Hâlâ sindirmek zor.

"Seni çok çekici buluyorum," diye patladım. Ve sonra da konuşmaya devam ettim. "Bunu yüksek sesle söylemek çok garip, çünkü sen benim erkek arkadaşım değilsin, seni tavlamaaya çalışmıyorum, sen kardeşimin en iyi arkadaşısın ve biz sadece hiçbir koşul olmadan nişanlanmaya karar verdik. Ama bu gerçek. Ve bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Ayrıca, bu konuda hiç tecrübem yok. On yedi yaşımdan beri hiç bekar kalmadım. Hayatım boyunca tek bir erkekle birlikte oldum. O, öpüştüğüm, seks yaptığım, birlikte yaşadığım tek erkek. Bu benim için zor bir öğrenme süreci olacak. Ve senin, en azından benim kadar ilişki tecrübesi olmayan başka bir kadına, senin kız arkadaşınmış gibi davranmasını isteyebileceğini biliyorum. Benden, ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyi, sanki çıkıyormuşuz ve aşıkımız gibi davranmamı istiyorsun. O kadar uzun zaman önceydi ki... hissettiğim... yaşadığım... Ellerimi kızarmış, sıcak yüzüme bastırıyorum. "Tanrım. Çok beceriksizim. Herkese benim nişanlı olduğumu söylemek istediğinden emin misin?"

Ne düşündüğünü hiç bilmiyorum ve bu beni daha da geriyor. Ama en azından az önce söylediklerimden tiksiniş gibi görünmüyor.

Mavi gözleri benimkilere sabit bir şekilde bakarken, "Megan. Seni bu yüzden seçtiğim hiç aklına geldi mi?" diyor.

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çattım. "Bana nişanlı olmamı istediğinde, sadece bir erkekle birlikte olduğumu biliyor muydun?"

"Tam olarak değil. Cole, on yedi yaşındayken tanıştığınızı söylemişti. Ama ben ondan bahsetmiyorum."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

"Şundan," diyor nazikçe, bana başını sallayarak. "İçindeki o tatlılıktan. O dürüstlüğünden. Sen iyi bir insansın ve bunu herkes görebilir."

"Oh. Peki, teşekkür ederim. *Bekle*. Ama beni kardeşin seçti sanıyordum."

İçkisini yudumladı, sonra uzun ve gergin bir sessizlik oldu, çenesindeki kaslar seğirdi.

Sonra, "Öyle yaptı," der, o kadar tiksinti dolu bir sesle ki, kardeşinin ona ne yapması gerektiğini söylemesinden hoşnut olmadığı oldukça açıktır.

Yine de, bunu yaptı.

Yani belki bir bakıma... beni seçti?

Birbirimize bakıyoruz.

Her zamanki gibi, onun ham, güçlü erkek enerjisini, erkeksi rahatlığını ve etrafındaki her şeye hakimiyetini, nefes almayı neredeyse unutacak kadar havayı boğan hakimiyetini hissedebiliyorum. O zarif ve alfa, o kadar zarif bir erkek ki, o yakınımdayken tüm vücudum titriyor.

Burada, bu odada onunla baş başa otururken kendimi çok yetersiz hissediyorum.

Hiçbir erkek, en iyi arkadaşının kız kardeşini, onu becermek istemediği sürece bu kadar önemsemez.

Kahretsin. Nicole aklımda ve sormam gereken bir şey daha olduğunu biliyorum.

"Şey, diğer konu hakkında," diyorum nefes nefese. "Seks yapmayacağımızı söylemiştin...?"

Bana bakarken gözleri kararır. Göz bebekleri mi büyüyor? Avlanmak için gölgelere dalan bir avcı gibi mi?

"Olmayacağız." Sesi alçak ve içten içe yanıyor, ya da belki de sadece ihmal edilmiş kadınsı yanım böyle duyuyor. "Şimdilik."

Tamam, bunu kesin olarak duydum. Kendi kulaklarımla.

"Şimdilik mi?" "Önce birbirimizi biraz tanısak nasıl olur?" "Bu iyi bir fikir," diyorum boğuk bir sesle.

Vay canına. *O gerçekten bir beyefendi.*

Boş bardağını aramızdaki masaya koymak için uzanıyor.

Viskiyi yudumlarken, düşüncelerim bir anda o kadar çok yöne uçuyor ki, hiçbirini tutamıyorum. Kalbim hızla atıyor ve içim ısınıyor. Bu, hayatımda yaşadığım en kafa karıştırıcı, heyecan verici ve inanılmaz konuşma.

"Hâlâ bir şey seni rahatsız ediyor," diyor, o sinir bozucu derecede çekici, otoriter tavrıyla. "Nedir o?"

Nefes alıp soruyorum. "Bana karşı dürüst müsün?" "Elbette."

"Bu benim için önemli."

"Benim için de öyle. Her türlü ilişki güven üzerine kurulmalıdır. Bu kesinlikle çok önemli."

"Böyle düşündüğüne sevindim," diyorum tereddütle. "Çünkü son güvendiğim adam bu güveni gerçekten boşa çıkardı ve seninle bu riski almak benim için çok önemli."

"Ayaklarının altında sağlam bir zemin olduğunu hissetmen için elimden geleni yapacağım. Ben istikrarlı bir adamım. Sana hiçbir sürpriz yapmayacağım."

Bardağımdaki sıvıyı, eriyen buzu karıştırıyorum. "Beni aldattı," diye itiraf ediyorum.

Takip eden sessizlikte, kendimi Jameson'ın gözlerine bakmaya zorluyorum. Bunu söylediğimde, onun tepkisini ölçmek için bunu yapmalıydım. Sadakatsizlik konusunda onun nasıl bir adam olduğunu başka nasıl anlayabilirim ki?

Gözlerimdeki bakışlar, nefesimi kesen bastırılmış bir öfkeyle yanıyor. Bana doğru eğiliyor. "Korkduğun şey bu mu? Sana da böyle bir şey yapacağımdan mı korkuyorsun?"

Göğsümdeki gerginlik biraz azalır. Bunu bu şekilde ifade etmesi, beni aldatmanın *bana* bir şey yapmak olduğunu kabul etmesi, onun anladığını umut etmemi sağlar. Troy'un sadakatsizliği sadece bir ihanet ve sadakatsizlik değil, aynı zamanda bir saldırganlıktı. Bunu kendini iyi hissetmek için yaptığı kadar, beni incitmek için de yaptı.

"Aldatılmak istemiyorum," itiraf ediyorum. "Bunun sahte bir ilişki olduğunu biliyorum, ama bu haksızlık. Yine de beni küçük düşürür. Yine de... canımı yakar."

"Seni bunun için çok fazla saygı duyuyorum. Bunun doğru olduğunu bilmenin bir yolu olmadığını biliyorum, ama ben sözümün eriyim. Hayatımda hiçbir kadını aldatmadım ve sana bunu yapmak için hiçbir nedenim yok." Sözleri samimi geliyor.

"Seks yapmasak bile mi?" "Evet."

"Yani... hiç seks yapmayacaksın." Boğazını temizledi.

"Evet. Şimdilik."

Yine o iki kelime.

İçkimi bitirip bardağı masanın üzerine koydum.

"Gerginsin," dedi. Yine beni okudu.

"Beni gergin yapan tam olarak nişan değil. Sadece..."

"Anlıyorum. Ben de yalan söylemeyi sevmem. Bunu aramızdaki özel bir anlaşma olarak düşün."

"Anlıyorum. Ben de yalan söylemeyi sevmem. Bunu aramızdaki özel bir anlaşma olarak düşün. Pazarlamanın çoğu bir illüzyondur, ama gerçek olan, önemli olan, aramızdaki özel olan şeydir. Eğer ikimiz de bu anlaşmaya bağlı kalırsak, yatırım yaparsak, birbirimize dürüst olursak... Fazla numara yapmamız gerekmez."

Boğazım düğümleniyor. Sanki hala iş konuşuyormuş gibi görünüyor, ama ondan yayılan inkar edilemez bir sıcaklık var ve bu da konuşmayı açıkça cinsel hale getiriyor.

Belki de bu onun her zaman doğal hali? Ve ben buna alışmak zorunda kalacağım?

"Biz bir çift olacağız," diye devam ediyor. "Aldatma yok, yalan söylemeye gerek yok. Birbirimizle seks yapmaya karar verirsek ya da başka insanlarla seks yapmaya karar verirsek, önce bunu tartışacağız. Bu konuda bir anlaşmaya varacağız."

Ben bu sözleri sindirirken, kızardığımı anlayana kadar beni inceliyor. Anlaşmamıza göre çok net, çok adil, çok mantıklı.

"Başkalarıyla" ifadesinin beni neden daha fazla rahatsız etmediğini bile bilmiyorum. Belki de aynı nefeste benimle seks yapmaktan ve dürüstlükten de bahsettiği içindir?

Sebepler ne olursa olsun, göğsümde bir meteor yağmuru var ve külotum ıslak.

Külotum ne zaman bu kadar ıslandı?

"Doğru," diyorum zayıf bir sesle.

"Geç oluyor," diyor, zihnim bir kaleydoskop gibi dönüp dururken; binlerce güzel resim ve her birinde Jameson başrolde. "Genelde saat kaçta yatarsın?"

"Oh." Gözlerimi kırpiyorum. "Şimdi mi?"

Ben ciddiym ama o yumuşak bir şekilde gülüyor. "Seni oraya kadar götüreceğim."

Ayağa kalkar ve beni ofisinden dışarıya kadar geçirir. Bu iyi olur, çünkü seks yapabileceğimiz konusundaki tüm bu açıklamalardan sonra biraz yalnız kalmak istiyorum. Nefes alabilmek için.

Ve belki de o sözleri söylerkenki tam ifadesini hatırlamaya çalışırken kendime dokunabilirim.

Eğer birbirimizle seks yapmaya karar verirsek...

Onun asla seks yapmayacağımızı kastettiğini sanmıştım. Bu itiraf sindirilmesi zor bir şey.

Onun penisinin de öyle olacağını hayal ediyorum.

Keten pantolonunun içinde nasıl zıpladığını görüyorum. İç çamaşırı giyip giymediğini bilmiyorum ama, içindeki şeyin sadece kumaşla muhafaza edilemeyecek kadar ağır olduğu açık.

Ofisinin dışındaki büyük merdivenin dibinde duruyoruz ve ben boğuk bir sesle "Benimle bunu konuştuğun için teşekkür ederim" diyorum.

"Ne zaman istersen, Megan." Düşük, kadifemsi sesi duyularımı okşadı. "Hadi. Sana yolu göstereyim."

Sonra merdivenleri çıkmaya başlar.

Onun muhteşem sırtına bakıyorum. Merdivenleri çıkarken keten pantolonu o kadar da bol değil, kaslı kalçaları gergin, ince kumaşın içinden belirginleşiyor. "Uh, hangi yol?" diye soruyorum, sersemlemiş bir halde.

Bir süre duraksadı. "Yatak odama giden yol. Şey, artık bizim yatak odamıza."

Bölüm 19

Megan

Telefonu tut.

Jameson benim onun yatak odasında uyumamı mı istiyor? *Onunla* birlikte mi?

"Peki ya benim eşyalarım ne olacak?"

Zayıf bir itiraz.

Misafir odasındaki valizlerimi ve onları almak için oraya kaçtığımı hayal ediyorum. Ve belki de yeni nişanlımdan saklanmak için. Terliyorum.

Ama kıpırdamıyorum.

"Hepsi bizim odaya yerleştirildi. Clara'ya bizim için hazırlamasını söyledim."

Bizim odamız.

Bizim için

hazır.

Aman Tanrım.

"Ne zaman... ne zaman yaptın bunu?"

"Duştan çıktığımda. Sen beni ofisimde beklerken."

"Burada evet diyeceğimi biliyor muydun?"

Yani, tüm eşyalarımı yanımda getirdim, ama yine de.

"Düşünmek için biraz zamanım vardı. Duşta." "Bu... küstahçaydı."

"İyimser," diye düzeltiyor

beni. Hafif bir panik içinde ona

bakıyorum.

O da bana sakın bir şekilde, gözlerinde cehennem kadar ateşli, emredici bir bakışla bakıyor. Eteğimi kaldırmak istememe neden olan bakış.

Bunun yerine, hareket etmeye başlıyorum, merdivenleri tırmanıyorum. Yani, en azından eşyalarımı alabilirim, değil mi? Sonra ona kibarca, onun muhteşem vücudunun yanında, onu her yerinden yalamadan onun yatağında uyuyamayacağımı açıklayabilirim.

Cidden bunu yapmamı mı bekliyor?

Sessizce onu ikinci kata kadar takip ediyorum, orada geçtiğimiz birkaç kapıyı belirsiz bir şekilde işaret ediyor. "O kullanılmayan bir yatak odası. Ve bu da bir tane daha. Çocuklar için, sanırım."

O omzunun üzerinden bana bakınca gergin bir şekilde gülümsüyorum.

"Bu bizim." Büyük çift kapıyı açar ve ben de onu takip ederim içeri giriyorum.

Odanın ortasındaki lüks kral yatak, sol tarafta şöminenin etrafında oturma alanı bulunan geniş sol tarafta şöminenin etrafında oturma alanı bulunuyor. Arka tarafta uzanan devasa pencerelerin üzerinde kat kat perdeler var. Misafir kanadındaki odama çok benziyor, sadece çok daha büyük.

"Çok güzel." Yatağa bakmıyorum bile ve onun üzerinde muhtemelen kaç tane güzel kadınla yattığını düşünmemeye çalışıyorum. "Çantalarımı göremiyorum."

"Dolapta."

"Oh. Personelinizin onları buraya getirmek için zahmete girmesine üzıldüm. Onları kendim taşıyabilirim. Sanırım daha önce olduğu gibi misafir kanadında kalmam en iyisi."

Jameson bana bakıyor.

Sonra kapıları kapatır ve aniden, "Ben bakir değilim Megan. Sen bakir misin?" der.

"Uh... hayır."

"Nişanlımın misafir kanadında yatması hiç mantıklı olmaz." "Yani, kim bilebilir ki?" Gergin bir şekilde kaçamak cevap veriyorum.

Beni inceliyor, belki de ne kadar gergin olduğumu okuyor. Beni okumakta çok iyi görünüyor, sanki müstehcen bir açık kitapmışım gibi.

"Çalışanlarım nişanın gerçek olduğuna inanırsa, bu iş çok daha sorunsuz ilerler," diyor.

Kendimi düzgünce yapılmış yatağa bakarken buluyorum. Yorganın köşeleri geriye doğru kıvrılmış. Her iki tarafı da.

"Ben öyle düşünmemiştim. Bu, benim düşündüğümünden çok daha fazlası."

"Ne düşünmüştün?"

"Sanırım bu kısmı pek düşünmemiştim. Buraya geri döneceğimi hayal ettiğimde, sadece eskisi gibi aynı odada kalacağımı hayal etmiştim. Ve seninle ve Cole ile vakit geçireceğimi."

"Cole önümüzdeki iki hafta yok."

"Doğru. Ama geri geldiğinde."

"Megan."

Ona bakıyorum.

"Kardeşin yokken burada güvende olmadığını hissetmeni istemiyorum. Artık senin nişanlınım. Bir anlaşmamız var. Benim kadınlarım, benim koruduğum kadınlardır."

Buna verebileceğim herhangi bir cevap boğazımda düğümleniyor.

Benim kadınlarım...

"Tamam. Sadece... seks yapmayacağımızı söylediğinde, birlikte yatacağımızı hayal etmemiştim."

Gözleri bir an karardıktan sonra başka yere baktı. "O yatakta bizden başka kimse olmayacak. Tek bilmeleri gereken, yatağı paylaştığımız."

Nefes alıyorum. Muhtemelen haklı. Ve

ben bu nişana evet dedim.

Onun uygunsuz bir şey yapmasından korkuyor muyum? Hayır.

Ama onun yanında uyursam ne olacağından korkuyor muyum?

Evet, tabii ki.

Ya aptalca bir şey yaparsam? Onun sinyallerini yanlış

anlarsam? Kendimi kaybeder ve üzerine atlarsam, o da beni

reddederse? Ya fikrini değiştirip beni kovarsa?

Hiç böyle bir durumda bulunmadım, neredeyse hiç tanımadığım bir erkeğe karşı bu kadar savunmasız. Onun odasında, yanında durmak bile bana çok samimi geliyor. O yanımda uyurken, ona dokunamadan yatağında yatmayı hayal bile edemiyorum.

Troy ile çıktığım ilk randevuda beni öptü. İkinci randevuda beni öptü ve sonra seviştik. İkinci sevişmemizde ise çok daha ileri gitmeye çalıştı.

İlk cinsel ilişkiye girmeye hazır olana kadar freni sıkıca tutan bendim.

Ve başka hiçbir deneyimim yok.

Başka hiçbir erkekle ilk randevuya çıkmadım, ilk öpüşmedim veya ilk sevişmedim. Dokunmadan önce aramızda seks yapmama sınırı koyan bir erkekle yatak paylaşmak kadar tuhaf bir şey kesinlikle yapmadım.

Onun yanında uyumanın benim için sınırı bulanıklaştıracağını biliyorum. Sadece onun yanında olmak bile sınırı bulanıklaştırıyor.

Ve o hala benim cevabımı bekliyor. "Bunu kabul etmeni istiyorum," diyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Bu bir sorudan çok bir emir gibi.

Ama belki de onun yanında uyumak, korktuğum kadar garip olmayacaktır? Sakin ve soğukkanlı görünüyor.

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle. "Evet." "Sana geri kalanını göstereyim."

Beni sağdaki duvardaki iki açık kemerden birinden geçirir, her ikisi de tek bir büyük giyinme odasına açılır. Neredeyse yatak odası kadar büyüktür.

Odayı dolaşırken, kalbim küt küt atıyor, vücudumdaki her hücre Jameson'ın yakınlığının farkında, o ise arkada durmuş beni izliyor.

Burası özel bir butik gibi. Akıllıca yerleştirilmiş gömme aydınlatma, gömme çekmeceler ve raflar, oturmak veya kıyafetleri sermek için kadifemsi puflar var.

Onunki bir tarafta, kadınıninki diğer tarafta.

"Bu taraf hep boş muydu?" diye soruyorum ona. Kadın tarafında benim çantalarımдан başka bir şey yok. Bana ilişkilerinden pek bahsetmedi, ama eğer eski sevgilisinin dolabında duruyorsam, bunu bilmek isterim.

Ellerini ceplerine sokuyor. "Evet, öyleydi. Sana evlenmek istemediğimi söylemiştim. Kız arkadaşlarım oldu, ama hiç birlikte yaşayan bir kız arkadaşım olmadı." Gözleri benimkilere bakıyor ve ben başka yere bakıyorum.

Parmağımı odanın ortasındaki ada üzerindeki vitrinin üzerinde gezdiriyorum. Pürüzsüz cam üst kısım, içinde mücevherleri saklamak için kullanılan kadife tepsileri ortaya çıkarıyor. O da boş.

Adanın etrafında dolaştım, ta ki yatak odasına açılan ikiz girişlere gelene kadar; onun ve onun. Onun girişinden yatak başı net bir şekilde görünüyor.

Ve mahremiyet için kapatılacak bir kapı yok.

Bu da, yatakta uzanıyorsa, dolabı kısmen görebileceği anlamına geliyor.

Onun orada yatarken eski kız arkadaşının soyunmasını izlediğini düşünmek midemi biraz bulandırıyor.

Kıskançlık.

Bu tuhaf, çünkü o hayali kadın burada değil. Artık onun kız arkadaşı değil.

Ben de değilim.

"Kapı yok," diyorum.

"Her birimizin kendi banyosu var. Benimki şurada." Çenesini, dolabın arka tarafındaki uzak köşeye, açık bir kapının olduğu yere doğru eğdi. "Seninki ise şurada." Benim tarafımın arka köşesindeki aynı kapıya doğru başını salladı.

"Gidip bakabilir miyim?" "Tabii ki."

Kapısı olmayan kapıdan geçiyorum ve sol tarafta kısa bir koridor buluyorum. Koridor sağa, sonra tekrar sola dönüyor ve geniş, havadar bir banyoya açılıyor. Duvarların üst üçte birlik kısmında, yumuşak ay ışığını içeri alan buzlu camlar var. Beyaz fayansların üzerine adımımı attığım anda, ışıklar yanıyor ve yumuşak, sıcak bir ışık yayılıyor.

Büyük bir cam duşakabin, ayaklı bir küvet ve oturma alanı var.

Herkes yatak odasından buraya girebilir, mahremiyeti sağlayan bir kapı yok, ayak sesleri de duyulmuyor. Ve cam duşun içindeki kişiyi izleyebilir.

Belki de amaç budur.

Jameson beni odaya kadar takip etti ve ben her şeyi incelerken beni izliyor. Belki de izlemeyi seviyor?

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanki bunu görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Ona dönüp sakın görünmeye çalışıyorum. "Kapılara karşı bir şeyin mi var?"

Sesi tarafsız kalarak, "Mahremiyet istiyorsan, tuvalet şurada," diyor. Uzak köşedeki tek gerçek kapıyı işaret ediyor. "Orada giyinmek için yeterli yer var. Ve ben buraya girmeyeceğim. Burası senin alanın."

"Tamam."

"Yatmaya hazırlanmana izin vereceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle. Her şey tam olarak stoklanmış olmalı. Eşyalarını yerleştirmekten çekinme. Clara'ya senin için valizini açtırdım, ama önce sana sormamın daha iyi olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim. Kendim yerleştiririm."

O başını sallar. "Ben yatacağım." Bu sözleri alçak ve yumuşak bir sesle söyler ve vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçer.

Başım dönüyor, gözlerimi kaçırıyorum. "İyi geceler."

Kısa bir sessizlik oluyor. "İyi geceler, Megan." O odadan çıkıyor.

Onun sesinin ardından tüylerim diken diken oldu ve onun kaybolduğu açık kapıya bakakaldım.

Nefes veriyorum.

Kahretsin. Bu adam.

Hayatımda hiç bu kadar çekici biriyle tanışmış mıydım? Hayır.

Hayatım Crooks Creek'te geçti, bu yüzden  a ırtıcı değil. Ama yine de. Cole ve Troy'a alınmayın; ikisi de benimle aynı yerden geliyor ve ikisi de çekici erkekler. Ate li erkekler. Biri benim kardeşim, diğeri ise bana  l   lemeyecek kadar acı  ektirse de bunu kabul edebilirim.

Ama Jameson Vance bambaşka bir muamma.

Bu adamın yanında nefes almakta zorlandığım için kendimi gülünç hissediyorum. Ve  imdi onun yatağında yatmayı kabul ettim.

Harika.

Belki de yirmi yedi ya ında  ehvetten kaynaklanan oksijen yetersizliğinden  leceğim.

Banyoda dolaşarak, banyodaki olanakları inceliyorum. Tuvaletin bulunduğu odaya kafamı sokuyorum ve o  aka yapmıyormu . Nicole'un tüm banyosundan daha büyük. Mahremiyet içinde giyinmek için bolca yer var.

Gardıroba geri döndüğümde, yatağın görüş alanından uzak, kendi tarafımda kalıyorum.  antalarımı açıp kozmetik ürünlerimi çıkartıyorum ve banyoya koyuyorum. Sonra valizime dönüp temiz bir çift külot ve geceliğimi buluyorum. Bunu yaparken tüm kıyafetlerimi çıkartıyorum, birkaçını askıya asıp geri kalanını çekmecelere koyuyorum.

Bu çok uzun sürmüyor.

Banyoda du u a arım. Keşke kapıyı kapatabilsem. Ama su güzelce ısınana kadar, bu düşünceyi kafamdan atmış olurum.

Buraya gelmeyeceğini, yatakta olacağını söyledi. Bu düzenlemenin i e yaraması için ona inanmam gerekiyor.

Sundressimin askılarını omuzlarımdan geçirip elbisenin tamamını aşağıya kaydırıyorum. Sonra s tyenimin kop alarını açıp çıkartıyorum ve külotumu da çıkartıyorum. Bu sırada, duvardaki boy aynasında kendimi izliyorum.

Jameson gördüklerini beğenecek mi diye merak ediyorum. İçeri girip beni du ta izleseydi...

Vücudumda hiçbir sorun yok. Erkeklerin bakışları, sözlerine gerek kalmadan bunu bana söylüyor.

Ama Jameson çok... güçlü. Sadece fiziksel olarak olağanüstü olmakla kalmıyor, aynı zamanda zengin bir adam ve bu da ona istediği kadını seçme fırsatı veriyor. Nicole'a göre, bazı ünlü güzellerle birlikte olmuş.

Aynaya bakıp Crooks Creek'ten Megan'ı görmemek çok zor. Hayatımda sadece bir erkek tarafından sevildim, ama o da aslında beni sevmiyordu. O adam özgüvenimi o kadar çok yıktı ki, hala onun incitici sözleriyle kalbime kazıdığı senaryoyu yeniden yazmaya çalışıyorum.

Sonunda, artık benden hoşlanmadığını söyledi.

O zamana kadar ona olan aşkım ve güvenim o kadar azalmıştı ki, ona inanıp inanamayacağımı bile bilmiyordum, bu yüzden çok daha fazla incinirdim.

Bakışlarım aşağıya, bacaklarımın arasındaki yumuşak ete kayıyor. Orada beni yeni bir erkeğin izleyeceğini, dokunacağını düşünmek çok garip, çünkü bunu şimdiye kadar sadece Troy yapmıştı.

Jameson'ın dokunuşu nasıl olurdu?

Yavaş ve dikkatli mi olurdu? Hızlı ve aç mı? Otoriter, agresif ve alfa erkek gibi mi olurdu, istediğini beni tamamen tatmin edecek şekilde alırdı, ben de umursamazdım? Yoksa nazik mi olurdu, beni çıldırtmanın tüm yollarını arar, sonra da doyana kadar yapardı?

Belki de ruh haline, duruma ve kadına bağlı olarak tüm bu özellikleri bir arada sergileyecekti. O kadına ne kadar ilgi duyduğuna. Onu elde etmek için ne kadar sabırsız olduğuna.

Onu ne kadar memnun etmek istediğine.

Sanki oymuş gibi davranmak için kendime dokunmak için can atıyorum, parmaklarıyla vücudumu ilk kez keşfediyor...

Kahretsin. Bunu düşünmeyi bırak.

Bunu düşünmek, Jameson'ın yatağında yattığını ve benim de onunla birlikte o yatağa yatmak üzere olduğumu bilmek, içimi acıtıyor ve tüm dikkatimi oraya çekiyor.

Tanrım. *Azgınım.*

Orada kimse bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu.

Tabii, ben hariç.

Saçlarımı gevşek bir topuz yapıp kendimi duşa sokuyorum, içimi daha da ısıtan sıcaklık beni daha da ateşli hale getirince, nabzım klitorisimde ısrarla atarken, sıcaklığı daha soğuk bir ayara getiriyorum. Sunulan vücut şampuanıyla hızlıca yıkanıp saçlarımı kurutuyorum.

Açık kapıya bakıp, izlenip izlenmediğimi kontrol ediyorum. Ama Jameson görünmüyor.

Duşu bitirince kurulanıp temiz külotumu giydim, sonra da geceliğimi. Onu hiç seksi bulmamıştım. Rahat bir giysi, yumuşak pamuklu, uyluklarımın ortasına kadar geliyor. Ama şimdi aynanın önünde döndüğümde, ince kumaşın içinden göğüslerim oldukça sallanıyor. Meme uçlarım dışarı çıkıntı yapıyor.

Hâlâ azgınım.

Yansımama yan dönerek bakıyorum. Uzun zaman önce kollarını kesmiştim ve genişleyen kol delikleri göğüslerimin yanlarını gösteriyor. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bu geceliği sadece Troy'un ve şimdi de Nicole'un önünde uyurken giymiştim.

Siktir. Alaycı olmak istemiyorum.

Ya da daha kötüsü, onu baştan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi çaresiz görünmek istemiyorum.

Belki şimdiye kadar uyumuştur. Uyumamışsa, göğüslerim yüzüne çıkmasın diye tişörtü yerinde tutmaya dikkat ederim.

Kollarımı yanlarıma bastırıp yatak odasına giriyorum.

Görünüşe göre Jameson uyanık. Yatağın, giyinme odasına en yakın tarafında yatıyor, komodinin üzerindeki küçük lamba onu aydınlatıyor.

Sırt üstü yatıyor, ince battaniye kaburgalarının etrafına sarılmış, bu da onun güçlü, muhteşem kolları, kaslı, dövmele göğsü ve pembe, yalanabilir meme uçlarının hepsinin çıplak olduğu anlamına geliyor.

Yastığının üzerinde başını bana doğru çeviriyor ve gözleri, loş odada iri ve koyu renkli göz bebekleriyle, gömleğimin üzerinden göğüslerimin çıkıntılı şeklini takip ediyor. "Sürtük," diyor, neredeyse kendi kendine.

Aslında eski bir grup tişörtü olan geceliğin eteğini utangaçça çekerek vücudumu daha fazla örtmeye çalışıyorum. "Evet. En sevdiğim grup."

Yatağın yanına geçip, onun zaten açıkta olan kısmından daha fazlasını ortaya çıkarmamak için dikkatlice yorganı kaldırırken beni izliyor. Ama onun altında ne giydiğini çok merak ediyorum.

"Keşke bilseydim," diyor kuru bir şekilde. "Seni ilk gün Jesse ile tanıştıtabilirdim, seni hemen kazanabilirdim."

O konuşurken yatağa giriyorum ve şimdi onun tarafındaki göğüslerim dışarı çıkmadan yorganın altına girmeye çalışıyorum. "Ne?"

"Jesse Mayes." Gömleğime doğru başını sallıyor. "Onu tanıyorum."

Başımı yastığa düşürürüm. Gözlerim, Nicole'un çok istediği bir şeyden bahsedildiğinde gördüğüm gibi büyür. "Sen

Kalplerin kralı Jesse Mayes'i tanıyor musun? Dirty'nin baş gitaristi ve dünyadaki en seksi erkeklerden biri? Bu nişanı yeniden düşünebilir miyim?"

Gözlerini yarı yarıya devirdi.

"Şaka yapıyorum." Karikatür kedisi gözlerini kapatırım. "Önemli değil. Cole beni ünlü insanlarla tanıştırdı."

"Onun benim komşum olduğunu öğrendiğinde çok heyecanlanmayacağın için mutluyum," diye mırıldanır.

"Gerçekten mi?" Dürüst olmak gerekirse, meraklandım. Kim meraklanmaz ki? "Hangi tarafta?"

"Hemen yanımda değil. Ve şimdi sana söylemeyeceğim." Lambayı kapatmak için uzanır ve örtü kaslı göğüs kafesini daha da aşağı kayar. Manzarayı gerçekten tadını çıkaramadan ışık söner.

"Hmm. Çok yazık. Ben biraz röntgenciyimdir." Sessizlik.

Cevap vermediğinde, yüzüm kızarır ve kendime kızarım. Kafamda komik ve masum bir şey gibi gelmişti, ama bunun doğru olması - ve belki de şaka olmasına rağmen ciddi olduğumu anlamış olması? - ağzımı açtığıma çok pişman olmamı sağlar.

"Um. Oyun oynamadığımı söylemiş miydim?"

"Söyledin." Sesi alçak ve kaba. Yanılmıyorsam, sesinde bir acı var.

Onu rahatsız mı ediyorum?

Dur. Seks hakkında konuşmak onu rahatsız mı ediyor?

Düşündüm de, öyle gibi görünüyor. Seks hakkında çok fazla konuştuğumuzdan değil.

Ama belki de bu, onun rahatsız olması yüzündendi... "Şaka yapıyordum," diye açıklıyorum.

"Tamam."

"Yani, erkeklere bakmayı seviyorum. Çekici erkeklere. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Açıklaman gerek yok." Acı dolu ses tonu hala oradadır. "O çekici. Şakaydı. Evli olduğunu biliyorum." Sessizlik.

Ama ağzımı kapalı tutamıyorum.

"Sanırım bu çok uygunsuz bir davranıştı. Yeni nişanlıma, ortak yatağımızda geçirdiğimiz ilk gecemizde, komşusunun çekici olduğunu ve onu gözetlemek istediğimi söylemek. Bilirsin, cinsel olarak."

"Sorun değil, Megan," diye dişlerini sıkarak söylüyor, ki bu muhtemelen "*Kapa çenenini, Megan*" anlamına geliyor.

Ne yazık ki Megan, ağzından kaçırdığını hissettiğinde çenesini kapatmakta pek iyi değildir. "Onu gözetlemeyeceğim."

"Nerede yaşadığını bilmiyorsun."

"Henüz."

Sessizce inledi.

"Senin rahatsız olabileceğini hiç düşünmemiştim," diyorum. Yine sessizlik.

"Yani, seks bile yapmıyoruz. Cinsel bir ilişkimiz yok. Bilirsin. Şimdilik."

Yine sessizlik.

"Ama... Kamuoyunda gerçekmiş gibi davranmam gerektiğini biliyorum. En azından, bu tür konularda."

Konuşmayı kes, Megan.

"Diğer erkekler, demek istiyorum. Bahsettiğim şey buydu."

Bu çukuru kazmayı bırak. Durumu düzeltmek için çok fazla havasızsın.

Nedense, yapabileceğimi düşünüyorum.

"Ben... Ben diğer erkeklerle bakmıyorum."

Yumuşak bir şekilde iç çeker. "Öyle olduğunu düşünmemiştim.

Sen söyleyene kadar." Oh. *Oops.*

Şu anda onun bunu düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum.

Başka aptalca bir şey söylemekten korktuğum için sonunda susuyorum. "Megan?"

"Evet, Jameson?"

"Halka açık yerlerde başka erkeklerle bakmanın hoş bir şey olmadığı konusunda hemfikir miyiz? Sen benimlesin. Nişanlımsın. *Sen benimsin.* Yeni nişanlandık ve başka erkekler menüde yok. Bana aşıksın, hatırladın mı?"

"Doğru." Yutkunuyorum, çünkü bana yarı homurdanan her kelime ağızımı tükürükle dolduruyor ve başka bir şey de külotumu dolduruyor. "Sadece sana bakacağım."

O, boğazından düşük bir homurtu çıkararak hareket etti. Bu o kadar seksi ki, nefesimi tutup dinledim, tadını çıkardım.

"İyi geceler, Megan."

"İyi geceler."

Beş saniye kadar sessiz kaldım. Ama en sevdiğim uyku pozisyonu olan yanıma dönmeye çalıştığımda, göğsüm o lanet

delikten düşüyordu. Ya sabah uyandığında göğsümün dışarıda olduğunu görürse?

"Sen çok korkutucusun," diye karanlıkta patladım. "Nasıl rahatlayıp uykuya dalabilirim?"

"Çok dürüstsün." Sözleri yumuşak bir iç çekişle vurgulanıyor. "Çok mu abartılı?"

"Hayır. İyi."

Ona dönmek için yuvarlandım ve perdelerin küçük bir aralığından sızan loş ay ışığında, onun da bana baktığını görebiliyorum.

Elini yüzüne götürdü ve duyulmayan iç çekişini hissedebiliyorum. "Bak, Cole'un sevdiği birini asla incitmek istemem. Ve o seni seviyor. Seni sevmesem bile, onun hatırı için sana iyi davranırım."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bu kadar endişelenmeme gerek olmadığını, onunla birlikte güvende olduğum için burada rahatlayabileceğimi söylemeye çalışıyor.

Ve deniyorum. Gerçekten deniyorum.

Ama endişelendiğim o kadar da değil.

Cole'un en iyi arkadaşı.

İş anlaşması.

Onu elle taciz etmeyeceksin. Ya da göğüslerini

göstermeyeceksin. Sadece uyu.

"Siktir." Kendi kendine küfrediyor. "Bu çok kötü oldu. Öyle demek istemedim..." Sesi giderek azalıyor.

"Ne ima etmek istedin?"

Karanlıkta hafifçe nefes aldığını duyuyorum ve bu, şimdiye kadar duyduğum en seksi şey olabilir.

Burada bu kadar yakınımda yatarken, o da benim hissettiğim gerginliği hissediyor mu? "Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum hemen.

Oyun yok.

Aramızda sessizlik hakim.

"Şey... eğer dediğin şeyi değiştirirsen... şimdilik seks yapmayacağımız konusunda..." Nefes alıyorum, bu sözlerimizin aramızdaki karanlıkta uzun bir süre asılı kalmasına izin veriyorum. Belki araya girmek ister diye.

Ama etmiyor.

"Benim için sorun yok," diye devam ediyorum. "Sadece bunu bilmeni istiyorum. Sanırım demek istediğim, ilk hakkı benim olsun, lütfen. Eğer biriyle seks yapmaya karar verirsen. Bilirsin, ben ya da başkası. Önce bunu konuşacağımızı söylemiştin. O yüzden konuşuyorum. Ve ilk hakkı benim olsun istiyorum." Bir nefes daha alıyorum ve

sadece söylemem gereken sözleri döküyorum. "İstersen bana dokunabilirsin."

Hemen cevap vermez. Sonra

yine küfür eder.

"Tanrım, Megan. Gerçekten düşündüğünü tam olarak söylemeyi bırakmalısın."

"Söylemedim. Bundan çok daha fazlasını düşünüyordum."

"Lanet olsun." Kendi kendine mırıldanır ve sırt üstü yatar, sonra kollarını gözlerinin üzerine atar ve hareketsiz kalır.

Karanlıkta ona göz kırpıyorum, göğsünün yavaşça inip kalkmasını izliyorum. Hala nefes alışını duyabiliyorum.

Sesindeki gerginliği, sesinin değişmesini, yine o acı dolu tonu aldığını duydum. Bu onun için de rahatsız edici. Cole için centilmen olmaya çalışıyor. Bundan eminim.

Beni istemediği için değil.

Sadece ilk fırsatta en iyi arkadaşının kız kardeşiyle yatmayacak.

Bunu bilmek onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Bunu söylememeye çalışıyorum, bunun yerine şöyle diyorum: "Bu sahte nişan

en aptalca şey olabilir. Bunun farkındasın, değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Evet. Anlamaya başlıyorum." Sertçe ekliyor, "Hâlâ var mısın?"

Sesinde isteksiz bir gülümseme duyabiliyorum.

"Evet." Uykulu bir şekilde iç çekiyorum, sonunda garip, isimsiz bir sıcaklık dalgası vücuduma yayılırken rahatlıyorum. "Varım."

Uykuya dalarken bunun mutluluk olduğunu anlıyorum.

Bölüm 20

Jameson

Megan'ın yanında uyumak **ama** ona dokunamamak mı?

Aptalca bile yetmez.

Bu aptallıktan çok daha kötü bir şey.

Uyuyamıyorum.

Penisim zonkluyor, yarı sert, boxer şortumun sıkışıklığı, hafif yazlık çarşafların serin ağırlığı, benimkine bu kadar yakın olan onun dolgun vücudunun farkındalığıyla tahrik oluyor.

Aramızda dikkatli bir mesafe olsa bile, onun yumuşak kadınsı kokusunu alabiliyorum ve bu beni çıldırtıyor. Bu koku, benim kullandığım vücut şampuanının kokusuna benziyor, ki o da belli ki onunla duş almış, ve kendi doğal kokusu. Ağzımın suyu akıyor.

Onu tamamen yutmak istiyorum.

Penisim onun sıcaklığının derinliklerine dalmak ve bütün gece orada kalmak istiyor.

Huzursuzca kıpırdanıyorum. İç çamaşırı giyerek uyumaya alışkın değilim. Sıkı ve rahatsız edici.

Tüm vücudum bu gerginliği serbest bırakma dürtüsüyle titriyor. Karanlıkta kalbimin ne kadar hızlı attığına inanamıyorum.

Uzun süredir sessiz. Komodinimdeki saat gece yarısını geçtiğini gösteriyor. Yatağa girdiğimizden beri bir saniye bile uyumadım.

Bu gece söylediği her şeyi düşünmeye devam ediyorum.

Ne kadar sevimli olduğunu.

Ve ne kadar cesur.

İlk ben seçmek istiyorum.

İstersen bana dokunabilirsin.

Siktir. Neden böyle bir şey söyledi ki? Dürüst kadınları severim.

Aslında, bir kadınla olan ilişkide karşılıklı güvenden daha çok değer verdiğim bir şey yoktur herhalde.

Ama lanet olsun.

O çok tatlı ve samimi. Çok nazik ve düşünceli.

Ayrıca, genellikle vakit geçirdiğim insanlara kıyasla, çok ferahlatıcı bir şekilde egosu yok.

Megan Hudson'ın en iyi özelliklerinin listesi, onun minyon ama çekici vücudundan bahsetmeden asla tamamlanmış sayılmaz. O ince gömleğin altında sallanan yüksek, diri göğüsleri. O dolgun, yuvarlak kalçaları. O lanet olası kremsi uylukları.

Ve bunların onun en güzel özellikleri bile olmadığını fark etmeye başlıyorum.

Para için burada olsa da, sonuçta, aslında para için burada değil. Açıkça, şaşırtıcı miktarda para bile sarsamayacağı ahlak ve değerleri var.

Burada çünkü, geçmişi ona pek de iyi davranmamış olsa da, bir yıl sonra kendisi için daha iyi bir gelecek hayal ediyor.

Buna hayranım. Bu sarsılmaz

iyimserliğe. *O beni aldattı.*

Onun eski sevgilisi hakkında bana anlattıklarını tekrar tekrar düşünürken dişlerimi gıcırdattığımı fark ediyorum. Adam onu soymakla kalmamış, aldatmış da. Acı çekmiş ve yıkılmış olabilir, yaşadığı kötü deneyimlerden dolayı son derece temkinli davranıyor olabilir.

Benim gibi.

Ama öyle değil.

Onun, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözlere sahip olması da durumu kolaylaştırmıyor. O açık kehribar rengi gözler, bana baktıkça, aramızdaki sıcaklıktan eriyormuş gibi, daha da güzelleşiyor.

Bu tür düşünceler ereksiyon durumuna yardımcı olmuyor.

O bakışı, çarşafın altındaki yumuşak, esnek vücudunu, bana çok yakın olan sıcak amını her düşündüğümde, sikim sertleşiyor, acıyor ve açlık duyuyor.

Şu anda olduğu gibi.

Nefes alıp veriyorum, başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Harlan.

Bugün bana saçma sapan bir e-posta gönderdi. Hem de cumartesi günü. Yatımda düzenlediğim son partinin faturalarını istiyor. Sanki milyarlarca dolarlık bir şirketin CFO'su faturaları almak için birini kovalıyormuş gibi. Bunun için yardımcıları var.

Sadece her fırsatta kıcıma yapışmayı seviyor.

İşte. Sertleşmiş penisim kesinlikle yumuşadı.
Sonra Megan uykusunda kıpırdanıyor ve penisim tekrar
zonkluyor. Böyle devam edemem.
Uyuyamayacağım.

Ya da uykuya dalacağım, tekrar sertleşeceğim ve belki gece boyunca
çarşafların üzerine boşalacağım. Ergenlikten beri ıslak rüya görmedim, ama bu
koşullar altında bunun imkansız olduğunu söyleyemem.

Megan'ın görüntüsü aklıma geliyor — spermim onun çıplak göğüslerinden
aşağı akıyor.

Bu görüntüyü hayal etmek
şaşırtıcı derecede kolay.
Penisim arzuyla zonkluyor.

Ondan uzaklaşmak için yanıma dönüp, komodinden tabletimi ve gözlüğümü
alıyorum. Onu rahatsız etmemek için ekranın parlaklığını en aza indirip,
dikkatimi dağıtmak için okumaya başlıyorum.

O gün yağmur yağıyor ve yürüyüşümüz yavaş ilerliyor.

*Sabahın geç saatlerinde, yağmurun dinmesini beklemek için bir mağara
buluyorum. İkimiz de içeride olmak ya da oturmak istemiyoruz.*

*Bu yüzden, kayanın çıkıntısının altında, kuru kaldığımız mağaranın ağzında
huzursuzca duruyoruz. O mağaranın bir tarafında, ben diğer tarafında.*

Birbirimize bakmıyoruz.

*Hedefimize ulaşmak için aciliyet hissediyoruz, belki de ikimiz de yolun
yarısını neredeyse tamamladığımızı bildiğimiz içindir. Aramızda bir şeyler
değişiyor, denge çok hızlı bir şekilde bozuluyor, devam edersek, belki de
kaçınılmaz olanı bir şekilde atlatabileceğimizi düşünüyoruz.*

*Geçen gece onunla konuştuğumdan beri durum farklı. Ben ona anlatırken o
kendini okşadı.*

Ben ona rehberlik ederken orgazm olduğundan beri.

*"Seks hakkında nasıl olur da hiçbir şey bilmezsin?" Sesim sinirli ve kızgın
geliyor, ki tam da öyle hissediyorum. Bunu saklamakta giderek daha kötü
oluyorum. Berbat hava da yardımcı olmuyor.*

"Hiçbir şey bilmediğimi söylemedim."

"Geçen gece, sana bir harita çizmek zorunda kalacağımdan korktum."

"Bizim kabilede, on altıncı yaş gününde seks çadırı almayız,"

*"Annem ben altı yaşındayken öldü. Babam on bir yaşındayken öldü ve bana her
zaman dünyadaki tüm erkeklerden daha iyi bir melekmişim gibi davranırdı.
Bana seks hakkında bilgi verecek*

. Kardeşlerim ise sadece kendileri hakkında konuşurlar. Rose teyzem ise ben on iki yaşındayken evi terk etti. Bana tek söylediği şey vahşilerden uzak durmam gerektiği idi."

"Peki uzak durdun mu?"

O sadece ormana bakmaya devam ediyor, gözlerimden kaçıyor. "Şimdiye kadar."

"Olanlar için utanmana gerek yok." "Utanmıyorum."

"O zaman neden bana bakmıyorsun?"

Sonunda bana bakıyor.

"Yaptığın şey, insanlar her zaman yapar," diyorum ona.

"Sadece... garip geliyor."

"Ne garip geliyor?"

"Kendimden zevk almak. Vücudumu bu şekilde kullanmak."

"Sanki amın senin bir parçan değilmiş gibi konuşuyorsun. Sanki o sen değilmişsin gibi." Bakışlarım vücudunu taradıktan sonra tekrar güzel yüzüne döndü.

Burada ne kadar uzun kalırsak... o kadar vahşileşiyor, hala yapmaya çalıştığı berbat örgülerden çözülen, taranmamış altın sarısı saçları... o kadar güzelleşiyor.

"Biliyorum, o benim," diyor yumuşak bir sesle.

"O zaman ona daha çok dokunmalısın. Ona bakmalısın. Ona alışmalısın."

"Ne demek ona bakmak?"

"Hiç bacaklarının arasındakine gerçekten baktın mı?" Sessizliği benim cevabım. "Çünkü bakmalısın. Kendine dokunmalı ve izlemelisin, tekrar tekrar."

"Neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü başkası senin adına karar vermeden önce neyi sevdiğini bilmelisin."

Tabletin kapağını kapatıyorum.

Omzumun üzerinden yanımda uyuyan Megan'a bakıyorum.

Bu Wolf denen adamı gerçekten sevmeye başlıyorum. Rowan'ın hayatını bir düzine kez kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda sağlam seks tavsiyeleri de veriyor.

Ve Megan'ın zihninin çalışma şekli...

Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi ovuşturuyorum. Karanlıkta okumaktan gözlerim ağrıyor ve çok sertleşmiş durumdayım.

Siktir et.

Bu işkenceye bir son vermeliyim.

Onu uyandırmamak için olabildiğince sessizce yataktan kalkıyorum. Sert zeminde yürürken onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden gitmeden önce derin bir nefes alıp onun derin uykuda olduğundan emin oluyorum.

Pencereye dönüp derin ve sessiz bir nefes alıyorum.

Gecenin sessizliğinde, burada onunla birlikteyken, tüm bu işin düşündüğümünden çok daha zor olacağını biliyorum.

Onun yanımda olması çok büyük bir cazibe.

Ve onun bu kadar istekli, bu kadar hızlı olacağını hiç düşünmemiştim. Ona seks yapmayacağımızı söylersem rahatlayacağını ve vazgeçirebileceğimi düşünmüştüm. O, böyle şeylere atlayan ya da zorlayan türden bir kız gibi görünmüyordu.

On bir yıl boyunca tek bir erkekle birlikteydi, Tanrı aşkına. Aldatan, şiddet uygulayan bir pislik olduğu ortaya çıkan tek bir erkekle.

Ve şimdi benim bir sonraki sevgilim olmak için "öncelik hakkı" istiyor.

Acaba yatakta ona iyi davranıyor muydu? O konuda iyi miydi?

Yoksa seks hayatları çoktan sönmüş müydü?

Ve neden bana dokunmama bu kadar istekli olduğunu.

Bunun olası nedenleri yardımcı olmuyor.

Belki de berbat bir sevgiliydi. Belki de artık onunla seks bile yapmıyordu, sadece başka insanlarla aldatıyordu.

Belki de çok uzun zamandır iyi seks yapmamış, hatta hiç seks yapmamıştı.

Bunu düşünmek, ona ne kadar iyi olması gerektiğini göstermek için onu daha da fazla sikmek istememe neden oluyor.

Eğer dikkatli olmazsam...

Otuz bir gün.

Ona tekrar bakıyorum. Ay ışığında, yastığına sokulmuş yüzünü görebiliyorum. Gözleri kapalı.

Yürüyüş odasına giriyorum, sonra banyoya geçiyorum, otomatik ışıklar yanarken serin ay ışığıyla aydınlanan alana çıkıyorum. Gece ayarı, odanın köşelerine tam olarak ulaşmayan yumuşak bir ışık.

Bu beni izole ediyor, aslında olmayan bir mahremiyet hissi veriyor.

Ama sessiz olabilirim.

Tutmuş olduğum nefesimi veriyorum. Ne halt ediyorum ben?

Duşu açarsam onu uyandırabilirim. Ve o, beni havuzdan çıkardığında bu gece zaten duş aldığımı biliyor.

Tuvalete oturup gizlice mastürbasyon yapmak çok saçma geliyor.

Ama sikim bu fikri bir kenara bırakmama izin vermiyor.

Lavabonun üzerindeki aynaya dönüyorum.

Kendimi gerçekten mahvettim.

Nişanlanma fikrinin birçok açıdan mükemmel olduğunu düşünmüştüm.

Belki de Graysen'ın beni buna ikna etmesine izin verdim.

Ama Graysen, Megan ile seks yapmadan aynı yatağı paylaşmak zorunda olan kişi değil.

Saçmalık bu.

Bu gece buraya geleceğini bilseydim, belki de hazırlık olarak bu gerginliği üzerimden atardım.

Ama belki de o yatağıma girene kadar, gerginliğin ne kadar büyük olacağını tam olarak fark etmemiştim ya da kabul etmek istememiştim.

Parmaklarımla boxer şortumu tutup aşağı çekiyorum.

Bölüm 21

Megan

Bir şeyin hareket etmesiyle uyanıyorum. Kumaşın hışırtısı, yumuşak bir fısıltı ve yakınlık hissi. Karanlıkta, yanımda bir yerde bir vücut.

Gözlerimi açtığımda, perdelerin aralığından süzülen yumuşak bir ay ışığı görüyorum.

Jameson yatağın yanında duruyor, bir kolunu başının üzerine uzatmış, pencereye yaslanmış, sanki dışarıyı izliyormuş gibi.

Üzerinde gömlek yok.

Yan tarafı bana dönük. Güzel kaslı vücudunu, ince belini ve kalçalarını ve giydiği boxer şortunu görebiliyorum.

Öndeki şişkinlik kalın görünüyor.

Kafası bana doğru dönüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Neden onun beni izlediğini fark etmesini istemediğimi bile bilmiyorum. Ama o yumuşak adımlarla odanın diğer ucuna doğru ilerleyip uzaklaşırken gözlerimi kapalı tutuyorum.

Gözlerimi açıyorum. Eminim ki giyinme odasına girmiştir.

Dinliyorum, ama kendi kalbimin çarpışından başka bir şey duymuyorum. Ne yapıyor?

Yatağının başucundaki parlayan saat, gecenin ortasında olduğumuzu gösteriyor. Tuvalete kalkmışsa, neden pencerenin önünde öylece duruyordu?

Ve bana bakıyordu?

Sessizce yorganı kaldırıyorum, bir şeylerin olduğunu hissederek. Onun uyanıkkenki huzursuz enerjisini hissediyorum, sanki gecenin içinde bir ısı dalgası gibi.

Neden uyumuyor?

Yürüme odasına doğru sessizce yaklaşıp dinliyorum, ama yine de hiçbir şey duymuyorum. Orada giyniyor olsaydı, duyarım, değil mi?

Sessizce hareket ediyorum, ona çarparsam diye bir bahane bulmaya çalışıyorum. Kalkışını duydum ve iyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim, hepsi bu. Bunda yanlış bir şey yok.

Öyleyse neden dolaptan gizlice geçerken kendimi suçlu hissediyorum?
Çünkü o burada değil.

Bu da demek oluyor ki, banyosuna ya da benim banyoma devam etti ve ben de onu takip etmek üzereyim.

Onun banyosuna gidiyorum ve kıvrımlı koridorda parmak uçlarında yürüyorum, hala hiçbir şey duymuyorum. Tuvaleti kullanıyorsa, kapısı kapalı o odada olacaktır ve ben de yatağıma geri koşacağım.

Ama kalbim çarpıyor çünkü nedense tuvaleti kullanmadığını biliyorum.

Ve onu gözetleyeceğim.

Duş almıyor. Bu gece geldiğimde duş almıştı. Duşu açarsa, kesinlikle mastürbasyon yapıyor demektir.

Ama su akmıyor.

Bir şey duyuyorum. Banyodan, fayansların üzerinde ayakların hafifçe kayma sesi gibi.

Duvarın kenarına sürünerek yaklaşıyorum ve köşeyi gözetliyorum. Banyosu geniş ve tertemiz, benimkinin aynısı.

Ve ortasında Jameson duruyor.

Ben izlerken, başparmaklarını boxer şortuna takıp aşağı çekiyor. Şişmiş penisi ve testisleri serbest kalıyor ve onun sert, zevk dolu nefesini duyuyorum.

Beklenti.

Aynı his içimde bir sıcaklık dalgasıyla yükselirken kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

İç çamaşırını yere atıyor ve içinden çıkıyor.

Bir panterin zarafetiyle, sessizce geniş mermer tezgaha doğru yürüdü, ben duvarın kenarına yapışmış, görünmez, ışıkların ulaşamayacağı bir yerdeydim. Uzun, güçlü vücudu tamamen çıplaktı ve ben ona bakakaldım.

O büyük. Benim alıştığımından daha büyük.

Troy'un dışında hiçbir erkeğin çıplak penisini görmedim. Jameson, Troy'dan daha uzun, daha kaslı ve penisi daha kalın daha uzun. Kısmen ereksiyon halinde, şişmiş, her adımda tombul başı sallanıyor. Topakları, kalın ve dolgun, uyluklarının ön tarafına ağır ağır çarpıyor.

Onu gördüğüm anda anında sarhoş oldum, cinsel tepki vücudumu kimyasallarla doldurarak beni titrek, muhtaç ve aç hale getirdi.

Onu gözetlememeliyim. O beni gözetlemedi. Ama bakıyorum ve kendimi durduramıyorum.

Lavabonun tam önünde duruyor. Üstünde büyük bir ayna var ve ağır göz kapaklarıyla aşağıya, yansımasındaki penisine bakıyor gibi görünüyor. Ayaklarını açarak dengede duruyor, uylukları mermer tezgaha bastırılmış, penisi lavabonun üzerinde.

Ne yapacağını biliyorum ama yine de gözlerimi ayıramıyorum. Çıplak vücudu, erkekliği, bariz uyarılması beni çok etkiliyor.

Ve ona karşı hissettiğim ezici arzu.

Eli testislerine gidiyor. Parmakları şişmiş kese üzerinde kayarken, hafifçe, rahatlamış gibi sert bir ses çıkarıyor. Çıkardığı ses doğrudan bacaklarımın arasına gidiyor ve kalbim buna tepki olarak atıyor. Onun şişmesini izlerken kendimin de şiştiğini, ıslandığını hissedebiliyorum.

Testislerini sıkıyor ve penisi zıplıyor, geriliyor. Kalın ve uzun penis esniyor, sertleşiyor ve o henüz ona dokunmamış bile.

Bunu izlememem gerektiğini biliyorum.

Durduramıyorum.

Ağır testis torbasını çekip gerer ve sıkar. Sonra diğer elini kalın penisinin uzunluğu boyunca, baş kısmına kadar yukarı doğru kaydırır ve geri aşağı iner, boğazında bir inilti kalır, bu ses omurgamda bir titreme yaratır.

Kendini tatmin ediyor.

Bana seks yapmayacağımızı söyledikten sonra.

Belli ki bir şey onu tahrik etmiş. Ama bana hiçbir şey yapmaya çalışmadı.

Ona bana dokunabileceğini söyledim. Ve yatakta ne kadar rahatsız olduğunu düşünürsek, beni çekici bulduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de çok çekici?

Bu da demek oluyor ki... bunu bana saygı duyduğu için mi yapıyor?

Ellerinin kendi vücudunu ustaca okşadığını, penisini okşadığını, testislerini sıkıldığını izliyorum, penisi sertleşiyor, öfkeleniyor. Ağır ağır nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor, tüm vücudu gergin, kasları sıkı, kendini tahrik ediyor.

Parmakları yukarı aşağı kayarken, penisi tepki veriyor, dikleşiyor, kalçaları huzursuzca kıpırdanıyor, şişmiş testisleri geriliyor. Her yönüyle erkeksi bir adam gibi görünüyor, hazır, tahrik olmuş ve muhtemelen boşalmak için can atıyor.

Ve işte burada, yalnız.

Bundan tamamen büyülenmiş durumdayım.

Troy, benim rahatımı, güvenlik ve emniyet duygularımı, hatta mutluluğumu asla kendi zevkenden önce koymazdı. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Sonunda bunu kendime itiraf ettim.

Ama hala farklı bir şey yaşamadım. Bu, gözlerimi açan bir deneyim.

Açıklayamadığım bir şekilde etkileyici.

Bir parçam, yatağa geri dönüp bunu izlemeyi bırakmam gerektiğini biliyor. Ama kalbim boğazımda atarken kendimi buradan koparamıyorum.

Röntgenci olduğum konusunda şaka yapmıyordum. İzlemeyi seviyorum.

Troy'un mastürbasyon yapmasını izlemek en sevdiğim şeylerden biriydi.

Tabii ki Troy her zaman orada olduğumu, izlediğimi biliyordu. Benim için gösteri yapmayı severdi.

Ta ki son gösterisini yapana kadar - tek başına değil - ve ben oradan uzaklaşana kadar.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor; şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Jameson'ın güvenini de boşa çıkarmak istemiyorum.

Ama yine de geri çekilemem.

Orada kapı olmadığını biliyor. Ve kendimi, onun bir parçası benim içeri girebileceğimi, izleyebileceğimi bildiğine ikna etmeye çalışıyorum. Bu bilgiyle, sessizce izlememe izin verdiğine inanıyorum.

Tamamen mahremiyet isteseydi, tuvaletin olduğu odaya girerdi, değil mi?

Ama girmiyor.

Ve daha önce hiç bir erkeğin kendini öyle dokunduğunu izlememiştim.

Zamanını uzatıyor. Çok bilinçli, çok yavaş bir şekilde okşuyor, parmaklarının kökünden ucuna ve tekrar geriye kaymasının hissini zevkle yaşıyor.

Boğazından bir inilti yükseliyor ve penisi titriyor. Elini penisinin etrafına sarıyor ve hızını yavaşlatıyor.

Ve ben onun ne düşündüğünü merak ediyorum.

O kalın, keskin olmayan başlı kalın penisin, elinin yerine bana girerse nasıl hissettireceğini hayal etmeye çalışıyorum. Beni zorla açıp, gerdiğini. O ağır testisler bana çarparak, tekrar tekrar bana vurup durduğunu.

Sapının geniş tabanını yumruğuyla sıkarken, nefesi başka bir boğuk iniltiyle kesilir. Sert uzunluk tekrar seğirir ve içim özlemle kasılır.

Kalçaları sallanıyor, uyluklarını tezgaha sürüyor... sanki başka bir şeye süründüğünü hayal ediyormuş gibi.

Bölüm 22

Jameson

Sikimi yumruğuma sokuyorum, Megan'a giriyormuşum gibi hayal ediyorum.

Megan'ın sıkı ve sıcak amını.

O kadar çok ön sıvı var ki, elim onunla kayganlaşıyor. Onun amcığı gibi kaygan.

Vuruşlarım sertleşiyor, sıkılaşıyor ve hızlanıyor, gözlerim kapalı, onu bu lavaboda siktiğimi hayal ediyorum, kremse kalçaları yüksek ve genişçe açılmış, parmakları sıkı küçük amını açarak beni tamamen içine alıyor.

Testislerimi çeğiştiriyorum, onunla oynadığını hayal ediyorum, küçük, yumuşak ellerinde onun sıcak ağırlığını sevdiğini hayal ediyorum.

Sonra onu bırakıp başımı geriye yaslıyorum ve açgözlülükle mastürbasyon yaparken, zihnimde o sıkı küçük amcığı sikerken kalçalarımı ileri doğru sallıyorum.

Testislerim uyluklarıma sertçe çarpıyor ve şimdi onu arkadan sikerken Megan'ın hassas küçük klitorisine çarptığını hayal ediyorum.

Sikimi çekiyorum, ellerimi yavaşlatıyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Boşalmak üzereyim ve henüz bitmesini istemiyorum. Kafamda onu sikmenin coşkusuna çok kapıldım.

Yumruğumu bir kez daha sıkıyorum ve neredeyse boşalıyorum. Kalçalarım sallanıyor, kığım kasılıyor ve boğazımdan çıkan homurtuyu yutuyorum.

Onun beni duymayacağı kadar sessiz olmalıyım. O uyurken, bir hayvan gibi kendimi siktiğim müstehcen seslerle onu uyandırmak ve ilk gecesinde onu korkutmak istemiyorum.

Yine sikimi sıkıyorum, aciliyeti geri çekmeye çalışıyorum, ama tüm vücudum bu çabayla titriyor.

Çok geç.

Kalçalarımı kilitleyip gerginleşiyorum.

Onu yatağın altında, ince gömleği kalçalarının üzerine çıkmış olarak hayal ediyorum. Zevkten inliyor, boşalmam için beni teşvik ediyor, ben ona girip kendimi bırakırken amını benim için açıyor...

Boşalıyorum, yutmasaydım bir ılık atacaktım. Doruk noktası o kadar yoğun ki, testislerim kasılırken tüm vücudum sarsılıyor. Penisim elimde geriliyor, kasılmalar oluyor.

Sıcak fışkırmaların parmak eklemlerime çarptığını, uyluklarımdan aşağı aktığını hissediyorum, spazmlar beni tekrar tekrar sarsıyor.

Kendimi havaya boşaltırken, onun adını deniyorum. *Megan*. Kafamın içinde yankılanıyor.

Ama zevkten boğuk boğuk inlemeler arasında onu söylemeye izin vermiyorum.

Bölüm 23

Megan

Jameson'ın kıcı, şişmiş penisini yumruğuna sürterken kasılır ve boşalırken boğuk bir zevk inlemesi boğazından çıkar.

Kalın bir sperm ipi havayı kırbaçlar, ardından bir tane daha, aynaya, lavaboya sıçrar. Yumuşak, zevk dolu inlemelerini bastırır, gergin, kaslı kolunu titretiren uzun, şehvetli hareketlerle kendini sağlar.

Gözleri kapalı kalır.

Eli yavaşlar, bir damla daha meni sıkar ve buna eşlik eden zevk inlemesi çıkar. Sonra birkaç kez daha, şimdi daha yavaş, vücudunu bir titreme sararken.

Kaslı kalçaları sonunda gevşer ve kolundaki gergin kaslar da

Nefesini dışarıya doğru üfler ve penisini serbest bırakır, sert, erkeksi bir . Penisi ağır ağır sallanır, hala şişkin ve yarı sert bir halde, ellerini lavaboya dayayarak eğilir. Zor nefes alır, başı öne eğilir.

Bakarken hareket etmeye ya da ses çıkarmaya cesaret edemiyorum.

O kadar güzel ki. Mükemmel. Kaslı vücudu terden nemli, penisi ağır, doygun, kızarmış başlığında yapışkan bir sperm tabakası ıslak bir şekilde parlıyor.

Onu emmek istiyorum. Her damlasını yalamak istiyorum.

Böyle bir erkeğe özen gösterilmeli, her damla meni tadına varılmalı, boşa harcanmamalı.

Ama ejakülatının lavabonun ve aynanın her yerine, vücudunun her yerine yayılmış olması çok seksi. Bu ilkel bir şey.

Yalnız olduğunu ve beni rahatsız etmeyeceğini düşündüğü bir yer seçti. Bir şey kullanabilirdi, mendile ya da eline boşalabilirdi. Ama alfa olduğu için, çıplak bir şekilde orada durdu ve kendini serbestçe boşalttı, önündeki her şeye boşaldı.

Dudaklarım şişmiş; dişlerimle ovuşturuyorum ve dilimi üzerlerinde gezdiriyorum. Mümkün olduğunca sessiz, yumuşak, hızlı ve sık nefesler alıyorum.

Külotum sırlıslıkla.

Dikkatimi başka yere çevirmek çok zor, ama beni göreceğinden korkuyorum. Gitmem lazım.

Dönüp yatağa geri koşuyorum, kalbim deli gibi atıyor. Beni orada, onu izlerken yakalasaydı, ölürdüm.

Yine de, onu izlerken, her zevk dolu nefesini, her kasının seğirmesini, her kalp atışını içime çekerken, beni oradan uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi, açık ara.

İçimde bir ihtiyaç hissediyorum, ama kendi banyoma gidip kendimi tatmin etmem gerektiğini düşünmeden önce yatağa geri kayıyorum.

Nabızım vücudumda yüksek sesle atıyor ve onun banyosundan hiçbir ses gelmiyor. Hareket etmekten korkuyorum. Geri döndüğünde beni bulamayacağından, uyanık olduğumu anlayacağından korkuyorum.

Ve yataktan kaymaya çalışırsam, tam o anda içeri gireceğinden ve onunla yüzleşmek zorunda kalacağımdan daha da çok korkuyorum.

Bu yüzden hareketsiz kalıyorum, kalbim çarparken yatağın benim tarafında battaniyenin altında yatıyorum.

Neredeyse nefes almadan uzun dakikalar geçiyor.

Az önce tanık olduğum her şey tekrar tekrar gözümün önüne gelirken, bacaklarımın arasındaki acı daha da şiddetleniyor. Onu zihnimde çıplak olarak görüyorum, kendini ustaca tatmin ediyor, orgazma ulaşıyor.

Onun boşalmasını izlediğime inanamıyorum.

Ve bunu düşünmeyi bırakmazsam, bu çok uzun ve acı verici bir uykusuz gece olacak.

Pürüzsüz zeminde ayaklarının yumuşak sesini duyuyorum ve odaya geri girerken sessiz olmaya çalıştığını biliyorum. Hala çıplak mı diye bakmaya cesaret edemiyorum.

Yavaşça, dikkatlice yatağa giriyor, belli ki beni rahatsız etmemeye çalışıyor.

Nefesimi tutarak, o yerleşene kadar bekliyorum. Sonra biraz daha bekliyorum.

Tüm bu süre boyunca klitorisim zonkluyor. Amım şişmiş ve ıslak. Bu şekilde uyumamın imkanı yok.

Parmaklarım dikkatlice klitorisime uzanıyor ve kendilerini durduramadan ince pamuklu külotumun üzerinden okşuyorlar. Sadece acıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Ama bu yeterli değil.

Diğer elim sessizce yardıma koşar ve külotumu aşağı çeker, titrek parmaklarım için klitorisimi ortaya çıkarır.

Parmak uçlarım klitorisimin üzerinde dolaşırken, tüy kadar hafif bir dokunuş yapmaya cesaret edebiliyorum. Ama bir ses falan çıkarmam gerek.

Onun alçak, kaba fısıltısı beni donduracak. "İyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldıyorum. Sesim arzuyla doludur, ama muhtemelen uykulu geliyor.

"Uyandırdıysam özür dilerim," diye fısıldadı. "Mm."

O hareket edince battaniye üzerime kayıyor, yumuşak ve sert bir iç çekişle yatağa uzanıyor ve kumaş klitorisime değiyor, vücudumda zevk ve farkındalık hissi uyandırıyor. O kumaşa dokundu, kumaş bana dokundu ve bu beni tavşan deliğine düşürmeye yetti.

Buna direnmem imkansız.

Parmaklarım klitorisimin üzerinde dolaşüyor, şişmiş yumuşaklığı ve içindeki hassas tomurcuk. Parmak uçlarımla onu nazikçe, tereddütle, yatak veya örtüleri rahatsız edecek hiçbir ses veya hareket yapmadan okşuyorum.

Derinlerdeki çekirdeğim buna tepki olarak sıkışıyor. Boşalacağım. Buna ihtiyacım var.

Çok ihtiyacım var.

Bu korkunç, zonklayan ağrıdan kurtulmam lazım ve bunu hızlıca, sessizce yapabilirim.

Nasıl yapılacağını öğrendim.

Yatakta, Troy'un yanında, bana dokunmayı reddettiği o uzun, karanlık dönemlerde. Beni dışladığında.

Onu düşünme.

Jameson'ı canlı bir şekilde hayal ediyorum. Elinde, ona ait olduğu çok belli olan penisini görüyorum. Uzun, kalın, erkeksi. Heyecanla, boşalma ihtiyacıyla gergin. Nemli başının üzerinde ıslak damlalar, şişmiş ve dolu testisleri, bir kızı taşircasına doldurmaya hazır.

Onun kendini benim açıklığıma doğru yönlendirdiğini ve sonra o güçlü kalçalarının esnemesini, o kaslı kıcının sıkışmasını, kendini içime derinlemesine ittiğini hayal ediyorum. Onun sıcaklığı ve ağırlığı. Ağır testisleri ıslak, damlayan amıma ıslak bir şekilde çarpıyor.

Benim onun için ne kadar ıslak olduğumu keşfettiğinde çıkardığı o harika, zevk dolu homurtusu...

Bacaklarımın arasında zevk patladığında kalçalarımı sıkıca kilitliyorum. Nefesimi tutuyorum ve uçuyorum. Yatağın içinde, onun hemen yanında sessizce boşalıyorum, vücudum dışarıdan hareketsizken içim derin, titrek spazmlarla birbiri ardına kasılıyor... içimdeki kaslar sıkışıyor, onun sert penisinin doluluğunu istiyor... yoğun boşluğum zevkin içinden ağrıyor.

Onun nasıl boşaldığını, o lezzetli sperm fişkırımlarını düşünüyorum.

Onun içimde kendini boşalttığını hayal ediyorum, onu titretiren uzun, sıcak atımlarla.

Banyoda yaptığı gibi, her fişkırtmada, kendini tutarak, ecstacy ile mücadele ederek homurdanır mıydı?

Yoksa kendini bırakıp, boğazından çıkan bir homurtuyla boşalacak, zevkini haykıracak, adımı mırıldanacak mı?

Kasığımı sarsan kasılmalarla klitorisimi okşarken ve külotumu ıslak, yapışkan bir karmaşaya dönüştürürken, ses çıkarmaya cesaret edemiyorum.

Hareket etmiyorum, yatağı sallamıyorum. Onu rahatsız etmiyorum.

Onun yanında, zevkten başım dönerek uzun ve şiddetli bir orgazm yaşadığımı belli etmiyorum.

Tüy kadar hafif okşamalarla zevkin her bir parçasını tatmin ettikten sonra, külotumu yerine koyup geceliğimi aşağı çekiyorum. Hareketimi gizlemek için yan dönüp ondan uzaklaşıyorum.

Ama kalbim o kadar hızlı atıyor ki, yatağın titremesini hissedip onu ne kadar çok istediğimi anlayacağından korkuyorum.

Bölüm 24

Megan

Şaşkınlıkla uyanıyorum ve soluk sabah ışığında gözlerimi kırıştırıyorum.

Üzerimde duran bir adam var.

Jameson.

"Merhaba." Onun boğuk, kadifemsi sesi, alçak ve yatıştırıcı, duyularımı okşuyor. "Günaydın, Bayan Rivers."

Bana konuşuyor gibi görünüyor.

Uykulu bir şekilde etrafa bakıyorum. Odada başka kimse yok. "Bayan Rivers kim?"

"Siz. Jessica Rivers. Geleceğin en çok satan yazarı." Ah.

Doğru. Takma adım.

Kimse bana Jessica demez, hele Bayan Rivers diye

hiç kimse demez. Sadece o.

Ona göz kırpıyorum. Yatağın yanında duruyor, tişörtünü giyerken yayılan güneş ışığı kaslı karın kaslarına yansıyor. Gözlerim, tişörtünü düzeltirken, boxer şortunun önündeki cömert paketi örten ellerini takip ediyor.

Benim için mi örtüyor?

Oysa o, benim her şeyi gördüğümü ve hiçbir sorunum olmadığını bilmiyor. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama onu bastırmaya çalışıyorum. Onu nasıl hayranlıkla izlemeyeyim ki?

Bu adamın her santimetresi çok çekici.

Dalgalı saçları dağınık ve uykulu görünüyor, inanılmaz derecede seksi. Anında saçlarımın dağınık olup olmadığını merak ediyorum. Ve sabah nefesimin kokusu.

Ellerimle kendimi yukarı itiyorum, hareket eden perdelerden içeri giren sabah havasını derin bir nefesle içime çekerek işlev görmeye çalışıyorum. "Aman Tanrım. Bu hava. Burası cennet mi? Bu, şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatak."

Jameson'ın yüzünde beliren gülümseme yıkıcıdır.

Tanrım, daha çok gülümsemesi lazım. Bu beni öldürse bile. Bayılmaktan ölmek iyi bir ölüm şekli gibi görünüyor.

"Giyinip tıraş olacağım. On beş dakika sonra balkonda kahve içmek için buluşalım mı?"

"Tamam."

O arkasını döndüğünde, sıkı ve tonlu kalçalarına bakıyorum. Artık onu çıplak olarak, canlı bir şekilde hayal edebiliyorum. Zevkine ulaşmak için kaslarını gererken. Uzun ve sert bir şekilde boşalırken kaslarını sıkarken...

Tanrım.

Gece olan her şey sıcak bir telaşla aklıma geri geliyor.

O, giyinme odasına girip kaybolurken, ben de "*belki de öldüm ve cennete gittim*" diye inleyerek yatağa yığıldım. Çarşaf lar lavanta ve *onun* kokusuyla doluydu. Seksi alfa erkek. Dün geceki gerginliğimden dolayı bunu fark etmemiştim bile. Onun yanında uyanmak ve bununla ilgili kendimi çok iyi hissetmek, belirsizliğimin bir katmanını daha ortadan kaldırdı. Bunun, Yararsız bir direnç gibi.

Aynı yatakta yan yana uyuduk ve hayatta kaldık.

Yani, ben aklımı kaçırdım ve o benim de aynı şeyi yaptığını bildiğimi bilmiyordu, ben de izledim.

Ama hey, hayatta kaldık.

Bu da demek oluyor ki, yavaş yavaş birbirimize alışıyoruz.

Belki onun için çok önemli bir şey değil, ama benim için öyle. Troy dışında hiçbir erkekle aynı yatağı paylaşmadım ve son birkaç yıldır o yatakta kendimi çok güvende, rahat veya mutlu hissetmiyordum.

Şu anda rahatım. Bebek gibi uyudum.

Kendime bunun inanılmaz yumuşak çarşaf lar ve lavanta sayesinde olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ve tabii ki, gece yarısı yaşadığım derin, yoğun, dalgalı orgazm sayesinde.

Ama Jameson beni rahatlattı. Bunun için ona teşekkür ederim.

Bu da dün gece onu gözetlediğim, o samimi, özel eylemini izlediğim için kendimi daha da rahatsız hissetmeme neden oluyor. O anın heyecanıyla, belki de onun için sorun olmadığını düşünerek kendimi kandırmıştım. Çünkü kapılar yoktu.

Ama bu sadece azgın bir kadının çaresizce uydurduğu bir bahaneydi.

Ondan böyle bir şeyi saklamak için hiçbir mazeret yok. İzlememi umursaması ya da umursamaması bile önemli değil. Ona söylememek dürüstçe değil.

Ama itimde itim yok, itim yok.

Ya kızarsa? Utanırsa? Benden gitmemi isterse?

Tek bildiğim, benimle seks yapmayacağını söylediği. *Henüz*. Mastürbasyon yaparken onu izlemem hakkında ne hissedeceğini bilmiyorum.

Ama gitmek istemediğimi biliyorum. Gitmemi isterse çok üzülürüm ve bunu mahvettiğim için kendime kızarım.

Yataktan kaymaya başladığımda, Clara içeri girmeden önce yatak odasının kapısının açıldığını zar zor fark ettim.

Şaşıyorum ve hızlıca göğüslerimi kontrol ederken kendimi çarşafla örtüyorum. Neyse ki, örtünmüşüm, çünkü onun arkasında bir adam var.

Şefinkine benzer beyaz bir önlük giymiş ve önünde tekerlekli bir yemek servisi arabası itiyor, ama bana bakmıyor. Arabayı hızla balkona doğru sürerken tabaklar tıkırdamaya başlıyor. Kapıları sonuna kadar açarak daha fazla temiz hava ve güneş ışığı girmesini sağlıyor ve arabayı dışarıya çıkarıyor.

"Günaydın, Bayan Hudson," diyor Clara profesyonel bir şekilde. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Gecelerinizi daha konforlu hale getirmek için yapabileceğim herhangi bir şey varsa, lütfen bana bildirin."

"E-evet, söylerim."

"Duşu açayım mı, yoksa banyoyu hazırlayayım mı?"

Ben ona bakakaldığımda, "Sizin için bir kıyafet seçip, aksesuarlarını da hazırlayabilirim, böylece çıktığınızda hazır olur," diye ekler.

"Şey." Bu bilgiyle başa çıkmakta zorlanıyorum. "Aslında aksesuarım yok. Kendi başıma giyinmek benim için sorun değil. Ama teşekkür ederim."

Aklımın bir köşesinde, tek düşünebildiğim şey *Jameson'ın dün gece kendi pisliğini temizlediği, değil mi?* Bunu *personelinin halletmesi için bırakmazdı, değil mi?*

Yüzüm kızarıırken bir an birbirimize bakıyoruz.

"Duşu açayım." Clara topuklarını döndürüp banyoya girer ve bir dakika sonra uzaktan duş suyunun aktığını duyarım.

Çıktığında beni hala çarşafı köprücük kemiğime sıkıca tutarken bulur ve şöyle önerir: "Buna ne dersin? Banyoda senin için bir bornoz var. Yardıma ihtiyacın olursa, sorunun veya endişen varsa, şu telefonu kaldırman yeterli." Komodinimdeki telefonu işaret eder. "Altı tuşlayın, ofisime ulaşırsınız. Ya da bana mesaj atabilirsiniz. Bay Vance bana ulaşmak için bu yöntemi tercih ediyor. Size numaramı hemen göndereyim."

Telefonunu çıkarır ve bir mesaj yazar.

"Ben... teşekkür ederim." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Uyandığım anda, neredeyse hiç tanımadığım bir kadının odama girip bana banyo yapmamda ve giyinmemde yardım etmeyi teklif ettiği hiç olmamıştı.

Jameson ona benim telefon numaramı vermiş olmalı. Ve bana günümü başlatmamda yardım etmesi için onu çağırmış olmalı?

"Rica ederim." Clara, yemekçi adamla birlikte ayrılır, kapıyı arkalarından kapatır ve ben derin bir nefes alırım. Sonra kendimi lüks yataktan zorla kaldırıyorum.

Dün gece duş almıştım, ama o Jameson'ın kendini tatmin etmesini, külotuma boşalmasını ve mastürbasyon yapmasını izlemeden önceydi. Kahveden önce hızlıca duş almak ve temiz külot giymek kesinlikle gündemde.

Ve belki de... Jameson'ın tekrar sikiyle oynamak istemesini sağlayacak bir kıyafet giymek harika olur.

Birden fazla duş başlığı kaslarıma vuruyor, cildimi ısıtıyor ve beni tereyağı gibi yumuşak bir rahatlığa masaj yapıyor. Kurulanıp temiz ve tazelenmiş bir şekilde, hafif makyajla balkona çıktığımda, yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Şu ana kadar milyarder hayatı bana iyi geliyor. Özellikle de milyarderin kendisi.

Jameson'ı balkonda yalnız buluyorum. Onu gördüğümde karnım mutlu bir şekilde kıpır kıpır oluyor, rahatlamış ve beni bekliyor, minderli bir dış mekan yemek sandalyesine yaslanmış. Güneş gözlükleri başına itilmiş ve esinti saçlarının dalgalarını okşuyor.

Görünüşe göre, onun "tırış olmak" anlayışı, hafif sarımsı sakallarını kesmek ve ben de bunun için buradayım. Adam, benim zevkime göre tam da doğru miktarda sakal bırakmış.

Genelde sabahları pek uyanık biri değilim, ama böyle bir manzaraya uyanmak gözlerimi mutlu ediyor.

Balkon kısmen güneş alıyor ve parlak sabah ışığında gözlerini biraz kısıyor, iki kişilik masada karşısındaki sandalyeye otururken gözleri beni takip ediyor.

Sonra bakışları aşağıya kayıyor ve bir anlığına göğüslerime takılıyor.

En düşük kesimli sundress'imle, yerçekimine en çok meydan okuyan push-up sütyenimi giydim. Omuzlarımdan sürekli düşen askıları olan sütyen.

Şu anda olduğu gibi, üstteki birkaç düğme açılmıştı, böylece oturduğumda dekoltem onun yüzünde sallanıyordu.

Gardıropta kendimle kısa bir tartışma yaşadıktan sonra bu şekilde giyindim, çünkü burada doğaçlama yapıyorum ve alaycı davranmanın o kadar da kötü olmayabileceğine karar verdim. Dün geceki gibi bir tepki alırsam tabii.

Çünkü o tepki müthişti.

Adam ya uzun zamandır boşalmamış, ya da doğal olarak yüksek verimli bir sperm üreticisi, ya da sadece benim yatakta olmamdan çok heyecanlanmış.

Sonuncusunu umuyorum, çünkü en azından bu, aynı gemide acı çektiğimiz anlamına gelir.

"Düşün keyifli miydi?" Gözleri kaçıyor, sonra ben su içmek için öne eğildiğimde mıknaatla çekiliyormuş gibi tekrar göğüslerime odaklanıyor. Ses tonunda düşündüğü veya hissettiği hiçbir şeyin izi yok.

Bu konuda çok tecrübelidir.

Ama dün gecedен sonra, perdenin arkasını biraz olsun görebildiğimi hissediyorum.

O, son derece sakın ve kontrollü olmaya alışkındır, ama ben onun bu sakinliğini tamamen kaybettiğini gördüm. Kendini bıraktığı orgazm karşısında çaresiz kaldığını, vücudunun zevkten titrediğini, kaslarının gerildiğini ve boşalırken terden parladığını gördüm. Sessiz kalmaya çalışırken, başaramayınca, ezici bir rahatlama ile inledi.

Yarım dakika geç fark ettim ki bana bakıyor. Az önce ne dedi?

"Şey, duş harika. Umarım tuhaf sesler çıkarmamışımdır. Çok lüks bir duştı. Kendime dokunmadım, yemin ederim."

Aman Tanrım. Az önce bunu mu söyledim? Yanaklarım kızardı.

"Yani... ben öyle demek istemedim..."

Kes şunu, Megan.

Gözleri göğüs dekoltemi, sonra dudaklarımı okşarken, bakışları daha aç bir şeye dönüşüyor, sonra bakışları kaybolup yemeğe odaklanıyor.

"Beğendiğine sevindim." Sesi hala tarafsız. Çok pratik.

"Bu harika." Konuyu değiştiriyorum, önümüzde duran yemekleri hayranlıkla seyrediyorum. "Kahve" aslında iki kişilik bir gurme kahvaltısından başka bir şey değil

küçük tavalarda omletler, çeşitli etler, peynirler, meyveler ve hamur işleri ile tamamlanıyor.

"Şefe, hoşuna gidebilecek bazı şeyler hazırlatmıştım. Rurik, sık sık pazara taze yiyecek almaya gittiğini fark etti."

"Evet. Casuslar bu konuda çok kullanışlıdır." Ona yan gözle bakıyorum. O da bunu görmezden geliyor.

"Taze çilek, reçel, bal, jambon, yumurta, hepsi yerel ürünler. Vancouver'ın sunduğu lezzetleri tatmak isteyebileceğini düşündüm."

"Harika görünüyor, teşekkür ederim. Yeni nişanlanmış bir kadın, nişanlısı olarak geçirdiği ilk sabahında daha ne isteyebilir ki?" Tereddütle gülümserim.

O da gülümser, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmaz. Sanki bir şey onu rahatsız ediyor gibidir.

Aslında her zaman öyle görünüyor.

Acaba yaşadığı baskılar yüzünden hep stresli mi? Mali baskılar. Aile baskısı. Şöhret ya da kötü şöhret, ona gösterilen medyanın ilgisine nasıl baktığınıza bağlı olarak.

Yine de aniden benim için endişelenmiş gibi görünüyor, kaşları çatılıyor. "İstediğin bir şey varsa, farklı olmasını istediğin bir şey varsa, bana söyle."

"Teşekkürler. Söylerim. Bütün bunlar bir alışma süreci gerektirebilir. Bu düzeyde hizmet almaya alışkın değilim." *Ve senin gibi biri tarafından.*

"Eh, alışırsın." Bundan şüpheliyim.

Bununla birlikte, yemeğe başlıyoruz ve ben sunulan her şeyi tatmayı kendime görev ediniyorum. Jameson yemek yememi izliyor, dikkati yüzümle göğüslerim arasında gidip geliyor.

Belki de düğmeleri fazla açmışım. Askıları tutmayan elbise yavaş yavaş aşağı kayıyor ve sütyenim, göğüslerimin cömert üst kısmıyla birlikte görünüyor. Ama ben yemeye devam ediyorum. Açım.

Sonunda, ağzımı peçeteyle silerim ve arkama yaslanırım. "Daha fazla yiyemem. Üzgünüm. Doydum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kahvesini yudumluyor, açık mavi gözlerinde garip bir karanlık ifade var. Bu kafa karıştırıcı. Bana bir şeyden dolayı kızgın mı, yoksa beni duvara yapıştırıp becermek mi istiyor, gerçekten emin değilim.

Yoğun bir durum.

"Peki," diye cesaretle soruyorum. "Bugün Pazar. Pazar günleri ne yaparsın?"

"Ne istersem onu yaparım."

Bakışlarının ağırlığı beni rahatsız ediyor, ama öyle davranmamaya çalışıyorum. "

Milyarder işleri mi?

"Belki de sadece nişanlımın tadını çıkarmak istiyorum." Gözlerini benden ayırmıyor. "Megan..." Sesi alçak ve ateşli. "Meme uçlarını görebiliyorum ve bu beni deli ediyor."

Aşağıya bakıyorum. Sütyenimin dik demi cup'ları gerçekten görünüyor, göğüslerim sütyenden taşıyor. Baştan çıkarma açısından iyi bir hava yaratabilir, ama sağdaki sütyenim *taşıyor* ve meme ucum dışarı çıkmış.

"Aman Tanrım." Elimle göğsümü kapatıyorum.

Jameson gözlerini benden ayırıyor.

Ona sorarken sesimi sakın tutmaya çalışıyorum, "Ne zamandır dışarıda?" O kibarca gözlerini başka yere çevirirken, göğsümü yerine oturtmak için sallıyorum.

"Özür dilerim, çok kaba davrandım." Sesi gergin. "Flört etmek istemedim."

Yani, bir süredir.

Harika.

Sütyenimi yerine yerleştirip, elbisenin askılarını omuzlarıma geri geçiriyorum.

Ne yapıyorum ben? Ben baştan çıkarıcı bir kadın değilim. "Bana daha önce söyleyemez miydin?" Boğazını temizledi. "Dikkatimi dağıttı. Beynim çalışmıyordu."

Elbisemin korsajındaki küçük düğmeleri ilikledim ve nefes aldım, onun karışık sinyallerinden kafam karışmıştı.

Flört yok. Tamam.

Ama göğüslerim beyninin çalışmasını engelliyor. Tamam mı? Benden hoşlanıyor.

Ama çekilmek istemiyor

mu? Ya da öyle bir şey.

Boğazımı temizledim, söyleyecek bir şey arıyordum. Şaka mı yapayım?

Konuyu saptırayım mı?

Sürtük gibi giyindiğim için özür dilemek mi?

"Sanırım daha dikkatli olmam gerekecek. Bilirsin, halka açık yerlerde."

Sonunda bana tekrar bakar, sanki burada çıplak oturacağımdan korkuyormuş gibi. Bakışları şimdi örtülü olan göğüslerime kayar ve tekrar yukarı çıkar. "Sık sık

ama olduğumuzda, evet, senin alıştığından farklı olacak."

"Meme uçlarımın dışarı çıkmasına izin vermemeye çalışacağım."

Çenesi gerildi. Sanırım bunu komik bulmadı.

"İnsanlar peşine düşecek, fotoğraf çekmeye çalışacak, sorular soracak. Eğer vücudunu sergilemeye başlarsan durum daha da kötüleşecek." Gözleri, kendini tutamıyormuş gibi, tekrar kısa bir süreliğine dekolteme kayıyor.

"Peki peşimden gelen insanlarla nasıl başa çıkacağım?"

"Sen değil," diye sertçe cevaplar. "Güvenlik ekibim bununla ilgilenecek. Locke ekibimin başı ve bu tür şeyler artık onun sorumluluğunda, senin değil. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Yani Clara, güvenlik ekibin ve Şef, hepsi gerçekten nişanlandığımızı düşünecekler mi?"

"Tabii ki." Yüzümü inceliyor. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır. Sanırım rahatsız etmez. Ama Cole'a yalan söylemeyeceğim. Küçük kız kardeşi en yakın arkadaşıyla nişanlandığına ve bizi daha yeni tanıştırdığına göre, ikimiz de ona gerçeği söyleme saygısını borçluyuz."

"Tabii ki. Cole'a zaten söyledim."

"Ne?" Kahvemi neredeyse boğazıma kaçırıyordum.

"Az önce. Sen duşta iken." Kahvesinden bir yudum aldı ve şokumu yanlış yorumlamış gibi görünüyordu. "Merak etme. Cole mahremiyetimize saygı duyacaktır. Çalışanlarım da öyle. Hepsi gizlilik sözleşmesi imzaladılar, bu yüzden nişanın sahte olduğunu anlasalar bile konuşmazlar."

"Tamam. Peki. Ama Cole'a birlikte söyleyebilirdik."

Beni incelerken gözleri keskinleşir. Ses tonumdan mı rahatsız oldu, yoksa başka bir şeyden mi, emin değilim. O kara bakış geri dönmüştür ve yarısı sıcak, yarısı soğuk gibidir.

Ama sonra başını salladı. "Haklısın. Özür dilerim. Bir dahaki sefere öyle yapalım. Ama bunun işe yaramasını istiyorsak, ayrıntıları bilenlerin sayısını çok az tutmamız en iyisi olur."

Bunu düşündüm. "Yani arkadaşlarıma ya da anneme söylememeli miyim?"

"Bence söylemesen daha iyi olur. Ama bunu senin takdirine bırakacağım. Birbirimize güvenemiyorsak, bir ilişkinin ne anlamı var ki?"

Bunu beğendim. "Peki ya ailen? Diğer arkadaşların? Onlara söyleyecek misin?"

"Arkadaşlarıma hayır. Onlara yalan söylemeyeceğim, ama ayrıntıları bilmelerine gerek yok. Ama ailem... Onlara karşı dürüst olmam benim doğamda yok."

Bunu hak ediyorlar." Kahvesinden bir yudum daha alır ve gerginliğini hissedebilirim.

"Kardeşlerinle aşk hayatının ayrıntılarına girmek istememeni anlıyorum," diyorum.

"Genelde anlatmam."

"Ben de öyle. Pis ayrıntılar Cole'u ilgilendirmez."

"Katılıyorum. Ailem son zamanlarda özel hayatıma karışıyor ve onlara sınırları netleştirmekten çekinmiyorum."

"Kardeşinin seni nişanlanmaya zorladığından bahsediyorsun." "Evet.

O da bir parçası."

"Ama nişanlandın."

"Çünkü o haklıydı. Onun bu konuyu ele alış şeklini sevmedim, ama haklıydı."

"Neyde haklıydı?"

Beni uzun bir süre öyle bir şekilde inceledi ki, nefes almam gerektiğini unuttum. Sonra şöyle dedi: "Belki de beni, benim istemediğim şekillerde anlıyor."

"Anlıyorum. Cole bazen beni istediğimden daha iyi tanıyor. Bu ağabeyler böyledir. Bizim için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini sanırlar."

"Bazen haklıdırlar." Hafifçe gülümser ve ben de gülümsemeden edemem. "Sinir bozucu."

"Öyle." Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Peki, kardeşin elinde ne var? Bu bir şantaj mıydı? Dürüst ol."

Gülümsemesi kaybolur. "Hayır. Ama onun onaylamadığı bazı yüksek profilli ilişkilerim oldu. Bazıları medyanın büyük ilgisini çekti. Ve bu ilgi her zaman iyi değildi. Graysen'in gözünde, ailemizin mahremiyetini korumak için uzun süredir geçerli olan kuralı çiğnedim."

"Sebeplerin olmalı." Diye tahmin ediyorum, "O kadınlara karşı güçlü duygular."

"Sebeplerim vardı. Ama hislerim yoktu. Medyada yer alıyorsam, genellikle bunu ben seçtiğim içindir. Hepsi pazarlama makinesinin bir parçası. Kardeşim bunu anlamıyor, bunun ne kadar gerekli olduğunu da."

Bunu düşündüm. "Ama o senin medyada yer almanı istiyor. Diğer medyanın ilgisi yerine mi?"

"Evet."

"Bu işe yarayacak mı? Yani, gerçekten ya biri ya da diğeri mi?"

O cevap vermek için çok uzun süre beklerken, ben onun yakıcı bakışlarını karşıladım ve sırtımdan bir damla ter aktı. Kendime bunun güneşten kaynaklandığını söyledim, ama atmosferi ısıtan karşımda oturan adamdı.

Sonunda, "Graysen öyle düşünüyor gibi görünüyor. Ve medyanın seni seveceğini hissediyorum. Yani bizi," diyor.

Eyvah. *Medyada* kendimi görmek fikri henüz bana pek sıcak gelmiyor. Onun kolunda olacağımı kendime hatırlatıp duruyorum, sanki bu beni daha iyi hissettirecekmiş gibi, ama pek emin değilim.

Ya onun tüm ihtişamı beni onun yanında bir mağara trolü gibi gösterirse?

Ya insanlar, onun kolunda olduğum için ve olmamam gerektiğini düşündükleri için beni trolerse?

Muhtemelen öyle yapacaklar.

Ve tıpkı kitaplarından birine sert bir eleştiri aldığı anda olduğu gibi, ağlayıp sızlayacak, bir kova dondurma yiyecek ve hayatına devam edeceksin.

"Graysen'da olumlu bir izlenim bıraktığıma hala inanamıyorum," diyorum ona.

"Neden inanamıyorsun?"

"Şey, kanepene çamur attım. Olay çıkardım ve çok profesyonelce olmayan bir şekilde işimi bıraktım. Onun önünde sana bağırdım."

Bana attığı çarpık gülümseme çok sevimli. "Bence en çok hoşuna giden kısım buydu."

"Kahretsin. Beni sorunlu biri olarak görüyor."

"Hiç de değil. Beni 'sorunlu' biriyle görmek istemezdi."

Buna bir cevap bulmakta zorlanıyorum. Bunun anlamı, benim sorunlu birinin tam tersi olduğum mu?

Jameson'ın kardeşi benim onun için iyi olduğumu mu düşünüyor?

Bu sabah hava gittikçe ısınırken, sadece bir şeyler yapmak için kahvemi yudumluyorum. Jameson sürekli bana bakıyor ve nedense bunun en zor kısmı olacağını bilmiyordum. Karanlıkta yatakta onun yanında uzanmak neredeyse daha kolaydı. Burada saklanacak hiçbir yerim yok.

Yeni nişanlımla başa çıkabilmek için güneş kremi lazım. Burada yanıyorum. "Bak, güvensiz ya da başka bir şey gibi görünmek istemem," diyorum ona. "Sanırım

sorunum yok. Ama kendimi bir milyarderin ilgisini çekecek türden bir kadın olarak görmediğim için beni affetmelisin."

"Kardeşim mi, ben mi?"

Ağzının köşesi seğiriyor. Belki de benimle dalga geçiyor.

"Sanırım... ikiniz de."

"O zaman belki de kendini gördüğün şekilde tam olarak değil." Rahat bir şekilde ekliyor, "Belki de, Megan Hudson, ne kadar nadir bir kadın olduğunu bilmiyorsun."

Nadir mi?

Bununla ne demek istiyor? Ben özel değilim. Onun gibi değilim.

Konuyu tekrar değiştirmeye karar veriyorum. "Yani, pazar günleri gerçekten istediğin her şeyi mi yapıyorsun?"

"Her gün istediğim her şeyi yaparım."

"Vay canına. İşte bu özgürlük."

"Evet, ama çalışıyorum. Meşgul olmayı seviyorum ve genellikle uzun süre hareketsiz kalmam. Bu genellikle çok seyahat etmek anlamına gelir. Seyahat etmeyi sever misin?"

"Bilmiyorum. Hiç seyahat etmedim." "O zaman yakında öğreneceğiz." "Öyle mi?"

"Eminim öğreneceğiz. Bugün ekibimi hazırlayacağım. Birkaç hafta boyunca seyahat planım yoktu, ama şimdi bu değişebilir. Ve herkesin artık bir eşimin olduğunu bilmesi gerekiyor. Ben nereye gidersem sen de oraya geleceksin."

"Tamam." Onun artı biri olacağım düşüncesi kalbimi çarpıtıyor. Dünyanın seçkinlerinin katıldığı şık galalar ve lüks özel kulüpler aklımdan geçiyor ve bacaklarım titriyor.

İyi ki o güçlü. Sevdği o kırmızı halılarda beni sürüklerken beni tutması gerekebilir.

"Ve," diye ekliyor, "kendi güvenlik ekibin olacak. Bu kısım gerekli."

"Oh. Tamam." Sanırım bu, son birkaç haftadır olanlardan pek farklı olmayacak, adamları beni her yerde takip ediyorlar.

Sonra da "Artık Vance ailesinin bir parçasısın ve güvenliğimiz her zaman yüksek seviyede" diyerek beni mahvediyor.

Sanırım buna bir cevap veriyorum.

"Bugün daha sonra Cole'u görüntülü arayabiliriz, istediğin gibi onunla birlikte konuşabiliriz," diye devam ediyor, sanki ben burada bayılmak üzere değilmişim gibi. "Bunu ayarlayacağım. Ve bu akşam ailemle akşam yemeği yiyeceğiz. Onlara yüz yüze söylememiz gerekiyor. Sonra da kamuoyuna duyuracağız."

Tanrım. Ve Meryem. Sinirlerim şimdiden bozulmaya başladı. Dindar değilim, ama bu durumu atlatmak için bildiğim tüm İncil karakterlerine dua etmeye başlayacağım

bunu atlatmama yardım etmeleri için dua etmeye başlayacağım. Zararı olmaz, değil mi?

Onun ailesiyle yüzleşmekten mi, onların önünde nişanlısı gibi davranıp Jameson'ın beni seçerek doğru kararı verdiğini onlara ikna etmeye çalışmaktan mı, yoksa tüm dünyanın önünde mi daha çok gerginim, karar veremiyorum.

"Akşam yemeği için gerekli düzenlemeleri yapacağım ve hazır olman gereken saati sana bildiririm," diyor bana. "Önceden ayarlanmış bir öğle yemeği randevum var, bu yüzden birkaç saat evde olmayacağım. Ben burada olsam da olmasam da, burada kendini evinde hissetmeni istiyorum. Personel de artık senin için burada. Onlardan istediğin her şeyi çekinmeden isteyebilirsin."

"Tamam..."

"Ve Clara bugün seninle koordineli çalışacak, ihtiyacın olan her şeyi sağlayacak." "İhtiyacım olan mı?"

Onun bana sunmadığı, ihtiyacım olabilecek bir şeyin ne olabileceğini bile bilmiyorum.

Ama Jameson daha fazla ayrıntıya girmiyor. Sadece içimi eriten o nadir görülen, öldürücü gülümsemesini gösteriyor.

Bölüm 25

Megan

Görünüşe göre, benim "ihtiyacım" olan şey, uzaydan görülebilen bir elmasın bulunduğu bir nişan yüzüğü.

Kahvaltımızı bitirir bitirmez Jameson, Clara'dan bir mesaj alır ve bana aşağıda bir randevumuz olduğunu söyler. Sonra beni oraya götürür, elimi tutarken ben sessizce çıldırırım. Artık "nişanlı" olduğumuza göre, el ele tutuşmaya ve öldürücü gülümsemelere gerçekten alışmam gerekiyor.

Hızlıca.

Yoksa her elimi tutuşunda tüm kanım kasıklarımın hücum edip şoktan bayılacağım.

Bana söylediği tek şey, ya da benim duyduğum tek şey, "Kuyumcu odada güvenlik görevlileri bulunduracak. Yüzükleri korumak için buradalar..."

"Kuyumcu mu?" *Yüzükler mi?*

Çok fazla sorum var.

Jameson'ın oturma odasında yerel bir mücevher tasarımcısı ve asistanıyla bir toplantıda bulduğumda hepsinin cevabını alıyorum. Görünüşe göre, o Vance ailesinin bir arkadaşı ve Jameson'a göre yüzükleri "birçok ünlü tarafından takılıyor".

Nedenini anlayabiliyorum.

Biraz çekingen bir tartışmanın ardından, sunduğu küçük seçenekler arasından seçmeme yardım ettiği yüzük muhteşem. Diğerlerinin hepsinde çeşitli şekillerde berrak elmaslar var, biri hariç, o da mavi. Bu yüzükte ise büyük, yuvarlak, hafif pembemsi bir taş var. Sade, klasik bir solitaire tarzı ve ben onu çok seviyorum.

Çok daha küçük bir elmasla da mutlu olurdum, ama Jameson'ın almama izin verdiği en küçük elmas bu. İlk başta önerdiği elmaslar çok fazla göz korkutucu. Milyarderin nişanlısının daha pahalı bir elmas takacağını söylüyor, ben de onun seçtiği elmasları zırlı bir kafes olmadan takarak dolaşmaktan korkacağımı söylüyorum ve sonunda o da pes ediyor.

Kuyumcunun asistanı bana bunun Avustralya'daki ünlü bir maden ocağından çıkan Argyle Light Pink Champagne elmas olduğunu söyledi. Yirmi karat.

Aslında onun ne dediğini hiç anlamadım. Tek duyduğum şey, *çok pahalı* olduğu.

Güneş ışığının üzerinde parıldaması göz kamaştırıcı. Hayatımda gördüğüm en güzel şey. Tabii ki Jameson Vance'den sonra.

Nedense, bu onu nişanlısı olarak takmak için mükemmel bir seçim haline getiriyor.

"Senin açık renkli gözlerine çok yakışıyor," diyor ve sonunda bu yüzüğün ne kadar harika olduğunu fark ederek parmağıma takıyor.

O anda eriyorum.

Milyarderle nişanlandığımı inandırıcı kılmak için dikkat çeken bir yüzük takmam gerekiyorsa, Jameson'ın bana öyle bakmasıyla bunu yapmak hiç de zor olmayacak.

Ne yazık ki, onu takamıyorum. Kuyumcu, Jameson'ın "beşten önce" geri getirilmesi talebiyle birlikte, bana uygun boyutta ayarlamak için ayrılırken yüzüğü yanına alıyor.

Kuyumcunun ekibi ayrılır ayrılmaz, Jameson'ın bankasından bir adamla buluşuyoruz. Adam, Jameson'ın benim adıma açtığı hesapla ilgili evrakları incelemek için *pazar günü* evine gelmiş.

İki milyon dolarlık bir hesap.

Nişanlım hızlı çalışıyor.

Sabah dörtte kalkıp tüm bu toplantıları mı ayarladı?

Bankadan gelen adam gittikten sonra, Jameson'ın bana söylediklerinin çoğunu anlamıyorum. Kulaklarımda çınlama olmalı. Nadir elmaslara ve milyonlarca dolarlık banka hesap özetlerine yakın olmanın alerjik reaksiyonu.

Troy ile hala ortak hesabımızı kapatmamız gerektiği konusunda bir şeyler anlıyorum. Ve gerekirse, Jameson'ın o bankanın müdürünü benimle görüşmesi için uçakla buraya getireceği.

Sonra, onunla tanıştığımdan beri en az on ikinci kez nefes almayı yeniden öğrenmem için beni merhametle yalnız bırakıyor ve öğle yemeğı toplantısı için hazırlanmak üzere yukarı çıkıyor. Beni Clara'ya teslim ediyor ve o benimle listelerini gözden geçirirken, yavaş yavaş uzuvlarımda hissiyatım geri geliyor. Bu kadının kulaklarından listeler çıkıyor.

İlk olarak, "ev işleri tercihlerimi" ve kişisel eşyalar, tuvalet malzemeleri ve benzeri konularda neye ihtiyacım olduğunu bilmek istiyor.

Sonra, Bay Vance'in kişisel antrenörü ve masörüyle, kuaförü ve manikürcüsüyle randevu ayarlamasını isteyip istemediğimi soruyor. Hepsine evet diyorum. Neden olmasın? "Eğer onun için sorun yoksa" diyorum, çünkü bu tür şeyler için cebimde neredeyse hiç para yok.

Buna karşılık o, "O da memnun olur" diyor.

Ayrıca şehirde dişçi ve doktor tavsiyesi ihtiyacım olup olmadığını da soruyor. Buna da evet diyorum.

Sonra beni Şef'e yönlendirir, Şef en sevdiğim yemekleri, diyet kısıtlamalarımı veya endişelerimi ve yemek tercihlerimi öğrenmek ister. Sanki benim böyle şeylerim varmış gibi. Profesyonel bir şef tarafından düzenli olarak beslenmek, böylece bu konuyu düşünmek zorunda kalmamak, bana cennet gibi geliyor.

Sonra Locke, boynunda dövme olan dev adam, devralıyor. Programımı benimle ayrıntılı olarak gözden geçirmek istiyor, ama ben ona pek bir programım olmadığını söylüyorum. Ve "güvenlik amacıyla" tüm "onaylı kişilerin" isimlerini ve numaralarını istiyor.

Bundan, arkadaşlarım ve ailem üzerinde bir tür güvenlik kontrolü yapmak istediğini anlıyorum.

Ona benim için güvenlik kontrolü yapıp yapmadığını sorduğumda, sadece "Şimdilik hayır" diyor.

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Ama Locke benimle işini bitirmiş ve soruları sevmiyor. Beni, iş kıyafeti ve alet kemeri giyen terli bir adama teslim ediyor. Adam kendini sadece "tamirci" olarak tanıtıyor.

Bu adam beni uzun koridordan Jameson'ın özel kanadına götürdü. Orada, bazıları teslimatçı olan adamların yan girişten sürekli olarak içeri girip çıktığını görünce şaşırdım. İşçi karıncalar gibi, iki güvenlik görevlisinin, biri Rurik olan, dikkatli gözleri altında kutuları içeri taşıyor ve mobilyaları dışarı çıkarıyorlardı.

Tamirciyi takip ederek, dün gece nişanımızı kutladığımız Jameson'ın ofisinin yanındaki oturma odasına giriyorum ve odanın tamamen değişmiş olduğunu görüyorum.

Köşedeki bar ve şömine hala oradaydı, ama Vance ailesinin fotoğrafları ve mobilyalar tamamen kaldırılmıştı.

İşçiler etrafımda dolaşırken ağzım açık kalıyor.

Odanın ortasına şık bir yeni masa ve bel desteği inanılmaz görünen rahat bir sandalye yerleştirilmiş. Bahçeye bakan pencerenin altına yumuşak,

kadifemsi bir şezlong ve bir puf, bahçeye bakan pencerenin altına yerleştirilmişti.

Ofis malzemeleri mağazasından ve kitapçıdan gelen kutular bir köşede giderek büyüyen yığınlar oluşturuyor ve iki adam masaya bir bilgisayar kuruyor.

Tamirci, kitap raflarımın nereye kurulmasını istediğimi soruyor. Raflar parçalara ayrılmış, bir duvara yaslanmış durumda.

Bana rafların yerleştirilebileceği seçenekleri gösteriyor ve ben birini seçmeliyim, çünkü o işe koyulacak.

Şaşkınlıkla uzun bir süre izliyorum.

Sonra parmaklarımı açık kitapçı kutularından birine daldırıp kapağını açarak içine bakıyorum. Birkaç kitabı kaldırıp başlıklarına göz atıyorum.

Yazma ve yayıncılıkla ilgili kitaplar. Vahşi doğada hayatta kalma rehberleri.

Kıyamet sonrası kurgu.

Şoktan bayılmadan ya da belki de kardeşimin en iyi arkadaşına o anda aşık olmadan önce, Clara beni açıkça yeni ofisim olan odadan çıkarır ve oturma odasına geri götürür. Sanki sersemlemişim gibi hissediyorum, prens beyaz atlı bizzat beni şımartmaya çalışıyor gibi, güzel, rüya gibi bir gerçek dışı dünyada.

Clara bana çiçeklerin geldiğini söylüyor, benim için. Çok güzel, egzotik bir buket ve çok büyük.

Jameson'dan gelmiş.

Kartta sadece "*Gününüzün tadını çıkarın*" yazıyor.

Ben bunu okurken, o içeri giriyor, nefes kesici bir erkeklik, zarafet ve alfa erkekliği bir arada, lacivert üç parçalı takım elbisesiyle. Clara'ya çiçekleri barda dev bir vazoya koyarken yardım ettiğim oturma odasından doğruca bana geliyor.

"Çok şık olmuşsun. Ne güzel bir takım elbise," diye panik içinde söylüyorum, daha kötü bir şey söylememek için. Mesela "*Hadi evlenelim*" gibi. Onu hiç dağınık görmemiştim, ama lanet olsun, bu adam takım elbise için yaratılmış.

Gözlerindeki ateşli bakış, bana yaklaşıp alnıma yumuşak bir öpücük kondururken bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağladı.

Beni ilk kez öpüyor ve sıcak bal damarlarımdan akarken ben donup kalıyorum.

Dudakları tenimde.

"Uslu dur," diyor sert bir sesle, alçak sesi seks vaadinde bulunuyor.

Ama iyi duymamış olmalıyım.

Ona her şey için, özellikle ofis ve kitaplar için, *benim eroini* için teşekkür etmek istiyorum, ama o Locke ile uzaklaşırken, o güzel takım elbisesinin içindeki granit gibi kalçalarını izlerken, sözler boğazımda düğümleniyor.

Yunan tanrıları bile bu sanatsal yeteneği kıskanırdı. Yutkunuyorum.

Wanty.

Şu anda göz bebeklerim çok büyümüş olmalı.

"Stil ekibi hazır. Hepsini sizin için misafir kanadında hazırladım." Clara bakışlarımı keser ve ben ona göz kırparım.

"Anlamadım?"

"Sen Locke ile konuşurken onları hazırladım. Hazırlar ve bekliyorlar."

Hâlâ kafam karışık bir şekilde, onu koridordan misafir kanadına doğru takip ediyorum. "Stil ekibi mi?"

"Gardırobunuz. Bay Vance, yanınızda çok fazla kıyafet getirmediğiniz için endişesini dile getirdi."

"Oh." *Tabii ki endişelenmiştir.*

Onun düşünmediği, benim ihtiyaç duyabileceğim bir şey var mı?

Cep telefonuma bakıp saatin daha sabah on bir buçuk bile olmadığını fark edince neredeyse histerik bir şekilde kıkırdamaya başlıyorum. Garip bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Clara bana belirsiz bir bakış atıyor.

"Her durum için kıyafete ihtiyacınız olacağını söyledi. Havuz keyfinden resmi davetlere kadar. Doğru mu?"

"Şey... evet..." diye kekeliyorum. *Yanılmıyor.* Eşyalarımı yerleştirdikten sonra bile, dolabın benim tarafı onun tarafına göre tamamen boş. "Evet. Sanırım doğru."

"Oh, bunu *çok sevdim*," diye haykırıyorum. Yalnızım, misafir kanadındaki eski odamda kendi kendime konuşuyorum. Bugün, burası benim giyinme odam.

Selfie çekiyorum, ki bu konuda çok kötüyüm, giydiğim elbisenin tamamını kadrja sığdırmaya çalışıyorum. Bütün öğleden sonra denediğim kıyafetler hakkında Nicole'un fikrini alıyorum. O, benim "hayatımın iyileşmesi"nden, onun deyimiyle, çok heyecanlanıyor. Dün ona

dün Jameson'ın evlilik teklifini kabul edeceğimi söylediğimde, beni neredeyse dairesinin kapısından dışarı itti.

Ona elbisenin fotoğrafını gönderdiğimde, onun da bana bir fotoğraf gönderdiğini görüyorum. Jameson, pahalı takım elbiseler giymiş bir grup yakışıklı erkeklerle bir restoran masasında oturuyor. Üçünü tanımıyorum, ama biri Jameson'ın kardeşi Damian.

O öğle yemeğine çıktıktan sonra, bu akşam onlarla tanışacağım için paniğe kapılıp kardeşlerinin isimlerini araştırdım.

Fotoğrafta Jameson, bugün evden çıkarken giydiği takım elbiseyi giyyordu.

Ben: Şu anda nişanlımı mı izliyorsun? Seni sapık.

Nicole: O elbise çok SEKSİ.

Nicole: Onu şahsen takip etmiyorum aptal. Bunun için Google uyarısı aldım. Al.

Bana Vancouver "sahnesiyle" ilgili bir Instagram hesabına yönlendiren bir link gönderdi. Orada aynı resmi gördüm, altında şu yazı vardı: *Dane Davenport, Brandon Ellis ve Trey Jones, Nightingale'de Bayshore Billionaires ile öğle yemeği yiyorlar. Davetiyeyi nasıl alabiliriz?*

Tuhaf.

En azından şimdi öğleden sonra ve fotoğraf sadece yirmi dakika önce yayınlanmış. Muhtemelen hala o restoranda değildir.

Ben: Acaba biri onun biftek ve salata yerken fotoğrafını çektiğini ve şimdi bu fotoğrafın internette olduğunu biliyor mu?

Nicole: Tabii ki biliyor. Bu önemli bir toplantı. Özel olması gerekseydi, özel olurdu.

Doğru. Bunu kendisi söyledi. Medyada olmak istediği için medyada olduğunu söyledi. Pazarlama ve diğer şeyler için.

Ben: O adamların kim olduğunu biliyor musun?

Nicole: Arkadaşım Dani, Brandon Ellis'i tanıyor. Benden hoşlanmıyor. Denedim. (ağlayan gülme emoji)

Nicole: Ama Google diğer adamların bekar olduğunu söylüyorsa, nişanlın bir kız bulsa iyi olur.

Nicole: Ayrıca, bir uyarı ayarlamalısın. Adamını gözden kaçırma.

Ben: İğrenç. Onun Instagram'ına bakmak bile istemiyorum.

Nicole: Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgın şey.

Kendi kendime gülüyorum.

Ben: Mesele güven, dostum.

Nicole: Öyle mi? Birkaç gün önce güvenilmez, kötü bir milyarderdi, şimdiyse altın değerinde mi? Lütfen bana sana biraz akıl verdiğini söyle. Başını yatağın başlığına vurarak.

Haklı. Bugün çok garip davranıyorum, *mutluyum* ama şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum.

Ben: Gitmem gerek.

Telefonumu bir kenara atıyorum, onun yanıtını görmezden gelerek ve aynaya bir kez daha bakıyorum.

Jameson'ın getirdiği iki stilistin benim için denemem için hazırladığı giysi raflarının bulunduğu koridorun karşısındaki odaya sürekli gidip geliyorum. İlk bir iki kıyafet için onların ilgisinin odağı olmak garipti, ama öğleden sonra bu ritme alıştım. Ve aşık olduğum pek çok kıyafet denedim. Bu elbise gibi.

Bu elbise, bu akşam Vances'lerle akşam yemeğinde giyeceğim elbise. Giydirir giydirmez anladım. Milyarderlerin ve yeni sahte nişanlımın yanımda olduğu zarif bir akşam yemeği için mükemmel.

İpeksi kumaştan yapılmış, her yeri parıldayan soluk kehribar rengi bir elbise. Dar kesim, uzun kollu ve hafif V yakalı,

gibi çekici bir izlenim yaratıyor. Yeni elmas yüzüğüm gibi, rengi de gözlerimin en açık tonuna benziyor.

Yüzükle mükemmel uyum sağlıyor.

Jameson fark edecek mi acaba?

Stilistlere ne kadar çok sevdiğimi anlatmak için can atıyorum, ama kapıyı açtığımda yolumda büyük bir beden duruyor.

Yerimde duruyorum.

Kardeşim koridorda duruyor, yumruğunu sanki kapıyı çalacakmış gibi kaldırmış.

"Cole," diye nefes nefese söylüyorum.

Yumruğunu indirir, gözleri yeni elbisemi süzer. Çenesi garip bir şekilde gergindir ve boynunda bir damar belirir. "Clara, bir sürü yeni kıyafet aldığını söyledi," diye homurdanır.

Kaliforniya'dan buraya kadar koşmuş gibi çok hızlı nefes alıyor.

Yutkunuyorum. Nedense kendimi suçlu hissediyorum. Belki de Cole'un bana bakışlarından dolayıdır.

Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi.

"Öyle. Jameson'ın fikriydi. İçeri gel, tamam mı?" Kolunu tutup onu odaya çekiyorum. "Konuşmalıyız..."

"Seni giydiriyor mu? Neden?" Yatağın üzerine bıraktığım üç farklı sütyeni tiksintiyle inceler. "Nicole'un yanında kalacağını sanıyordum."

Nefes alıp, cesaretimi topluyorum. "Benden nişanlısı olmamı istedi." "Biliyorum. Bana söyledi."

"Ben... *Kahretsin. Cole...* sana birlikte söylemeliydik. Böylece benim için endişelenmene gerek kalmazdı..."

"*Birlikte*" dediğimde, gözleri benimkilere dikilir. "*Biliyordum lan,*" diye mırıldanır, sesi alçak ve gergindir. "Bir şeyler olduğunu biliyordum. Çok garip davranıyordu. Senden hoşlandığını *biliyordum lan.*" Konuşurken kafeste tutulan bir goril gibi volta atmaya başlar... ve kardeşim yanlış sonuçlara varırken, ben öfke ve utanç karışımı bir duygu ile kızarıyorum.

"Yani... Santa Cruz'dan buraya uçtun mu? Şu anda mı?" Kaliforniya'da hokeyci arkadaşlarından biriyle takılacağı söylenmişti. İki hafta boyunca.

"Hemen söyle," diye talep etti, çenesi gergin ve kasları gergin, "buraya müdahale etmem gerekip gerekmediğini. Gerekirse kışını tekmelerim."

Kahretsin. Ciddiydi.

"Bana nişanlısı olmamı istedi," diye tekrarlıyorum. "Çok saygılı bir şekilde. Ve benden hoşlanmıyor. Kardeşi Graysen onun nişanlanmasını istedi."

"Uh-huh. Peki ne zamandan beri yeni tanıştığın bir adamla nişanlanmak istiyorsun?"

Tereddüt ediyorum. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ama kardeşimdeki ilkel adam şu anda bana dik dik bakıyor ve bu beni sinirlendiriyor. "Bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulunduğundan beri."

Kırık cam yutmaya çalışır gibi, uzun ve karanlık bir an boyunca bunu çiğniyor. "Bu ne zaman oldu?"

"İki hafta kadar önce. Hayır dedim," diye ekledim, stilistin bu elbiseye uyması için seçtiği elmas bileziği parmaklarımla oynayarak. "Sonra evet dedim. Dün gece."

Cole, bunu sindirmek için volta atmayı bıraktı. Elbiseye somurtarak baktı. "Ve şimdi ne yapıyorsun, onun için giyiniyor musun?"

"Beni ailesiyle akşam yemeğine götürüyor. Ve bir seyahatten bahsetti. Sanırım beni dışarı çıkardığında rahat hissetmemi sağlamak istiyor. Biliyorsun, fazla bir şey getirmedi..."

"Demek Crooks Creek'ten böyle kurtulacaksın? En iyi arkadaşım ile birlikte olup, onun sana para vermesini sağlayarak mı?"

Oh, şimdi sinirlendim. "Öyle değil, Cole."

"Bana öyle geliyor."

"Beni kendimden ya da ondan korumak için buraya gelip saldırmana gerek yok, tamam mı?"

Şu anda oynadığım elmas küpeye kaşlarını kaldırıyor. "Bütün bunları kendin mi aldın?"

"Beni yargılama," diyorum sertçe. "Crooks Creek'ten hokey oynadığın için çıktın. Bizim kasabada kızlara hokey bursu vermiyorlardı, Cole."

"Benimki de bana öylece verilmedi. Paten giyebilecek yaşa geldiğim andan itibaren bunun için çalıştım."

"Evet. Çünkü babam, tüm umutlarını ve hayallerini küçük oğlunun hokey yıldızı olmasına bağlayan, hayatında hiçbir şey başaramamış bir ezikti. Sahip olduğumuz her şeyi sana yatırdı."

Cole sinirli bir nefes verdi. "Bunun için üzgünüm. Ama bu benim suçum değil. O durumda ben de senin gibi masum bir çocuktum. Seni ne kadar ihmal ettiğini bilmiyordum."

"Çünkü sen orada değildin."

Sinirli bir şekilde elini saçlarına geçirir ve tekrar volta atmaya başlar. "Değiştiremeyeceğim geçmişteki şeyler için beni cezalandırmak istiyorsun. Başından beri benim hatam bile olmayan şeyler için."

"Seni cezalandırmak istemiyorum."

"İstiyorsun. İçten içe istiyorsun. Ve seni suçlamıyorum. Çünkü onu cezalandıramazsın."

Ugh. Bu konuda haklı.

Umursamayan birini etkilemek için hiçbir şey yapamazsın ve babamız beni umursamıyor. Cole'u bile umursamıyor.

Cody Hudson sadece kendini önemsiyor.

Narsistler böyledir.

"Hiç vicdanı yok," diye homurdanıyor. "Biliyorum. Umursamıyor, çünkü umursamıyor. O hasta bir pislik. Ve bu senin ya da benim suçum değil."

Derin bir nefes alıyorum, babamla ilgili sorunlarımı kardeşimden çıkarmamaya çalışıyorum. Gerçekten bunu mu yapıyorum?

"İkisine de baktın, biliyorum," diyorum ona. Hokey oynayarak para kazanmaya başladığında annemle babama bir ev satın aldı ve annemin ihtiyacı olan her şeyi, daha önce kimsenin onun için yapmadığı şekilde sağladı. "Ve annem için yaptıklarına minnettarım. Ama benim bakmana ihtiyacım yok."

Bana sert bir bakış attı. "Yani Jameson'ın sana bakmasına izin mi veriyorsun?"

"Öyle değil. O bana sadece yardım etmiyor." "Hayır. Sen karşılığında bir şeyler veriyorsun. Haksız mıyım?"

Ne diyorsun sen?

"Bana fahişe dedin, Cole. Annem bunu duysa ne düşünürdü sence?" Elbiseyi utangaç bir şekilde düzelterek, dekoltemi daha fazla örtmeye çalışıyorum.

O, volta atmayı bırakıp elini yüzüne götürdü. "Özür dilerim. Bu çok haddimi aştı."

"Bana dokunmadı bile. Eğer bu seni rahatlatacaksa."

"Megan." Kardeşimin sesi yumuşar. "Siktir. Bu beni ilgilendirmez bile. İkiniz de yetişkinsiniz. *Kahretsin*. Kötü bir şey olduğunu düşündüğüm için özür dilerim. Sadece senin daha fazla incinmeni istemiyorum."

Evet. Anlıyorum. Buraya müdahale etmek için uçtu çünkü açıkça buna ihtiyaç duyduğunu düşündü.

Ve bunun için onu seviyorum. Ama buna ihtiyacım *yok*.

"Sence benden isteyebileceği tek şey bu mu?" diye fısıldayarak soruyorum. Bir dakika düşünür. "Umarım değildir. Sen bundan çok daha değerlisin."

"Benden nişanlısı olmamı istedi. Seks oyuncağı olmamı değil." "Tanrım, Megan."

"O iyi bir adam." *Kahretsin*. İşte buradayım, yeni nişanlımı savunuyorum, onu neredeyse hiç tanımadan.

Cole bunu kaçırmaz. Belki de ilk gece hep birlikte akşam yemeği yediğimizde, Cole'un bizi birlikte gördüğü tek seferde, o adama karşı pek de sevgi dolu duygularımı ifade etmediğim içindir.

"Onu tanıyorsun bile," diye meydan okur.

"Ne demek istiyorsun? Eğer sana gelip ondan hoşlandığımı söyleseydim, bana karşı çıkacağını mı söylüyorsun?"

Elini ağzına ve boynuna götürüyor, bu konuşmadan açıkça çok rahatsız olduğu belli.

Çok yazık. O başlattı. Biz de bitireceğiz. "Bana soruyor musun?"

"Hayır."

"Bunu yapmazdım," diye itiraf ediyor. "Jamie iyi biridir. Sana bunu zaten söylemiştim. Ve kız kardeşimi asla kasten incitmeyeceğini biliyorum."

"Bu konuda haklısın. Belki onu henüz iyi tanımıyorum, ama sana büyük saygı duyduğunu söyleyebilirim. Bana da saygılı davrandı. Bana bir seçenek sundu ve beni ikna etti."

"Nasıl?" diye sordu, sanki sormak istemiyormuş gibi, ama morbid bir merakla öğrenmek istiyordu.

"Bir bakalım. Birkaç kez sordu. Nazikçe. Bana iş, ev, para teklif etti. Hepsini reddettim. Ta ki bana yeni bir bavul verene kadar."

Kaşları yukarı kalktı. "Bavul mu?"

"Geldiğimde yanımda olan kırık valizi gördün mü?" "Evet, gördüm."

"O düşünceli biri. Dikkatli. Her konuda benim fikrimi sorar. Akıllı ve nazik. Ve... çok yakışıklı. Onu çekici buluyorum, tamam mı?"

Cole şüpheli görünüyor. "Bahçıvanlık işini bırakıp Nicole'un yanına gittiğinde de 'yakışıklı'ydı. Ne değişti? Bana sadece bir valiz ve mavi gözleri olduğunu söyleme."

"Belki de öyleydi."

O, boğuk bir iç çekişle pes ediyor. "Megan. Onun senden hoşlanmadığını söylemiştin. Ve bana bunu, ikinizin arasında bir tür iş anlaşmasıymış gibi açıklamıştı. Şimdi bana ne diyorsun? Ondan hoşlanıyor musun?"

Bunun bir iş anlaşması *olduğunu* hatırlamak bana acı veriyor, ama zorlukla yutuyorum.

Siktir, başım belada mı ne?

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum." *Çok doğru.* "Hoşlanmasaydım, kira parasını ne kadar çok ihtiyacım olsa da bu oyuna gelmezdim. En iyi arkadaşına kendimi satmıyorum, tamam mı?"

Kardeşim ellerini beline koymuş, bana bakıyor. Kafasını sallıyor, ne diyeceğini bilemiyor gibi.

Bu tartışmadan sıkılmaya başladım. "Bak, sen gerçekten başarılı oldun, Cole. Ama her zaman yolun düzgün değildi. Yolunda birçok engel vardı. Şimdi benim seçtiğim yolu nasıl yargılayabilirsin?"

"Yargılamıyorum."

"Yargılıyorsun. Ben seni ne zaman yargıladım, kararlarına bu şekilde karşı çıktım?"

"Belki de yargılamalıydın," diye itiraf

ediyor. "Evet. Belki."

Birbirimize bakıyoruz.

"Her şey çok hızlı oldu Megz. Troy ile neredeyse on bir yıl birlikteydin, bir gece onu terk ettin ve iki hafta sonra en iyi arkadaşımınla nişanlandın."

Onun neden endişelendiğini anlayabiliyorum. Elbette anlayabiliyorum.

"Evet, acı bir ayrılık yaşadım. Ve sana ağlayarak, kaybolmuş bir halde aradığımda... Umutsuzca bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Hayatımı baştan yazmam gerekiyordu. Sen tereddüt etmedin. Bana bir can simidi uzattın. Bunun için sana teşekkür etmeliyim. Ama sana başka bir şey borçlu değilim."

"Haklısın. Ve bana teşekkür etmene gerek yok. En azından bunu yapabilirim." Yatağa gidip oturur ve sütyenleri bir kenara atar. "Yıllar boyunca senin yanında olmadığımı biliyorum..." Çenesini sıkar ve boynundaki öfkeli damar atarken, gerçekten söylemek istediklerini geri çekiyor gibi görünür. "

Seni Troy'la kalmana asla izin vermemeliydim. Uzun zaman önce gelip, eşyalarını toplayıp seni buradan götürmeliydim. O lanet herifi tekmelemeliydim."

"Bunu söylediğin için seni seviyorum. Ve şimdi bunu telafi etmeye çalıştığını anlıyorum. Daha önce yapamadığın şekilde beni korumaya çalıştığını. Ama kimse beni Troy'dan uzaklaştıramazdı. Arkadaşlarım denedi, inan bana." İç çekiyorum. "Annem denedi. Ama görünüşe göre kendim dibe vurmalıydim, sonra da o çamurun altında batmalı ve boğulmalıydim."

"Hayır. Seni korumak için orada olmalıydim. Ben senin ağabeyinim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın. O kasabada olmayan bir hayatın vardı. Herkesin hayalini kurduğu gibi oradan çıktın. Başardın. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Yine de. Seni korumalıydim. O kadar kötü olduğunu bilseydim..."

"Nasıl bilebilirdin ki? Sana hiç söylemedim." Yanına oturuyorum. "Aslında kimseye söylemedim. Onun için her şeyi yapardım. Öyle düşünüyordum. Bir noktada onun için her şeyi yapardım. Kendi mutluluğumu feda ederek bile kalırdım."

Cole bana bakar. "Çünkü sen sadıksın. Özverili ve güçlüsün.

Sen babamın hiç olmadığı her şeysin. Keşke senin yarısı kadar güçlü olabilseydim. Kısa bir süre güldüm. "Ben berbat durumdayım, cidden."

"İyi olacaksın," diyor, ikna olmuş bir şekilde. "Artık ondan uzaktasın."

"Troy'u mu, babamı mı?"

"İkisini de," diyor ciddiyle.

"Evet. Öyleyse ilerleyelim, tamam mı? Değiştirmek istediğim geçmişteki tüm anları pişmanlık duyarak çok zaman harcadım. Ama onları değiştiremem. Gerçek şu ki, çok çekici, çok genç bir adama aşık oldum, ama o inanılmaz derecede berbat biriydi. Ama onu terk ettim. Bitti. Aynı hataları tekrarlamak isteyen son kişi benim, inan bana. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum. Bana izin vermelisin. Benim için en iyi olduğuna karar verdiğim şekilde."

"Evet. Tamam." Kardeşim beni sıkıca kucakladı. "Üzgünüm Megz. Sadece senin güvende ve mutlu olmanı istiyorum."

"Biliyorum. Jameson'ın güvenlik adamlarını gördün mü? Kesinlikle güvendeyim." İsteksizce kıkırdar.

Mutluluk konusunda ise... Jameson'la ne kadar çok zaman geçirirsem ve Troy'dan haber almadan ne kadar çok zaman geçerse, bu konuda umutlarım o kadar artıyor.

İlk hafta, Troy durmadan mesaj attı ve aradı.

Benden bir cevap almaya çalıştı ama başarısız oldu ve sonunda birkaç gün önce vazgeçti.

Cole beni bıraktığında ona soruyorum, "Peki, Jameson'ın ailesi nasıldır?"

"Korkunç. Neden sordun?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Bana düşünceli bir bakış attı. "Aslında hayır."

Harika.

"Bu akşam onlarla tanışacağım. Jameson, onlara bizzat söylememizi istiyor."

"Tanrım. Yani bu gerçekten resmi mi? Bunu böylece kamuoyuna açıklayacak mısın?"

Muhtemelen fark etmediği parmağımdaki yüzüğü ona gösterdim. Kuyumcunun asistanı saat üçü biraz geçe güvenlik görevlisiyle birlikte geri dönüp yüzüğü parmağıma taktı. Artık tam oturuyor ama hala benim olduğuna inanamıyorum.

"Vay canına." Cole elimi kendine doğru çekip inceledi. "Bunu gerçekten senin için mi aldı?"

"Teşekkürler."

Elimi bırakır. "Siktir. Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Demek istediğim, Jamie'nin nişanlanacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kimseyle. O evlilikten nefret eder."

Neden bu kadar acıttığını bilmiyorum.

Jameson bana kendisi evlenmeyeceğini söyledi. Nicole da bana onun hakkında bir sürü dedikodu anlattı, çoğunlukla kamuoyunda görüldüğü ünlü kadınların isimleri. Ben aptal değilim. Nişanlımın bir playboy olduğu oldukça açık.

Ya da iki saniye önce benimle nişanlanmadan önce öyleydi.

Ama onun geçmişiyle ilgili dedikoduları hiç umursamadım. Artık başka kadınlarla birlikte değil, ne önemi var ki?

Ama onun "evlilikten nefret ettiğini" duymak farklı bir etki yaratıyor. Aslında olmamalı.

Bu nişanın sonunda masalsı bir düğün olmayacağını bana zaten söylemişti. Bir yıl sonra, yollarımız ayrılacak.

Ben milyoner olacağım, o hala milyarder olacak ve ikimiz de bekar olacağız.

Bu çok romantik değil... Parmağımdaki ışılı elmas birdenbire eskisinden daha soğuk ve garip bir şekilde daha ucuz hissettiriyor.

Bölüm 26

Jameson

"Peki, bu akşam yemeğinin amacı nedir?" diye soruyor Graysen. "Hepimiz karnımızı doyururken, bize meydan okumanda başarısız olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Akşam yemeği için giyinmiş, evimdeki ofisimin dışındaki fuayede Megan'ı beklerken, en büyük ağabeyimi aramaya karar verdim. Şimdi bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

"Eskiden seni severdim Graysen. Bunun değişmesi çok yazık."

Buna vaktim yok diyen sert bir iç çekişle yanıt veriyor. "Zor bir yıl oldu, küçük kardeşim."

Öyleydi. Büyükbabamızı kaybetmek ve onun yokluğunda tüm Vance imparatorluğunu yönetmeye başlamak hepimiz için zor oldu. Ancak, yönetimini devralmanın yükünün çoğunu, yani yirmi dört saat çalışmayı Graysen üstleniyor.

Ama onun da yemek yemesi gerekiyor, bu yüzden akşam yemeğinde bunu yapma fikri aklıma geldi. Basında bir skandala karışmak dışında, onun dikkatini uzun süre çekebilmemin tek yolu bu.

Ona önceden haber vermemin daha iyi olacağına karar verdiğim için sözleri zorla ağzımdan çıkarıyorum. "Sevgili kardeşlerimle yüz yüze nişanlandığım mutlu haberi paylaşmak istiyorum."

Graysen uzun süre sessiz kaldı. "Nişan mı?"

"Evet. Senin tavsiyeni dinledim, tabii buna tavsiye denebilirse." Bana bir emir verdiğini ve benim de onu yerine getirdiğimi kabul etmiyorum. "Cole Hudson'ın kız kardeşi artık benim nişanlım. Seni önceden hazırlamak istedim. Böylece diğerlerinin önünde bana destek olabilirsin."

"Bu çok ani oldu."

"Senin nişanından daha ani değil. Sonia'ya evlenme teklif etmeden önce ne kadar süre flört ettin?"

Buna cevap verme zahmetine bile girmiyor, çünkü nişanlısıyla hiç flört etmemişti.

Bunun yerine, yorgun bir şekilde şöyle diyor: "Onunla yatmadığını nereden bileceğim?"

"Onunla yatıyorum. Personele gerçek gibi görünmesini istiyorum. Ama onunla seks yapmıyorum. Bana güvenebilirsin."

"Güvenebilir miyim?" Ses tonu, bu konuda bana bakıcılık yapmayacağını hatırlatıyor. Bu konuda sorumluluk almak bana düşüyor, bir erkek olarak. Onun yetiştirmesine yardım ettiği bir erkek olarak.

"Bizi birlikte gördün," diyorum kuru bir şekilde. "Aramızda hiçbir kimya yok."

Neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir teslimiyet içeren iç çekişini duyarım. "Umarım ne yaptığını biliyordur, Jamie."

"Senin istediğini tam olarak yapıyorum. O yüzden bu gece beni desteklesen iyi olur. Gitmem gerek." Megan görüldüğünde telefonu kapatıyorum. Merdivenlerin başında durup gözlerime bakıyor.

O çok güzel.

Giydikleri elbise dar, dizlerinin hemen üstünde, uzun kollu ve derin bir yakası var. Parlak kumaşın ışıltısı her kıvrımını vurguluyor. Yüzükle çok uyumlu olduğu için mi seçtiğini merak etmeden edemiyorum.

Onu da takıyor.

Merdivenlerden inerken parmağında parıldadığını görebiliyorum. Elbise, vücudunun hareketleriyle birlikte parlıyor, ipeksi saçları yumuşak ve okşanası görünüyor.

Parlak kehribar rengi gözleri, lanet olsun, bu dünyadan değil sanki.

"Merhaba," diyor, o gözlerimle kömür grisi üç parçalı takım elbise ve kravatımı süzdürüyor. O bana öyle baktığında, kendimi hiç bu kadar erkek hissetmemiştim. Sonuç, omurgama saf testosteron enjeksiyonu gibi.

Yemin ederim, ona elimi uzatırken istemeden bile daha dik duruyorum.

Kısa bir tereddütten sonra, elini benimkine koyar. Eli küçük ve sıcaktır, inanılmaz derecede yumuşaktır.

"Çok güzelsin," diyorum kaba bir şekilde. *Muhteşem, inanılmaz, lanet olası ilahi* daha doğru olurdu. Ama kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Özellikle de kahvaltı sırasında ona çok uzun süre bakıp, sütyeninden çıktığını söylemeden. Hâlâ o kadar çocukça davrandığıma inanamıyorum.

"Teşekkür ederim. Elbise için de teşekkür ederim." Takım elbisemi incelemeyi bitirip bana gülümsüyor, tatlı yüzü ışıltılı parlıyor.

Kalbim sıkışıyor, çünkü vücudum, kendime itiraf etmek için çok inatçı olsam da, çoktan başımı belaya soktuğumu biliyor.

Akşam yemeğine giderken limuzinde Megan'a içki ikram ettim, ama çok gergin olduğunu söyleyerek reddetti.

"Gergin olmana gerek olmadığını söylemek isterdim, ama ailemin insanları korkutabileceğini biliyorum."

Gergin bir şekilde gülüyor. "Evet, Cole'a onlardan sordum, ama beni pek rahatlatmadı."

"Onları pek sevmiyor," diye itiraf ettim.

"Vance ailesinin hiçbir üyesini mi?" Kaşlarını kaldırdı. Ne düşündüğünü biliyorum.

Cole bu öğleden sonra benden pek hoşlanmamıştı.

Kaliforniya'dan benimle yüzleşmek için geri döndüğünü bana söylemedi. Eve geldiğimde onu oturma odasında beklerken buldum, öfkeyle dolaşıp duruyordu, ona sormadan kız kardeşi ile nişanlandığımı için kızgındı.

Bunun ne kadar hassas bir konu olduğunu bilmeliydim. Belki de Megan'dan evet cevabını almaya o kadar odaklanmışım ki, her şeyin yoluna gireceğine kendimi inandırmaya çalıştım. Ama onun, yıllar boyunca Megan'ı eski sevgilisinden koruyamadığı için kendini suçladığını biliyorum.

Beni görür görmez bana bağırmaya başladı. Bana yumruk atmasını bekliyordum ama atmadı. Durum hızla yatıştı ve bir içki ve bir sohbetle ortamı yumuşattık ve sonunda kucaklaştık.

Cole bana uzun süre kızgın kalamazdı, bu da vardı. Ama Megan gerçekten zor işi halletmişti. Anlaşılan, onlar zaten konuşmuşlardı ve Megan onu ikna etmişti. Hatta ona göre, beni savunmuştu bile.

O, şimdiden sadık bir nişanlı olduğunu kanıtlıyor.

Onu ödüllendirmek istiyorum. O ipeksi saçlarını yumruğuma dolayıp başını geriye çekmek, diğer elimi bacaklarının arasına kaydırırken ağzımı onun ağzına kapatmak ve...

Boğazımı temizledim. "O, kardeşlerimle hiç iyi anlaşamadı."

"Oh."

Nedenini merak ettiğini ve kardeşlerimin bana benzeyip benzemediğini düşündüğünü tahmin ediyorum.

Çıktığım çoğu kadın, tanışmadan önce ailem hakkında bilinecek her şeyi bilir. Gerçi, arasalar bile kardeşlerim hakkında internette pek bir şey bulamazlar. Sadece ara sıra, doğrulanmamış dedikodu haberleri çıkar.

Ama Megan Hudson çoğu kadın gibi değildir. O kadar gerçekçi ki, hayatında hiç ünlülerin dedikodularını içeren bir makale okumamış olsa bile hiç şaşırmam. "Evlenmek istemediğini biliyorum," diyor, onunla ilgili dedikoduları kurcalamak yerine. ailemi . "Amasenin hiç hiç hiçhiç bir ciddi, uzun

ilişkin oldu mu? Benim tek ve tek aşkımı zaten biliyorsun."

"Hayır. Ciddi ya da uzun süreli bir ilişki olmadı."

"O zaman sanırım ben ilk olacağım." Yarı gülümsüyor. "Yani, sahte, bir yıllık nişanı ciddi ve uzun süreli olarak kabul edersen."

"Beni gerçekten pek tanımıyorsun, değil mi?"

"Sadece bana anlattıklarını. İnternette senin ilişki geçmişini falan hiç araştırmadım." Yeni yüzüğünü parmaklarında oynatıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, arkadaşım Nicole araştırdı. Sanırım çıkan sonuçların çoğu senin aşk hayatınla ilgili müstehcen manşetlerdi."

"Bu çok talihsiz." Yüzümü buruşturuyorum. "Ama sana söylediğim gibi, bunların hepsi pazarlama stratejisi."

Küstahça kaşlarını kaldırır. "Hepsi mi?"

"Çoğu. Ve sana söylediğim gibi, pazarlamanın çoğu bir illüzyondur."

"Hmm." Yumuşak dudaklarını abartılı bir şekilde birbirine bastırarak, sanki benim saçmalığımı ortaya çıkarmak istercesine, inanmaz bir ifadeyle.

Ancak, ona yalan söylemiyorum.

Elbette çok sayıda kadınla birlikte oldum, ama fotoğrafta birlikte görüldüğüm kadınların yüzde doksaniyle yatmadım. "Playboy" ve bekar olabilirim, seksi de seviyorum, ama *o kadar da* çapkın değilim. O kadar çok kadını bir arada tutmak için yapmam gereken sosyal dengeleme işi akıl almaz. Herkesin beni o kadar çapkın biri olarak görmesi bir tür tersine iltifat mıdır acaba?

Ama benim görüşüme göre, doğru yerlerde doğru insanlarla görülmek, belirli bir hayat sürmek, markalarımız için - otellerimiz, tatil köylerimiz, gece kulüplerimiz, içki şirketlerimiz - iyi bir reklam.

En azından, genellikle iyi bir reklamdır. Ama bunu Graysen'e anlatın.

Benim hakkımda internette gördüğü tüm saçmalıklara inanması yeterince kötü, çünkü bunun kendisi için olumsuz bir etki yarattığını hissediyor. Şimdi de nişanım buna kanıyor mu? Ve bana bu konuda baskı mı yapıyor?

Hayır.

Bu işler böyle yürümez. Ve onun bunu bilmesini istiyorum.

Sikişmiyor olabiliriz, ama önümüzdeki bir yıl boyunca, anlaşma gereği ben onun erkeğiyim. Bu da, benim hakkımdaki bilgileri internetten değil, benden alacağı anlamına geliyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Şaplak atılmaktan hoşlanır mısın, Megan?"

Cevabı neredeyse komik bir şekilde gecikti. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Anlamadım?"

"Şaplaklar. Sevgilin sana küstahça davrandığında seni dizinin üzerine yatırıp şaplak atmasını seviyor musun? Yoksa dizlerinin üzerine çöküp bir köpek yavrusu gibi senin onayını dilemesini mi tercih edersin?"

Ağzı açık kalır.

Sonra gözleri kısılır ve kehribar rengi bir ateş parlar. "Neden, Jameson? şaplak atılmasını seviyor musun?"

"Vurmayı, evet. Doğru koşullar altında, çok seviyorum."

Yanakları pembeleşiyor. Tıpkı kıcıını şapkladığımda pembeleşeceği gibi. "Peki bu koşullar ne olabilir?"

"Belki öğreniriz. Gelecekte."

Bütün yüzü pembeye dönüyor. Buradan bile nabzının hızlandığını hissedebiliyorum.

Ve şimdi benim aletim sertleşti.

Ateşle oynuyorsun. Dur.

"Bu bir tehdit mi?"

"Kesinlikle hayır. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz, unuttun mu?"

"Öyle mi? Yani şimdi en sevdiğimiz sapkınlıkları sıralıyoruz, öyle mi? Önce sen başla."

Kahretsin. O, tüm tatlılığının altında ateşli bir kadın.

Sikim zonkluyor ve onu boynundan tutup ağzımı ağzına yapıştırmadan önce bu bombayı etkisiz hale getirmem lazım, böylece tırnaklarının vücudumu çizdiğini hissedebilirim.

"Sapıklıklardan bahsetmiyoruz." Sesim, gerçekten bastırmam gereken bir sıcaklık ve şehvetle doludur. "Sadece, akıllı ağzını kullandığında erkeğinin kontrolü ele almasını sevip sevmediğini soruyordum. Bu senin için ön sevişme mi? Onu domine etmeye mi çalışıyorsun? Yoksa kavga mı arıyorsun?"

"Ya bunların hiçbirisi değilse?" "Sana garanti ederim, öyledir."

Bana bakıyor, dudakları aralık, göğsü nefes alıp verirken ağır ağır hareket ediyor.

Daha çok kızgın mı yoksa tahrik olmuş mu, emin bile değilim.

Bilmek istemezsin. Devam et.

"Yemekten önce seni üzmemek istemiyorum." *Özellikle de bacaklarının arasında ağzımla düzeltemediğim bir durum varken.* "Başka bir şey konuşalım."

"Benimle oyun oynuyorsun."

"Kadınlarla oyun oynamam. Her ilişkide bir güç dengesi vardır ve biz de bizimkini bulacağız."

Hâlâ bana bakıyor, sanki önce beni tokatlayacak mı yoksa emip bitirecek mi karar vermeye çalışır gibi. "Evet. Sanırım öyle yapacağız."

Gözlerimi kaçırıp pencereden dışarı bakarak büyüğü bozuyorum. "Ancak ailem başka bir mesele. Onlar oyun oynamayı severler."

Bunu nasıl karşılayacağını ya da konuşmadaki hızlı değişimi nasıl yorumlayacağını bilmiyor gibi görünüyor.

"Şey... kardeşim, kelimenin tam anlamıyla, oyun oynayarak geçiniyor. Oyuncularla başa çıkabilirim." Sözlerinde hala ateş var ve acaba beni mi, yoksa ailemi mi kastettiğini merak ediyorum.

Yine de onu uyarmak doğru olur.

"Kardeşin hiç böyle büyük bir risk almamıştı." "Ne gibi?"

"Milyarlarca dolar gibi." Gözlerine tekrar bakıyorum. "Büyükbabamın vefatından bu yana iş ortaklarımızdan büyük baskı ve inceleme altındayız. Özellikle büyükbabamla uzun süreli kişisel ilişkisi olanlar. Gelecekteki başarımız veya başarısızlığımız, büyükbabamın yarım bıraktığı mevcut projelerin tamamlanmasından büyük ölçüde etkilenecek. Vance Bayshore tatil köyü gibi."

"Anlıyorum. Bu çok büyük bir baskı. Yani, sadece tahmin edebiliyorum."

"O zaman şu anda her zamankinden daha fazla skandaldan kaçındığımızı tahmin edebilirsiniz. Bu yüzden nişan senaryosu. Graysen'in tahmin ettiği gibi, aşk ve bağlılığın iş ortaklarımız üzerinde çılgın bir bekar hayatından çok daha iyi bir etki yaratacağından eminim. Özellikle de abartılı bir hayattan." Bir ara verip, ona bu konuda yine bana sataşma şansı veriyorum.

Gözleri, bunu düşünüyor gibi biraz kısılr, ama düşünmez. Aferin kızım.

"İşte, benim sevimli yeni nişanlım. Tatlı, kibar ve ayakları yere basan bir kız. Ünlü değil, ama benim en iyi arkadaşım olan ünlü bir hokey oyuncusunun kız kardeşi. Basın ve halkın bayılacağı türden bir şey. Ailem de, eğer doğru şekilde sunarsak, bayılacak.

"Peki 'doğru şekilde' ne demek?"

"Benim liderliğimi takip etmek. Kardeşlerimle nasıl konuşulacağını biliyorum."

"Tamam. Bunu yapabilirim." Yeni yüzüğünü utangaçça oynuyor ve bana, onun uslu durmasını istiyorsam şaplak konusunu en azından tutmam gerektiğini ima eden bir bakış atıyor.

"Sadece kendin ol," diyorum ona, daha nazikçe, kendimle savaşıyor. İçgüdülerim onunla flört etmek, içindeki ateşi uyandırmak ve tabii ki onu becermek istiyor. Bunların hiçbirisi bu durumdan gerçekten ihtiyacım olan şeyi bana kazandırmayacak. "Kardeşıme iyi bir ilk izlenim bıraktığını zaten biliyoruz. Bu gece bunu mahvedebilmenin tek yolu, hayatınla ilgili uzaktan da olsa skandal gibi görünen herhangi bir şeyden bahsetmen."

"Crooks Creek'teki tüm hayatımı bir gecede terk ettiğimi aileme söylemek gibi mi?" Vahşice küfrediyor, bu da onda inanılmaz derecede sevimli duruyor. "Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. Yani, gitmem gerekiyordu. Bitirmem gerekiyordu. Ama bunu yaptığım şekilde, sanki saklayacak bir şeyim varmış gibi görünüyor."

"Öyle değil. Kötü bir ilişkiden kurtuldun. Bu anlaşılabilir bir şey. Ama şunu bilmelisin ki, ailem seni kontrol edecek. Güvenlik için."

Bunu düşünür, ama kırılmış gibi görünmez. "Yapmayacak mısınız?"

Geçmişte yapardım. Cole'un kız kardeşi olmasaydı.

"Yapmayacağım. Ama güvenlik şefimiz gibi onlar da ısrar edecekler. Ben kabul etsem de etmesem de yapacaklar. Muhtemelen kitaplarını ve belki de gizli tutmak istediğin diğer şeyleri öğrenecekler. Troy'u da öğrenecekler. Onu nasıl terk ettiğini de. O yüzden, onlara sen söylersen daha iyi olur."

"Tamam. Peki."

"Bu akşam yemeğinden önce bilmemi istediğin başka bir şey var mı? İkimiz de bilsek daha iyi olur."

Seni savunabilmem için, demiyorum.

Ailemin beni korumak için bu kadar şiddetli davranacağından endişelenmesini istemiyorum. Ama öyle olacaklar.

Sadece beni korumuyorlar, hepimizi koruyorlar. Ve büyükbabalarımızın mirasını. Hiçbirimiz büyükbabamın inşa ettiği şeyin bizim gözetimimizde mahvolmasını istemiyoruz.

"Şey... Sanırım takma adımın gerçek adım olduğunu öğrenecekler. Jessica, yani. Bu benim gerçek adım. Megan benim ikinci adım, ama herkes bana Megan der, ailem bile."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım ben hep daha çok Megan gibiydim? Jessica daha çok... benim alter egom gibi." Omuzlarını silkiyor. "O, benim olmak istediğim sert kız. Mesela, benim yapamadığım halde kitaplarımı yayınlayacak cesarete sahip."

"Ama sen yapıyorsun."

Biraz gülümser. "O sadece içimdeki Jessica. Ama sana söylediğim gibi, mahremiyetim için Jessica Rivers takma adını kullanıyorum, çünkü sonuçta Jessica Rivers diye biri yok."

Buna katıldığımı sanmıyorum. Şu anda ona bakıyorum ve o, kendi tarzında sert bir kadın.

Gülümsemesi kayboluyor ve ben yine ona bakakaldığımı fark ediyorum. Bakmamak garip bir şekilde imkansız. "Saklayacak hiçbir şeyim yok, Jameson."

"İyi. İnsanlar acımasız olabilir." *Benim ailem de dahil.*

"Farkındayım."

"Ayrıca... Kardeşim Harlan korkunç şeyler söylerse lütfen bana karşı kullanma. Biz sadece akrabayız. Onu kontrol edemem."

"Kaba mı?"

"O iğrenç biridir. Aslında, gelmeyebilir bile." *Umut etmekten başka çare yok.*

Megan bir an beni inceledi. "Bir ağabeyim var," dedi basitçe. "Anlıyorum." Ama benim kardeşlerim gibi bir kardeşi yok.

Harlan gelir, diğerleri de gelir.

Graysen'ın hepsini arayıp kimi getireceğimi söylediği için gelmek istediklerini mi, yoksa onları tehdit ettiği için mi geldiklerini bilmiyorum, ama biz vardığımızda hepsi resortun sahibi süitindeki oturma odasında toplanmışlar.

İçeri girdiğimiz anda sohbetin kesildiğini hissedebiliyorum.

İlginçtir ki, Graysen'ın nişanlısı Sonia burada değil. Bu da onu davet etmediği anlamına gelebilir.

Bunun benim için iyiye işaret olup olmadığını bilmiyorum. Ya bunu bir aile meselesi ve kardeşlerin katılması gereken çok önemli bir olay olarak görüyor, ya da bunu benim kadınlarla yaşadığım kısa süreli skandallardan biri olarak görüyor ve nişanlısının zamanını buna harcamaya değmeyeceğini düşünüyor.

"Bu Megan Hudson." Kimse konuşmadan hemen yanımdaki kadını tanıttım. Dikkatleri çoktan ona yönelmişti. Aile yemeğine bir kadın getirmem nadir bir durumdu ve bu gerçek şimdi beni gerçekten etkiledi. "Colton Hudson'ın kız kardeşi."

Elbette hepsi Cole'un kim olduğunu biliyor.

Savannah kalkıp ona sıcak bir şekilde selam verdiğinde rahatlarım. Megan'a bir içki ikram eder, onu bara götürürken ben de Graysen'a selam veririm.

"Mutlu musun?" diye sessizce soruyorum.

O, çekingen bir şekilde memnun, ama yine de temkinli görünüyor. "Henüz emin değilim."

"Biraz kal. O harika biridir," diyorum ona. Sonra içki almaya gidiyorum.

"Nişanlandın mı Megan?" Bar'a yaklaşırken kız kardeşimin sesini duydum. "Yüzüğün inanılmaz güzel."

Demek Graysen onlara söylememiş.

"Oh. Teşekkürler." Megan yüzüğü parmağında oynatıyor ve bana bakıyor, ona tavsiye ettiğim gibi benim liderliğimi takip etmeye hazır.

"Megan ve ben nişanlıyız," diye duyuruyorum, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle ve tüm gözler yine ona çevriliyor. "Ona evlenme teklif ettim ve o da evet dedi." Kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

Megan'ın gözleri büyüdü, ama bana yaslandı. Aileme güzel bir gülümseme takındı ve o da kolunu belime doladı.

Uzun, şok edici bir sessizlik olur. Harlan'ın bunun çarpık bir şaka olduğunu düşündüğünden ve Damian'ın, birkaç saat önce benimle öğle yemeği yedikten sonra aklımı kaçırdığımı düşündüğünden eminim. Savannah sadece bana bakıp, daha fazla açıklama bekliyor.

İlk konuşan Graysen olur. "Tebrikler ikinize. Artık birimizin evlenme zamanı gelmişti."

Akşam yemeğinde kardeşlerim, yeni ve ciddi görünen ilişkim hakkında bana nazikçe sorular soruyorlar.

Nasıl tanıştık? Ne zaman tanıştık? Bu tür şeyler.

Bana bakışlarından, bu nişan olayının saçmalık olduğunu bildiklerini anlıyorum.

Ama hiçbiri bunu söylemiyor.

Megan odada yokken, daha sonra söyleyecekler.

Tabii ki biliyorlar. Evlilik konusundaki tutumum, yani asla evlenmeyeceğim, ailem tarafından iyi bilinir.

Harlan'ın veya Damian'ın bakışlarını yakaladığımda, ben hiçbir şey söylemesem bile, tıpkı medya gibi, hikayemde çatlaklar aradıklarını anlayabiliyorum. İki hafta önce tanıştığım bir kadınla nişanlandığım gerçeği, elbette eleştirilere yol açıyor.

Umurumda değil.

Sonra Graysen ve Savannah, Megan'a hayatı, Vancouver'a taşınması ve ailesi hakkında sıradan sorular soruyorlar.

Megan bu soruları rahatlıkla ve dürüstçe yanıtlıyor. Savannah neden Vancouver'a geldiğini sorduğunda, kötü bir ilişkiden kaçtığını bile itiraf ediyor, ancak ayrıntılara girmiyor ve kimse onu zorlamıyor.

Herkesin ona saygılı davranmasını ve şoklarını onun üzerinde çıkarmamasını takdir ediyorum. Bunun olacağını bilmedikleri için suçlu olan o değil.

"Cole sezon dışında nasıl?" diye sorar Graysen, ama bunu bana her zaman sorabilir, ama hiç sormaz.

"İyi, sanırım. Bir süre Kaliforniya'da kalacak, sonra Montana'ya gidip özel antrenörlerinden biriyle buluşacak. Ne yaptıklarını tam bilmiyorum." Megan hafifçe gülüyor. "Takip etmeye çalışmıyorum."

Graysen, "Olağanüstü bir sezon geçirdi. Yaşına rağmen en iyi yılı henüz gelmemiş olabilir diye düşünüyoruz," derken Megan şarabından bir yudum alır.

"Takımın sahibi olduğunu neredeyse unutuyordum," diyor.

"Biz bir hokey ailesiyiz. Jamie hariç hiçbirimiz, hobi olarak bile olsa, hokey oynamadık. Ama büyükbabamız takımın sahibiydi, bu yüzden maçlara giderek büyüdük."

"Büyükbabanız çok ilginç bir adam olmalı."

"Öyleydi." Graysen'in yüzünde, uzun zamandır ilk kez hafif bir gülümseme belirir.

Sonra Harlan, birdenbire son darbeyi vurur. "Yani, siz ikiniz aşık mısınız?"
Tabii ki inanmıyor.

Rollerimiz tersine dönseydi ben de inanmazdım.

"Sanırım ilk görüşte aşık oldum." Yanımda oturan Megan'a dönünce, sözler çok hızlı ve çok kolay bir şekilde ağzımdan dökülüyor.

Burası çok sessiz. Graysen biraz müzik falan çalabilir. Burası mezar gibi.

Megan bana bakarken, boğazımda oluşan düğümü gevşetmek için şarabımı yudumluyorum. Belki de az önce söylediğim şey onu şaşırtmıştır. Ama buna itiraz etmiyor.

Ve ben sözlerimi geri almıyorum.

Çünkü ne kadar düşünürsem düşünsem... sokakta ilk karşılaştığımız andan itibaren aramızda kesinlikle *bir şey* vardı. Beni kendine bağlayan ve bırakmayan bir şey.

O andan beri... her şey farklı geliyor.

Onun da bu dünyada olduğunu bildiğim için, tüm dünya farklı görünüyor.

Kahretsin. Belki de çok fazla şarap içiyorum?

"Onun neyini seviyorsun?"

Yine Harlan. Başka kim bu kadar kaba olabilir ki? Masada çatal bıçakların yere düştüğünü duyabilirsin.

"Harlan." Savi onu azarlıyor. "Senin sorunun ne?"

"Sorun yok. Bu makul bir soru. Cevaplaması da kolay." Ben konuşurken Megan'ın yanakları pembeleşir. "Büyük, sıcak bir kalbi var. İnsanları önemsiyor, yeni tanıştığı insanları bile. Ve hiç tanışmadığı insanları da," diye ekliyorum, Romeo'nun karısını düşünerek. "Tatlı ve düşünceli. Güçlü temel değerleri var ve onlara göre yaşıyor. Çok güzel. Ve her gülümsediğinde, o gün başıma gelen en güzel şey oluyor."

Orada duruyorum çünkü Megan utanmış görünüyor ve kardeşlerim de sessiz kalmışlar. Ama Megan'ın iyi özelliklerini bütün gece sayabilirim.

Onların ne olduğunu bu kadar iyi bilmem biraz rahatsız edici.

Akşam yemeğini bitirirken, kardeşlerim merhametli bir şekilde Megan'la sadece iki hafta önce tanıştığımı söylemediler.

Belki de onun hakkında yaptığım küçük konuşma onları şaşkına çevirip sessizliğe boğdu.

Belki de bir gecede bu kadar iyi bir oyuncu olduğuma, bu kadar iyi prova yaptığım için şaşırdılar.

Ama ben hiçbir şeyi prova etmedim. Sadece gerçeği söyledim.

Harlan ise, ondan fazla kelime etmiyor. Ama diğerleri gibi o da dinliyor.

Akşam yemeği kaldırılırken ve biz bir şeyler içerken, nişanlımı zor durumda bırakan Damian oldu.

"Megan, Jameson bize seni neden sevdiğini anlattı. Sen de bize onu neden sevdiğini anlatır mısın?"

Bölüm 27

Megan

Akşam yemeğinden eve dönerken Jameson sessizdir.

Düşüncelidir.

Bu gece benden istediği her şeyi yaptığımı biliyorum. Ailesine karşı kibar ve saygılı davrandım. Sorularını dürüstçe yanıtladım.

Ve sahte nişanımızı onlara inandırdığımı da oldukça eminim.

Bu akşam birbirimiz hakkında konuştuğumuz ve akşam yemeğinde sergilediğimiz tavırlarla, dünyanın bizim ilişkimizin gerçek olduğuna inanacağından şüphe duymaları imkansız.

Aramızda o kadar çok gerilim vardı ki, bazı anlar gerçekten rahatsız ediciydi. Hepsi bunu hissedebildiğinden emindim.

Sahte nişan olsun ya da olmasın, inandırıcı bir çift oluşturuyoruz. Ne kadar inandırıcı olduğumuza şaşıyorum.

Belki Jameson da şok olmuştur?

Belki de onun hakkında söylediklerimden dolayı biraz sarsılmıştır? Ben sarsıldım.

O, tanıdığım en hayranlık uyandıran adam. Onun gizli bir süper kahraman olduğundan neredeyse eminim. Ona baktığımda, dünyayı kurtarabilecekmiş gibi hissediyorum.

Tanrım. Bunlar da nereden çıktı?

Masallara olan inatçı inancının saklı olduğu yerden.

Jameson'ın kardeşleri bu sözlerin ardından bana bakarken panikledim. Ama onların bu sahte nişanı desteklemelerini istiyoruz, değil mi? Eh, ben oldukça ikna ediciydim.

Beni sevmeye nedenlerini dinledim ve onlar da son derece ikna ediciydi.

Bunun, bana karşı gerçekten bir şeyler hissetmeye başladığı anlamına mı geldiğini, yoksa o kadar iyi bir yalancı mı olduğunu karar veremiyorum.

Acaba şu anda benim hakkımda da aynı şeyi mi düşünüyor?

Eve dönüş yolunda gerginlik havası hakim, o yanımda her hareket ettiğinde cildimde hissettiğim türden bir gerginlik. Ve her seferinde, akşam yemeğine giderken bu koltukta yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. Şaplaklar. Sapkınlıklar. Hakimiyet. Bu konuları çok rahat bir şekilde açtı ve sonra beni ateşlediğinde konuyu geçiştirdi.

Daha önce bir erkeğin yanında bu tür bir cinsel gerginlik hissetmiş miydim?
Sadece onun yanında.

Tanrım, ne aptalım. Görünüşe göre Jameson Vance için. Ondan hoşlanıyorum.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Yani, Cole'a hoşlandığımı söyledim. Ama o zaman bile kendime ne kadar hoşlandığımı itiraf etmedim.

Ailesine benim hakkımda konuştuğunu duymak... başımı döndürdü. Onun cazibesine kapılmak çok kolay olurdu. Sadece görünüşü, tarzı ve parası değil, cömert hediyeleri, düşünceli jestleri, sıcak sözleri.

Ve gelecekte yaşayabileceğimiz ateşli seks hayatının ince imaları.

Bugün öğle yemeğine gitmeden önce alnımı öpüp "*Uslu dur*" demesi, beni bütün gün ince bir şekilde tahrik etti, uslu durmazsam ne olacağını merak ettim.

Sanki o benim hayalimdeki erkek gibi.

Sadece benim için olan, masası ve kitapları olan ofis.

Çiçekler.

Benim tatlılığımı, bundan yararlanmak yerine, içtenlikle takdir ediyor gibi görünmesi.

Bunun hepsinin sahte olduğunu, nişanımızın bir illüzyonu olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum, ama bedenimle olan savaşı kaybediyorum, çünkü bedenim yanımdaki adamın ve onun yaydığı tüm sıcaklığın ve erkeksi feromonların çok gerçek olduğunu biliyor.

Limuzinin arkasında aramızdaki hava o kadar gergin ki, onun uzanıp beni yakalayacağını bekliyorum. Beni kendine çekip, beni öpüp bayılttıracak.

Bunun için nefesim kesiliyor.

Ailesinin önünde bana dokundu; sırtımda bir el, akşam yemeğinde bileğimde parmaklarının hafif bir dokunuşu.

Ama limuzinde ya da eve geldiğimizde bana dokunmuyor. Ve kesinlikle bana iyi geceler öpücüğü vermiyor.

Yatak odasına, bizim yatak odamıza girer girmez, Jameson yatmaya hazırlanmak için mırıldanarak banyoya kayboluyor.

Benden kaçınıyor, değil mi?

Bana dokunmak istemiyor. *Henüz değil.*

Kardeşim yüzünden mi?

Yoksa sadece bana dokunmak istemediği için mi?

Bu çılgın günün yorgunluğuyla ne yapacağımı bilemiyorum. Banyomda soyunup duşa giriyorum ve saçımı yıkarken, üzerime dökülen ılık suyla, Jameson'ı hayalinde hayal ediyorum.

Onu tekrar izleme fikri beni heyecanlandırıyor. Bu sefer onu duşta izlemek.

Ama hayır, bunu yapmayacağım. Yapamam. Bugün bana karşı çok cömert davrandı ve onu gözetlediğim için duyduğum suçluluk duygusu saat geçtikçe artıyor.

Bu, sürekli bunu düşünmediğim anlamına gelmiyor. Kafamda tekrar tekrar oynatıyorum.

Dün gece gördüklerimi hatırlamak bile ellerimin kaygan vücudumda dolaşmasına neden oluyor. Parmaklarımın onun parmakları olduğunu hayal ediyorum...

Daha akıllı davranmam gerektiğini biliyorum. Seks yapmadan önce önce "birbirimizi tanımamız" gerektiğini söyledi, ama nedenini gerçekten bilmiyorum. Ona bana dokunabileceğini söyledim, dokunmak seks yapmakla eşdeğer olmak zorunda değil, ama o bunu bile yapmıyor.

Aramızdaki çekimi hayal etmediğimi biliyorum. Ama bu sahte nişanlılık süresince bana dokunmaya niyeti yoksa, daha da kötüsü, kardeşim ya da onu engelleyen başka bir şey yüzünden başka insanlarla seks yapmaya karar verirse...

Yavaşlamalı ve bununla nasıl başa çıkacağımı düşünmeliyim.

Bunu vücuduna söyle.

Çok geç.

Farkına varmadan boşalıyorum, bir elim bacaklarımın arasında, diğer elim cama bastırılmış, dudağımı ısırp ses çıkarmamaya çalışıyorum.

Ama zevk kaybolur kaybolmaz, garip, boş bir his beni ele geçiriyor.

Boşluktan acı çekiyorum.

Yüzümü suya daldırıyorum, sıcaklığın beni yatıştırmasına izin veriyorum. Artık güvendeyim. Geçmişimden güvendeyim.

Artık sana zarar veremez.

Ama şimdi bunu hissediyorum ve her şey yeniden acıtıyor: bir erkeğin benden seks yapmayı esirgemesi.

Troy'un beni reddetmesi yüzünden ne kadar süre sadece kendimle cinsel ilişkiye girdim?

Yumuşak bir havluyla kuruluyorum, kendimi bitkin ve yorgun hissediyorum. Yatağa uzanıp uyumak istiyorum. Bu gece huzursuzluk yok.

Sadece yanında yatan adamı düşünme, duşta mastürbasyon yapıp yapmadığını veya gece yarısı kalkıp tekrar yapıp yapmayacağını merak etme.

Tamam. Sakin ol.

Geceliğimi giyinme odasında bıraktığımı fark ediyorum, bu yüzden havluya sarınmış, çıkardığım giysileri koluma asmış halde oraya doğru yürüyorum.

Gardıroplu odada Jameson'ı görünce irkilirim ve giysilerimi düşürürüm. En azından havluyu tutmayı başarırım.

Sırtı bana dönük ve ben onun kömür grisi gömleğini çıkarmasını izliyorum. Hareket ederken, sivrilen sırtındaki kaslar geriliyor ve dalgalanıyor, ağzım kuruyor.

Düşürdüğü kol düğmesini almak için eğildiğinde, takım elbise pantolonunun kaslı kışına yapışması pornografik bir görüntü oluşturuyor.

Bana mahremiyet için banyoda giyinebileceğimi söyledi, ama kendisi de öyle yapacağına dair bir söz vermedi.

Bunu şimdi fark ediyorum.

Gözlerimin altında kıyafetlerinin yanmaya başladığını hissetmiş olmalı ki, dönüyor. Ve ben bir kelime bile çıkaramadan, gözleri düşüyor ve anında vücudumu süzdürüyor.

Cildim kızardı ve meme uçlarım sertleşti.

Sanki havludan görebiliyormuş gibi doğrudan amıma bakıyor. Açgözlü bakışları boğazımı düğümliyor.

Banyoya geri çekilebilirdim.

Ama yapmıyorum.

Havlu beni tamamen örtmek için çok küçük, ama en azından özel bölgelerimi örtüyor. Kalbim deli gibi atıyor ve zorlukla yutkunuyorum.

Aramızdaki hava elektrik ve tehlikeli bir gerilimle dolu.

Kırılırsa seni serbest düşüşe geçirebilecek türden bir gerilim.

"Ben... özür dilerim," diye fısıldıyorum. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Yanlış bir şey yapmadım ki.

Ama bu, onun bakışlarını başka yöne çevirmesine yetecek kadar onu şaşırtıyor. Sanki ikimiz de bir büyü altındayız. Elektrik akımının çarpmasıyla yakalanmışız gibi. "Sorun yok." Sesi sert ve gergin, arkasını dönüyor. "Gerçekten yapmam gerekirdi..."

"Gidip giyineyim." Geceliğimi alıp banyoya geri dönüyorum.

İçeride, sırtımı duvara dayayıp, çok hızlı nefes alıyorum. Ve kalbim çarparken aklıma bir şey geliyor: Onu ne kadar istesem de, ondan da korkuyorum.

Jameson Vance'in kalbime yapabileceklerinden çok korkuyorum.

Bölüm 28

Jameson

Megan banyoya girer girmez, giyinme odasının zemininde bir şey fark ettim.

Onun düşürdüğü bir şey. Külot.

Sadece arkanı dön ve git.

Yanına gidip onu aldım. Küçük, dantelli siyah bir külot. Bu akşamki yemekte, o muhteşem elbisenin altında giydiği şey mi?

Külotu yere bırak ve uzaklaş.

Onu burnuma götürdüm. Onun hafif seks kokusunu alabiliyordum ve sertleşen penisim şiddetli bir şekilde kasılmaya başladı.

Siktir.

O hemen yan odada.

Vücudum otomatik pilota geçerken, avucumda külotu sıkıştırıyorum ve banyoya giriyorum. O duş alırken mastürbasyon yapmadım. Bunun yerine, yapmam gerekip gerekmediğini ya da yapmam gerekip gerekmediğini kendimle uzun uzun tartıştım.

Dün gece kendimi boşalttıktan sonra ve bugün de onun elmas yüzüğünü seçtikten ve bana öyle baktıktan sonra, buna ihtiyacım olmadığını kendime ikna ettim. Ve yapmamam gerektiğini.

Bunu yaparken onun hakkında fanteziler kurmaya devam etmenin beni tehlikeli bir yola sürükleyeceğini ve kendimi bu yola sokmamam gerektiğini düşündüm.

Çok geç.

Doğruca tuvaletin olduğu odaya girip kendimi içeri kapatıyorum, kemerimi çözüyorum, sikimi çıkarıyorum, külotu yüzüme tutuyorum ve mastürbasyon yapmaya başlıyorum. Bu seks değil, değil mi? O burada değil. Sadece onun güzel külotu var.

İşimi bitirmem uzun sürmedi.

Onun hafif kokusunu içime çekerek, kafamda onun güzel yüzü, bana gülümsüyor... kehribar rengi gözlerinde o ateşi parlatıyor... sikim elimde titremeye başlamadan, vücudum

titrerken boşalmak. Bir iniltiyle boşılırken dengemi sağlamak için tezgaha bir elimi vuruyorum.

Nabzım hızlanırken okşamaya devam ediyorum, bir başka zevk dalgası daha sıkıştırarak, bir homurtuyu geri tutuyorum.

Bitirdiğimde, ne kadar hızlı nefes aldığımı fark ediyorum. Nefesim göğsümden düzensizce çıkıyor, kalbim hızla atıyor, kan damarlarımdan gürültüyle akıyor.

Nefesimi verip başımı eğiyorum, bitkinim.

Vücudum bir anda gevşer ve penisimi serbest bırakırım.

Gözlerimi açtığımda, yaptığım dağınıklığı görüyorum. Tezgahın üzerinde, benim benimle süslenmiş Megan'ın külotuna bakıyorum.

Sonra aynalı duvarda kendimi görüyorum. Ağır penisim, hala yarı sert ve hafifçe ağrıyor.

Garip bir şekilde, gerçek bir rahatlama hissetmiyorum. Tıpkı dün geceki gibi...

Yardımcı olacağını düşünmüştüm. Garip bir şekilde olmuyor. Düşündüğün kadar değil. Hala ona çok açım.

Tanrım.

Penisim yumuşadığından, biraz daha net düşünebiliyorum. Ve burada neler olduğunu görebiliyorum.

Kendimi kontrol edemiyorum.

Onun cazibesine kapılıp, santim santim kayıyorum. Gecenin ortasında mastürbasyon yapmak için kalkıyorum, uyanırsa beni kolayca duyabilir. Kahvaltıda uzun dakikalar boyunca meme ucunun tamamen görünür olduğunu ona söylemiyorum, böylece örtmesin ve ben de bu manzarayı doya doya seyredeyim.

Ona şaplak atılmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını soruyorum.

Sonuçlarını hiç düşünmeden, aşırı heyecanlı bir hayvan gibi külotuna mastürbasyon yapıyorum.

Kendime bunun hiçbir sonucu olmayacağını söylemeye çalışıyorum. O bilmiyor. Aklımı kaçırmamak için mastürbasyon yapıyorum. Kendimi mahvetmemek ve ona dokunmamak için.

Ve geri dönemeyeceğim bir yere, uçurumdan aşağı düşmekten.

Hayır. Bunu göze alamam.

Ama onu düşünerek her orgazm olduğumda, onu daha çok istememe neden oluyor.

Tamam, mastürbasyon yapmak bir şeydi.

Şimdi ona dokunmak yerine, seks sahneleri için onun kitabını okuyorum.

Bu durum giderek acınası hale geliyor.

Ayrıca, ondan kaçınıyorum. Yatakta olduğunu biliyorum, bu yüzden banyoyu hazırlayıp banyoda soyunuyorum, sıcak suyun içine dalıyorum ve bir uyuşturucu bağımlısı gibi tabletimi açıyorum.

Hala kitaplarını okuyup okumadığımı sormadı. Ama yazdığını gördüm. Bugün, akşam yemeğine gitmek için giyinmeden önce, eski görünümlü dizüstü bilgisayarında.

Şu anda hangi kitabı yazıyor acaba? Dördüncü mü? Yoksa beşinciye mi geçti?

Yayımladığı üç kitaptan ikincisini hala okuyorum ve ilkinin yuttuğum gibi yutmak yerine, yavaşlayıp tadını çıkarmaya çalışıyorum.

"Gel, benimle kürklerin altına gir," diye homurdanıyor Wolf. "Tabii bu gece gerçekten ölmek istemiyorsan. Ya da bu konuda biraz daha tartışabiliriz. Çünkü bu çok eğlenceli."

Bu gece çok huysuz.

"Bu beni çıplak bırakmak için bir taktik mi?" "Seni sıcak tutmak ve hayatta kalman için bir taktik."

Tabii ki öyle. Çünkü beni teslim ettiğinde ölürsem, parasını alamaz.

Sadece kavgayı sürdürmek için bunu söylemek istiyorum, onu yalanlamaya zorlamak, bunu sadece para için yapmadığını itiraf etmeye cesaret etmesini sağlamak için.

Beni gerçekten birazcık bile önemseydiğini.

Ama dilimi ısıtıyorum. Sanki beni rahatsız ediyormuş gibi iç çekiyorum, ama aslında titriyorum. "Peki. Bakma."

Gözlerini kapatıyor.

"Gözetlediğini anlayamıyorum, o yüzden gözlerini kapat." Yüzünü koluyla kapatır.

Hızlıca tamamen soyunuyorum. "Sen de altında çıplak olsan iyi olur."

"Umursadığını bilmiyordum."

"Yani, bu bir numara olmasa iyi olur."

Onunla birlikte kürklerin altına girerim. Yan yatmış, bana dönük ve vücudundan yayılan ısıyı hissediyorum. Çıplak göğsünü görür ve çıplak bacaklarına çarparım.

Ona sırtımı dönüp kıvrılmaya çalışıyorum, aramızda biraz boşluk bırakıyorum, ama bu şekilde çok soğuk oluyor.

Bu yüzden ona dönerek yuvarlandım. Göğüslerimin uçları göğsüne değiyordu. Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değildi. "Bu tarafa gitmeliyim. Çok sıcaksın." Dengemi sağlamak için bacağımı büküp dizimi onun dizinin üzerine koydum.

O ölümcül bir sessizlik içinde.

Karanlıkta bana bakması beni tedirgin ediyor. "Bu şekilde iyi mi?" diye soruyorum.

"Şu anda ne düşündüğümü biliyorsan, hayır." "Ne düşünüyorsun?"

"Vahşi bir kadının vücuduna sahip olduğunu." "Bakmayı kes!"

"Çok geç."

Kürkü üzerime çekiyorum, ama göğüslerim hala onun göğsüne değiyor.

"Bir hanımefendi gibi davranıyorsun, ama vücudun olgunlaşmış.

Göğüslerin ve bacaklarının arasındaki et

... sanki alınmaya hazırsın gibi. Çorak topraklarda büyümüş olsaydın, çoktan sikilmiş olurdun. Hem de defalarca."

"Yine kaba konuşuyorsun."

Konuşurken boynumdan gevşek saç tellerimi dikkatlice alıp omzumun üzerine düzeltir. "Yeni kocanın kaba olmayacağını mı sanıyorsun? Nazik olacağını mı sanıyorsun? Sana bir bakış atıp seni sert ve hızlı bir şekilde sahiplenmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Parmakları boynumun çizgisini okşarken, içimi bir titreme kapladı.

"Senin zevkini düşüneceğini mi sanıyorsun? Zamanını ayırıp ? Diz çöküp seni öpecek mi? Okşayacak mı? Tadına bakacak mı? Seni izleyecek, nasıl hoşlandığını görecektir, çünkü seni önemsiyor mu? Tatmin olana kadar, yorgun düşene kadar, durması için yalvarana kadar seni tekrar tekrar orgazm edecek mi?"

"Bana vahşi kızlarından biriymişim gibi konuşmayı kes," diyorum zayıf bir sesle.

Parmaklarını boynumdan aşağı doğru gezdirir. Yine titreyerek ona yaslanırım. "Sana dokunduğumda vahşi bir kız gibi tepki veriyorsun."

"O zaman bana dokunma."

"İstersen, geçen gece olduğu gibi seninle konuşabilirim." "Yapma."

"Neden? Hoşuna gitmişti." Başparmağını dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Nereden biliyorsun?"

Gülüyor ve nefesi dudaklarımın üzerinde sıcak. "Rowan, neredeyse mağarayı üzerimize yıkıyordun."

"Kocamı mahvetmek mi istiyorsun?" Yüzümü elinden çeviriyorum. "Ve vatanıma savaş mı getirmek istiyorsun?"

"Nişanlın seni hak etmeyen bir domuz," diye homurdanır. "Eğer nazik davranamayacaksan onun hakkında konuşmayalım."

"Onun karısı olduğunda, onun malı olduğunda, başka biriyle başka bir şey hakkında konuşacak kimse kalır mı sence?"

Uzaklaşmaya başlıyorum, ama o beni kalçamdan yakalıyor.

Dirseklerine yaslanarak bana bakıyor, gözleri loş ateş ışığında parlıyor.

"Gitme."

"Senin malın olmamı mı istiyorsun?" Sesim biraz titriyor.

"Birçok şey istiyorum. Şu anda seni ısıtmak istiyorum." "Nasıl?"

"Sana dokunmama izin ver. Hoşuna gitmezse, durmamı söyleyebilirsin, dururum. Ne zaman istersen dururum."

Vay vay. Wolf; gerçekten kurnaz bir piç.

Megan, Rowan'ın Wolf'u baştan çıkardığını söylemişti. Ve bir bakıma öyle de olmuştu. Wolf o kapıyı açtığından beri, Megan ona seksle ilgili sorularla durmadan bombardımana tutmuştu. İkisi de giyinikken.

Masumca, bazen de o kadar masumca değil.

Ama ikisi de şu anda birbirleriyle oldukça iyi oynuyorlar.

"Beni beceremezsin," diyorum

ona. "Niyetim de o değildi."

Eli kürklerin altındaki göğsümü kavrar ve nefesim kesilir. Göğüs ucumu nazikçe, alaycı hareketlerle okşar. Sonra onu çimdikler.

İstemediğim küçük bir zevk çılgılığı atıyorum ve gözleri, daha önce hiç kimsede görmediğim bir şekilde parlıyor.

"Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam," diyor, sesi alçak ve boğuk, "ya da canını yakarsam, bana söyle. Dururum."

Sesimi bulamadan başımı

sallarım. O kürklerin altında

kaybolur. Orada tereddüt ederim.

Sonra ilerlerim.

Nedenini bilmiyorum. Megan'ın kitaplarındaki her kelimeyi yutarcasına okurum. Bıçaklı kavgalar, yorucu göğüs göğüse çarpışmalar, Wolf'un Rowan'ın hayatını kurtarmak için neredeyse öldürülmesi? Yiyecekleri azaldıkça vahşi doğada yaptıkları uzun yürüyüşler? Avlanma, açlık, bitmek bilmeyen tartışmalar? Her kelimeyi.

Ama nedense, seks sahnelerini baştan sona okumakta zorlanıyorum. Gittikçe daha hızlı okudukça, onları yutarcasına okudukça, Megan hakkında ipuçları ararken, sanki açlıktan ölüyormuşum ve onun sözleri benim tek besinimmiş gibi.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, yalamalar arasında. Gitti, ve ben inliyorum.

"Bu şekilde geldiğinde hissedeceğin şeyi seveceksin, söz veriyorum." Ve bununla birlikte, beni zirveye doğru yalıyor.

Böyle olacağını bilmiyordum.

Farkına varmadan, ağzının sevgisine karşı patlıyorum, bedenim içime soktuğu parmaklara tutunuyor ve tekrar tekrar çığlık atıyorum. Kontrol onda olduğu için, zevk o kadar yoğun ki, onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.

Çığlık atıyorum, ağlıyorum ve kıvranıyorum.

O, nefesimi tutmaya çalışırken beni izleyerek iç uyluklarımın hassas derisini öper, sonra tekrar yalamaya başlar. Parmaklarını kısmen çıkarır ve öne doğru kıvrır, içimi okşar. Elini ileri geri sallayarak beni okşar, en yumuşak etimi ağzına alır ve tekrar patlayana kadar emmeye devam eder.

Kalçalarım yerden kalkıyor ve onun adını haykırıyorum.

Ben kıvranmayı bıraktığımda, parmaklarını çıkarır ve titrediğimde yumuşak, bitkin bedenimi öper, ani soğukluk cildimde tüylerimi diken diken eder.

Kürkleri üzerime çekiyor ve ben şaşkın ve nefes nefese onun göğsüne kıvrılıyorum.

"Sana vahşi dediğim için özür dilerim" onun kalbi kulağımda atarken söyleyebileceğim tek şey bu.

"Ben vahşiyim."

Ateşin aydınlattığı karanlıkta gözlerine bakıyorum. "Seni bu kadar iyi hissettirmeyi öğrenmek istiyorum," diye fısıldıyorum. "Bana öğret."

Yüzümü nazıkçe öper, ama hiçbir şey söylemez.

Ben de eğilip parmaklarımı kalçasına doğru kaydırıyorum. Elimi yakalayıp çekiyor. "Sen bana seni sikmememi söyledin."

"Beni parmaklarınla becerdin."

"Aynı şey değil, inan bana." "Belki de bana göstermelisin."

"Aklın başında değil. Boşaldığın için kendinden geçtin."

"Ne olmuş? Sen de olabilirsin." Ona tekrar uzanıyorum ve o yine elimi yakalıyor. Bu sefer elimi göğsüne bastırıyor ve kalbinin şiddetli atışlarını hissediyorum.

"Bunu yaparsan, seni becereceğim."

"Wolf," diye fısıldıyorum, "seni içimde istiyorum."

Yeşil gözleri benimkilere o kadar şiddetle bakıyor ki, nefesim kesiliyor. Ama sözleri yumuşak. "Bunu yaparsak, sana bağlanacağım. Sana bağlanacağım."

Beni bırakıp ters dönüyor, bana sırtını dönüyor.

Onun sıcaklığına kıvrılıyorum, dudaklarımı ensesindeki saçlara bastırıyorum, kokusunu içime çekiyorum.

"Ne kadar bağlanacağım?"

"Eğer sormak zorunda kalıyorsan, bunu öğrenmeye hazır değilsin."

Kahretsin.

Tableti uzun bir süre boş boş bakıyorum, ta ki kelimeleri artık göremediğimi fark edene kadar.

Banyodan buhar yükseliyor. Ter içindeyim ve kalbim deli gibi atıyor. Okuma gözlüklerim buğulanıyor, onları çıkarıp kızarmış yüzümü elime silerek tableti bir kenara koyuyorum.

Başımı geriye atıp tavana bakıyorum, ama onu da tam olarak göremiyorum.

Hâlâ ateşle aydınlatılmış bir mağaradayım, kürklerle sarılmışım.

Tişört ve boxer şortla yatak odasına giriyorum.

Megan lambası açık halde yatakta yatıyor. Beni yatmaya gelmem için kibarca beklediğini anlayabiliyorum, ama gözleri uykulu, göz kapakları ağır, sanki uyuyakalmış gibi.

"Wolf, Rowan'a aşık oluyor." Sesim nedense kısık çıkıyor.

Yumuşak bir gülümseme, yüzünü şaşırtıcı bir güzelliğe dönüştürüyor.

"Evet."

Yatağa doğru yürüdüm ve tableti komodinin üzerine bıraktım.

O yumuşak bir şekilde gülüyor. "Neden sanki bir mil yokuş yukarı yürüyüp tepesinde hiçbir şey bulamamış gibi görünüyorsun?"

Yanılıyor.

Te p e d e o kadar akıl almaz bir güzellik var ki, hafifçe dehşete kapılıyorum.

Çünkü onu çok istiyorum, ama ulaşamıyorum.

Ona dokunamıyorum.

Onu benim yapamam.

Yapabilsem bile... nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Bu kadar çabuk düşmeye başlayacağını bilmiyordum." Elimini saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Onunla çok kavga ediyor."

Erken değil. İkinci kitapta.

Belki de ben buna hazır değildim? Bana ne oluyor?

"Belki de bu yüzden onunla kavga ediyor."

"Ve sen romantik bir roman yazmadığını düşünüyorsun." Yatağın kenarına ağır ağır oturuyorum. Saat o kadar da geç değil. On bir buçuk. Garip bir şekilde kendimi çok yaşlı hissediyorum.

Neyim var benim?

"Hey, kitabın dörtte üçünü atlayıp seks sahnelerine geçiyorsun diye," diye alay ediyor, "bunu bana yükleme."

Ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

"Her kelimesini okudum," diye mırıldanıyorum. "Jessica Rivers en sevdiğim yazar."

O coşkuyla güler. "Yalancı!" Sonra gülümsemesi kaybolur. "Lütfen egomu okşamaya çalışma. O kadar hassas değil."

"Yalan söylemiyorum. Ben kurgu

okumam." Bana göz kırpmıyor.

"Okumuyor musun?"

"Sen benimle yaşıyorsun. Hiç bir yerde roman gördün mü?"

Odanın karşısındaki şöminenin yanındaki kitaplıkta, benim ofisimdekilerle aynı şekilde, iş, ekonomi ve siyasetle ilgili kurgu dışı kitaplar dizili.

"Yani, tabletinde okuyabilirsin," diye cesaretini topluyor.

"Okuyorum. Senin yazdıklarını."

O kadar parlak bir gülümsemeyle gülümsüyor ki, kalbimi delen ok, her zaman düşündüğüm kadar acı verici bile değil.

Bir saat sonra Megan derin bir uykuya dalmış.

Onun uyumasını izliyorum.

Çünkü açıkçası, durumum çok kötü.

Uzanıp, kaymış olan çarşafla onun çıplak omzunu örtüyorum.

Uykusunda kıpırdanıyor ve çıkardığı sese verdiğim tepki, saf eroin kanıma karışmış gibi.

Yani, hiç eroin kullanmadım ama hayal edebiliyorum. Bu his saf, vahşi bir zevk. Vücudumu kapladığında coşku verici ve yoğunluğu şaşırtıcı. Var olan her türlü sıcaklık tonu var. Korkutucu ve bağımlılık yapıcı.

Tek istediğim, ne kadar tehlikeli olursa olsun, bu duyguya eriyip kalmak.

Ona dokunup dokunmamam, ona dokunmayı hayal edip etmemem bile önemli değil. Bu kadar çok şey rahatsız edici bir şekilde açık hale geliyor.

Ne düşündüğüm, ne planladığım veya ne yaptığım önemli değil. Onu istiyorum.

Gerçek şu ki, Megan Hudson bir kadında aradığım her şeye sahip.

Hem çok güzel hem de çok tatlı.

Tatlı olduğu kadar çekici.

Gerçek olduğu kadar zeki ve çok yönlü.

Hiç öpüşmediğim birine nasıl aşık olabilirim? Aşık olmaya hiç niyetim olmayan birine?

Bunu daha önce kesinlikle hiç yapmadım. Hiç aşık bile olmadım. Kendime aşık olmama *izin vermedim*. Bu, şu anda benim için hiç bu kadar net olmamıştı.

Ve bunun böyle olacağını hiç hayal etmemiştim. Her şey tersine döndü.

Onun kim olduğunu bilmeden, o da benim kim olduğumu bilmeden onunla tanıştım, konuştum.

Onun yeteneklerinin gerçekte nerede olduğunu bilmeden onu işe aldım. Onunla çıkmaya başlamadan önce nişanlım olmasını istedim.

Ve ona karşı hisler beslemeye başladım, hissetmem gerekenden çok daha önce.

Bu tersine aşık olma hali...

Böyle bir şey hiç hissetmemiştim.

Onu pek tanımadığımı kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Onu o kadar uzun süredir tanımadığımı.

Ama bu, kalbime saplanan lanet ok için hiçbir şey değiştirmiyor.

Bölüm 29

Jameson

Asansörle Vance Bayshore tatil köyünün ana kulesinin yönetim katına çıkıyorum ve kız kardeşimin ofisinin dışındaki sessiz fuayeye adım atıyorum, çünkü tabii ki geç saatlere kadar çalışıyor. Onu nerede bulabileceğimi öğrenmek için mesaj attığımda, koruması Peter bana cevap yazdı.

Şimdi ona başımı sallıyorum. Eskiden dedemizin korumalarından biri olan Peter, Savannah'ın kapısının önünde sadakatle duruyor, her zamanki gibi uyanık.

Kapıyı benim için açıyor ve ben de onu bu yükten kurtarmak için kapıyı kendim açma isteğine direnmek zorunda kalıyorum. Bu adam her gördüğümde daha yaşlı görünüyor. Hâlâ sağlam, hâlâ madalyalı bir askeri gazi gibi görünüyor, ama son aylarda elleri titremeye başladı.

Kız kardeşimin ofisine girerken, acaba fark etmiş mi diye merak ediyorum. Ama elbette fark etmiştir. O adamı çok seviyor.

Peter, mahremiyet için arkamdan kapıyı kapatıyor. Savannah'ı masasındaki bir yığın evrakın üzerinde buluyorum, günlerinin çoğunu burada geçirdiğini tahmin ediyorum. Ve geceleri.

Ben kendim geç saatlere kadar çalışmayı sevmem. Benim yaklaşımım, işi halletmek için mümkün olduğunca az çalışmaktır. Ama bu gece, Megan'la yatmak yerine, bazı işleri halletmem gerektiği bahanesiyle -ki bu gerçeği biraz abartmak oldu- buraya geldim.

Onunla yatmaya kendimi ikna edemedim.

Neredeyse iki haftadır onunla aynı anda yatmıyorum.

İlk iki uykusuz geceden beri.

İkimiz de uyanıkken onun yanında yatmaya güvenemiyorum. Ve kendime güvenememek, kendimi içinde bulduğum çok rahatsız edici bir durum.

Bu, benim pek aşına olduğum bir durum değil.

Daha da kötüsü, onun bana güvenmeyeceğinden korkuyorum. Ondan ne kadar kaçarsam, o kadar sakladığım bir şey olduğunu anlayacak ve bana o kadar az güvenecek.

Bu berbat durum hakkında biriyle konuşmam gerektiği için kız kardeşimi görmeye geldim. Başka kiminle konuşabilirim ki? Cole ile değil. Kız kardeşi hakkında değil. Kardeşlerimle de değil; onlar sadece bu zorluğunla dalga geçerler ve onu becerdiğim için beni suçlarlar.

Diğer arkadaşlarım ise... hepsi benim gibi "playboy". Milyonerler, milyarderler, CEO'lar, hokey oyuncular ve ünlüler. Bazıları evli, bazıları bekar, ama hepsi de beni kızdırır. Zaten hiçbiri nişanımın sahte olduğunu bilmiyor. Bu gerçeği etrafa yaymak istemiyorum.

Her geçen gün Megan'a ve onunla olan ilişkiye daha fazla sahip çıkıyorum. Ve bizi bu şekilde ifşa etme riskini göze alamam.

Gerçeği bilen kişi sayısı ne kadar az olursa o kadar iyi.

Savannah geldiğini biliyor, ama başını kaldırmıyor. İki hafta önce akşam yemeğinde nişanımı tanıttığımda, kardeşlerim arasında en çekingen olanı oydu ve hala bu konuda ondan bir haber almadım.

Bu arada, Harlan ve Damian, uygunsuz bir anda bana uğrayıp, açıkça sahte olan nişanım hakkında beni sorguya çektiler.

Ayrıca, neden *şu anda*, zorlu bir süreçten geçerken nişanlanma ihtiyacı hissettiğimi de sordular. Onlara *bunun* nedenini söyledim: diğer kadınları uzak tutarak zorlu süreci kazanmama yardımcı oluyor.

İkna olmadılar.

Ama sonra Graysen'in nişanlanmamda ısrar ettiğini söyledim ve bu onları susturdu. Hokey yıldızı Cole Hudson'ın kız kardeşi ile nişanlandığım haberi, hakkımda dolaşan diğer dedikoduları gölgede bıraktı; kardeşlerim de artık medyanın masalsı aşk hikayemizi haber yaptığını gördü. Sonuç olarak, "*Küçük kasabanın tatlı kızı milyarder bekardan 20 karatlık elmas yüzük aldı*" haberi manşetlere taşındı ve halkın ilgisi büyük oldu. Zaten hashtag'ler, memler ve saçma bir ünlü çift ismi bile var. (Megason.) Ve aileden hiç kimse Graysen'in kamuoyu önünde sahte bir nişanlanmanın harika bir fikir olduğuna karar vermesini sorgulamadı.

Ama kız kardeşimin bu işe karışmamış olmasına şaşırmadım. Şu anda başı yeterince dolu. Skandal seks hayatımın temizliğini Graysen'e bırakması için onu suçlamıyorum.

Yaklaştığımda, yüksek topuklu ayakkabıları masasının yanında duruyor. Parlak, koyu renkli saçları güzel yüzünün bir kısmını örtüyor. Önü fermuarlı, uzun kollu kırmızı bir elbise giyiyor. Güçlü bir elbise. Cömert kıvrımlarını sarıyor ve onu hem güçlü hem de çekici gösteriyor.

Çocukken, ona kızgın olduğumda ona şişman olduğunu söylerdim.

Ona

. Kardeşler bazen pislik olabilir.

Savannah sadece bize katlanmakla kalmadı, çoğu zaman tek başına bizim saçmalıklarımızı

. Annemiz bizi terk ettiğinde, dörtümüzün, hatta ağabeylerimizin bile annelik yükünü haksız bir şekilde üstlendi.

O bir ödülü hak ediyor.

Graysen'e iş yükünü hafifletmesini söyleyip duruyorum. Ona çok fazla güveniyor.

"Patronun seni eve göndermiyor mu ne?"

Sinirli bir ses çıkarır ve üzerinde yoğunlaştığı evraklarından zar zor başını kaldırır.

Resortun 3D modelinin bulunduğu masaya doğru yürüyorum. Biri, şu anda durduğumuz üst kuleye küçük siyah bir Jolly Roger bayrağı takmış. "Harlan buraya gelmiş galiba."

Savannah yine sinirli bir ses çıkarır.

"Graysen burada yaşıyor diye, senin de yaşamak zorunda olduğun anlamına gelmez."

"Zorunda değilim. Ama planlamam gereken büyük bir açılış var ve bir şekilde

kardeşlerim sürekli işleri mahvediyor. Şunu dinle. Graysen, sanki gelecek baharda hala birlikte olacaklarmış gibi The Bitch'i getireceğini ısrar ediyor, Damian, akşam yemeği için *bir* misafir getirmesi gerektiğini söyleyip durmama rağmen 'birkaç özel misafir' getireceğini ısrar ediyor ve Harlan gelmeyeceğini söylüyor. Hiç gelmeyecek. Bu saçmalığa inanabiliyor musun?"

"Gerçekten inanıyorum. Bu yüzden büyük açılışı denetlemek için gönüllü olmadım." Yanına gidip masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdum. "Ayrıca, senin deyimle The Bitch'in hiçbir yere gitmeyeceğine kendini hazırlamalısın. Graysen'in hayalarını o kadar sıkı tutuyor ki, onu bir daha gülümserken göremeyebiliriz."

Savannah üzgün bir nefes alır. "Erkekler ve cinsel organlarından bahsetmişken, sana bir sorum var." Bar arabasına doğru yürür ve içki doldurmaya başlar. "Lütfen, galaya davet ettiğim tüm ünlüleri becermeyi keser misin?"

"Graysen'dan çok daha nazik bir şekilde sordun."

Bana bir viski uzatır ve gözlerimin içine bakar. "Nişanınız için tekrar tebrikler. Bu, oyunu kaybettiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Hemen sadede geliyor. Hayır, kaybetmedim." Viskiye bir yudum alıyorum. "Bu arada, ünlüleri davet eden senin ekibin olabilir, ama onları sana gümüş tepside sunan kim?"

Savannah masasına yaslanır. "Onları güzelce yağıyorsun. Bunun bu kadar yağlama gerektirdiğini bilmiyordum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Aylardır kimseyi yağlamadım." Kız kardeşim aniden gülüyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Buraya seks hayatım, oyun ya da büyükbabamın vasiyeti hakkında konuşmaya gelmedim.

Tavsiyenize ihtiyacım var. Kadınlar hakkında. Şey... Bir kadın hakkında."

İçkisini yudumlarken bana bakıyor. "Bu tür tavsiyeler için Damian'a gitmez misin?"

"Şu anda ona kızgıyım. Onlardan sadece sana tahammül edebiliyorum."

"Çok gururum okşandı."

Zorla söylüyorum. "Bir kadını gerçekten seviyorsam ama ona oyun hakkında dürüst olamıyorsam, nasıl bana güvenmesini sağlayabilirim?"

Savannah içkisini bırakıp düşünmeye başlar. Sonra pencereye doğru yürür ve karanlık geceye bakar. Ne göreceğini hayal edemiyorum. Dışarısı kasvetli, yağmur yağıyor; nadir görülen bir yaz yağmuru. Düşünceli yüzü sulu camda yansıyor.

"Bu noktaya mı geldik? Kendi güvenilirliğinden şüphe mi ediyorsun? Aptal bir oyun yüzünden mi?" Omuzları gergin ve sıranın kendisine gelmesinden ne kadar korktuğunu hissedebiliyorum. Muhtemelen hepsi korkuyor ve benim mücadelemi görmek de yardımcı olmuyor. "Dürüst olmak gerekirse Jameson, güvенеbileceğim bir yere ihtiyacım olsaydı, o yer sen olurdun."

"Buna sevindim."

"Dünyadaki herkesten daha çok sana güveniyorum. Tabii ki sana ve Peter'a." Tabii ki.

"Neden bu kadar güvenilir olduğunu biliyor musun?" Bana dönüyor. "Çünkü dürüstsün. İnsanlara duymaları gerekenleri, onlara yalan söylemeden veya saygısızlık etmeden söylüyorsun ve onlar da bunun için sana saygı duyuyorlar."

"Öyle olduğunu düşünmek isterim."

"Peki bu kızın sorunu ne?"

Henüz Megan hakkında mı konuştuğumuzu sormadı. Nedenini bilmiyorum. nedenini bilmiyorum.

Belki başka biri olduğunu düşünüyor.

Ben hiç öyle bir adam olmadım. Ama benimle birlikte gördüğü kadınların sayısını düşününce, neden emin olamadığını anlayabiliyorum.

"Bu onun suçu değil." Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. Kız kardeşimin Megan'dan hoşlanmamasını istemiyorum. "Belki de ben kimseyle gerçek bir bağ kuramıyorumdur."

Kahretsin, bunu söylediğimi duyunca kulağa çok saçma geliyor. "Fransa'dan beri," diyor.

Bunu zorlukla yutuyorum. Kardeşlerimin beni sandığımdan daha iyi tanıdıklarını keşfettiğimde sinirlerim bozuluyor. Ama sonuçta ben en küçüğüm. Muhtemelen benim görmediğim türlü türlü şeyleri görüyorlardır.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Savannah masasının arkasında volta atıyor ve ellerini evraklarına bastırarak, gözlerimin içine bakabilmek için öne eğiliyor. "Çünkü sen penisinden hareket ediyorsun, Jamie."

"Açık
sözlüsün."

"Ama
doğru."

"Bu sefer öyle yapmadım."

"Çünkü yapamazsın."

İç çekiyorum.

O geri çekilir, düşünür. "Peki ne yaptın?"

"Ona yardım etmeye çalıştım. Kalacak bir yer ve iş teklif ettim." "Yani paranı kullandın."

Kahretsin. Haklı.

Ben öyle düşünmemiştim. Sadece ona yardım etmeye odaklanmıştım. Cole için.

Ama aynı zamanda... kendim için de. Çünkü beni sevmesini istiyorum. Kimi kandırıyorum?

Onun beni sevmesini istiyorum.

Savannah'nın gözleri kısıldı. "Bu kız böyle bir şeye ilgi duyar mı?"

"Görünüşe göre hayır."

"Peki, böyle bir kız... Senin çekmek istediğin türden bir kız mı?

Gerçekten mi?"

"Hayır."

"O zaman ne yapıyorsun?" Masasının arkasına oturur. "Kalbinin sesini dinle, Jamie. O iyi bir şey."

Elimi yüzümden aşağı doğru gezdiriyorum. Kalbimle hareket etmek, onu ortaya koymak, birine *vermek*... Bu fikir o kadar rahatsız edici ki, bunu düşündüğümde neredeyse nefes alamıyorum.

"Belki de bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Korkuyorsun," diyor kız kardeşim şefkatle. "Annen ve baban sana, senin itiraf ettiğinden çok daha fazla zarar verdiler. Kalbini açmaktan ve onların birbirlerine verdikleri gibi incinmekten korkuyorsun."

Tereddüt ediyorum. "Sanırım Geneviève ile bunu yapmaya başladım."

Savannah alaycı bir şekilde güldü. "Sana o kadın hakkında uyarımıştım. O bir oyuncudur ve statü peşindedir. Bir kullanıcıdır. İçinde bir yerlerde, onun kalbinin sana ait olmadığını biliyordun. Onun bir kalbi olduğundan bile şüpheliyim."

Bunu bilmiyordum. En azından başlangıçta. Ama Savi bunu söylediğinde, onun yanıldığını düşünmedim. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Korku. Öncelikli amacın onu her ne pahasına olursa olsun korumak olduğunda, kalbinin sesini dinleyemezsin."

Siktir. Bu acımasız dürüstlük, içindeki gerçek, nefes kesici.

Belki de bu yüzden bu tür konularda Damian'a geliyorum. Seks, güç, baştan çıkarma konusunda tavsiye istiyorsan, Damian Vance tam sana göre.

Ama kalpten gelen tavsiyeler? Biliyorum ki bunu bana gerçekten verebilecek tek kişi Savannah. Belki de bu yüzden bu konuyu onunla konuşmaktan bu kadar uzun süre kaçındım.

"Peki, kalbimle nasıl yol alacağım?"

"Kahretsin, yardıma ihtiyacın var."

"Öyle mi? O zaman söyle bakalım," diye homurdanırım, "yoksa giderim ve sorduğuma pişman olurum. Taşaklarımı ezilmesini isteseydim, Harlan'la konuşurdum."

Ciddi olduğumu anladığını fark etti ve alay etmeyi bıraktı. "Tamam, mağara adamı. Sakin ol. Hayret. Hayatında ilk kez birine aşık oldun ve dayanılmaz hale geldin."

Ona kızgın bir bakış attım.

"Birinci adım, Bay Huysuz, sikini kaldır, ki bunu zaten yaptın. Sonra cüzdanını kaldır. Ve elinde ne kaldığını gör. Gerçekten neyi önemsiyorsun? O neyi önemsiyor? Tüm o paranın altında sen kimsin? Onunla bu şekilde bağ kurabilirsin."

Bunu sindiririm.

"Gerçek şu ki, küçük kardeş. Sen tam bir paketsin. Ve ne yazık ki, topluca çektiğin kadınlar, şöhret düşkünü fahişelerden başka bir şey değil."

"Sert sözler." Whiskey'mi yudumlayarak bu acı gerçeği yutuyorum. "Burada Megan'dan bahsettiğimizi biliyorsun, değil mi? Nişanlımdan? O öyle biri değil."

"Umarım değildir."

"Bence benim yargı gücüm daha iyidir."

"Öyledir. Sadece her zaman kullanmıyorsun."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Kadınlar konusunda... her şeyi yaptığımı biliyorum. Ama Graysen aklını kaçırmış. Medyada gördükleri yüzünden benim kontrolümü kaybettiğimi düşünüyor."

"Onun skandallara tahammül edemediğini biliyorsun. Ailenin en önemli kuralını çiğnedin." Bana kaşlarını kaldırdı. "Tekrar tekrar. Mahremiyetin kutsal olduğunu biliyorsun."

"Doğru. Annem, kocası onu aldattığı için bunun böyle olduğuna karar verdiğinden beri, o da onu aldattı."

Savannah hafifçe iç çeker. "Belki de öyledir. Ama biz zamana uyum sağladık. Şöhret, her zamankinden daha fazla iki ucu keskin bir kılıç. Ailemiz ve işimiz için en iyisi bu olduğu için şöhretten uzak duruyoruz."

Ona sormaya karar verdim. "Bu aptalca meydan okumayı bana Graysen'ın verdiğini biliyor muydun?"

"Hayır." Bu yeni bilgiyi sindirmek için uzun bir süre bana bakar. "Jamie, belki de o sadece seni korumaya çalışıyordur, hiç düşündün mü?"

"Neden? Öfkeli ergenlik hormonlarımdan mı? Ben otuz yaşındayım lan."

"Kalbinin kırılmasından," diyor nazikçe.

Anlıyorum, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Hiç böyle düşünmemiştim.

Savi bana sevgiyle bakıyor. "Ona çok benziyorsun, biliyor musun?"

"Kime?" diyorum, ama içimde bir rahatsızlık hissediyorum.

"Annene."

"Ben ona benzemiyorum."

"Onun gibisin. Sadece farkında değilsin. Çok küçüktün..."

"Benden üç yaş büyüksün. Annemi benden benden daha iyi tanıdığını söyleme."

"Belki de bilmiyorum. Ama ben onları senin görmediğin bir şekilde birlikte gördüm." Bu doğru olmalıydı. Babam öldüğünde on dört yaşındaydı.

"Onun ona ne kadar aşık olduğunu görmedin," diyor Savi. "Onun sayısız ilişkisi vardı ama yine de öldüğünde bu onu mahvetti. Onun tüm kalbini ele geçirmişti."

O zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı."

"Evet. Başka bir milyarderin kollarında öldü."

"Onu çok sert yargılama. O aşık olduğunda, sonsuza kadar aşık olur. Ya sen de bu konuda ona benziyorsan?"

Evet. Ve bu benim en büyük korkum olurdu.

Tanrım. Neden buraya geldim ki?

Gözlerimi kaçırıp, tatil köyünün maketine bakıyorum. Büyükbabamın yenileme çalışmalarına başladığı günü hatırlıyorum. Başarıyı kutlamak için hepimizi burada topladı; ailemiz artık Bayshore Drive boyunca tüm mülklerin sahibiydi ve tatil köyü, Vancouver'ın şehir merkezindeki sahil şeridinde bulunan lüks, beş yıldızlı bir destinasyon olarak taçımız olacaktı. Tatil köyü açıldığında onun artık aramızda olmayacağını, onun son hayali olan bu projeyi onun yerine devralacağımızı bilmiyordum. Bu olasılığı aklım almıyordu. Onu bırakmaya hiç hazır değildim.

Çocukken, on bir yaşımdan beri hayatımın her önemli olayında annem ve babamın da burada olmayacağını bilmiyordum.

Her şeyde benim yanımda olanlar kardeşlerimdir. Her zaman beni koruduklarını görmesem de, koruduklarını biliyorum.

"Çok temkinlisin," diyor Savannah sessizlikte, "iyi insanları hayatına sokmuyorsun. Onların hiç şansı yok."

Gözlerine bakıyorum. "Belki Megan iyi insanlardandır."

"Belki öyledir." Öne doğru eğilir. "Ve eğer öyleyse, onu bir numaralı önceliğin yapmalısın. Seni bir numaralı önceliği yapmayan bir kadınla yetinir miydin?"

"Hayır."

"Aynen öyle. Onu işinden önce tutmalısın, babamın annem için hiç yapmadığı gibi. Ve onu aileden önce tutmalısın, annemin babam için hiç yapmadığı gibi."

"Dalga geçiyorsun. Annem bizi hiç öncelikli görmedi."

"Öyle yaptı. Bizim için babamın ilişkilerini bırakıp evliliğimizi sürdürmesini istedi. Babam kaldı. Artık annemi sevmese bile."

Buna ne diye cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Babamın annemi sevmediği fikri - tüm çocukluğum ne kadar berbat geçmiş olsa da - kafamda yer etmiyor.

"Hadi ama Jamie. Onu sevmediğini biliyorsun. Başka birçok kadınla birlikteydi... Ve annem bizim için kaldı, ayrılması daha iyi olsa bile. Onu gerçekten seven bir adam bulmak için."

"Hayır. Hayır, o bizi
terk etti." "Babam
öldükten sonra."

"Bizi yeni ailesiyle değiştirdi."

"O, zorlu koşullarda, büyük bir ihanet ve kederle karşı karşıya kalmışken elinden gelenin en iyisini yaptı. Ve sen onu affetmelisin," diyor Savi, sanki bu en kolay şeymiş gibi. Tabii ki, o uzun süreli, acı verici kin besleyen biri değil. "Sırf hayatına devam edebilmek için bile olsa."

"Bu iyi bir tavsiye. Neden yine bekarsın?" "Siktir
git. Ofisimden çık."

Kız kardeşime, üzerinde kağıtlar dağılmış büyük masasının arkasında sırtıtarak bakıyorum. Tatil köyünün açılışı, gala, elinden gelen her şeyi yapıyor. Büyükbabam için. Graysen için. Hepimiz için.

Çoğu zaman ona hayranlık duyuyorum. Savannah'ı her zaman takdir etmişimdir, çocukken beni sinirlendiriyormuş gibi davransam bile.

Şu anda, Cole'un kız kardeşiyle çizgiyi aştığım için kendimi pislik gibi hissediyorum.

Ancak, geri adım atmaya niyetim yok.

"Bana bakmayı bırak da gidip o kadını kazan," diye mırıldanıyor Savi, ben kalkıp masanın etrafından ona doğru ilerlerken. "O çok tatlı."

Yürüyüşümü durduruyorum. "Megan'ı seviyor musun?"

"Daha kötüsünü de yaptın." Diye iç geçirir. "O senin en iyi arkadaşının kız kardeşi, sevimli bebekleriniz olur, ailene karşı kibardı. Benim umurumda olanın bu olduğunu mu sanıyorsun? Benim umurumda olan tek şey senin mutlu olman."

"Seni seviyorum Savannah. Sen mükemmel bir kızsın." Eğilip kafasına bir öpücük konduruyorum.

"Biliyorum."

Bunu doğal bir şekilde söylüyor, ama gözlerinde çok iyi bildiğim o ihtiyatlı bakış var. Bu bir Vance özelliği. Hepimiz öyle yaparız.

"Ne yaparsan yap," diye ekledi ben kapıya doğru yönelirken, "onunla seks yapma. *Lütfen*. O mirasa ihtiyacın var, Jamie. Ve benim de masada sana ihtiyacım var."

Ona belirsiz bir şekilde el sallıyorum. Bu konuda yeterince ders aldım.

"Sen olmadan Harlan'la gerçekten başa çıkamıyorum," diye mırıldanıyor.

"O senin ikizin," diye karşılık veriyorum. "Şimdiye kadar ona alışmış olman gerekirdi

"

"Öyle düşünürsün."

Odayı terk ederken Peter'a veda etmek için başımı sallıyorum.

Savannah'nın yaşı adamı neden yanında tuttuğunu biliyorum. O, büyükbabamla olan son bağlantılarından biri.

Kız kardeşim neden yalnız olduğunu da anlayabiliyorum, muhtemelen o da benim sorunlarımı kolayca görebiliyor. Tüm kardeşlerim evli değil ve bu bir tesadüf değil.

İnsanları hayatıma nasıl alacağımı bilmeyen tek kişi ben değilim.

Bölüm 30

Megan

"Korkuyorum," diye mırıldanıyor Jameson.

Aşağıda uzanan, rüya gibi kabarık beyaz bulutlardan gözlerimi ayırıyorum. Bu bulutlara bakarken kendimi oldukça mutlu hissediyordum. Ailesine ait özel bir jetle, gece boyunca Paris'e doğru uçuyoruz.

İki buçuk haftadır "nişanlıyız" ve sahte bir çift olarak çoğunlukla rahat bir ritim yakaladık.

Günlük programlarımız birbirine uyuyor. O çalışırken ben yazıyorum. Çok basit. Çoğu öğünü birlikte yiyoruz. Bazen onun evindeki spor salonunda, antrenörüyle birlikte egzersiz yapıyoruz. Beni iş yemeklerine, partilere ve katılmak istediği diğer etkinliklere götürüyor ve bazı arkadaşlarıyla tanıştım.

Hatta Seattle'a gidip Dirty konserine götürdü ve afterparty'de beni Jesse Mayes ve eşi Katie ile tanıştırdı. (Jameson'ın nişanlandığına çok şaşırılmış görünüyorlardı. Bu da bana, onun evinde ne tür partiler ve kadınlar gördüklerini merak ettirdi.

Bana karşı özenli ve destekleyici davranıyor, mutlu olduğumdan emin olmak için açıkça çaba gösteriyor ve düzenli olarak beni arayıp nasıl olduğumu, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını ve yazdığım kitap hakkında ne düşündüğümü soruyor. Her gün eve benim için taze çiçekler gönderiliyor ve bana hediyeler ve sürprizler yağıdırıyor, hatta beni Avrupa'ya yaptığı iş gezisine de götürüyor.

Her gece aynı yatağı paylaşıyoruz, ikimiz de aramızda fiziksel bir ilişki olmadığını kabul etmiyoruz ve bu şekilde *işliyor*.

O ilk geceden beri onu gözetlemedim, banyoda ne yaptığını düşünmemeye çalışıyorum ve onun yanında yatakta deli gibi mastürbasyon yapmak yerine, banyomun mahremiyetinde mastürbasyon yapıyorum. Uyurken yatağın onun tarafına sırtımı dönüyorum, o da

ben uykuya dalana kadar yatağa gelmekten kaçınıyor gibi görünüyor ve bu şekilde idare ediyoruz.

Belki de bana karşı çok nazik olduğu için, bana dokunmaması gerçeğini bir şekilde görmezden gelmeyi başardım. Şimdilik.

Kendime bunun sadece *şimdilik* olduğunu söyleyip duruyorum.

Ve belki de gelecekte, hazır olduğuna karar verdiğinde bu durum değişecek.

Bu uçuşta uyuyacağız, Paris'e vardığımızda uyanacağız ve bundan daha mutlu olamazdım. Yani, burası *Paris*.

Neredeyse ağlayacağım, *ben de çıldırmak üzereyim!*

Ama koridorun karşısından ona baktığımda, tabletini dikkatlice kenara koyuyor, sanki doğru şekilde tutmazsa alev alabilirmiş gibi. Yüzündeki ifade oldukça ciddi.

Alarm verici bir şekilde doğruluyorum. "Ne oldu?"

"Kitabın sonu geldi ve o kadını becerdi, şimdi de bir gerilim anı var ve kaleye varmak üzereler," diye heyecanla konuşuyor. "Kendini kurtarmak için onu orada bırakacak, onu gelin yürüyüşüne devam edecek ve nişanlısına götürecek insanlarla birlikte."

İlk düşüncem: *Oh, tanrım. İkinci kitabı bitirdi.*

İkinci düşüncem: *Tanrım, gözlük takıyor.*

Ağzım açık kalıyor ve gözlerimi kırptırıyorum, açıkça gördüğüm rüyadan uyanmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar yaşamış en çekici adam tam önümde oturmuş kitabımı okuyor ve o kadar seksi görünüyor ki, şu anda uyanık olmamın mantıklı bir açıklaması yok.

Ama uyanığım. Gözlüklerini çıkarıp dövmeli bileğiyle gözlerini ovuşturduğunda uyanık olduğumu anlıyorum ve yumurtalıklarım inliyor.

Nasıl olur da daha önce benim kitabımı okurken onu hiç yakalayamadım? Ve bu adamın okuma gözlüğü taktığını fark edemedim?

Sahte nişanlımın listemdeki tüm kriterleri karşılaması beni sevindirmeli mi, yoksa korkutmalı mı, bilemiyorum. Hatta geçen gün onu aletlerle çalışırken yakaladım, tamircisi benim için *daha fazla* kitaplık takmasına yardım ediyordu! O listeyi yok etti. Yakıp kül etti. Onun tüm önemsizliğini tamamen ortadan kaldırdı.

Çünkü o, listenin *ta kendisi*.

Ve ben yaşayan, nefes alan, *aklını kaçırmış* bir emojiyim.

Kendime gelip, işlevsel olmaya çalışıyorum.

Ayağa kalkıp yanına gittim. "Ah. Buraya gel." Elini tutup onu duvar boyunca uzanan rahat koltuklardan birine oturttum. Ben koltuğun bir ucuna oturdum, o da arkasına yaslandı.

"Üçüncü kitapta ne oluyor?" Tekrar gevezelik etmeye başlar, sanki bir terapistle dökülüyormuş gibi, ve ben gülmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalırım. "Yani, birinci kitap da heyecan verici bir şekilde bitmişti ama onlar iyiydi. Ormanda Rowan'a saldırmaya çalışan iki adam vardı ama sonra Wolf onu kurtardı ve sen orada durabilirdin ve ben onların birlikte ve güvende oldukları için mutlu olurdum. Ama sonra yazmaya devam ettin ve şimdi onların iyi olmalarını *istiyorum*. Bilirsin. Birlikte."

Sözlerini bitirip tavana bakarak, sanki hala kafasında olanları yeniden yaşıyormuş gibi.

"Jameson?"

"Evet?" Sanki onu gerçekliğe geri çekmişim gibi bana göz kırpmıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Sen romantik birisin."

Sanki bu, katlanılması zor bir lanetmiş gibi inledi. "Kardeşlerime söyleme."

Jameson jete üç parçalı bir takım elbiseyle bindi, ama onu okumaya ara verip rahat kıyafetlerini giymesi için ikna etmeyi başardım. Banyodan yumuşak bir eşofman ve tişörtle çıktı, takım elbise giydiği kadar çekici görünüyordu ve çok daha dokunulasıydı.

Tanrım.

Eğer gerçekten kardeşimin hatırı için benimle yatmamaya çalışıyorsa, yatma vaktinden kaçınmasına şaşmamalı. Bu çok fazla samimi bir şey.

Ben zaten uyku şortum ve Dirty geceliğimi giymiş, elimde ikimiz için yumuşak battaniyeler var. Güneş ufukta kaybolurken batıdaki gökyüzü koyu maviye bürünmüş, doğuda ise, gittiğimiz yerde, oldukça karanlık.

"Biraz sohbet edip sonra uyuyalım mı?" diye umutla soruyorum, battaniyeleri aramızda güvenli bir tampon gibi tutarak.

O bir şişe şarap kaldırıyor. "Buna şarap da ekle, o zaman aklımı okumuş olursun."

Bize birer bardak doldurur ve biz de kabinin ön tarafındaki büyük, yatabilen kaptan koltuklarına yerleşiriz. Aramızda küçük bir masa vardır ve bu masaya, onun seçtiği Alman Riesling şarabını, benim en sevdiğim şarabı, uçuş görevlisinin bir düğmeye basarak getirdiği buz kovaasına koyarız; görevli tekrar arka odaya girer ve bizi yalnız bırakır.

Locke ve Rurik de orada bir yerlerde. Jameson bana, en az iki adam olmadan asla seyahat etmediğini söylemişti.

Kadehlerimizi tokuşturup içiyoruz. "Paris'te ne yapacağımızdan biraz daha bahseder misin?" diye soruyorum ona.

"Şey, orada ilk kez olmanın tadını çıkaracağız."

"Ah evet, benim ilk Fransız deneyimim." Bunu cinsel anlamda söylüyorum ve kaşını hafifçe kaldırınca gülüyorum. Gözleri kararır ve açgözlülükle dudaklarına bakar. "Paris'te daha fazla flört edebilirim. Seni uyarmak için söylüyorum. Çok şarap içeceğimi hissediyorum." Şarabımı gereksiz yere yudumluyorum.

"Bu Fransızların tarzıdır," diyor basitçe.

Flört etmeyi mi yoksa şarabı mı kastettiğini emin değilim, ama ikisinden de bolca alacağım.

Ancak, gözlerindeki ateş o kadar çabuk söner ki, hayal mi ettim diye merak ediyorum. "Ve ben çalışıyor olacağım. Muhtemelen öyle görünmeyecek ama."

"Jameson Vance için 'çalışmak' neye benziyor?" diye soruyorum. O evden çalışırken ben gündüzleri yazıyorum, ama aslında ne yaptığını görmüyorum. Onu sadece ara sıra iş görüşmelerinde görmüşlüğüm var.

Bana Vancouver'da bir şirket ofisi olduğunu söyledi ve orada onun için çok çalışan Annabeth adında bir yönetici asistanı olduğunu biliyorum, ama oraya hiç gitmiyor gibi görünüyor.

"Ne yaparsan yap, kardeşlerime bu soruyu sorma," diyor kuru bir şekilde. "Graysen veya Harlan gibi biriysen, benim işimi tanımlamak zor. CEO ve CFO olarak, onlar sadece rakamları görüyorlar. Ben pazarlama müdürüyüm, ama bazen onların bile bunun ne anlama geldiğini bilmediklerini düşünüyorum. Lüks markalarımızı doğru elçilerle buluşturmak için sporculardan aktörlere kadar birçok ünlüyle çalışıyoruz. İşlerin genel gidişatını denetliyorum ve işimiz için çok önemli olan birçok ilişkiyi kuran ve sürdüren kişi benim. Yani işim, sonuçta, çoğunlukla geleceğimizi hayal etmek ve sosyal toplantılar yapmak."

Biraz gülümsüyorum. "Bu, hayal kurmak ve partiler için bir şifre mi?"

"Graysen veya Harlan'a sorarsan, öyle." Suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Sen de hayal kurarak geçimini sağlamıyor musun?"

İnlerim. "Keşke bundan geçimimi sağlayabilsem. Ve yazmanın hayal kurmakla aynı şey olduğunu düşünüyorsan, sandığımdan daha büyük bir pisliksin." Kirpiklerimi kırıştırıp şarabımı yudumlarım.

Limuzinde olanlardan beri hiç olmamasına rağmen, azarlama tehditleri bekliyorum. Ne yazık ki.

Bunun yerine, sevimli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Beni pislik mi sanıyordun?"

"Hayır. Tamam, kısaca. Romeo olayı, hatırladın mı? Sebepsiz yere kovduğun o iyi adam?"

"Bir nedeni vardı," diyor, o kadar sert bir şekilde ki, gülüyorum. "Şu anda ona bakıyorum. Bu arada, onu geri işe aldığımda, 'Anlıyorum. Ben de kendimden çok onu işe alırdım' dedi. Bu onun aynen söylediği söz ve çok ciddiye." "

"Gördün mü?! O çok tatlı bir adam!" Jameson'ın evine taşındığımdan beri, Romeo ile bitkilere olan ortak tutkumuz sayesinde yakınlaştık ve sırf canım istediği için serada çay içip sohbet ederek ve bahçede onunla birlikte çalışarak saatler geçirdim. "Ona zam yapmalısın."

"Fazla zorlama. Ve başka bir erkeğe tatlım deme, yoksa yine kovulmasını istemezsin."

Bu biraz huysuzca ve otoriterce oldu.

Sanki benim çok sevdiğim küçük yaşlı adama kıskançlık duyuyormuş gibi geldi.

Huh.

"Tamam. Öyleyse, işine, kardeşlerine ve neden pislik *olduklarına*. Konu buraya gelmiyor muydu?"

"Hemen hemen. Temel olarak, Harlan ve Graysen, iş bağlantılarımla golf oynamaya veya yat gezisine çıktığımda ya da Damian özel kulüplerimizden birinde potansiyel bir iş bağlantısını ağırladığında, işimizi *bu şekilde* yaptığımızı kabul etmekten hoşlanmıyorlar. Ama bu yüzden pazarlama işini ben yapıyorum, onlar değil. Her şey iletişimle ilgili. Kiminle konuştuğun ve onlarla nasıl konuştuğun önemli. Harlan benim işimi yapsaydı, feci şekilde başarısız olurdu. Ama dürüst olmak gerekirse, ben de onun işinde aynı şeyi yapardım."

Şarabımı yudumlarken bir an düşünürüm. "Hepiniz gerçekten farklı görünüyorsunuz. Ama bazı yönlerden de benzer. Vance ailesinin ortak özelliklerini özetlemek için doğru kelimeyi arıyorum. "Kendine güvenen? İnatçı. Doğru mu anladım?"

O homurdanıyor. "Kibarca söylemek gerekirse. Ben şöyle söyledim. Graysen en yaşlısı ve kelimenin tam anlamıyla patronumuz olabilir, ama biz aslında sürekli birbirimize dişlerimizi geçiren dört alfa erkek ve bir alfa kadınız."

Bu benzetmeye gülümsüyorum.

"Ah." "Evet. Öyle de denebilir."

"Peki, en küçük alfa böyle bir kurt sürüsünde nasıl hayatta kalıyor?" diye alay ediyorum.

En küçüğü olarak adlandırılınca kaşlarını çatı. 193 cm boyuyla aslında en uzun olanı o, ama kardeşleri de onun gibi yapılı. Hepsi uzun boylu, kaslı ve su gibi içilebilir, kız kardeşleri ise kendi tarzında kıvrımlı ve heybetli.

Ama nasıl bakarsanız bakın, Jameson ailenin en küçüğü ve bunun bazen ne kadar berbat olduğunu anlayabiliyorum.

"Şey, benim süper gücüm her zaman insanlarla nasıl iletişim kuracağımı bilmek olmuştur. Şirketler doğru mesajı doğru müşterilere ulaştırmak için milyonlarca dolar harcıyor ve bu zor bir iş çünkü farklı insanlarla farklı şekillerde iletişim kurmak gerekiyor. Bu konuda yetenekli olduğumu fark etmemiştim, çünkü kardeşlerimle iletişim kurma becerisi bana doğal olarak gelmişti. Bunu küçük yaşlardan itibaren kendim keşfettim."

Meraklandım. "Biraz daha anlat. Mesela, kardeşlerinin her birine yaklaşmanın en iyi yolu nedir? Ben farklı insanlarla nasıl konuşulacağını hiç bilmiyorum." Genelde, bu konuyu kaçınıyorum.

Ve kurgusal sözlerimin arkasına saklanırım.

O şarabımızı doldururken bacaklarımı kendime doğru çekiyorum. Onunla bütün gece konuşabilirim. Akşamları yatmadan önce hiç bu kadar çok konuşmazdık. Bence benimle yatakta samimi konuşmalardan kaçınıyor, çünkü bu tür samimiyet seks dünyasına giden kaygan bir yokuş. Ve seks yapmamamız konusundaki tutumunda hiçbir değişiklik olduğunu hiç belirtmedi.

Tıpkı salya akıtan, *istekli* bir kedi yavrusu gibi bunu bekliyorum, ama henüz gerçekleşmedi.

Henüz.

"Graysen'la ciddi ve profesyonel olmalısın," diyor. "Kurallara uyduğunu, sınırlar içinde oynadığını bilmek istiyor. Bu onun için çok önemli."

"Anlıyorum."

"Damian'a karşı dürüst ya da çok zeki olmalısın, yoksa senden üç adım önde olur." Bu durumdan hem etkilenmiş hem de rahatsız olmuş gibi hafifçe kaşlarını çatıyor. "O da büyükbabamız gibi bir oyun ustası. Açıkçası, hepimiz arasında büyükbabamıza en çok benzeyen kişi o."

"Peki ya Harlan ve Savannah? İkizler, değil mi? Birbirlerine çok mu benziyorlar?" Onlara bakınca ikiz olduklarını asla anlayamazdım, ama Jameson onlarla tanışmadan önce bana öyle söyledi.

Aniden güldü. "Sakın Savannah'ya ikiz olduklarını söylediğini duymasın. Aslında pek benzemiyorlar, ama ikisi de çok inatçı. Harlan'la konuşurken gerçekleri ve rakamları, siyah ve beyazı kullanmalısın. Gri tonlar onu rahatsız eder. Ve insanların farkına varmadıkları, kendilerine zarar veren bir şey var ki, o da Harlan'ın, sen ona aksini kanıtlayana kadar her zaman senden en kötüsünü bekleyecektir."

"Yani o bir kötümser mi?"

"Onun tam anlamıyla alaycı olduğunu söyleyebilirim."

"Savannah ise tam tersi mi?"

"Hayır. Tam tersi. Ama o her şeyi hissetmeye önem veriyor. Neden bir şeyi önemsemesi gereksin ki? Bunu ona çabucak anlatmalısın, yoksa sana zaman ayırmayacaktır."

"Sanırım bu anlaşılabilir bir şey. Muhtemelen çok meşgul bir kadındır."

"Öyle, ayrıca dört alfa veletle büyüdü ve onlar her zaman bir şekilde gününü mahvediyorlardı. Yıllarca bizi alt etmeye çalıştı, ta ki bunu başaramayacağını anlayana kadar. Ancak bizimle rekabet etmeyi bıraktığında, hayatında garip bir boşluk oluştu. Sanırım hala başına gelenlerle nasıl başa çıkacağını bulmaya çalışıyor. Artıları: milyarder olarak doğdu. Eksileri: hayatı boyunca bizimle uğraşmak zorunda."

"Şimdi ona acıyorum," diye alay ediyorum. "Ben de," diyor ciddi bir şekilde.

"Peki Jameson Vance ile nasıl iletişim kurulmalı? Yani, en iyi sonuçları almak için?" Masumca dudaklarımdan şarabı yaladım.

Gözleri dilimin hareketini takip eder ve cildimde bir sıcaklık hissedirim. Sesi erimiş gibi olur ve "Tek yapman gereken dürüst olmak," der.

Birbirimize bakıyoruz.

Bu ne zaman ön sevişmeye dönüştü?

Hayır. *Ön sevişme değil.*

Ön sevişme sekse yol açar.

Boğazımı temizlerim ve konuyu değiştiririm. "Kız kardeşine karşı çok empatik davranıyorsun."

"Evet. Onun yerinde olmak istemezdim."

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılır.

şarabı ağızına giderken durur. "Ne?"

"Düşünüyordum da, Rowan'a da aynı şekilde empati duyuyorsun."

şarabını masaya koyar ve başını koltuğa yaslar. "Siktir. Üçüncü kitabı boykot ediyorum."

"Hayır, boykot etmiyorsun," diye mırıldanırım. "Sonra ne olacağını öğrenmek için can atıyorsun." "Sanırım biliyorum." Bana, kitaplarımın erkek kahramanı için olduğunu eminim. "Dur tahmin edeyim. Wolf her şeyi mahvediyor."

"Belki." Kalbim deli gibi çarparak şarabımı yudumladım. Kitaplarıma bu kadar güçlü tepki vermesi beni heyecanlandırıyordu.

Bunu beklemiyordum.

Ama çok sevdim.

Bir yazar daha ne isteyebilir ki?

Ama okuyucularımın onun gibi görüldüğünü hiç hayal etmemiştim.

"Ama belki de onu daha çok beceriyordur, o zaman buna değer olur mu?" diye alay ediyorum.

Gözleri benimkilere çarptı, göz bebekleri büyümüş ve açgözlü bir istekle doluydu. Aslında nefesimi tuttum.

"Onun bakireliğini almasının dışında en müstehcen şey nedir?" diye sorar.

"şey." şarabım boğazıma kaçıyor. Yutkunup biraz öksürüyorum, nefes borumu temizliyorum. "Bir bakalım..." Kelimeleri öksürerek söyleyebilecek miyim diye merak ederken, aklımdan birbiri ardına müstehcen sahneler geçiyor. "Peki. Tamam. Onu kışından beceriyor ve sonra kanlı spermlerini onun uyluklarından yalıyor."

Evet. Öksürdüm.

Jameson bana bakıyor. Dudakları aralanıyor. Sessizce nefes alıyor, ama o kadar derin ki, göğsü titreyerek inip kalkıyor — sanki prensesi yakalamadan önce için için yanan bir ejderha gibi.

Ve onu canlı canlı yiyor mu?

Bütün vücudum kızarıyor. "şimdi ölmeli miyim?" "Bu..."

"Hiyyenik değil."

"Aklımdan geçen şey bu değildi, ama tamam."

Omuz silkiyorum. "Öyle olduğunu biliyorum, ama umursamıyorum. Onlar vahşi doğadalar. Sadece kitaplar."

Ama benim için sadece kitap değiller.

Ve o da bunu şimdiye kadar fark etmiş olmalı.

Boş zamanlarımda ateşli bir şekilde yazıyorum, etrafımdaki her şeyi görmezden gelerek dizüstü bilgisayarımın başında kıvrılıyorum. Beni evinin, bahçesinin veya serasının bir köşesinde böyle kıvrılmış halde bulduğunda, kaç kez bana bir battaniye örtmüş veya yanıma bir fincan kahve bırakmış, tek kelime etmeden?

"Başka sahneler de var," diyorum, sesim, gerçekten bastırmaya çalıştığım şehvetle boğuklaşmış. "Mesela, bundan daha müstehcen bulabileceğin sahneler. Sanırım bu subjektif bir şey. Ama müstehcen olmalarının nedenleri var. Seksin sayfada sadece ucuz bir heyecan olması gerektiğini düşünmüyorum. Bence seks, doğru yapıldığında karakteri ve insanların birbirlerine karşı hissettiklerini ortaya çıkarır."

Hâlâ bana bakıyor. Ve bu sözler üzerimizde asılı kalıyor.

Doğru yapıldığında.

Biz onu hiç yapmıyoruz bile.

Onun yüzünden.

Çünkü istemiyor.

Henüz değil.

Her ne sebeple olursa olsun.

Bana hala tam olarak açıklamadığı bir neden.

"Sormamalıydım," diyor.

"Önemli değil."

"Kaba davrandım. Hikayenin tamamı güzel. Seks sahnelerine falan takıntılı değilim."

"Ben de değilim."

Birbirimize bakıyoruz.

Ve sonunda ben pes ediyorum. Gülüyorum.

O başını sallar ve teslimiyetle inleyerek kadehini uzatır. "Bana da doldur. Sanırım bu gece daha çok okumam var."

Gülümserim ve şarabını doldururum.

Bölüm 31

Jameson

Bir sonraki kitap, bir öncekinin bittiği kadar kötü başlıyor.

Wolf yine biraz pislik gibi davranıyor.

"Seni öyle giyinmiş görmek hoşuma gitmiyor," diyorum ona.

Onun kim olduğunu öğrenir öğrenmez kalede ona giydirdikleri elbiseyi beğenmemiştim.

Bu ipeksi cüppeyi de sevmiyorum. Bu, bir hanımefendinin giyeceği bir şey ve ben bir hanımefendiyle birlikte olacak bir adam değilim.

Ben, hırsız gibi odasına gizlice girip onun soyunmasını izleyen adamım.

Rowan sadece kafası karışık görünüyor. "Ne gibi?"

"Onun fahişesi gibi."

Buna kızmıyor, kızması gerekirken. Gözlerinde bana olan sempatisini görebiliyorum ve bu çok daha kötü.

"Onun fahişesi olmayacağım," diyor yumuşak bir sesle. "Onun karısı olacağım." Dişlerimi sıkıyorum.

Henüz onunla tanışmadı, gelecekteki kocasıyla. Henüz yolun yarısına bile gelmedi ve tüm yaşadıklarımızdan sonra hala onunla evlenmek niyetinde. Kardeşlerine karşı olan görevi, kalbinde benim için hissedebileceği herhangi bir sıcaklıktan çok daha önemli.

Yine de, cüppesini gevşetip elimi içine sokuyor, davetkar bir şekilde elimi göğsüne koyuyor.

"Yapamayız," diyorum, onu sıkıca sararken. Onu duvara doğru itiyorum. "Veda etmek için bir gün daha bekleyemem."

"Bu veda değil, Wolf." Gözleri arzuyla buğulanır. Cüppesini açar ve ben de sikimi çıkarırım. O izin verir vermez kendimi onun içine gömerim.

Sanki son kezmiş gibi onu sikiyorum, çünkü öyle. Onu sertçe sikiyorum. Artık ona acı çektirip çektirmedığım umurumda değil.

O benim kalbimi parçalıyor.

Ama onu ne kadar sert sikersem sikeyim, o sadece daha fazlasını istiyor.

"Evet, Wolf... bana her şeyi ver..."

Yüzümü boynuna gömüyorum. Onu taş duvara sıkıştırıp küçük amını sikiyorum ve o güzel zevk seslerini çıkardığında, onu susturmak için onu derin bir şekilde öpüyorum.

Kalçalarını eğip beni çıldırtan bir şekilde sürtünüyor ve ben kendimi tutamıyorum; onun istediği şekilde ona sürtünüyorum, ta ki o patlayana, üzerime boşalana, vücudu etrafımda titreyene ve beni içine çekene kadar.

Kendimi ona kaptırıyorum, sertçe boşalıyorum, boynuna inleyerek. Kendimi bir hayvan gibi hissediyorum. Rowan'la birlikteyken hep böyle hissediyorum.

"Hmph." Yüksek sesle homurdanırım.

Megan, kabinin arkasında, arkamdaki yatakta uzanmış. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sırtıyor.

Gecenin ortasında, Atlantik'in üzerinde bir yerlerdeyiz ve saatler önce ona biraz uyumamız gerektiğini söyledim. Ama işte buradayım, yine kitap okuyorum.

Neden uyanık olduğunu bile bilmiyorum. Uyanık olduğunu bilmiyordum. "Wolf bu gece nasıl?" diye uykulu bir sesle soruyor.

O nasıl olduğunu biliyor. Daha önce, terapi seansımızda ona söylemiştim. "O bir pislik." Bu açıdan üçüncü kitap, ikinci kitaptan farklı değil.

Bana gözlerini kısarak bakıyor.

"Sanırım veda ediyor. Aptalın teki." Tableti kapatıp güvenli bir yere koyuyorum. Yine.

"Bence biraz daha dinlenmelisin. Uyuyun."

Gözlerinin kapanmasını izledikten sonra tableti açtım.

Birkaç dakika sonra, kitabına küfrederken onu korkuttuğuma eminim. "*Lanet olsun.*" O adamın peşinden gidiyor. O adam onu kaleye terk edip gitmişken."

Megan yumuşak bir kahkaha atıyor. "Merak etme. Her şey yoluna girecek."

Onu bakışlarımla delik deşik ediyorum. "Bana mutlu son sözü vermedin."

"Doğru."

"Sonunu yazdın mı?" "Şey..."

Yazmamış. Yazmadığını biliyorum.

Bu da bana hiçbir şey vaat edemeyeceği anlamına geliyor.

Uyanıyorum ve kendimi koltuğumda çökmüş, tabletim ve gözlüklerim kucağımda buluyorum. Megan yatakta derin uykuda.

Gecenin bir yarısı.

Tableti alıp, gözlerimi tamamen açarak gözlüklerimi takıyorum ve okumaya devam ediyorum. Hesaplamaları çoktan yaptım. Eğer söylediği gibi toplamda dört ya da beş kitap yazacaksa, Rowan ve Wolf şu anda hikayelerinin yaklaşık yarısına gelmiş durumdalar.

Ve Wolf hala aptal bir pislik.

Rowan, ağaçların arasındaki kayalık çıkıntıya yaklaşıyor. Onu görüyorum, kenara doğru koşuyor, onu zar zor örten küçük ceketinin içinde göğüsleri sallanıyor.

Kayalığın kenarına geliyor. Ben de ona bakarak ayakta duruyorum. "Ne giyyorsun sen?"

Ceketin yanı sıra, beline tutturulmuş ipeksi, yeşil bir bustle giyyor. Arkadan aşağıya doğru dökülüyor, ama önden hiçbir şeyi örtmüyor. Hiç külot giymemiş, sadece uyluklarından sarkan jartiyerler var.

Böyle mi koştu, yürüyüş elbisesi provası yaparken?

Benim yüzümden mi?

Göğsü inip kalkıyor. "Gidiyor musun?"

"Senin amın yüzümdenken bunu nasıl yapayım?"

Kayadan atlayıp önüme düşüyor. Düşmemesi için onu tutuyorum. "O zaman yapma." Birbirimizin kollarını tutarken gözlerinde ateş var.

Ben ilk bıraktım. "Adil ol, Leydi Rowan."

"Adil mi? Tek kelime etmeden kaçmak gibi mi?"

"Kaçmıyorum. Hava çok soğumadan nehrin karşısına geçeceğim." "Hepsi bu mu? Beni öylece bırakıp gidecek misin?"

"Ya şimdi vedalaşırız ya da üç gün sonra düğün alayına çıktığında vedalaşırız. Ne fark eder ki?"

"Aradaki fark, sen hiç veda etmedin!"

Ona bakıyorum. "Hoşça kal." Alnına bir öpücük konduruyorum. O başını sallıyor. "Hayır. Wolf. Gitmiyorsun."

"Gidiyorum. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bana öfkeyle bakar, çaresiz bir öfkeyle titremeye başlar. Gözlerimin önünde parçalanıyor, ama ben ne yapabilirim ki?

İkimiz de onun kaderini değiştiremeyiz.

Ya da benimkini.

Ve kaderlerimiz birbiriyle uyuşmuyor.

"Benimle gel. Hemen," diye emrediyor.

"Bana emir veremezsin, Rowan. Ben senin tebaandan biri değilim."

Biraz geri çekilerek aramıza mesafe koyar. Sanki benim geri adım atmamı bekliyormuş gibi.

Geri adım atmam.

Eğilip kendini okşamaya başlar, parmakları bacaklarının arasında yavaş dairesel hareketlerle masaj yapar. "Peki," der, sesi kısık. "O zaman gitmek istiyorsan git."

Ama şimdi, onun burada durup bunu yapması yanlış geliyor.

Öyle çıplak. Hava kararıyor.

"Rowan. Böyle olması gerekiyor. Kızma."

"Kızgın değilim." Sesi nefes nefese, eli kasıtlı bir ritimle hareket ediyor.

"Sadece senin tanıdığım en kötü insan olduğunu düşünüyorum."

Bu, anlayamadığım bir şekilde canımı yakıyor.

Onun benden nefret etmesini hiç istemedim. Belki de nefret edeceğini biliyordum ve bunun canımı yakacağını biliyordum. Sadece ne kadar yakacağını bilmiyordum.

"Rowan..."

"Adımı söylemeyi kes." "Lütfen, kes şunu."

"Neyi bırakayım?" Parmakları durmuyor. Göz kapakları ağırlaşıyor, bakışları öfke ve hissettiği ihanetle yanıyor.

"Ben gidiyorum. Sen de kaleye geri dönmelisin." "Belki dönerim, belki dönmem."

"Bu ne demek?"

"Bu, istediğimi yapacağım anlamına gelir. Sen de bana emir veremezsin."

"Peki. Eğer böyle olmasını istiyorsan." Bir adım geri çekiliyorum.

Kendine dokunmayı bırakır. "Böyle olmasını sen istedin! Bu senin suçun, benim değil. Bunu hayatın boyunca asla unutma, Wolf!"

Korkarım unutmayacağım. Sanki göğsümde bir çatlak var ve kalbim dışarı akıyor. Ama kendimi sert olmaya zorluyorum. "Tek yaptığın, neden doğru şeyi yaptığımı bana hatırlatmak."

Belinden narin altın zinciri çıkarır ve ayaklarıma atar. "Al. Zaten sana verecektim."

Zinciri alırken parmaklarım uyuşuyor. Karavan saldırıya uğradığında kaçarken elinde tutabildiği tek mücevher bu.

"Saf altın," diyor acı bir sesle. "Çok değerli." "Onu alamam."

"Alabilirsin. Sakın geri verme. Bu zahmetin karşılığında bir şeyler almalısın." Yine kendine dokunmaya başlıyor ve gözlerindeki acı dolu bakış korkunç.

"Rowan..."

"Gideceksen git!" Sesi histerik bir tona ulaşır ve ben onun acısından uzaklaşıyorum. Onu bu halde görmek istemiyorum. Dayanamıyorum.

Ağaçların arasından yokuş aşağı koşuyorum ve arkamdan seslendiğini duyuyorum. "Wolf!" Sesi artık kırılmış ve ağladığını biliyorum. "Wolf! Lütfen, geri dön!"

Onun beni göremeyeceğinden emin olana kadar koşarım ve bir ağacın arkasına saklanıp nefes nefese kalırım.

Onu hala kayaların üzerinde görebiliyorum, zümrüt yeşili fırfırlı eteği alacakaranlıkta parlıyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, öne eğilmiş, hıçkırarak ağlıyor. Ağlayana kadar kendini okşamaya devam ediyor, acı dolu bir ses çıkarıyor ve vücudu titriyor, orgazm olduğunu anlıyorum. "Wolf!" Hala ağlıyor. "Wolf, lütfen..."

Alacakaranlık karardıkça uzun süre ağlıyor.

Burada kalması güvenli değil.

Onu kendim sürükleyip kale kapısına bağlayarak kalmasını sağlamam gerekebileceğini düşünüyorum.

Ama sonra ayağa kalkar ve titreyerek yokuş yukarı koşar. Onu takip etmek için, kayalık uçurumun kenarından, elimden geldiğince hızlı bir şekilde ağaçların arasından tırmanırım. Onu gözümün önünden ayırmam.

Onu kaleye kadar takip ediyorum, arka kapıdan geçtiğini görene kadar, sonra nehre geri dönüyorum.

Tabletimi kapatıyorum. Jet kabininin loş ışığında, yatakta tek başına uyuyan kadın çok huzurlu görünüyor, yüzü sakin.

İçimde çalkalanan duyguların karmaşasından çok uzak.

Kalbim boğazımda atıyor ve çok sinirliyim. Tek istediğim onu yakalayıp deli gibi öpmek.

Bu noktada, Rowan'da ondan çok şey olduğunu düşünüyorum - dünyada tamamen yalnız hisseden, Wolf dışında kimse tarafından gerçekte kim olduğu görülmeyen bir kız - Wolf'un onu terk etmesi beni deli ediyor.

Gözlüklerimi çıkarıp sessizce yanına gidiyorum, dizlerimi vücudunun iki yanına koyup yatakta onun üzerine sürünüyorum. Üzerinde dururken dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Wolf bir pislik. Rowan'ı hak etmiyor."

Megan çoktan uyanmış. Üzerine çıktığımda, muhtemelen çok hızlı nefes aldığım için kıpırdanmaya başladı. Nabzım hızla atıyor, kokusu içimdeki ilkel bir duyguyu ateşliyor ve sikimi daha da sertleştiriyor.

"Bunu söylemek için beni gece yarısı uyandırdın mı?" diyor uyuklu bir sesle. Gözleri hala kapalı, ama gülümsüyor.

"O yarı çıplak bir şekilde ormanda ağlıyor ve o da onu terk ediyor. Sen buna ne dersin?"

Gözleri açıldı. "Şövalyece mi?"

Homurdanıyorum. "Onun güvenliğini sağlamak onun görevi. *Kendisi*. Onu başkasına devretmek değil. Ve düştüğünde onu yakalamak da onun görevi. Bir erkeğin yapması gereken budur."

Gözleri tamamen açılıp benimkilere odaklanana kadar ona bakıyorum.

"Yani, kız kayalıklardan atladığında onu yakaladı. Ve güven düşüşü sahnesinde, hatırladın mı?"

"Demek istediğimin o olmadığını biliyorsun." Sesim hırıldamaya yakın. "O onu terk ederken, acıya dayanabilmek için kendini orgazma ulaştırdı. Ona seks yapmayı öğretti ve şimdi bu, onunla olan tek bağı, çünkü o onu *terk etti*."

"Yeni kocası onları birlikte görürse, bunun bir risk olduğunu biliyor," diyor sabırla, sanki ben o kısmı kaçırmışım gibi. Kaçırmadım. "Wolf, o adamın bir savaş lordu ve kötü şöhretli bir sadist olduğunu duymuştur. İkisine de ne olacağından korkuyor."

"Yani onu psikopata mı bırakıyor?!"

Megan sadece gülümsüyor. Şu anda benden çok eğlenmiş görünüyor.

"Bence bu yazar bir sadist," diye homurdanıyorum.

O gülüyor.

"Bırak nehirde boğulsun ve yeni bir kahraman yaz."

"Ben zaten bir sonraki kitabı yazıyorum ve Wolf hayatta." "Onu öldürmek için hala zaman var."

"Okurlarım onu seviyor!"

"O zaman okuyucuların da onun kadar aptal."

Ağzı açık kalır.

O tatlı, yumuşak, açık dudaklara bakıyorum ve zonklayan sikim beni ele geçiriyor.

"Siktir et."

Onu sertçe öperim, ağzım onu ele geçirir, sonra hakimiyet kurar, sonra tamamen tüketir, ben de onun tatlılığına başımdan aşağı düşerim. O yumuşak ve sıcaktır, hayal ettiğimden bile daha çekicidir ve ben onun sevgisine açmışım gibi onu yutarım.

Belki de öyleyimdir.

O kadar sertim ki, deli gibi, ona daha da derinlemesine girerken, ağzını tahrip ederken.

O kadar sert ki...

Ve yine de onu beceremiyorum.

Asla kaçamayacağım bu gerçek, soğuk su gibi üzerime çöküyor.

Geri çekiliyorum, onun bana ne kadar tutkuyla karşılık verdiğini gerçekten anladığımda kendimi ondan koparıyorum. Birbirimizin yüzlerini yiyip bitiriyorduk ve o yumuşak, yalvaran bir şekilde inliyor, kalçalarını benimkilere doğru itiyordu.

Aramızda sıkışmış olan sikim, kendimi ona gömmek için

Megan bana bakarak gözlerini kırıştırdı, nefes nefese. "Ne?

Ne oldu?" "Bunu yapmamalıydım."

"Neden?"

Birbirimize bakarken, boğazımda nabzım hızla atarken yutkunuyorum.

"Şaka yaptığımı biliyorum," diyor yumuşak bir sesle, "okuyucularım hakkında."

Öyleydi. Okurları aptal değil, bu açık. Sayfaları

her kelimeyi açgözlülükle yutmak için zar zor çevirebiliyorum. Onun yarattığı dünyayı seviyorum ve hayır, sadece seks için okumuyorum. Ama lanet olsun, beni tahrik ediyor.

"Kitapların harika. Kendimi kaptırdım." Geri çekiliyorum, kendimi ondan ayırıyorum. Bir şekilde, öpüşürken kalçalarım onun kalçalarına yapışmış ve bacakları benimkine dolanmış.

Kafam, çelişkili sinyallerin gücüyle dönüyor, kendimle savaşıırken, vücudumun benden yapmamı istediği son şeyi yapıyorum, yanına uzanıp sırt üstü yatıyorum. Kalbimin çarpıntısını yatıştırmak için nefes alıyorum.

Nefes almakta zorlanıyormuş gibi biraz güldü. "Fark ettim. Ve teşekkür ederim." Gözleri benimkilerle buluştu, sevgi ve hak etmediğim minnetle parlıyordu. "Bunu söylediğinde çok iyi hissediyorum."

"Doğru."

Ama bunlar sadece sözler.

O aptal Wolf gibi hissediyorum.

Belki işler değişir, ama şu anda o, Rowan'ın ihtiyacı olan adam değil.
Ben de Megan'a karşı benzer şekilde
başarısız oluyorum. Burada rahatsız edici
bir paralellik var.

"Aslında kendimi Wolf'ta görüyorum." Onun gözlerinden kaçınarak, jetin
yumuşak bir şekilde parlayan tavanına bakıyorum. "Bu, senin ne kadar iyi
olduğunun bir kanıtı."

"Teşekkürler. Ama senin ona çok benzediğini söyleyemem."

"İkimiz de korkakız."

Uzun bir sessizlik olur, tek ses jet motorunun uğultusudur.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Kararlarını korkuya dayalı olarak veriyor."

"Yani aşk için hayatını da dahil olmak üzere her şeyi kaybetme riskini göze
almalı mı?" "Evet."

Bu cevabın ağzımdan bu kadar kolay çıkması delirtici. Kendime
yumruk atmak istiyorum.

"Belki de öyle yapmalı." Megan'ın sesi alçak ve düşünceli. "Ama belki de
henüz o sonuca varmamıştır."

Evet. Aptalca.

"Dediğim gibi." Kalçalarını saran battaniyeyi çekip açıyorum ve ikimizi de
onunla örtüyorum. "O bir pislik."

O hafifçe kıkırdar.

Sonra yer değiştirir ve vücudunun sıcaklığını, bana daha yakın hissederim.
"Lütfen sarılabilir miyiz?" diye fısıldar.

Bunu sormak zorunda olması bile çok yanlış, bu beni biraz öldürüyor.

"Tabii ki." Sesim sert ve gergin, ve kendime bir daha onu öpmeyeceğime
yemin ediyorum. Ya da ona dokunmayacağıma. Ya da üstüne çıkıp onu yatağa
yapıştırmayacağıma.

Hiç kıpırdamıyorum.

O bana yaslanıp kolunu belime dolarken, başını omzuma dayarken,
saçlarının yumuşak kokusunu içime çekiyorum.

Sonra bana yaslanarak gevşediğini hissediyorum ve ben de kolumu onun
koluna dolayarak gevşemeye çalışıyorum. Penisim hala zonkluyor.

Bu şekilde uyuyamam.

"Peki ya onun hayatı?" diye sordu bir süre sonra. "Aşk için onun hayatını
tehlikeye atmalı mı?"

Saçlarına doğru homurdanıyorum. "İkisini de kurtarmanın bir yolunu bulmalı.

Gerçek bir kahraman böyle yapar."

"Belki de öyle yapacaktır."

"Belki de yine de yeni bir kahraman yazman gerektiğini düşünüyorum." "Belki bu seferki seni şaşırtacak, Jameson."

Evet. Umarım öyle olur.

Bölüm 32

Megan

Paris, tahmin ettiğim gibi, inanılmaz derecede muhteşem.

Limuzinimiz merkezi *semtlerin* sokaklarında ilerlerken, şehrin kısmen yıkık halini, doğanın geri kazandığı güzel tarihi binaları, uzak, kıyamet sonrası bir gelecekte yıkık duvarları tırmanan yeşil bitkileri hayal edebiliyorum.

Çünkü benim çarpık zihnim böyle çalışıyor.

Ancak şu anda, soluk pembe, mavi ve krem rengindeki binaların karmaşık sanatını, bloklarca uzanan, geçtiğimiz her süslü eski kapı ve pencereden fısıldayan tarihi bir türlü unutamıyorum.

"Kanada çok *genç*," diye hayretle söylüyorum. "Eski binalara hayranlık duymadan edemiyorum."

"Berlin'e varana kadar bekle," diyor Jameson. "Orası oldukça farklı. Paris, İkinci Dünya Savaşı'nda yıkılmadı, bu yüzden eski binalar büyük ölçüde sağlam kalmış, oysa Berlin'in büyük bir kısmı yeniden inşa edildi."

Bunu hayal ederken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Seni büyüledi, değil mi?" Çenesini kaldırıp beni inceliyor. "Geçmişle geleceğin kesiştiği nokta."

"Nasıl bildin?" Sanki bir bağımlıymışım ve o da bana en sevdiğim uyuşturucuyu vermiş gibi nefes alıyorum.

Dudakları kıvrılır. "Kitaplarını okuyorum, unuttun mu? Uzak gelecekte insanlar hayatta kalmak için mücadele ederken, geçmişin kalıntılarıyla dolu ıssız manzara? İki zaman diliminin birbirine değdiği şekilde ilgilenmiyor olsaydın, hikayeni başka bir yerde geçirebilirdin."

"Yapabilirdim."

"Bu yan yana gelme durumu seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"Hmm." Bana daha önce hiç bu soru sorulmamıştı. Çoğunlukla kitaplarım hakkında kimseyle nadiren sohbet ettiğim için.

Aniden utangaç hissediyorum.

"Sanırım bu, her şeyin birbirine ait olmadığını hissettiriyor. Dünya, kendisiyle ve içindeki insanlarla çatışıyor. İnsanlar olarak, kitabın kahramanı

ve kahramanları doğaya izinsiz giren kişilerdir ve bunu, geride bırakılan kalıntılarda ve insanlık başarısız olduğunda doğanın kendini geri kazanma biçiminde görebiliriz. Wolf ve Rowan uyum sağlar ve hayatta kalır, ancak her zaman hayatta kalmanın bıçak sırtındadırlar. Bu garanti edilemez." Tereddüt ediyorum. "Belki de nasıl biteceğini bilmemeyi seviyorum. Ve okuyucuların da nasıl biteceğini bilmemesini, ama yine de olası görünmese de mutlu bir son için umut etmesini seviyorum. Sanırım... Mutlu bir sonun olmaması gereken bir dünyada mutlu bir son arzuluyorum."

Jameson'ın çatık bakışları benimkilere kilitlenir. "O zaman o mutlu sonu yaz."

"Belki de yazarım..."

Pencereden dışarı bakıyorum.

Şu anda Arc de Triomphe'yi dolaşıyoruz, burada altı veya daha fazla işaretlenmemiş şerit birbirine karışıyor gibi görünüyor. Başka hiçbir araca çarpmadığımıza inanamıyorum, ama belki de her zaman böyleydi.

İşler genellikle aynı kalır, ta ki bir gün bozulana kadar.

"Belki de henüz hayal edemiyordumdur."

Jameson'ı benimle birlikte utanmaz bir turist olmaya zorluyorum ve limuzini bizi Eyfel Kulesi'nin dibine bırakmasını istiyorum. Caddenin karşısında bir atlıkarınca olduğunu görünce çok heyecanlanıyorum.

Doğal olarak, Locke bizim hatıra fotoğraflarımızı çekerken onun da benimle birlikte binmesini ısrar ediyorum.

"Bunu Instagram'a koyacağım," diyorum ona ve en güzel fotoğrafı Clara'ya gönderiyorum. Fotoğrafta Jameson beyaz bir ata biniyor. Üç parçalı takım elbise giyiyor.

Muhtemelen bütün gün klimalı limuzinde ve/veya lüks restoranlarda olacağını düşünmüştü.

Sonra, kaldırımda yaşlı bir Fransız adamın bizim karikatür portremizi çizmesi için sıramızı beklerken onu benimle birlikte bekletiyorum.

O çok yetenekli. Bitmiş eskizde, Jameson ve ben bir Fransız kafesinde oturuyoruz. Gerçek hayatta olduğu gibi, takım elbisesini giyiyor, ama sanatçı kafasına gerçekte olmayan mavi bir bere çizmiş.

"Bunu çok sevdim," diyorum heyecanla. "Bunu oturma odana asacağım."

"Oturma odamıza," diye düzeltiyor beni.

Bununla ilgili benimle tartışmadığına inanamıyorum.

Çizimi Locke'a veriyorum, böylece limuzinde güvenli bir şekilde saklayabilir. "Lütfen bunu Vancouver'a götürdüğünden emin ol," diyorum ona.

"Hayatım pahasına koruyacağım," diye ciddi bir şekilde cevap veriyor. Locke'u seviyorum. Hem de çok.

Jameson, Eyfel Kulesi'ne çıkmak için saatlerce kuyrukta beklemeyi reddediyor, ama o sırada büyük dijital ekranlarda kulenin tepesine çıkan asansörün kapalı olduğu duyuruluyor. "Bu sık sık olur," diye söyleniyor ve aynı anda, dünyayı yukarıdan görmek istediğimde beni helikopterle götüreceğine söz veriyor. Sıradan insanların sıraya girmeye razı olduğu çoğu şeyi reddettiği hissine kapılıyorum. Belki de hiç sıraya girmek zorunda kalmamıştır.

Her neyse, açlıktan ölüyorum. Şimdiye kadar sokak satıcılarından aldığımız *pastalarla* idare ettik.

"Lütfen akşam yemeğine gitme zamanı geldiğini söyle," diye yalvarırcasına limuzine doğru yürürken söylüyorum. "Gerçekten yemek yemem lazım."

"Peki Fransız şarabı nasıl olur? Kaliteli olanından."

"Şimdi benim dilimden konuşuyorsun."

"Öyle mi?" Jameson kaşlarını kaldırdı ve limuzine yerleşirken, "*Alors allons te saouler, ma douce*" dedi.

Çenem düşerken yumurtalıklarım inliyor. Bu, gün ışığında çok fazla seksi bir hareketti. Aniden, Moulin Rouge'un karanlık, terli bir köşesindeymişim gibi hissediyorum, o ise kulağıma Fransızca küfürler fısıldıyor.

"Ne dedin?" Sesim acınacak şekilde nefes nefese çıkıyor. "Fransızca mı konuşuyorsun?" "Sen konuşmuyor musun?"

"Ne, Kanadalı olduğum için mi? Onuncu sınıfa kadar zorla öğrendim. Renkleri, haftanın günlerini ve hava durumunu biliyorum. Buradaki insanların söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum. İngilizce konuşan turistler hariç."

Dudakları eğlenerek kıvrıldı. Sonra gözleri yarı kapalı bir şekilde ağzıma kaydı.

"*Sen Paris'in en güzel kadınısın.*" "Kes şunu."

"Sen Paris'in en güzel kadınısın."

Bana böyle dedi. Eminim. Akşam yemeği için giyinmek üzere otele döndüğümüzde bunu Google Translate'e yazdım ve o da tekrar söyledi.

Bir saat sonra, Jameson'ın kolunda, onun bana sürpriz yaptığı kısa, siyah ve gümüş pullu Balmain elbisesini giyerek otel odamızdan çıkarken kendimi çok güzel *hissediyorum*. Ve altında giydiğim güzel, ipeksi Fransız iç çamaşırları.

Lobide limuzine doğru giderken, bir fotoğrafçı bizi bekliyordu, "doğal" fotoğraflarımızı çekmeye hazırdı, *yüzüğü* iyi gösterecek şekilde.

Jameson'ın halkla ilişkiler ekibi, hem resmi hem de bu geceki gibi gayri resmi olarak birçok kez fotoğraf çekilmesini ayarlamıştı; bu fotoğrafların hepsi basına verilmişti ve medyanın nişan yüzüğü konusunda bu kadar abartılı davranması bana garip geliyordu. Sanki bir erkeğin bir kadına verdiği yüzüğün fiyatı, ona olan duygularıyla doğru orantılıymış gibi. Sanki fakir bir erkek, zengin bir erkek kadar bir kadını sevemezmiş gibi?

Her neyse, *yüzüğün* başrolde olduğu aşk hikayemiz viral oldu.

En azından Jameson'dan, kardeşimden, Nicole'dan ve tanıdığım herkesten duyduğum kadarıyla öyle. Aniden gelen kutumu dolduran herkes.

Troy da dahil. Ne yazık ki.

Bu konuyla ilgili ilk patlayıcı mesajını gördükten sonra *-bana böyle ihanet ettiğine inanamıyorum-* mesajları okumayı bıraktım, okunmamış olarak silip attım.

Onu "aldattığım" fikri onun sanrısı, benim değil.

Ve nişanla ilgili ilk bir iki çevrimiçi yazıyı okuduktan sonra, onları da okumayı bıraktım.

Jameson ve Megan'ın bu versiyonu sadece bir hikaye.

Ben bir kurgu yazarı olduğum için bunu iyi bilirim.

Şık restorana vardığımızda, bir tarafı tamamen Jameson'ın Fransız bağlantıları ile yapacağı toplantı/parti için rezerve edilmişti. Odada içkilerini yudumlarken sohbet eden yaklaşık bir düzine kişi vardı ve biz etrafta dolaşırken kalabalık giderek iki katına çıktı.

Jean-Charles adında sofistike, orta yaşlı bir Fransızla tanıştırıldığımda, Jameson bu adamın da bir milyarder olduğunu, kendisi ve ailesinin Paris'te kaldığımız otel de dahil olmak üzere birçok Fransız oteline sahip olduğunu ve Vances ailesiyle birlikte Côte d'Azur'da bir tatil köyü geliştirdiğini rahatça söylüyor.

Ayrıca, geç de olsa, Jean-Charles'ın üvey babası olduğunu da ekledi.

Bu ani tanıtımın beni tam olarak neyin rahatsız ettiğini tam olarak anlayamıyorum, ama Jameson'ın Paris'te üvey babasını ziyaret edeceğimizi önceden söylememesi beni biraz rahatsız ediyor.

Kendimi zor durumda hissediyorum.

Ya da belki de zor durumda olan Jean-Charles'tır?

Çünkü Jameson ona "Bu benim nişanım Megan" dediğinde, o da benimle tanıştığına aynı derecede şaşırmış görünüyor.

Ancak bir beyefendi olarak, çabucak toparlanıyor.

"Tebrikler," diyor Jean-Charles sıcak bir şekilde. "Mutlu haberi duydum."

Bu, Jameson'ın ona kendisi haber vermediği anlamına mı geliyor? Jameson bana üvey babası olduğunu hiç söylemediği için bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Bu adamın şu anda annesiyle evli olup olmadığını bile bilmiyorum.

Onun ailesini biraz daha araştırmalıydım. Ya da en azından sormalıydım.

Ama Jameson'ın bana böyle bir durum yaşatacağını nereden bilebilirdim ki?
?

Neyse ki, Jean-Charles benimle tanıştığına çok memnun görünüyor. karizmatik Fransızla sohbet ederken, Jameson sonunda sırtıma dokundu, izin isteyerek çok çekici üç kadınla konuşmaya gitti.

Bunun dikkatimi dağıttığını söylemek yetersiz kalır.

Kısa süre sonra, Jean-Charles ve birkaç iş ortağıyla olan sohbetten izin isteyip, nefes almak için kadınlar tuvaletine gittim.

Boğazıma soğuk su sürerken ve nefes alırken, kalbim deli gibi çarpıyor. Nişanlığımın o güzel Fransız kadınlarla konuşmasını görmek beni deli gibi rahatsız ediyor.

Midemde, aramıza koyduğu seks yapmama engelinin verdiği rahatsızlığı hissediyorum.

İşini yapıyor, diyorum kendime. Bütün gece elimi tutmasını bekleyemem. Ve onlar sadece konuşuyorlar.

Ama yine de, söz verdiği gibi önceden bana söylemeden başka biriyle seks yapıp yapmayacağını merak etmeden duramıyorum.

Troy yaptı.

Ve ben bilmiyordum.

Herkesin herkesi tanıdığı küçük bir kasabada yaşıyorduk ve ben bilmiyordum. Ta ki odaya girip kendi gözlerimle görene kadar. O zaman bile, sonrasında geçen birkaç karanlık saat boyunca, buna inanmak zordu.

Buna inanmak istemedim.

Eğer burnumun dibinde oluyorsa, şimdi görebilir miyim?

Ben yazarken Jameson sürekli "toplantılar" için evden çıkıp giriyor. Gerçekte ne yaptığını nasıl bilebilirim ki? Nicole, onun başka bir kadınla görüldüğüne dair bana Google uyarısı göndermedi, ama neden öyle bir şey yapsın ki?

Eğer aldatıyorsa, dikkatli davranırdı. Gizli tutardı.

Aldatmak. Ha. Zaten gerçek bir ilişkiniz yoksa aldatmak sayılmaz.

Rahatsızlığımı şarapla gidermeye çalışıyorum.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Bana karşı gerçekte ne hissettiğini ve onun için nerede durduğumu bilmemek...

Onun sahte partneri olmaktan başka.

Beni gerçekten sadece öyle mi görüyor? Ve beni hep öyle mi görecek?

Bana iyi davranmayacak başka bir adama karşı gerçekten hisler beslemeye mi başlıyorum?

Ve Jameson Vance'in benimle sahte nişanlı olduğu bir yıl boyunca cinsel ilişkiden uzak kalacağına gerçekten inanıyor muyum? Ve başka bir kadına asla dokunmayacağına?

Hayır. Buna inanmıyorum.

Ve o *bizim* seks yapmamız konusunu açmadan geçen günler arttıkça, onun bunu başka biriyle yapmaya karar vereceğinden korkmaya başlıyorum.

Ve eğer yaparsa, ne diyeceğim?

Senden hoşlanıyorum, lütfen başkasıyla yatma mı?

Ona bana dokunabileceğini zaten söyledim.

Ona, aptal gibi, onun ilgisini "ilk olarak" kendime ayırmak istediğimi söyledim.

Gerçek şu ki, eğer o başka birini seçerse... bunun beni mahvedeceğini zaten biliyorum.

Paris gündüzleri heyecan verici bir şehirse, geceleri ise gerçekten canlanıyor. Jameson ve ben, kalabalık kaldırım kafeleri ve barlarından taşan kalabalığın arasında yolumuzu bulmaya çalışıyoruz.

Locke ve Rurik peşimize takılmış halde dar kaldırımlarda otele doğru yürürken ona "El ele tutuşabilir miyiz?" diye sordum.

Tereddüt ediyor, ama ona elimi uzattığımda, elini benimkine sokuyor. Neredeyse anında yumuşuyorum, aramızdaki bağa eriyip gidiyorum. Akşam yemeğinde ne kadar gergin hissetsem de, ona dokunmak beni rahatlatıyor.

"Burası gerçekten çok romantik, değil mi?" Her görüntüyü ve sesi, müzik notalarını, gece havasındaki yemek ve kahvenin zengin kokularını içime çekmeye çalışırken hayranlıkla söylüyorum. "Havada var. Hissedebiliyorum. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Öyle." Jameson'ın sesi alçak, tonu ölçülü.

Restorandan çıktığımızdan beri oldukça sessiz. Yine de kalbim acımasız bir ritimle atıyor, o bana bu kadar yakın olduğunda beni işkence eden ritimle, dokunduğumuz yerlerde cildim titriyor. Seks kaçınılmaz gibi geliyor.

Ama öyle olmadığını biliyorum.

Ve yanımdaki adamla, nişanlımla, ama benimle seks yapmayan adamla bu romantik dürtüleri tatmin etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için, konuyu değiştiriyorum.

"Üvey babanın bu gece orada olacağını bana söylemedin. Üvey baban olduğunu ya da Fransa'da yaşadığını bile bilmiyordum. Beni uyarabilirdin, böylece zihnen hazırlanabilirdim."

Üvey babası bana çok nazikti ve Jameson'ı gördüğüne açıkça sevindi, ama ikimiz de ne demek istediğimi biliyoruz. Bu adam Jameson'ın ebeveyn figürü ve biz birdenbire nişanlandık. Dürüst olmak gerekirse, bu gecenin üvey babayla tanışma gecesi olduğunu bilseydim, biraz daha az seksi bir elbise giyerdim.

"Uyarılmana gerek var mıydı?" Jameson eğlenmiş gibi geliyor.

"Evet! Bu elbisenin eteği birkaç santim daha uzun olmalıydı ve parlak göz farını da biraz daha hafif tutmalıydım."

"Bu iki tane oldu."

Evet. O bunu komik buluyor.

"Bana söylemeliydin! O yüzüğü fark ettiğinde bu elbiseyi terlemişim."

Elimi sıkıyor, bu da içimden mırıldanmamı ve onu anında affetmemi sağlıyor.

"Olmayabilecek bir şey için sana stres yaşatmanın anlamını görmedim. Bu gece geleceğinden tam olarak emin değildim."

"Niyetin için teşekkür ederim. Ama önceden haber versen daha iyi olurdu."

"Tamam. Dersimi aldım. Bir dahaki sefere sana haber veririm."

"Paris'teyken onu tekrar göreceğiz miyiz?"

"Hayır. Yarın Berlin'de olmam gerekiyor. Aslında bu yüzden geldim. Orada başka bir potansiyel ortağımız var, çok tarihi bir bira şirketi. Bol bol bira içmeye hazırlan."

"Hazırım," diyorum ciddi bir şekilde. "Ama ciddiden, Fransa'ya kadar gelip üvey babanla daha fazla zaman geçirmek istemiyor musun? Annenle evli mi?"

Bana yan gözle bakar. "İnternetin olmadığını unutmuşum." "Komik. Ben insanları takip etmem. İnterneti araştırma yapmak için kullanmayı tercih ederim

araştırma yapmak için kullanmayı tercih ediyorum, o kadar."

"Sen bir istisnasın, Jessica Rivers."

"Teşekkür ederim." Aslında, bana Jessica dediğinde içim biraz heyecanlanıyor. Belki de bunu başka kimse yapmadığı için, sanki bizim küçük sırrımız gibi geliyor.

"Evet, Jean-Charles Moreau annemle evli. Paris'in hemen dışında yaşıyorlar."

Bunu düşünüyorum. "Ve buradayken onu görmeyecek misin?" "Bu gece gelebilirdi."

Bu kısa cevabın satır aralarını okumaya çalışıyorum. "Ama gelmedi. Çünkü... ikinizin arası iyi değil mi?"

"İlişkımız var. Aşağı yukarı. Ama o işlere, kocasının ya da ailesinin işlerine pek ilgi duymuyor ve bu bir iş yemeğiydi."

Bu mazereti kabul etmiyorum. "Ama en küçük oğlu buradaydı. Bebeği. Dünyanın öbür ucundan gelmişti."

"Doğru."

"Ve zaman ayırmadı mı? Yoksa gelmek istemedi mi? Bana yardımcı ol."

"Keşke yardımcı olabilsem. Ama Rachel Vance-Moreau'yu sana gerçekten açıklayamam. Bildiğim kadarıyla, hayatı her an duygusal durumuna göre şekilleniyor. Kötü bir gün geçirirse, ortadan kaybolabilir ve aylarca ortaya çıkmayabilir."

Bu durum onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Ama bu nasıl olabilir?

Ebeveyninin yokluğunu yaşamak nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yani bunun ne kadar kafa karıştırıcı, zarar verici ve acı verici olduğunu bilirim. Özellikle de bu tür davranışlar onun küçükken de varsa.

"Bu seni üzmez mi?"

"Artık buna alıştım ve beklentilerimi yüksek tutmamam gerektiğini biliyorum. Böylece hayal kırıklığına uğramıyorum. Ama çocukken, sana söyleyebilirim ki, bu beni üzüyordu."

Sadece bunu duymak bile beni üzüyor. Genç Jameson, annesinin duygusal terk edilmişinden dolayı incinmiş.

Ama bunu benimle paylaşması, daha fazlasını duymak istememi sağlıyor.

"Bunu sık sık yapar mıydı? Sen çocukken ortadan kaybolur muydu?"

"Evet. Ne yazık ki."

"Çok zor olmuş olmalı."

"Öyleydi. O zamanlar hayatım çok çalkantılıydı. Şu anda yaşadığım evden daha büyük bir evde yaşıyorduk ve çoğu zaman annem odasına kapanırdı, o gün havasında değilse onu görmeye bile gidemezdim. Onu neyin kötü havaya soktuğunu hiç bilemezdim. Duygusal olarak dengesiz bir ebeveyni olan bir çocuk olarak, kendini suçlarsın. Doğal olarak, annemin beni görmek istememesinin sebebinin ben olduğumu düşündüm."

Bunu düşünüyorum. Ve elbette onun neden olmadığını biliyorum. Babamın beni sevmemesinin nedeni benim olmadığım gibi.

"Sebep neydi?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Ama yıllar sonra..." Tereddüt ediyor. "Sanırım, tüm aile sırlarını öğrenecek kadar büyüdüğüm düşünülmüştü. Ailenin gerçeklerini."

Beklerim, bu gerçekleri bana anlatacak mı diye merak ederek. "Devam et," derim, çok uzun süre durakladığında ve bana anlatmayacağından endişelendiğimde. "Lütfen."

"Bunları bilmek istediğinden emin misin?" Bana bakar, yakışıklı yüzü caddenin karşısındaki kalabalık kafenin ışıklarından binlerce renge bürünür.

"Evet."

"Gerçek şu ki, babamın birçok ilişkisi vardı. Evlilikleri boyunca annemi defalarca aldattı."

"Oh. Bu... " Cümleyi bitirmiyorum. Açıkçası, bu birçok şey demekti ve hiçbirisi iyi değildi.

"Evet. Hep merak etmişimdir, bu ne tür bir evlilik? Yani, görünüşe göre annem de sonunda onu aldattı. Jean-Charles ile. Babamdan beş çocuğu vardı ve babam sadık değildi. Annemin işi yoktu. Hayatı bizim ailemizdi, ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Sonra, bir zamanlar onun tüm dünyasıydık, ama o bizden çok kolay bir şekilde koptu. Belki de ona onu çok fazla hatırlatıyordum. Belki de hepimiz öyleydik. Kim bilir."

"Peki ya baban? Hiç ortalıkta yok muydu?"

"Vardı, ama çok çalışıyordu. Ve tüm o ilişkilerini idare etmekle meşguldü," diye ekliyor kuru bir şekilde. "Ama ben on bir yaşındayken öldü."

"Oh. Çok üzıldüm." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Kahretsin, ebeveynini kaybetmek için çok küçüktü.

"Sorun değil."

"Hasta mıydı?" Jameson daha fazla bilgi vermediğinde soruyorum.

"Hayır. Helikopter kazasıydı. Ani ve beklenmedik bir olaydı. Bütün aile bu olaydan çok etkilendi. Annem hiç toparlanamadı, sanırım. Kısa sürede yeniden evlendi ve Jean-Charles ile önceki evliliğinden olan çocuklarıyla yaşamak için Fransa'ya taşındı. Beni, Savannah'ı ve Harlan'ı da yanında götürdü. Ama o noktada, bize annelik yapma konusundaki ilgisi, yeni kocasına ve çocuklarına düşkünlük peşinde, belki de onun kendisini aldatmayacağını umarak, tamamen ortadan kalktı. Ergenlik yıllarımızın geri kalanını Avrupa'nın prestijli yatılı okullarında geçirdik."

"Vay canına. Nasıl bir şeydi?"

"Yalnızlık," diyor, ki bu benim beklediğim cevap değildi. "Savi, Harlan ve ben, aramızda üç yaş fark olduğu için her zaman aynı okullara gitmedik. Bu yüzden gençlik yıllarımın çoğunu tek başıma geçirdim. Açıkçası buradan nefret ediyordum. Dışarıda kalmak. Hayatımın en kötü yıllarıydı, oysa en güzel yılları olabilirdi. Graysen'a her konuştuğumda beni eve götürmesi için yalvarıyordum."

"Peki yaptı mı?"

"Sonunda yaptı. On yedi yaşında, okulu bitirir bitirmez. O ve Damian o zamana kadar büyükbabamın iş ortakları olmuşlardı ve babamın yerini almışlardı. Babamın ilişkilerini ve annemin neden öyle davrandığını bana anlatanlar kardeşlerimdi."

"Anlıyorum."

"En azından tüm parçalar yerine oturdu. Aniden annemin neden yeni bir evlilikle yeniden başlamak için bu kadar hevesli olduğunu anladım. Ve neden bu kadar paranoyak ve güvensiz olduğunu, neden kamuoyunun gözü önünde olmaktan bu kadar rahatsız olduğunu. Saklayacak çok şeyi vardı. Kocasını onca ilişki yaşıyordu, ama o yine de onun yanında duruyordu, ancak onun kendisini nasıl aldattığını dünyanın bilmesini istemiyordu. Ya da sonunda onun da kocasını aldattığını. Sanırım en büyük korkusu, herkesin önünde bu şekilde küçük düşürülmektir. Herkesin onun büyük aşk hikayesinin bir yalan olduğunu öğrenmesiydi. Sanırım bu yüzden Fransa'da yaşamayı seviyor. Burada çok katı gizlilik yasaları var."

"Sanırım bu, onun bazı davranışlarını açıklıyor," diyorum dikkatlice. "Ama yine de, anne baban hakkında tüm bunları öğrenmek senin için zor olmuş olmalı."

"Öyleydi. Bu konuda oldukça kızgındım. Hatta kısa bir süre isyankar bir dönem geçirdim." Jameson kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Bu isyankarlık çoğunlukla birkaç dövme yaptırmakla sonuçlandı."

"Ne asi birisin," diye alay ediyorum. "Bana bunları anlattığın için teşekkür ederim. Kolay olmadığını biliyorum."

"Bu sadece gerçek. Ailem, gördükleri kadar güzel değil."

"Anlıyorum. Benim ailem de her zaman güzel değildir."

O kıkırdar. "Bunu Cole'a söyle."

Gülüyorum.

İkimiz de bloğun sonuna gelene kadar başka bir şey söylemiyoruz. Otelimizi ileride görebiliyorum ve yürüyüşümüzün sona ermesine şimdiden üzülüyorum. Hâlâ el ele tutuşarak caddeyi geçerken ona diyorum ki, "Kitap serimin mutlu sonunu hayal etmekte neden bu kadar zorlandığımı şimdi anladım."

"Öyle mi?"

Nefes alıyorum. "Gerçek hayatta mutlu sonların gerçekleştiğini hiç görmedim." Bir an düşünür, sonra itiraf eder, "Ben de."

Bölüm 33

Jameson

Otel odamıza geri döndüğümüzde Megan'ın elini bıraktım.

Oda içinde dolaşıp pencerelerden manzarayı seyrediyor. Bu otel odasında benimle baş başa kalmışken ne yapacağını bilemeden çabaladığını görmek, restoranda bana nasıl dokunacağını bilemeden çabaladığını izlemek kadar iç karartıcı.

Onun dokunuşlarından kaçınmaya alıştım, aynı zamanda ona dokunmaktan da kendimi alıkoyuyorum. Bu hassas dansa uyum sağlamak çok hızlı oldu. Aramıza mesafe koymak için bu bariyeri kurduğum için kendimden nefret ediyorum. Ama açıkçası, bunu yapmak zorundaydım.

Ona herhangi bir şekilde yaklaşmak, tüm bu durumu daha da zorlaştırıyor.

Paris sokaklarında el ele yürürken ona söylediklerim beni yeterince incitti. Çünkü bunlar acı verici bir şekilde doğruyd.

Ve bugün limuzinde söylediği şeyi düşünmeye devam ediyorum. *Olmaması gereken bir dünyada mutlu bir son arzuluyorum.*

Ona söylediğim gibi, gerçek hayatta hiç mutlu son görmedim. Bunlar filmlerde, kitaplarda ve masallarda olan şeyler. Büyükannemle büyükbabamın evliliği, annemle babamın evliliği, Graysen'ın nişanı ve şimdi benimki bile; hepsi yalan.

Ama ben yalan bir hayat yaşamak istemiyorum.

Ergenlik yıllarımı babamın zamansız ölümünün yasını tutarak geçirdim, ama sonra onun bizi aldattığını öğrendim. Aldattığı sadece annem değildi. Bütün aile duygumuzu aldattı. Birbirimize karşı kim olduğumuz konusunda bize yalan söyledi ve bu benim kalbimi kırdı.

O zaman kalbimin üzerine hançer dövmesi yaptırdım: sevdiklerime asla böyle yalan söylemeyeceğime kendime yemin ettim.

Ben seviyorum. Ailemi deli gibi
seviyorum. Ve tabii ki sevilme
istiyorum.

Belki de aşık olmaktan her zaman korktuğumdan çok daha fazla, bunu
istiyorum.

Kötü.

Savannah'ın bana tavsiye ettiği gibi, kalbiyle hareket eden bir adam olmak istiyorum. Ama benim için en önemli Şey drstlkken ve aptalca bir meydan okuma yüzünden ona karşı tamamen dürüst olamadığımda, Megan'la önemli konularda nasıl bağlantı kurabilirim?

Hayatımı ele geçiren bu lanet olası meydan okuma.

"Akşam yemeği hoşuna gitti mi?" Kravatımı gevşetiyorum, yatmaya hazırlanırken her zaman hissettiğim gece gerginliği bastırırken, güvenli bir konu bulmaya çalışıyorum.

"Evet, eğlendim." Balkonun açık kapısının yanında durup, uzun perdelerin dalgalandığı yerden bana bakıyor. IŞıltılı elbise vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkartıyor, eteği bacaklarını tam da doğru miktarda göstererek baştan çıkarıcı görünüyor, bir erkeğin göremediği Şeyleri arzulamasını sağlıyor.

Göğsüm sıkışıyor, penisim Şişmiş durumda... Odanın diğer ucunda ona bakarken bile yarı sertleşmiş durumdayım. Yüzümü eviriyorum. "Seninle neredeyse hiç konuŐamadım. Masadaki erkekler arasında çok poplerdin."

Buraya gelmeden önce sipariş ettiğim Cristal'den ikimize de birer kadeh doldururken o hiçbir Şey söylemiyor. Ona kristal bir Şampanya kadehi uzatıyorum.

"Teşekkür ederim." Kadehini benimkine hafıfe dokundurur ve ikimiz de birer yudum alırız.
bir yudum alıyoruz.

Burada sessizce dururken, duyularım onun farkındalığıyla doluyor. O yakınımdayken onu her zaman hissediyorum, ona olan ekiciliğim beni alt st ediyor. Buraya gelirken, sokakta el ele tutuŐurken, onun yumuşak, sıcak dokunuşu damarlarımdan Şehvet dolu bir akıntıya neden oldu, başımı döndürdü ve sarhoş etti. Hâlâ hissedebiliyorum.

Onu böyle, tenime değecek Şekilde dokunmak istiyorum.

Sadece elini tutmanın, ya da halka açık bir yerde ona dokunmanın bu kadar erotik olduğuna inanamıyorum. Sanki uzun, acı dolu yıllar boyunca ona a kalmıŐım gibi hissediyorum. Onu tanıdığımdan çok daha uzun bir süredir.

"Duş almak ister misin? Yoksa banyo mu yaparsın?" Şampanyamı bırakıp gömleğimin yakasını açtım ve açık valizimin durduğu bagaj rafına doğru gittim, gözlerindeki o bakıŐtan kaçınarak.

"Sen önce git," diyor yumuşak bir sesle. "Ben manzarayı seyredirim."

Sanki bana elektrik akımı vermiş gibi ona baktım. Nabzım, patlamak üzere olan bir bomba gibi penisimde atıyordu. Şu anda elbisesini düŐürse bile daha sert olamazdım.

O alaycı bir şekilde gülümsediğinde, onun sözlerini yanlış anladığımı anlıyorum. "Balkondan manzara," diye açıklıyor.

Yanakları pembeleşirken içimi bir sıcaklık kaplar.

Sert adımlarla banyoya giderim ve ona banyo hazırlamaya başlarım. Belki de eksik olanı telafi etmek için ona güzel şeyler yapmak istiyorum. Ve nedense, onu anlamak, ne istediğini bilmek, onu nasıl mutlu edebileceğimi bulmak, daha kolay olmak yerine daha zor hale geliyor.

Hayır. Bu doğru değil.

O seks istiyor, aptal.

Seni kollarının arasına alıp öpmeni istiyor. Sana nasıl baktığını gördün.

Onun kitaplarını okudun...

Senin onun kahramanı olmanı istiyor.

Kardeşlerime benim bir tür süper kahraman olduğumu söyledi. Sanırım yarısı buna inanıyor. Diğer yarısı ise bunun doğru olmasını çaresizce istiyor.

Ellerimi yüzüme götürüyorum. Kendimi lanet bir sahtekar gibi hissediyorum. Otel yatağında onun yanında uyuma fikri...

Sadece düşünmek bile kalbimi hızla attırıyor.

Evde, o yatmaya gittiğinde oturma odasında takılıp kanepede uyuyakalıyorum. Sabah o kalkmadan önce beni uyandırması için alarm kuruyorum, böylece yanına sızabiliyorum.

Çünkü geceleri onunla yatmak ve yanında uyumak imkansız.

Bunun için çok fazla tahrik oluyorum.

Her saat başı mastürbasyon yapacağımı düşünürsünüz.

Oysa mastürbasyonu tamamen bıraktım. Onu hayal etmeden yapamayacağımı ve onu hayal ederken ona dokunmaya direnmenin daha da zorlaştığını fark ettiğimde, soğuk duşlar ve cinsel perhiz yapmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

Sadece, meydan okuma bitene kadar her türlü seksten tamamen uzak durmak.

Aptalca.

Otel odasında, onunla yatakta yatmaktan kaçınmak için ne gibi bir mazeretim olabilir ki?

Onunla yatmak zorunda kalacağım. Ve belki de bir dakika bile uyuyamayacağım, çünkü onu o ışıltılı elbisesiyle, akşam yemeğinde bütün gece bana bakarken, sanki beni tatlısı olmamı istiyormuş gibi hayal edeceğim.

On üç gün daha.

Odaya geri dönerim ve banyosunun hazır olduğunu söylediğimde, tatlı bir şaşkınlıkla bakar.

"Buraya gel." Ona elimi uzattım.

Bana gelir ve elini elime koyar, ben de onu küvetin neredeyse dolu olduğu banyoya götürürüm.

"Acele etme," diyorum ve onu yalnız bırakıyorum.

Megan banyo yaparken, ben otel odasında bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Onun yerinde olsam, kendimden çok şüphelenirdim. Kaçamak cevaplarım. Ona neredeyse hiç dokunmamam.

İş arkadaşlarımın akşam yemeğinde ona ilgi gösterdiği konusunda yalan söylememiştim. Vancouver'da da Paris'te de durum aynı. Erkekler ona bakıyor. Kapılar onun için açılıyor. İstersen erkekleri seçebilir.

Onunla birlikte yaşıyorum ve onu neredeyse hiç öpmedim.

Ve öptüğümde, uçakta... Sanki onun alerjisi olduğunu fark etmişim gibi ondan uzaklaştım.

Bu gidişle, benim deli olduğumu düşünecek.

Ya da gizlice eşcinsel olduğumu.

Ya da başka biriyle yattığımı.

Ve yukarıdakilerin herhangi biri hakkında ona yalan söylediğimi. Nefesimi verip kanepeye uzanıyorum.

Banyodaki suyun hafifçe şapırdadığını duyuyorum ve aklıma hemen onun o elbiseyi çıkardığı an geliyor. Onu orada çıplak hayal ediyorum, kendini yıkarken suyun onun çekici kıvrımları üzerinde kaymasını.

Bu beni öldürüyor. Eminim ki onu da öldürmeye başlıyor.

Kanepede uzanmış, onun banyo yaparken çıkardığı hafif sesleri dinleyerek, aklımı kaçırmak üzereyim.

Sonunda telefonumu alıp bir süre ona bakarak tereddüt ediyorum.

Sonra kendimi durduramadan kardeşlerimden birini arıyorum.

Durum o kadar umutsuz hale geliyor.

Telefonu kulağıma dayadım, diğer elimi saçlarıma gömdüm ve sıktım. O telefonu açana kadar beklerken, Megan'ın bana el ele tutuşabilir miyiz diye sorduğunda yüzündeki ifade beni işkence ediyor. Çok umutlu, ama aynı zamanda umutsuz.

Hayır diyeceğimden korkuyordu. Yine de bana sormaya cesaret etmişti.

"Paris'te değil misin?" diye selamlıyor beni kardeşim. Damian'ın sesinde eğlence duyuyorum. "Orada gece yarısı geçti."

"Onun kendini okşamasını izleyebilir miyim?" Sesimi alçak tutuyorum, böylece beni duymaz. Ses tonum çaresiz, sanki ölmek üzere olan bir adam su istiyor gibi. "Aynı anda kendimi okşamazsam ya da bundan zevk almazsam?"

Damian alçak bir kahkaha attı. "Bundan zevk almayacağını söyle. Hayatında ilk kez bana yalan söylediğini duymak istiyorum."

Elimi saçlarımın arasına geçirip inlerim.

"Zaten her şeyi mahvettiğin için bir kaçış yolu mu arıyorsun?"

"

"Hayır."

"Nişanlıyla ya da başka biriyle seks yaptın mı? Durum ne kadar kötü? Dürüst ol, Jamie. Diğerlerine söylemeyeceğim bile.

Ona inanıyorum. Damian kurallara uyan biri olmamıştır. Bu oyunun kuralları yüzünden mirasımı kaybetmemi gerçekten isteyeceğini sanmıyorum. Hile yapsam ne fark eder ki? Muhtemelen umurunda bile olmaz.

Ama saklayacak hiçbir şeyim yok.

"Sana söz veriyorum, onunla yatmadım." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, banyo kapısı açılır ve gözlerim Megan'ın kollarıyla karşılaşır.

Kapıda aniden durur. Son sözlerimi duymuştur. "Gitmem gerek."

Damian'ı kapatıp otururum.

Megan, otel bornozuna sarınmış olarak banyodan çıkar. Saçları ıslak değil, yukarıya toplanmıştır.

"Banyon bitti mi?" Bariz olanı söylüyorum. "Bir içki daha ister misin? Yoksa uyumalı mıyız?"

Bana göz kırpmıyor. "Manzaranın tadını çıkaracağım dediğimde," tereddütle diyor, "aslında duşta *senin* manzaranın tadını çıkarmak istediğimi kastetseydim, evet der miydin?"

Boğazımı temizlerim, sanki bir gün önce yediğim kruvasan boğazıma takılmış gibi. "Uh... Şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ve şimdi muhtemelen benim bir sorunum olduğunu düşünüyor. Duşta çıplak halimi görmesini bile istemiyorsam, ne saklıyorum? Korkunç bir kızarıklık mı? Küçük bir penis mi?

"Neden olmasın?"

Siktir.

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım. "Megan." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Biraz beklememiz gerekiyor."

"Sen rahat hissedene kadar," diyor yumuşak bir sesle.

Cevap vermedim, sadece dişlerimi sıktım. Çünkü buna hiç cevap bulamadım. Yalan söylemedikçe, ellerimi onun vücuduna koymayı ertelemek için hiçbir nedenim yok. Cole yüzünden ona dokunmayacağımı söylemek bile bu noktada yalan olurdu.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Benden o şekilde hoşlanıyor musun?

Fiziksel olarak?" *Kahretsin.* Bu işi gerçekten batırdım. "Megan... tabii ki hoşlanıyorum."

"Yani, aramızda bir şey olmaya hazırsan... olur mu?"

"Evet. Eğer sen istersen."

Bana uzun bir dakika boyunca bakar, sanki bana inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi. Bu beni mahvediyor.

"Bana gerçeği söyle, tamam mı?" Elimdeki telefona bakıyor ve biraz nefes alıyor. "O bir kadın mıydı?"

"Hayır." Ayağa kalkıp telefonumu cebime koyuyorum, aramızdaki mesafeyi kapatarak onu sakinleştirmek istiyorum.

"Seni duydum. Telefonda birine benimle seks yapmadığını söylüyordun." Ben cevap vermeden, sessizce ekliyor: "Başka biriyle yatmayacağını nereden bileceğim?"

Siktir. Onunla seks yapabileceksem, bunun onunla olacağını ona nasıl garanti edebilirim?

Neden yapamayacağımı ona söyleyememek, tahmin ettiğimden daha büyük bir sorun haline geliyor.

"Başka biriyle yatmıyorum," onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Seninle birlikteyken, herkesin içinde gördüklerin dışında, şu anda ne kişisel ne de profesyonel olarak başka kadınlarla vakit geçirmiyorum." *Graysen'in bana kadınlardan uzak durmamı emretmesi sayesinde.*

Kısa ve yorgun bir nefes alır. "Telefonda kardeşim vardı, değil mi? Hâlâ bu konuda zorlanıyor. Ve sen onu korumaya çalışıyorsun."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için ağzımı açıp kapatıyorum. İlk sorusuna cevap vermekten kaçınarak gerçeği söylemeye karar veriyorum

"Kardeşin bu konuda, bizim hakkımızda ne düşünürse düşünsün, zor bir dönem geçiriyor olsa bile, bu bizim sorumluluğumuz değil. İkimiz de Cole'u seviyoruz. Ama o senin ya da benim partnerimi seçemez."

Megan bunu anlayınca gerginliği azalmış gibi görünüyor. Kaçamak cevabım onu rahatlattığında kendimi daha kötü hissediyorum.

Ben tam olarak güvenilir olmasam da, o bana güveniyor.

"Katılıyorum." Buzlu Cristal'e bakıyor. "Şampanyayı bitirelim mi? Balkona bayıldım. Buradan Eyfel Kulesi görünüyor. Her yer ışıklarla dolu."

Biliyorum. Bu yüzden bu odayı seçtim. Onun için. "Orada buluşuruz."

"Tamam." Hak etmediğim küçük bir gülümsemeyle bana bakar ve balkona çıkar.

Kadehlerimizi yeniden dolduruyorum, tüm bu gerçeklerden kaçınma, *yalan söyleme*, ona yalan söyleme, en azından bir şeyleri gizleme, ilişkimizi daha başlamadan bitirecek diye içim sıkılıyor.

On üç gün.

Sadece on üç gün daha kabul edemediğim bu mayın tarlasında dolaşmamız gerekiyor. O zaman artık bu saçma sırrı saklamak zorunda kalmayacağım.

Sonunda hayatım altüst olmadan nişanlımla seks yapabileceğim.

Ve her şey yoluna girecek.

Bölüm 34

Megan

"Bu şarkı nasıl hiç eskimiyor?!"

Şampanyadan sarhoş oldum. Evet, gerçekten. Çok kaliteli, çok Fransız bir şampanya. Tüm endişelerim, cennet gibi köpüklü şampanya ve müzikle boğuldu. "Sanki, bugün hala 80'lerde çıktığı zamanki kadar güzel geliyor!" diye gevezelik ediyorum.

Jameson, düşünu yeni almış, eşofman altı ve tişörtüyle, ayak bileklerinden bacaklarını çaprazlamış, çıplak ayak parmaklarını hafifçe kıpırdatarak, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle, benim Dirty geceliğimle dans etmemi izliyor. INXS'in "Need You Tonight" şarkısı çalıyor.

Aynı zamanda şarkı sözlerini dramatik bir şekilde dudak senkronizasyonu yapıyorum, saçlarımı karıştırıyorum ve ona sahte bir serenat yaparken yatakta kıvrılıyorum.

"Hala Dirty'nin en sevdiğin grup olduğu hikayesine sadık mısın?" diye soruyor. "Yoksa bu sadece havalı bir cevap mı?"

Dans etmeyi bırakıyorum. "Senin en sevdiğin grup hangisi?" diye soruyorum, çünkü hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. O sık sık müzik dinliyor, ama her zaman farklı şeyler. Egzersiz yaparken, adrenalin için olduğunu düşündüğüm heavy metal müzik dinliyor.

Şimdi düşününce, o ruh haline göre müzik dinleyen biri gibi görünüyor.

Ben genellikle kulaklıklarla müzik dinlerim, böylece etrafımdakileri rahatsız etmem. Belki de gerçekten ne dinlediğimi bilmiyordur.

"Dirty dediğimde bana inanır mısın?" diye düşünür. "Hmmm.

Bana yalan söylemeyeceğine söz verdin. Yani, evet."

"Dirty'yi gerçekten seviyorum. Ama Harry Styles ve Maroon 5'in müziğini de seviyorum."

Ağzım açık kalır. "Kardeşim bunu biliyor mu?"

"Bunu benim hakkımda çok az kişi bilir. Evet, kardeşin de onlardan biri." Omuzlarını silkiyor. "Müzikal güneş ışığını severim." Sanki bunun nedeni aklına yeni gelmiş gibi sevimli bir şekilde kaşlarını çatıyor. Belki o da sarhoştur? "Ben kendim doğal olarak çok fazla güneş ışığı üretmiyorum. Dışarıdan gelen güneş ışığına ihtiyacım var."

dışarıdan beslenmeye ihtiyacım var." Uzun bir süre bana bakar, sanki şu anda ona parıldayan saf bir güneş ışığıymışım gibi.

"Bu garip. Çünkü seninle tanıştığımda, güneş kadar parlak olduğunu düşünmüştüm."

Bana gözlerini kırıştırır. "Ne?"

"Ama haklısın. Sen daha çok fırtınada güneşli bir gün gibisin. Bilirsin, güneş karanlık bulutların arasından çıktığında, o muhteşem an gibi."

Şimdi daha da kafası karışmış görünüyor. Hayır, sarhoş. Kesinlikle sarhoş görünüyor. "Boş ver." Başımı sallıyorum, başım dönüyor ve kıkırdıyorum.

"Demek parlak

erkek pop yıldızları senin favorin, ha?"

"Bana kızma, tamam mı?"

"Neden sana kızayım ki?" Bu itiraf beni o kadar heyecanlandırdı ki, başım dönüyor. "Dirty dışında en *sevdiğim* gruplar System of a Down ve Jonas Brothers."

"Gerçekten mi?"

Yatağa tırmanıp bacaklarına çıkıyorum ve ona ciddi bir şekilde "Metal ve erkek gruplarını severim." diyorum.

"Ciddi misin?"

"Çok." Dizlerimi kalçalarının iki yanına koyuyorum, ellerimi omuzlarının yanına koyuyorum, onun üzerinde duruyorum. "İçinde çok fazla penis olan her şeyi severim."

Kaşları yukarı kalkıyor.

"Metal, büyük penis enerjisiyle doludur," diye açıklıyorum. "Ve erkek grupları beni dans ettirir. İkisi de beni azdırır."

Göz kapakları aşağı doğru kayarken, eğilip ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum ve yüzde yüz samimiyetle, "Ben gizli bir sapığım," diye fısıldıyorum.

Açıkçası, çok fazla içmişim.

Umurumda değil. Çünkü şampanya böyle bir şey. Sarhoş olmanı umursamamana neden oluyor.

Jameson'ın ağzı açılır.

Gülümserim ve geriye yaslanarak pelvisine otururum. Oldukça sert bir şey popoma batar.

Sertleşmiş.

Sıcaklık içimi kaplar.

Cesaretlenerek, parmak uçlarımı geceliğimin muhafazakar yakasının üzerine kaydırıyorum. "Dışarıda Megan..." Parmaklarımı, açık kol deliğinden görünen göğsümün çıplak dış kıvrımına doğru kaydırıyorum. "İçeride Jessica."

Beni izlerken gözleri şehvetle parlar.
Ellerimi göğsüne bastırıp ona yaslanıyorum. "Hoşuna gitti mi?" Nefes nefeseyim, nabzım hızlanıyor.
Sonunda ağzını tekrar kullanmayı başarır ve "Bence artık yeter" der.
Bu sözler bana hiçbir şey ifade etmiyor. "Ne?"
"Artık şampanya yok," diyor yavaşça, böylece anlayabileyim.
"Daha fazla şampanyaya ihtiyacım yok," diyorum, aynı yavaşlıkla. "Seninle öpüşmem lazım." Eğilip onu öpüyorum, aynen böyle.
Bolca dil kullanarak.
O da beni öper. Nefesimi kesen uzun, ıslak, ateşli bir dakika boyunca.
Sonra yüzümü ellerinin arasına alır ve beni dudaklarından nazikçe uzaklaştırır. Hafifçe nefes nefese kalmıştır.
Ben çok nefes nefeseyim.
Bulanık mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Ya da belki de bulanık olan benim görüşümdür.
"Sırf alkol yüzünden, yapmak istemediğin bir şey yapmanı istemiyorum," diye mırıldanıyor.
"O kadar çok içmedim. Bunu yapmak istiyorum." Onu tekrar öpmeye çalışıyorum, ama beni uzaklaştırıyor.
"Tatlım. Köpürüyorsun."
Kıkırdayarak gülüyorum. Hâlâ yüzümü, sanki onu yalamak üzere olan kıvranan bir köpek yavrusuymuşum gibi, kendi yüzünün hemen üzerinde tutuyor.
Aynı anda iç çekip hıçkırıyorum. "Bu geceyi biraz nefret ediyorum. Garip bir şekilde duygusal geçti. Baştan başlayabilir miyiz?"
Birbirimize bakarken yumuşar. "Tabii ki."
"Ama ailen ve dövmelelerin hakkında bana anlattığın şeyleri sevdim. Şampanya da iyiydi. Onları saklayabilir miyim?"
"İstersen."
"Ve balkondan manzara çok güzeldi. Benim için seçtin, değil mi? Çünkü ben Paris'te ilk kez bulunuyorum."
Boğazından küçük bir inilti çıkar. "Öyle şeyler söyleme." "Ne gibi?"
"Seksle ilgili kelimeler." "Öyle mi yaptım?" diye mırıldandım.
"Evet. Yapma. Kitaplarını okumak yeterince kötü zaten."
"Neden?"

Yutkunur, zorlukla.

Flört ettiğimiz bu nadir anları seviyorum. Bana olan arzusu, sürekli korumaya çalıştığı saygınlık ve görgü kurallarını bir kenara bırakıyor, sanki ben lanet olası bir kraliçe prensesmişim ve o da kirli düşünceleriyle beni kirletmek istemiyormuş gibi.

"Ben sadece..." Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum.

"Yapmamalıyız." Başparmağı, sanki yüzümün hatlarına hipnotize olmuş gibi elmacık kemiğimi okşadı. "Yapamayız..."

Bu sözlerin hiçbiri bana mantıklı gelmiyor.

Müzik, Amy Shark'ın "Adore" adlı şarkısına geçti, bu şarkıyı çok seviyorum ve aman Tanrım... bu şarkı vücudumda şehvetin atmasını sağlıyor.

O, bedenimde şehvetin atmasını sağlıyor.

Elleri yüzümde sıcak, tüm vücudu benimkinin altında sıcak ve sert, ben de yavaşça ona doğru kayıyorum, kalçalarımı sürtüyorum. Pelvisim onun pelvisine sürtündüğünde, amım onun kalın, sert penisinin sırtına sürtündüğünde ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

Kalbimin atışını bacaklarımın arasında ve boğazımın dibinde hissedebiliyorum.

O uzun ve şişmiş penisinin ucu, ona sürtündüğümde dolgun ve yumuşak geliyor.

Tanrım, onu yalamak istiyorum.

O boğazından düşük bir homurtu sesi çıkardığında, bu konuda bir şeyler mırıldandığımı fark ediyorum. Bunun zevkten mi yoksa acıdan mı olduğunu bile anlayamıyorum. Ya da sadece bitmek bilmeyen kısıtlamasının onu boğmaya başladığından.

Her neyse, hoşuma gidiyor.

"Lütfen beni tekrar öp," diyorum nefes nefese, ve sonra öpüşüyoruz, derin ve ıslak, ve ben şarkının, şampanyanın, yüzümdeki ellerinin sıcaklığının içinde yüzüyorum.

"Ne demek istediğini söyle," diye fısıldadı, tüm o yoğun, ateşli öpücüklerin arasında. "O tuhaf şey hakkında..."

"*Biliyorsun.* Seninle çok şey yapmak istiyorum." Belki de onun kısıtlaması bunu söylememi güvenli hissettiriyor, ama utanç ya da tereddüt hissetmiyorum.

"Ne gibi şeyler?" Sesi alçak ve aç, kısıtlı bir fısıltı.

"Her türlü." Kalçalarımı hareket ettirerek, kendimi tekrar onun sert vücuduna sürtüyorum. "Bana şaplak atılmasını sevip sevmediğimi sordun. Cevabım evet. Teorik olarak. Ama daha önce hiç şaplak atılmadım. Hiç sertçe davranılmadım, saçım çekilmedi

çekilmedim ya da boğazım sıkılmadı, ama sana tüm bunları ve daha fazlasını yapmana izin verirdim." Yine ağzını yakaladım ve aramızdaki mesafe ortadan kalkarken, birbirimize yapışarak giysilerimiz ısınır ve nemlenirken, onu şehvetle öptüm.

Beni öper ve öper, ama ağzımdan hiç uzaklaşmaz. Gömleğimin açık deliklerinden kolayca ulaşılabilmesine rağmen göğüslerime hiç dokunmaz.

Güçlü elleri sırtımdan kalçama kayıyor, kalçalarımı kavırıyor, ama geceliğimin altına, hele ki külotumun altına hiç girmiyor.

Sikini, benim yumuşak amımın içinde çelik gibi sertleşiyor, ama bana sürtünmüyor.

Ve işler o kadar kızışıyor ki, terli giysilerimizin üzerinden onun kocaman penisini sürterek kendimi orgazma ulaştırabileceğimi biliyorum... ama o beni kaldırıyor ve nazıkçe kenara koyuyor, homurdanarak beni vücudundan tamamen ayırıyor.

Bir şekilde, yatağın kenarına oturuyor ve artık birbirimize dokunmuyoruz. Çünkü benim rızam olmadan öyle yaptı. O kadar güçlü.

Kırık bir oyuncak bebek gibi yatakta uzanmış, kafam karışık ve çok sarhoş bir halde nefes nefeseyim. Nabzım damarlarımdan o kadar hızlı atıyor ki titriyorum. Amım durmadan sikişmek istiyor.

O da aynı ihtiyacı hissetmiyor mu? Onun onda biri bile?

Cidden, onda birini bile hissetsem boşalabilirim. Bana biraz daha ona sürtünmeme izin verse...

Boğazını temizleyerek eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. Dudaklarının derimde attığını hissettiğimde klitorisim seğiriyor.

O kadar azgınım.

Saçları dağınık, nefesini üzerimde hissediyorum, mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda hayal kırıklığına uğramış arzuyla doluyor ve ben bayılıyorum.

"Tanrım, Jameson. Ben..."

"Yürüyüşe çıkacağım," diye sözümü kesiyor. "Locke ile."

Kalkamadan bileğini tutuyorum. "Neden?"

"Çünkü şu anda uyuyamıyorum." Ben uyuyabiliyormuşum gibi mi?

Ereksiyonu rahatlamasını, yanımda uyumasını engelliyor, öyle mi? Ve hala benimle yatmak istemiyor mu? Birbirimizin kıyafetlerini çıkarmamıza izin vermiyor mu? Sadece öpüşüp dokunup, bunun nereye varacağını görmemize izin vermiyor mu?

Neden?

Kardeşim yüzünden mi? Aptalca bir kardeşlik
kodu yüzünden mi? Gerçekten mi?

"Ben yokken Rurik kapının dışında bekliyor olacak. Burada güvendesin."
Ayağı kalkıyor. "Kahvaltıdan sonra Berlin'e gideceğiz. Biraz uyumaya çalış."

Elimin avucunu öptü, sonra beni orada bıraktı — hala nefes nefese, hala sarhoş — bir daha bakmadan.

Bölüm 35

Jameson

Bu gece yarısı seks yapabilirim.

Siktir, bu çok garip.

Bu, meydan okumanın son günü. Başardım. Ve aktif seks hayatımdan zorla uzak kaldığım bu sürenin, aslında bir şekilde seksin, yani nişanılımla yapacağım seksin değerini daha da fazla anlamamı sağladığını kabul etmemeye çalışıyorum.

Çok, çok daha fazla.

Tek istediğim bunu, onu tatmak ve en büyük ağabeyimi ve son zamanlarda ona karşı hissettiğim lanet olası öfkeyi ve garip bir şekilde minnettarlığı düşünmemek.

Siktir git Graysen.

Cidden.

Yapabileceğim en iyi şey, Megan'ı tamamen yalnız kalabileceğimiz özel ve muhteşem bir yere götürmek ve ona onun için gerçekten ne hissettiğimi göstermek. Çünkü haftalarca ona neredeyse hiç dokunmamak doğru değil.

Seksi duyguları göstermenin bir yolu olarak hiç düşünmedim. Seks duygularla ilgili değildir.

En azından benim için hiç öyle olmadı.

Şimdi, Vancouver'dan Vancouver Adası'na helikopterle giderken, ona söz verdiğim gibi, aşağıdaki manzaraya hayranlıkla bakan yüzüne bakarken, seks ya da Megan'la yaptığım diğer şeylerin ayrı olduğunu hayal edemiyorum. Her şey tek bir heyecan verici duygu yığına karışıyor. Onunla zaman geçirmek, onu tanımak ve yakında ona özgürce dokunmak... Her şey duygularla ilgili.

Aslında, bu meydan okuma dışında onunla tanışmış olsaydım, muhtemelen onunla erken bir aşamada yatmış olsaydım ve sonra her zamanki gibi yoluma devam etseydim, ne kadar yazık olurdu diye düşündüm. Onu tanımak için zaman ayırmasaydım, ama tanıştıktan kısa bir süre sonra onunla seks yapsaydım, diğer pek çok

kadınlar gibi, onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra onunla yatmış olsaydım... "biz" çoktan geçmişte kalmış olurduk ve muhtemelen neyi kaçırdığımı asla bilemezdim.

Daha da kötüsü, onun Cole'un kız kardeşi olduğunu bildiğim için, işleri karmaşıktırmamak için, kısa süreli ilişkimizden sonra onu görmemek için bile çaba sarf edebilirdim. Yine, hayatımda tanıştığım en güzel kadını kaçırdığımı asla bilmeden.

Ama bu, tüm bu "sahte" ilişkinin sorunsuz geçtiği anlamına gelmez.

Avrupa seyahatimizden eve döneli bir haftadan fazla oldu ve Paris'teki o geceden beri, aramızdaki mesafeyi korumaya çalışırken, işime devam ederken ve aramızdaki bu dikkatli sınırlara rağmen Megan'ın mutlu olmasını sağlamaya çalışırken, aramızdaki ilişkiler gerginleşti.

Bu mesafeyi ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyorum. Yok etmek istiyorum. Aramızdaki mesafeyi, sınırı, çizdiğim çizgiyi. Onunla kontrolümü kaybetmemek için şimdiye kadar kendimi tutmak zorunda kaldığım her şeyi serbest bırakmak istiyorum.

Onu alıp günlerce telafi etmek istiyorum. Çıplak.

Bu yüzden onu adaya, ailemin burada sahip olduğu bir tatil köyüne götürmeye karar verdim. Harika bir restoranı, birinci sınıf bir spası var ve yemyeşil yağmur ormanlarıyla çevrili.

Ama en önemlisi, VIP süiti son derece özel. Sevgilinizle baş başa kalmak için mükemmel bir yer.

Vardığımızda ve süite yerleştiğimizde, ona devasa özel terasta bulunan havuzu ve onu çevreleyen yosunlu yeşil ağaçların inanılmaz, huzurlu manzarasını gösterdim.

Ardından terasta ikimiz için romantik bir akşam yemeği servis edildi.

Yemeğimizi yavaşça yedikten sonra havuza girip, ormanın temiz havasının ve gecenin karanlığı çöktükçe yıldızların manzarasının tadını çıkarırız.

Saat on birde, jakuzide uzanırken ona eğilip öptüm, bu onu açıkça şaşırttı. Paris'ten beri onu öpmekten ya da onun tarafından öpülmekten kaçınmayı başarmıştım, bu da şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en saçma ve zor şeylerden biriydi.

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde tereddüt etti, ama sonra bana karşılık verdi. Buharlı suda uzun dakikalar boyunca onu yumuşak ve yavaşça öperek, ağzının tatlı sıcaklığının tadını çıkardım, sonra ayrıldım ve duş alıp ateşin başında şarap içmeyi önerdim.

Bundan çok memnun görünüyor.

Aramızdaki enerji, her zamanki gibi, ateşli ve elektrikliydi ve açıkça ikimiz de yakın zamanda uyumayı düşünmüyorduk.

Saat 11:50'de, bize birer kadeh şarap dolduruyorum ve süitin şöminesinin önünde, bornozlarımızla, şömine hafifçe yanarken oturup içiyoruz. Ormanla çevrili bu yer, şehirden daha serin.

Megan'ın burayı sevdiğini anlayabiliyorum.

Ya da belki de özellikle benimle burada yalnız olmayı seviyor. Bu gece mutlu ve bu benim göğsümü yakıyor.

Gece yarısı, şarap kadehimi bırakıp ayağa kalkıyorum. Saatimi çıkarıp bir kenara koyuyorum. Bütün gece saati kontrol ediyordum ve muhtemelen işlerle kafamın meşgul olduğunu düşünüyor.

Önümüzdeki yedi gün boyunca ona tüm dikkatimi vermeyi planlıyorum. Onun kaldırılabileceği kadarını.

Buraya bir haftalık rezervasyon yaptırdım, ama nedenini merak ediyorsa, açıkça sormadı. Belki de onu buraya huzur içinde yazabilmesi için getirdiğimi düşünüyor. Ve bu da bir parçası. Çok küçük bir parçası.

Gözlerine bakarak ona "Buraya gel, Megan" diyorum. Sesim alçak ve emredici, ve onun gözleri yanıt olarak büyüdüğünde sırtımdan bir ürperti geçiyor.

Gözleri yumuşar ve cam gibi olur.

Belki de benden yayılan şehveti hissedebiliyor.

Şarabını kenara koyar. Sonra ayağa kalkar ve tereddütle bana doğru gelir.

Ona uzanıyorum, elimi belinin arkasına kaydırıyorum ve onu kendime çekiyorum. Aramızda sıkışmış sert penisim açgözlülükle kasılır.

Yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkarır. Ya da belki zevk.

Diğer elimi saçlarına sokup hafifçe sıkarak başını geriye doğru eğiyorum. Orada sallanarak bana yaslanıyor.

Teklifimi kabul ettiğinde ona, ona hiçbir sürpriz yapmayacağımı söylemiştim. Niyetim de bu değil.

Bunun olabildiğince nazikçe gerçekleşmesini sağlayacağım. Ona "Seni istiyorum" diyorum.

Nefesini hafifçe kesip, "Haftalardır seninim, Jameson" diyor.

Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum, tam olarak öpmüyorum. "Önce neye bulaştığını bilmeni istiyorum. Bunu önceden konuşmak konusunda anlaşmıştık. İşte olacaklar şunlar. Bornoğunu çıkaracağım ve amını yalayacağım. Sonra seni sikeceğim. Mümkün olduğunca nazik olmaya çalışacağım, ama şu anda bu biraz zor olabilir."

Dudaklarımı yaladım, ona bunu sindirmesi için bir dakika verdim ve o yuttu, vücudu yumuşak ve benimkine karşı istekliydi.

"O zaman seni uyutacağım. Sonra seni tekrar becereceğim. Çok daha sert. Seni, izin verdiğin sürece, aklıma gelen her pozisyonda defalarca becereceğim. Ve seni o kadar çok orgazm edeceğim ki, seks düşüncesi aklına her geldiğinde, benimle seks yapmak isteyeceksin."

En azından benim hedefim bu. Ve bunu gerçekleştirmek için oldukça kararlıyım. "Bunu istediğini söyle" dediğimde kalbim kırık bir ritimle çarpıyor, diye söylediğimde, bunu duymaya can atıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor ateşli bir şekilde. "Bunu istiyorum."

Onu o kadar çok istiyorum ki, ağzımı onun ağzına yapıştırdığımda, kendimi tutmak için çabalarken titriyorum.

Megan

Neredeyse nefes nefese kalmış bir halde, önümde diz çökmesini izliyorum. Bu beni o kadar şaşırtıyor ki, ne yapacağımı bile bilemiyorum.

Ancak Jameson ne yapacağını ve ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Amıma sıcak nefesini üflüyor. "Siktir, bunu çok uzun zamandır istiyordum..." "Tanrım." Titriyorum, parmaklarımı saçlarına gömüyorum. "Otur

oturur muyum?"

"Hayır." Ellerini bana dolayarak, kalçalarımı avuçlar ve etimi sıkar. Ben saçlarını sıkıca kavrarken, o kokumu içine çeker. "Sen bir kraliçesin." Gözlerime bakar. "Sen ayaktasın ve ben sana tapıyorum."

Klitorisimi yaladığında şoktan küçük bir çığlık attım.

Sonra amımı öptü.

Gözlerimin önünde olanları kavrayamıyorum.

Bana tam olarak ne yapacağını söylemişti, ama belki de şoktan inanamadım. Ya da tam olarak kavrayamadım.

Ama şimdi çıplakız ve sahte nişanlım Jameson Vance, önümde diz çökmüş, güçlü elleriyle kıcımlı kavrayıp beni kendine çekiyor ve amımı yalıyor.

Çok açım, Megan.

O klitorisimi emdiğinde bacaklarım titriyor ve tüm kanım, tüm bilincim, ağzının vücudumla buluştuğu yere akıyor. O kadar heyecan verici ki, neredeyse düşüyordum.

Henüz iştahımı görmedin bile.

Dili tekrar tekrar etimi okşarken dizlerim titriyor. Kalbim o kadar şiddetli atıyor ki, onun inlemelerini duyduğumda kemiklerim titriyor, ağzı bacaklarımın arasında ateşli bir şekilde çalışıyor.

Titriyorum lan.

Bütün vücudum yanıyor. Duyularım birdenbire uyanıyor, o bana zevk verirken her duyumu tatmak için. Parmaklarım saçlarına dalıyor ve kıvrılıyor, düşmemek için ona tutunuyorum.

Ama o beni tutuyor ve düşmeme izin vermeyeceğini biliyorum. O çok güçlü. Ne istediğinden çok emin.

Bu.

Benim zevkim.

Sanki ona aşık olmuş ve o da ondan kaçmaya çalışıyormuş gibi amımı öpüyor. Sonra klitorisimi, dudaklarını sarstığı en tatlı şey gibi emiyor. Dokunuşu, yoğunluğuyla kaba ve aynı zamanda çok adanmış, çok tatlı, çok sabırlı ve hoşgörülü, beni titretip artan ecstasy ile terletiyor.

Bacaklarımın arasında baskı toplanıyor, ağızıyla beni göz kamaştırıcı bir zirveye doğru çekiyor.

Neredeyse geldim...

Çoktan.

Klitorisimi daha sert emerek beni nefes nefese bırakıyor, sonra uzun, sevgi dolu dil hareketleriyle beni şımartıyor.

Sonra tekrar emiyor.

Sonra dilinin ucunu klitorisimin üzerinde nazikçe gezdirir, sanki tadını çıkarır gibi, tekrar tekrar, ve boğuk bir sesle "Megan" diye mırıldanır. Ve tekrar açgözlülükle emdiğinde, ecstasy beyaz bir ışık patlamasıyla içimden çığlık atar.

Hayır. *Ben* çığlık

atıyorum. Yoğun bir

şekilde

boşalıyorum.

Kasılmalar içimi parçalıyor ve ben sarsılıyorum, ama o kıcıma daha sıkı sarılıyor ve beni sabitliyor. Kasılmalar içimi titretirken kalçalarım sallanıyor, ona sürtünmemi neden oluyor ve o da zevkini inleyerek ifade ediyor.

Lezzetli bir sıcaklık, titreyen uzuvlarımı sıvı şekerle doldurur.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Ayaklarımın üzerinde durabildiğime inanamıyorum.

Ama ben, onun içimde serbest bıraktığı büyüünün kölesiyim.

İkimiz de öyleyiz.

Kasılmalar azalmaya başlarken, o açgözlülükle bir başka doruğa ulaştırıyor beni, sanki dalgalar birbirine çarpar gibi. Yine çığlık atıyorum, küfrediyorum ve o onaylayarak inlerken utanmadan kendimi onun ağzına doğru sarsıyorum.

Bana yapışmış, emiyor, o enfes dili ateşi körüklüyor. Ben yanıyorum ve o güneş.

Ben sıcak kumda inşa edilmiş ve çırpınan dalgalar tarafından tekrar yıkılmış bir kale gibiyim.

O beni içtiğinde ona sarılıyorum.

Ve dizlerim sonunda pes ettiğinde, düşerken beni yakalıyor.

Bölüm 37

Jameson

Megan, onu kucağıma alıp yatağa götürdüğümde kollarımda eriyor.

Onu sırt üstü yatırıp üstüne eğildim. Zevkten gevşemiş, sanki ben bir süper kahramanmışım gibi bana bakıyordu.

Bu, sikimi o kadar sertleştirir ki, açlıktan titrer ve ben inlerim.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmüş müydüm?

"Bacaklarını aç, tatlım," diye sertçe emrediyorum. O da yapıyor.

Tıpkı tatlı, mükemmel bir sevgili gibi.

Onun içine giriyorum.

Beni içine alırken zevk dolu bir iniltiyle haykırıyor. Orgazmından dolayı ıslak ve sıcak, ve ben onun içinden geçerken titriyorum.

Onu derin ve hızlı bir şekilde sikmeye başladığımda, göğsümden zevk dolu bir homurtu yükselir. Tek elimle kalçalarını yerinde tutarım, böylece vuruşlarım yumuşak ve kesindir, ona girerken vuruşlarımın yoğunluğu kontrollüdür.

Ona nazik olmaya çalışacağımı söyledim.

Ama o inliyor ve sanki çok hoşuna gidiyormuş gibi kıcımı tutuyor. Beni kendine çekiyor... sanki onu daha derinden sikebilmem mümkünmüş gibi.

Yapamıyorum.

İlk birkaç hamlede beni sınırlarına kadar götürdü.

Ama daha derine girmemi istiyor...

O, klitorisini sertçe vurmamı ve onu açmamı, parçalanana kadar onu ateşle doldurmamı, tekrar boşalmamı istiyor.

İkimiz de bunu istiyoruz.

Altımda o kadar güzel ki. Onun dolgun dudaklarını derin bir öpücükle öpüyorum. Elleri her yerimde, beni sıkıyor ve kendine çekiyor.

Bunun uzun sürmesini istiyorum.

İkimizin de bunu beklememizi istiyorum.

Onu tekrar tekrar sahiplenmek, saatlerce içinden hissetmek istiyorum.

Ama ben çoktan doruğa yaklaştım. O da öyle. Bunu hissedebiliyorum.

Cildi kızarmış, nefes nefese, göğsü benimkine değiyor. Zirveye ulaşmamak için kalçalarımın hareketini yavaşlatıyorum.

Önce onun tekrar boşalmasını istiyorum.

Ağzımı göğsüne indirip pembe meme ucunu ağzıma alıyorum. Kızarmış ve sert, ben de emiyorum, kontrolümü kaybetmemek için çaba sarf ederek homurdanıyorum.

Tadı çok tatlı. Aşk gibi. Kendime hiç izin vermediğim tüm güzel şeyler gibi, tam burada, altında, almam için.

Ona yıldızları göstermeyi istiyorum.

Kendimi ona dökmek istiyorum.

Çok yaklaştım.

Elim boğazını bulur ve tam oraya varmadan çenesini yakalar. Onu sıkıca tutar, gözlerine bakarım.

"Megan. Bebeğim. Benim için gel." Sesim sert, kırık ve o benim altımda kıvranıyor, kalçaları benimkilerle tekrar tekrar buluşuyor.

İnliyor. "İşte böyle.

Aferin kızım."

Onun beni sıkı sıkı kavradığını hissediyorum. Amcığı sıkışıyor, sonra orgazmı gelince dalgalanıyor ve çığlık atıyor.

Onu tekrar öpüyorum, derin ve yavaşça.

Yavaş ve sert bir şekilde itmeye devam ediyorum, onun tatlı kasılmalarının tadını çıkarıyorum. Onun orgazm olmasını sağlamak için o kadar kararlıyım ki, kendi orgazmım kayboluyor.

Bir anlığına.

O yumuşak bir şekilde nefes nefese kalıp kalçalarını yavaşlatınca, göğüslerine burnumu sürtüyorum. Meme ucunu yumuşakça ısııyorum, o da inliyor. Sonra boynunu ısııyorum.

O çığlık atıyor, bana doğru itiyor, bundan hoşlanıyor. Artık kendimi tutamıyorum.

Onu sikerken elim boğazını sıkıyor, ona daha hızlı ve daha hızlı giriyorum.

"Tekrar boşalabilir misin?" diye soruyorum. "Şu anda?"

O başını sallar, ellerini kıçıma geçirir, sıkar. Kalçaları benimkilere karşı çılgınca hareket eder. Göz kapakları kapanır.

"Jameson..."

"Evet. Seni sikerken adımını söyle, Megan." Adımı fısıldar.

Taşaklarım gerginleşiyor.

"Boşalacağım. Benimle birlikte boşal, bebeğim. Benim için tekrar boşal."

Pompalarken ona sürtünüyorum ve sırtı kavisleniyor. Boşalırken çığlık atıyor, ben patladığım anda zevkten titriyor.

Onun içine girerim, kendimi bırakırım.

Yüzümü tutar ve beni aşağı çeker, ben boşalırken beni öper ve ben gözlerimi kapatır, onunla birlikte karanlıkta yuvarlanırım.

Onun ağzının beni açgözlülükle emmesi, ben onun içine girip onu boşalarak doldururken, hiç bu kadar nefes kesici bir şey hissetmemiştim. Öpüşmemizde hırıldıyorum, kendimi kaybediyorum ve bittiğinde nefes nefese kalıyorum.

O da benim altımda nefes nefese kalır.

Birbirimize bakıyoruz ve sonra o gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum.

"Bu..." *Yoğun. Akıllara durgunluk veren. Aslında, çok korkutucu.* "Çok ateşli," diyorum nefes nefese.

Megan sersemlemiş bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Öyle olacağını biliyordum," diyor rüya gibi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Ben de biliyordum.

Onun içine girdiğim ve kalbime bir ok daha saplandığı anda da biliyordum...

Benim için bu gerçek.

Artık hiçbir şeyi taklit etmeye niyetim yok.

Bölüm 38

Megan

Jameson'ın vücuduna kıvrılmış yatıyorum, yüzüm boynuna gömülü, uyurken ağır kolu beni sarıyor. Dokunduğumuz her yerde nabızı benimkine tembelce eşlik ediyor.

Onu yorduğum için biraz gurur duyuyorum.

Hayatımın en ateşli ve en tatmin edici seksini yaşadım. Sahte nişanlımla.

Gerçekten uyumam gerek, ama bu baş döndürücü tatmin ve kalıcı heyecan içinde sersemlemeye devam ediyorum.

Sadece beynimi sikmekle kalmadı, sonra da bana sarıldı. Ve sonunda uykuya dalmadan önce saatlerce öptü beni. *Bekle.*

Bu artık sahte olmadığı anlamına mı geliyor?

Beni bu tatil köyüne getirdiğinde, Avrupa'da yaşadıklarımın aynısının tekrarlanacağını düşünmüştüm: iş yemeklerine eşlik etmek ve otel yatağında onun yanında yatarak geçirdiğim sinir bozucu geceler.

Avrupa'dan beri aramızda rahatsız edici bir uçurum vardı. Ondan uzaklaştığımda, kalbimi korumak için bunu yapmam gerektiğini hissettiğimde, bu uçurumu daha da kötüleştirdiğimden korkuyordum. Ama o seks yapmayı reddetmeye devam ettiğinde bu beni derinden rahatsız etti.

Bunun hiçbir nedeni yoktu.

Ama bu gece... bir şey değişti. Ne olduğunu bilmiyorum.

Sadece bunun için minnettarım.

Jameson beni sadece seksle değil, bana gösterdiği özenle de büyüledi.

Ama seks yaptığımızda... sahte ile gerçek arasındaki çizgi, tüm o heyecanın içinde bulanıklaştı.

Ve çoklu orgazmlar.

Troy bana birden fazla orgazm yaşatacak kadar sabırlı değildi. Üzücü gerçek şu ki, seks hayatımız benim ona olan hayranlığım etrafında dönüyordu.

Bu, başka bir erkeğin benimle sevişmesini deneyimlediğim bu gece, benim için hiç bu kadar açık olmamıştı.

Bu konuda Jameson açıkça cömert biridir. Ve evet, o romantik biridir.

Beni fiziksel olarak artık yapamayacak hale gelene kadar orgazm ettirdi ve beni yataktan kaldırıp, kelimenin tam anlamıyla, yorganın altına sokmak zorunda kaldı.

O kadar uzun zamandır bir erkekle birlikte olmamıştım ki, bunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum.

Ama yine de... Jameson'dan önce hiç *böyle* olmamıştı zaten.

Sabah, Jameson'ın kollarında uyanıyorum.

Ona baktığımda yaptığı ilk şey uykulu bir şekilde gülümsemekti.

Bir süre, parmağımla göğsündeki hançer dövmesini izledim, öylece yatarken, huzurlu bir sessizliğin içinde birbirimize sarılmıştık.

Sonra diyorum ki, "Bana bundan bahset. Neden bu kadar kanlı?" Parmak ucumla dövmeli kan damlalarına dokunarak gülümsüyorum.

Yüzü ciddileşti. "Babamın sadakatsizliğini öğrendikten sonra bu hançeri yaptırdım, sevdiğin insanlar bile sana ihanet edebilir diye hatırlatması için. Belki de yaralarımı belgelersem, onları içimde taşımak zorunda kalmam diye düşündüm."

"Peki işe yaradı mı?"

Kısık bir kahkaha atar. "Hayır. Meğer öyle olmuyormuş."

Hançer dövmesinin ucundan damlayan kan damlalarını tekrar izledim. "Bunlardan biri tanıştığımızda taze görünüyordu, yeni yapılmış bir dövme gibi."

"Öyleydi. İlk kan damlası annem içindi, çünkü babam ona çok acı çektirmişti. Bunu asla unutmak istemedim. Öfkeli bir ergendim ve zamanla onu özlerken zihnimde onu idealize etmek istemedim. Çünkü birini kaybettiğinde böyle olur, değil mi? Onun bize verdiği zararı ve bizi nasıl incittiğini unutmak istemedim. Bunu hatırlamak benim için önemliydi."

"Peki ya ikinci damla? Yeni olan?"

O biraz inledi. “Onu yakın zamanda, dedem öldükten sonra yaptırdım. O da büyükannem için. Dedem ölürken onun da bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Onu da unutmak istemedim. Yıllarca hepimize yalan söylemişti ve onu zihnimde bir kahraman haline getirmek istemedim. Babam öldükten sonra benim için ikinci bir baba gibiydi. Ama mükemmel olmaktan çok uzaktı.”

Bütün bunları dinledikten sonra, “Bu çok cesurca, Jameson, bu şeyleri hatırlamayı seçmek. Unutmamak için vücuduna kazımak. Çoğu insan muhtemelen unutmayı tercih ederdi.” diyorum.

“Cesurca değil. Sadece aynı hataları tekrarlamak istemiyorum. Onların ihanetinin nasıl bir his olduğunu asla unutmak istemiyorum. Onlarla evli olan ben değildim, ama yine de canım yandı.”

Bunu ve bu konuda ne kadar çok ortak noktamız olduğunu düşünüyorum. Aldatılmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum, ta ki o kalkmaya başlayana kadar. Ben protesto etmek için inliyorum. O sadece gülümsüyor ve beni duşa sürüklüyor. Orada, büyük elleriyle vücudumu yavaşça ve iyice sabunlayarak, bu çabayı benim için inanılmaz derecede değerli kılıyor.

Sonra bacaklarımı beline doluyor ve beni duvara yaslayarak seviyor.
duva

ra Sertçe.

Sıcakta inleyip birbirimize vururken, bu hem cennet hem de en lezzetli cehennemdir.

birbirimize o kadar sert giriyoruz ki, neredeyse acıtıyor.

Hâlâ doyamıyorum.

Sonunda inleyerek içime boşalana kadar beni üç kez orgazm ediyor, yüzünü boynuma gömüyor.

Sanırım daha sonra prezervatif hakkında henüz konuşmadığımız gerçeğini konuşacağız. Ya da hapı.

Hap kullanıyorum ve endişelenmiyorum.

O, içimden çıkarken, şimdiye kadar gördüğüm en pişmanlık dolu yüz ifadesini takınıyor ve kahvaltıdan sonra birkaç telefon görüşmesi yapması gerektiğini söylüyor.

Gülüyorum, çok mutlu ve doymuşum, o ise çok sevimli bir şekilde üzgün görünüyor.

Bana, azarlamak için fazla lezzetli olan bir şaplak atarak, uslu durmamı söylüyor.

Oh. Bu şimdi bir şey mi oldu?

Gülümsememi saklayamıyorum bile.

"Sanırım yaramazlık yapmayı tercih ederim," diyorum ve gözlerinin kararmasını seviyorum.

"Şu anda ereksiyon olabilseydim," diyor uyarıcı bir şekilde, "seni bunun için deli gibi sikerdim."

Hayatımda hiç bu kadar gülümsediğimi sanmıyorum.

Verandada muhteşem gurme kahvaltımızı yiyoruz.

Son lokmamı yediğim anda, nişanlım parmağını kıvrarak beni yanına çağırıyor.

Ona yaklaşırken kucağını okşuyor.

Kucağına oturup kollarımı boynuna doladım. "Bu sinir bozucu telefonları halledeceğim," diyor, eli boynumda, başparmağı nabzımın üzerinde dolaşıyor. "Sen havuzun tadını çıkar. Sonra ben de senin tadını çıkaracağım."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diyorum nefes nefese.

Sonra onu uzun ve yavaşça öpüyorum, ta ki inleyene kadar. Kıcıımı sıkıca kavrayıp bana sert bir emir veriyor: "Uslu dur." Sonra beni vücudundan uzaklaştırıyor.

Sadece istediği zaman çalışmak buraya kadarmış. Genelde durum böyledir, ama kardeşleri onun bir görüşme yapmasını beklediklerinde, onun bile bundan kaçamayacağını öğrendim.

Gülümsüyorum.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" diye homurdanıyor.

"Seni kızdırmanın bu kadar eğlenceli olacağını şimdiye kadar bilmiyordum." O bana kızgın bir bakış atar.

"Ne?" Masumca soruyorum. "Doğru." Artık bana ne kadar çok istediğini gösteriyor... kendini bana *bırakıyor*... "Senin sinirlenmeni görmek hoşuma gidiyor."

Bana uzandığında, yine popomu tokatlayacak sandım, ama beni kalçalarımın çevirdi. Şimdi duvara dizilmiş, lüks bornozların asılı olduğu bir dizi kancaya bakıyorum.

"Bikini," diye emrediyor. Sonra kıcıma bir tokat atıyor.

Vücudumda karıncalanma hissediyorum, ama omzumun üzerinden ona kötü bir bakış atıyorum.

Bikiniyi almak için uzanıyorum ve onun da peşimden geldiğini duyuyorum; bikini kancalardan birinde asılı duruyor. Terrakotta rengine, üzerinde küçük beyaz çiçekler var.

"Beğendin mi?" Sıcak nefesi cildimi gıdıklıyor ve omzumun boynumla birleştiği hassas noktaya bir öpücük konduruyor. Bir gece ve bir sabah süren tutkulu seksin ardından, benim en hassas noktalarımı çoktan keşfetmiş, bu delilik.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Sevimli." Onu kaldırıyorum. Çok fazla bir şey yok; çoğunlukla iplikten oluşuyor. Getirdiğimden kesinlikle daha dar.

"Seninle tanıştığım gün giydiğin sundress'i hatırlattı bana. Hani, sokakta."

Biraz güldüm. "Oh. Artık bunu unutmuşuzdur diye umuyordum."

Beni kalçalarımın tutup kendine doğru çevirdi. "Neden?"

"Çünkü çok kötü durumdaydım. O gün benim için pek iyi bir gün değildi, Jameson."

Yüzünde incinmiş bir ifade belirir ve ben otomatik olarak kollarımı boynuna dolayarak vücudumu ona yaslarım. Artık ona bu kadar özgürce dokunabilmeyi seviyorum. Bu bir uyuşturucu gibi. Bağımlılık yapıcı ve tehlikeli.

Ondan vazgeçmenin imkansız olduğunu biliyorum. Bunun hakkında düşünmemeye çalışıyorum.

"Tabii ki seninle tanışmak hariç," diye açıklığa kavuşturuyorum. "O günümün en güzel anıydı."

"Yalancı."

"Yalan söylemiyorum. O gün benim için duygusal bir roller coaster gibiydi. Sokakta seninle karşılaşınca şok oldum. Ne olduğunu bile anlamadım. Ama Cole bizi havuz başında tanıştırdığında..." Gerçekten öyle olmasa da, abartılı bir şekilde dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "İlk görüşte aşktı."

Dudakları kıvrılır. "O benimle ikinci kez tanıştığın andı."

"Evet. Ama seni ilk kez sakın bir şekilde, tam olarak görebildiğim zamandı. Ve bebeğim, sen bir harikası." Ona öpücük vermek için uzanıyorum ve ağzı düşük bir iniltiyle benimkine eriyor. Dili benimkine açgözlülükle dokunuyor ve ben inleyip ona yaslandığımda, o homurdanıyor ve çekiliyor.

"Telefonlar. Bunları halledeyim. Sen o daracık şeyi giy ve havuzda buluşalım."

"Tamam." Dişlerimle alt dudağını ısıırıyorum ve ben arkanı dönerken o yine kışımı tokatlıyor.

Bu versiyon Jameson'a gerçekten alışabilirim. Bu versiyona takıntılı bir stalker-hoarder gibi.

Acaba kalmayı mı planlıyor... Çünkü onu kesinlikle yanımda tutmak istiyorum.

Tehlikeli.

Duşların yanındaki giyinme odasında üstümü değiştiriyorum ve çıktığında Jameson, terasın yanındaki küçük güneşlenme odasında telefonla konuşurken volta atıyor.

"Cidden, Harlan," diye homurdanıyor, ben onun yanından geçip havuza doğru ilerlerken. "Birini getirmen lazım. Bu resmi bir etkinlik." Bana uzanıyor, ama ben onun ulaşamayacağı bir mesafede dans ediyorum, sonra odanın kenarında durup kulak misafiri oluyorum. "Gala yemeğinde her koltuk dolu olacak. Savannah senin gelmeni bekliyor... Hayır, bak, Savi'yi strese sokuyorsun. Birini bul ve onun da şık giyinmesini sağla." Kardeşinin telefonunu kapatır.

Sonra bana, havuza girmem gerektiğini yoksa bir sonraki telefon görüşmesini yaparken beni becereceğini ima eden bir bakış attı.

Bunun için kalmayı ciddi olarak düşünürüm, ama sonra "Hey, Savannah" der ve kız kardeşiyle konuştuğu için uslu durmaya karar veririm.

Havuzun içine giriyorum. Güneş odasında beni izlerken telefonda konuştuğunu duyabiliyorum. Sıcak suda yüzerken sözlerini duyamıyorum, ama sesinin tınısını duyabiliyorum, alçak ve kontrollü.

İş sesini.

Eskisinden daha da seksi. Artık onunla ilgili her şey daha seksi. Aslında bu biraz korkutucu.

Bir süre sonra nihayet güneş odasından çıktığında, bu muammayı düşünüyorum: nişanlıma korkutucu bir şekilde bağlanıyorum ve bunu yapmam gerekip gerekmediğinden emin değilim.

Ancak o mayosunu giymiş ve bu manzara anında düşüncelerimi ele geçiriyor.

Uzun, ince, kaslı bir vücut. Evet, lütfen.

Ve o muhteşem yüz...

Açlıkla yanan o açık mavi gözler.

Sığ kısma yüzüp geniş basamakları çıkarken ıslak saçlarımı düzeltiyorum. Yavaş hareket ediyorum, benim için seçtiği bikiniyi izlemesinin keyfini çıkarmasını sağlıyorum. Sırılsıklamım ve neredeyse hiçbir şey giymiyorum, ki bu açıkça onun istediği şey.

String bikiinin üstünü iki beden küçük almıştı, bunun bir hata olmadığını biliyorum. Stilistleri tüm bedenlerimi biliyor.

Dolgunuz üçgen üst kısmı meme uçlarımı ve biraz daha fazlasını örtüyor, ama göğüslerim taşıyor.

Ona doğru yürürken, göğüslerim müstehcen bir şekilde sallanıyor ve onun penisi dikleşiyor. Mayo pantolonunda kalınlaşan penis, bakışlarım ona düştüğünde esniyor.

Gerçekten de iştah açıcı.

İki şampanya kadehi tutuyor, ama ben yaklaşınca onları masaya koyuyor.

Sonra bir şezlonga uzanır, beni hayranlıkla seyrederek, sertleşmiş penisi utanmadan ortada durur.

"Merhaba."

"Merhaba. Neden uslu bir kız olup benim sikime binmiyorsun?" diye selamlar beni.

Sesi yumuşak ve hoşgörölü, sanki tenimi okşuyor gibi.

Ulaşamayacağı bir mesafede duruyorum, ıslak, yapışkan kumaşın içinden meme uçlarım sertleşmiş. "Oh? İşin bitti mi?"

"Evet. Buraya gel."

"Bir sorun mu var? Stresli görünüyorsun," diye alay ediyorum, buraya hiç gelmeden. "Sorun yok. Sadece bir tatil köyünü yenilemenin olağan kabusu. yedi ayımız kaldı ve Graysen kalp krizine doğru hızla ilerliyor." "Hmm. Belki de daha fazla seks yapması gerekiyordur."

Kısa bir süre güldü. "Evet. Ben de öyle derim." Uzanarak beni yakalamaya çalıştı. "Şimdi ver şunu."

Ne yazık ki, "o" ulaşamaz bir şey. "Yüzüyor olduğumuzu sanıyordum." "Planlar değişir."

"Beni nesneleştiriyor musunuz, Bay Vance?"

Bakışları ateşli bir şekilde üzerimde dolaşıyor. "Her fırsatta seni nesneleştirmeye niyetliyim, karıcığım."

Bu kelimeyle sırtımdan bir ürperti geçer.

Karım.

Heyecan verici, lezzetli bir titreme.

Bana sadece bir kez daha karım olarak hitap etmişti; kardeşlerine benden karısı olmamı istediğini ve benim de evet dediğimi söylediğinde.

Ama o da sahteydi.

Şimdi ne oldu?

"Bana öyle hitap etme hakkını henüz kazanmadın," diyorum, hala alaycı bir şekilde, gözlerinin tehlikeli bir şekilde kararmasını izleyerek.

"Bana ait olanı göster, yoksa seni dizimin üstüne yatırıp bunun için poponu şaplaklarım."

İpi çekip üstümü yavaşça gevşetiyorum, onu soyarken onu kızdırıyorum.
Vücudum adrenalin patlamasıyla titrerken.
Gerçek şu ki, iyi bir şaplak atılmasını çok isterim.
Sertleşmiş penisini sıkıştırıyor, başını mayosunun üstünden dışarı çıkarıyor.
Bana da bir gösteri yapıyor.
Cidden oynamak için bir erkek mi buldum? Bu kadar seksi bir erkek mi? Gerçekten bu kadar eğlenceli olabilir mi?
Cennet, beni kabul ettiğin için teşekkürler.
Penisinin başı ön sıvıyla ıslanmış, ben de dudaklarımı yalıyorum.
"Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye soruyorum ona.
"O ıslak bikiniyle sudan çıktığında, şortumun içine boşalabilirdim."
"Vay canına. Ne israf ama."
"Şimdi bana o amcığı göster."
"Ne kadar otoriter..."
Gerçek şu ki, bunu seviyorum. Müstehcen konuşmaları seviyorum.
Bikininin altını, üstünü çıkardığım kadar yavaşça çıkarıyorum. İsteddiği şeyi beklemesi için.
Belki de bu bir intikamdır.
Sadece birazcık.
Beni beklettiği onca zaman için...
Onun önünde çıplak durduğumda, "Kimse bizi göremez, değil mi?" diyorum.
"Şimdi mi soruyorsun?"
Gülerek etrafa bakıyorum.
"Yalnızız. O muhteşem vücudunu buraya getir," diyor o, mırıldanarak.
Onun şezlongunun yanına yaklaşıyorum. Gözleri bana parılıyor.
Kafessiz bir aslan.
Bunca zamandır bu vahşi açlığı nerede saklıyordu? Ve neden?
"Mayomu çıkar."
O kalçalarını kaydırarak bana izin verirken, ben de onu aşağı indirip çıkarıyorum.
Çıplak kaldığında, gördüklerimden duyduğum hayranlığın onu tahrik ettiğini biliyorum.
Ona olan arzum onu tahrik ediyor. Bu çok açık.
Ama onun bana olan arzusu da aynı ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark edince nefesim kesiliyor.
Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

İstenmek.

Onun penisi şehvetle geriliyor, beni istiyor.

Ağzım açık kalıyor, o benim bileğimi tutup aniden beni aşağı çekiyor, kucağına çekiyor. Farkına varmadan, beni yüzüstü yatırıyor, kıcımı yukarı kaldırarak üzerine yayıyor. Şaplak pozisyonunda.

Eli kıcımın üzerine yayılıyor, sıcak ve sahiplenici, sıkıyor ve içimi bir titreme kaplıyor. *Tanrım, bu gerçekten oluyor mu?*

Teşekkür ederim.

Elini kıcımın üzerinde gezdiriyor, nazıkçe masaj yapıyor. "Beni kızdırmak çok yaramazca, Megan. Katılmıyor musun?"

Teslimiyetle titreyerek çaresizce inlemeler çıkardım.

"Aferin benim kızıma." Jameson'ın sesi alçak ve yatıştırıcı, şehvetle boğulmuş. "Yaramazlık yapsan bile çok sevimlisin." Sonra kıcıma bir şaplak atıyor.

Acı ve tatlı bir zevk dalgası içimi kaplar, ayak parmaklarım kıvrılır.

Yine yanağımı sıkıyor, parmaklarını hassas bir şekilde acıyan ete batırıyor. "İyi mi?"

"Evet."

"Aferin kızım," diye sevgiyle mırıldanır, sonra diğer yanağıma da tokat atar ve orayı da sıkar.

Aniden boğazım düğümlenir.

Beni tekrar tekrar, tüm vücudumu titretmek için tam doğru miktarda baskı uygulayarak, iyice şaplaklamaya devam ediyor. Nefes nefese, sırtımı kamburlaştırıyorum. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Çok mükemmelsin, Megan."

Nefes nefeseyim, başım dönüyor, o ise elini her iki yanağıma geçirip, karıncalanan eti yatıştırıyor.

"Şimdi gel, üstüme otur, bebeğim." Sesi artık özlemle boğuklaşmıştır. "Bana işkence ediyorsun."

Ben mi ona işkence ediyorum?

Biraz boğazımı temizlerim, oynamaya devam etmeye çalışırım. "Zavallı bebeğim," diye mırıldanırım. "Kedi mi istiyorsun?"

"*Senin* amına ihtiyacım var," diye homurdanıyor ve tekrar kıcımı tokatlıyor. "Bana ver, yoksa gelip alacağım."

Bu konuda seçeneklerimi

değerlendiriyorum. Kabul etmek

gerekirse, hepsi kazan-kazan durumu.

Sonra kararımı veriyorum.

Zamanımı alıyorum, kendimi yukarı itiyorum, sonra onun üzerine diz çöküp kucağına kayıyorum. Dizlerim onun uyluklarının iki yanına yerleştğinde, bacaklarını açıyor ve beni onun için daha fazla açılmaya zorluyor.

"Bizi izliyorlarmış gibi hissediyorum. Burası çok aydınlık ve açık."

"Öyle değil," diyor kararlı bir şekilde. "Bunun olmasına asla izin vermem. Burası benim." Bir göğsümü ve yumuşak kalçamı kavrayıp sıkıyor. "Dünyanın seni bu şekilde almasına asla izin vermem." Beni kendine doğru çekip meme ucumu ağzına alıyor, beni biraz kızdırıyor, sonra karanlık bir sesle ekliyor: "Ve çalışanlarım, karımı memnun ederken beni rahatsız etmemeleri gerektiğini çok iyi bilirler."

Karım.

Tanrım, bu bana inanılmaz bir heyecan veriyor, sanki yumurtalıklarıma elektrik akımı geçiyormuş gibi.

Jameson kalçalarımı öne ve aşağı doğru çeker, beni o kadar ani bir şekilde penisine geçirir ki, buna tam olarak hazırlıklı değilim. Çığlık atarım. Ellerim göğsüne konar, dengemi sağlar.

"Evet," diye mırıldanır. Beni daha da aşağıya, sertçe çeker, beni tamamen doldurur.

Sıcaklık dalgası içimi hızla kaplar ve vücudum ne yapacağını bilerek tepki verir. Onu hızlı, neredeyse çılgınca bir ritimle sürmeye başlarım, ona açım, o da göğüslerime öpücükler yağdırırken tatlı teşvikler mırıldanır.

Aynı zamanda, kıcıma şaplak atıyor.

Arkamda, şişmiş testis torbası kıkımın altında yer alıyor. Üzerinde sürtünüyorum ve o zaten benim kaygan sıvılarım ve kendi ön sıvısıyla kaplı. Nazıkçe sıkıyorum ve testisleri zonkluyor, bu tatlı baskının onu muhtemelen çıldırttığını söylüyor.

Elini sallıyor, beni tokatlarken ritmini kaybediyor ve ben bu küçük kontrol savaşını kazandığımı biliyorum.

"Çok büyük," diye mırıldanıyorum. "Erkeğim çok dolu."

Gözleri derin, karanlık ve baş döndürücü bir şeyle parlıyor ve şehvetle dolup taşıyor.

Ondan daha uzun süre soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Onun kıpırdanışını hissedebiliyorum, boşalma dürtüsüyle huzursuz.

Ya da belki de bizi ters çevirip, beni yere atıp, acımasızca içime girme dürtüsüyle mücadele ediyor, onu kızdırdığım için beni daha da cezalandırıyor.

Ben onun testislerini okşarken, parmaklarımla okşayıp sıkarken, dişlerini sıkar ve boğazından kelimelerden çok daha fazlasını ifade eden bir ses çıkarır

cevap veren bir zonklama hissedene kadar. Tekrar tekrar.

Boğuk bir şekilde inliyor.

"Çok dolu ve muhtaç hissediyorsun," diye nefes nefese söylüyorum.

Onunla tekrar doruğa ulaşmak için çaresizce ihtiyaç duyan benim.

"Hepsi senin için," diye dişlerini sıkarak, göğüslerimi tutup birbirine yaklaştırıyor ve uzun, sıcak dilini aralarında gezdiriyor. "Bana boşalmamı söyle."

"Öyle mi? Boşalman mı gerekiyor?"

Yine homurdanıyor, cevabını yutuyor. Artık sadece iki kelime biliyor gibi görünüyor. "Siktir, Megan. *Siktir*."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Doldur beni, Jamie."

Biraz öne eğildim, onu kovalamaya davet ettim, kalçalarını yukarı doğru itip tekrar tekrar içime girerken göğüslerim yüzünde zıplıyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye haykırıyorum.

O içimde olduğu her seferinde, tamamen cinsel bir varlığa dönüşüyorum. Onu memnun etmekten başka bir şey bilmiyorum.

Kalbim patlarken, onunla birlikte titreyerek, sallanarak patlamak istiyorum.

O kendini bıraktığında, yüzünü göğüslerimin arasına gömerek, elleriyle kalçalarımı kavrayarak yüksek bir inilti çıkarır. Penisini titrer, sıcaklığını içime döker. Parmakları etime gömülür ve biri kıcıma dokunur.

İstemedenden inlerim ve o parmağını içime iter.

O parmak içime derinlemesine girerken, tüm vücudum çelişkili hislerle doluyor.

O, boğazıma ne kadar mükemmel olduğumu fısıldarken ben boşalıyorum.

Titriyorum, sırtım kavisleniyor, o içime girerken ve orgazm dalgaları içimi kaplarken boğazımdan rahatlama çığlığı kopuyor.

Sonra, kollarını bana doladı.

"Megan," diye nefes nefese, birbirimize yapışık, ağır ve sıcak, ter içinde yatarken.

"Bizi gerçekten bir haftalığına buraya mı ayarladın?" diye titrek bir sesle fısıldıyorum, beni buraya *bunun* için getirdiğini fark edince, yine biraz boğazım düğümleniyor.

"Tabii ki ayırttım." Elleri saçlarıma kayar ve başımı okşar. "Bana ağzını ver."

Dudaklarımız, onun kalp atışları ve benimkiler birleşirken, sıcak ve açgözlü bir öpücükle çarpışıyor. Kendime karşı tüm ihtiyatım,

bu kaçak trenin pencerelerinden dışarı uçuyor.

Çünkü belki de başından beri beklediğim tek şey buydu: onun bana olan sevgisini ifade etmesi.

Buna o kadar açtım ki, onu yutarcasına yiyorum.

Tüm bu yakıcı sıcaklığın ortasında, içimde bir korku hissediyorum. Troy da sevgisini, ben de ona aç kalana kadar saklardı. Ta ki ben onsuz yaşamayı öğrenene kadar.

Ve yıllar geçtikçe, içimdeki bir parçam kurudu.

Kalbim. Kalbim ve güvenme, hatta sevme yeteneğim kurudu.

Ve şimdi Jameson onu yeniden canlandırıyor.

Ama bana bu kadar sevgi gösterip sonra onu geri çekerse, aramıza yine o sessiz bariyeri koyarsa... Bunun çok acı vereceğini biliyorum.

"Seni tekrar sikmem lazım," diye boynuma fısıldıyor ve boğazımdan yükselen coşkulu kıkırdamayı bastırıyorum.

"Sen hep bu kadar doyumsuz musun?" Henüz içimden çıkmamış bile.

"Senin için... *Evet.*" Boğazımı hafifçe ısıtıyor, beni titretiriyor. Sonra gözlerime bakıyor ve "Eğer benim karım olacaksan, benim iştahıma alışmak zorundasın," diyerek kalbimi ay'a gönderiyor.

Sonra beni o kadar derin ve uzun öper ki, göğsüm yanmaya başlar.

Ve biliyorum ki, eğer gerçekten benimle evlenmek isterse... kalmamı isterse... aramızdaki bu şeyi gerçek hale getirmek isterse...

...evet derdim.

Bölüm 39

Megan

Şehre döndüğümüzün ertesi gecesi, Jameson beni Vance Tower'a akşam yemeğine götürür.

At elli altı katlı bu üçüncü en yüksek bina en ve en üst katındaki restoran, şehir, dağlar ve ötesindeki suların en muhteşem 360 derecelik manzarasına sahiptir. Adı Gravity Lounge. Yıllık üyelik ücreti yüksek, vale hizmeti, özel asansör, sabit akşam yemeği menüsü ve sıkı bir kıyafet kuralı olan özel bir kulüp. Üyelik olmadan içeri giremezsiniz.

Ya da sahiplerinden davet almadan giremezsiniz. Neyse ki, sahiplerinden biriyle birlikteyim.

Üstüne üstlük, harika bir DJ ateşli müzik çalıyor, ışıltılı avizeler aydınlatıyor ve şık insanlar barda sohbet ediyor ve rahat masalarda yemek yiyor. Bu lüks bir hayat ve bir şekilde ben de VIP'yim.

Jameson ve ben, yanımızdaki pencerelerden ışıltılı şehrin engelsiz manzarasını seyrederek karanlık bir köşedeki özel masamızda yemek yerken, saf şehvet, adrenalin ve mutlulukla uçuyorum. Bir haftadır uçmuş gibi hissediyorum.

Garson yemek tabaklarımızı kaldırdığında ve Jameson ikinci bir şişe şarap sipariş ettiğinde, onun kucağına atlayıp onu burada becermek istediğim kadar, ona hayranlıkla bakmak da istiyorum.

Bana baktığını fark etti ve gülümsedi, sonra şarap kadehini dudaklarına götürdü.

Kalbim çarparken Syrah şarabımdan bir yudum alıyorum. Aşık oluyorum.

Sertçe.

Bundan hiç şüphem yok.

Daha önce şüphelerim varsa da... Jameson Vance içime girip bana

"karım" demeye başladığında

Eğer karım olacaksan, benim iştahıma alışman gerekecek.

Evet.

Evet, buna alışabilirim.

Bu hafta çoktan alıştım ve şimdi bağımlı oldum, çok teşekkür ederim.

Samimi masanın üzerinden eğilip kulağıma fısıldadı. "Şimdi bakma, ama kardeşim burada."

Ona daha da yaklaşıyorum. "Hangisi?"

Omzumun üzerinden, benim göremediğim birine başını salladı. Bana bakmamamı söylediği için bakmadım.

"Damian. Sana kısa bir dedikodu." Kulağıma fısıldarken parmağıyla saçımın bir tutamını döndürüyor, nefesi boynumu ısıtıyor. "Damian, konaklama tesislerimizi yönetiyor. Lüks oteller, restoranlar, barlar... hepsini biliyorsun. Ama onun gurur ve sevinci, kendi kurduğu özel bir seks kulübü. Ona benim söylediğimi söyleme. Bilmiyormuş gibi davran."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

Seks kulübü mü?

Jameson koltuğuna yaslanarak bana sırtıyor. Bu fikri benim kadar *saçma* bulduğunu görebiliyorum.

Oraya gittin mi? diye dudaklarımla ona soruyorum.

Hayır, diye cevaplar. Kardeşinin sahibi olduğu bir seks kulübüne gitme fikrinin, onun için enstet kadar iğrenç bir şey olduğunu anlatan dehşet dolu bir bakışla.

"Çok fazla sorum var," diyorum yüksek sesle, sonra yüzümü şarap kadehime gömüyorum.

"Sorularını sakla. Buraya geliyor."

Bir dakika sonra, Damian Vance masamızın başına geldiğinde, kardeşi ile el sıkışmak için uzanır.

Şarabı yutuyorum ve ona gülümsüyorum, elimi uzattığında onun elini sıkıyorum. Damian elimin arkasını kısa bir öpücükle selamlıyor, pek çok erkeğin bu kadar otoriter bir şekilde yapamayacağı bir hareket. Neredeyse siyah sayılabilecek koyu mavi renkli şık bir takım elbise giymiş, dalgalı siyah saçları geriye taranmış. Karanlık, tehlikeli ve zarif bir gizemliliğin vücut bulmuş hali.

Küçük masamızdaki boş koltuklardan birine otururken gözleri bana doğru parıldıyor ve Jameson'ın onu bizimle oturmaya davet ettiğini anlıyorum.

Kafamda hâlâ o iki kelime yankılanıyor. *Seks. Kulübü.*

Jameson, şarap kadehinin arkasına sırtışını saklıyor. Şokum onu eğlendiriyor.

Aptal! Ona gizlice dudaklarımla söylüyorum.

Gözleri, daha sonra bunun için dayak yiyeceğimi söyleyen ateşli bir bakışla kısılır.

Bir süre hoş sohbet ettikten sonra Damian adaya yaptığımız geziden bahsediyor. Jameson ne kadar dinlendirici olduğunu anlatıyor, ben de yüzümü şarapla dolduruyorum.

Evet. Rahatlatıcı.

Günde birkaç kez köpek stili, kız üstte, ters kovboy kız, yoğun göz teması misyoner, boğazdan oral seks ve sonsuz cunnilingus rahatlatıcı sayılabilirse tabii.

Öyleydi. Ara sıra. Kısa süreliğine.

Ta ki ikimiz de tahrik olup tekrar sevişmeye başlayana kadar.

Jameson ceketinin cebinden telefonunu çıkarır. Ona bir göz atar ve ben, o kardeşi ile konuşurken kafamda onu becerdiğimi fark ederim.

"Savannah arıyor. Cevap vermeliyim." Kalkar ve eğilip alnıma bir öpücük kondurur. "Dönüşte tuvalete uğrayacağım," der ve başımın arkasını avuçlar. "Ben yokken istersen tatlı sipariş et."

Sonra beklenmedik bir şekilde dudaklarımdan öper ve ben eririm.

O uzaklaşırken, parmaklarımla ona el sallayıp poposuna bakıyorum. Sonra kardeşinin hala masada benimle oturduğunu hatırlıyorum.

Aslında, o da beni izliyor.

Damian'a gülümserim ve şarabımı yudumlarım.

O da gülümsüyor, benden çok daha yavaş bir şekilde, o kurnaz gözlerini benden hiç ayırmadan. Evet, az önce kardeşinin poposuna baktığımı yakaladı.

Ama hey, onun bir seks kulübü var, değil mi? O ne olduğunu biliyor. Ve şimdi yüzüm muhtemelen fuşya rengindedir.

"Peki," diyorum, "misafirperverlik. İlginç bir iş olmalı."

"Evet. İnsanlara ev sahipliği yapmak her zaman ilginçtir. Ama konukseverlik iki yönlüdür. Hoş karşılanan insanların hoş karşılandıklarını hissetmelerini sağlamak. Ve hoş karşılanmayanların... ortalıkta dolaşmamalarını sağlamak."

Bu pek de iyiye işaret değil gibi.

Bunu bana bakarak söylediğinde, benden bahsettiğini düşünmeden edemiyorum.

"Anlıyorum."

Doğrudan bana soruyor: "Kardeşimin parasının peşinde misin, Megan?"

"Tabii ki," diyorum, çenemi avucuma dayayarak ve hiç tereddüt etmeden. O pislik olabiliyorsa, ben de olabilirim. "Başka neden onunla birlikte olayım ki? Açıkçası, sunabileceği başka bir şeyi yok."

Damian'ın yakışıklı yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. Gerçekten de, bu kadar yakışıklı olması sinir bozucu.

Sonra gülüyor. Bir şekilde onu büyülemişim. Bu adam sapık falan olmalı.

O bir oyun ustası. Şimdi hatırladım; Jameson onun hakkında böyle demişti.

"Sen şaşırtıcı birisin, Megan Hudson."

"Benden hoşlanmıyorsun," diyorum.

"Sen güzel bir kızsın. Ve çok tatlı görünüyorsun. Ama benim için bir yabancıydın." Kafasını Jameson'ın kayborduğu yöne doğru eğdi. "Onun için de öyle."

"Hâlâ birbirimizi tanıyoruz, bu doğru. Bu... fırtınalı bir aşk oldu." Geriye yaslanıp Jameson'ın kardeşini, onun da beni incelediği gibi inceliyorum. "Belki sen de beni tanıyacaksın."

"Kardeşini tanıyorum," diyor hafifçe. "Muhtemelen bilmek istemeyeceğin şeyler biliyorum. Sahip olduğumuz bazı barlarda onunla sorunlar yaşamıştık. Cole sana bunu söyledi mi?"

"Kardeşimin mücadelelerini çok iyi biliyorum. Hatalar yaptığını biliyor. Hayatını ve kariyerini tekrar rayına oturtmak için çok çalıştı."

"Belki de biliyorsundur." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Ama bunların hepsi, o ve kardeşim en iyi arkadaş olduklarına karar vermeden önceydi, değil mi?"

Cole'a güvensizliği dışında neyi ima ettiğini bilmiyorum, tıpkı bana güvensizliği gibi.

"Peki neden en iyi arkadaş olduklarını biliyor musun?" diye soruyorum, bilgiye aç bir şekilde, Cole ve Jameson'ın nasıl bu kadar yakınlaştıklarını hala merak ediyorum.

"Güven," diyor basitçe. "Cole, Jameson'a başka hiç kimsenin söyle

di." "Ve bu şey neydi...?"

"Jamie'nin görüştüğü kadının onu aldattığını." Bunu bilmiyordum.

Ama bu birçok şeyi açıklıyordu. Jameson'ın kardeşim kardeşime duyduğu derin sadakat gibi.

Bu da önümdeki adamın sadakatini sorgulamama neden oluyor...

"Biliyordun, ama ona söylemedin mi?"

"Bilmiyordum. Ama görünüşe göre diğerleri biliyordu. Söylemeyen diğerleri. Jameson'ın artık arkadaşı olmayan arkadaşları." Sanki ben onun kardeşini aldatan kadınmışım gibi, yüzündeki ifade acımasız. "Onun arkadaşlarından biriyle yattı, anlarsın ya. İlişkisi olan kişi oydu."

Oh. *Kahretsin.*

Troy'un beni aldattığını söylediğimde Jameson'ın bana bundan hiç bahsetmemesi beni rahatsız etmeli mi, emin değilim. Ama belli ki bu onu etkilemişti. Belki de bu konuyu konuşmak istememişti?

"Jamie dürüstlüğü ve güveni her şeyden çok değer verir," diye bitiriyor kardeşi.

Buna inanıyorum. Ama acaba önümdeki adam için de aynı şey geçerli mi?

ayn

1 "Eğer bilseydin ona söyler miydin?" diye soruyorum.

şey Damian gülmeden içinden kıkırdar. "Evet. Ona söyledim.

geç

erli

mi

aca

ba?

sonra onun 'arkadaşıyla' güzel bir sohbet

ederdim." Vay canına.

Uzun bir yudum alıp şarabımı bitiriyorum. Sonra Jameson'ın ağabeyinin Syrah şişesini alıp bardağımı yeniden doldurmasını izliyorum. Parmağında, üzerine bir tür amblem kazınmış siyah taşlı bir yüzük takıyor.

Bu adam mafya babası gibi bir hava veriyor. "Hoş bir sohbet" derken aslında "fiziksel zarar vermek" demek istediği izlenimini ediniyorum.

"Sen ilginç birisin Damian," diyorum ona.

"Ve 'ilginç' derken neyi kastediyorsun?"

"Jameson'a pek benzemiyorsun."

"Farklı görünebiliriz, ama küçük kardeşim sandığından daha çok bana benziyor. Bizim gibi erkekler..." Beni yavaşça süzer. "Yerleşik bir hayat sürmeyiz."

"Yani?"

"Onun seni elinde tutmasını istiyorsan, senin de ilginç olman gerekir."

Beni tutması.

Sanki bir nesneymişim gibi.

Kadınları böyle mi görüyor?

Küçük kardeşini, ailesini ve servetini koruduğunu biliyorum. Ve söylediklerini yalanlayamıyorum bile. Onun bakış açısına göre, ben onun kardeşini para için kullanıyorum. Karşılığında bana vaat ettiği güvenlik için teklifini kabul ettim.

En azından, başlangıçta öyleydi.

"Bir daha söyle." Sır paylaşır gibi eğildi. "Kardeşimin nesini seviyorsun?"

Bu noktada cevap vermek benim için çok kolay, konuşurken boğazım düğümleniyor. Belki de bu kadar kolay olmasaydı keşke. "Kalbi. Cömertliği. Bana karşı her zaman iyi davrandı. Beni saygı duydu."

"Ne şekilde?"

"Bundan şüphe mi duyuyorsun? Belki onu çok iyi tanımıyorsundur." "Oh, onu çok iyi tanıyorum."

"Bana dokunmazdı. Haftalarca, hazır olduğumu anlayana kadar."

Neden ona bunu söylediğimi bilmiyorum. Belki de sadece anlamasını istiyorum. Jameson ile aramızda gerçek bir şey olduğunu bilmesini istiyorum.

Bir seks kulübünün sahibi olan bir adam için, kardeşinin ilişkimizin başında benimle seks yapmaktan kaçınmış olması kesinlikle bir anlam ifade ediyor olmalı.

Belki Jameson'ın bunu neden yaptığını benden daha iyi anlayacaktır.

Ama o şöyle diyor: "Kendini buna inandırdın mı? Senin için mi yaptı bunu? Onu tanıdığını düşünüyorsan, henüz yeterince dikkatli bakmamışsın." Ayağa kalkıyor, ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Jamie servetini paylaşabilir, ama onu bırakmaz. Senin için bile. İyi akşamlar, Megan."

Bu ne anlama geliyordu?

Vazgeçmek mi?

Kalbim güm güm atarken onun uzaklaşmasını izledim.

Oysa bana Harlan'ın alaycı olan olduğunu söylemişti.

Jameson'ın kardeşi ile yaptığım konuşma beni rahatsız etti.

Tatlıyı es geçiyorum ve Jameson'la arabasıyla eve dönerken ona, "Damian'ın benden hoşlanmadığını düşünüyorum" diyorum.

"Bir şey mi söyledi?" Koltuğunda bana yaklaşıyor. Ben pencereden dışarıya bakmaya devam ediyorum. "Sadece seni korumaya çalışıyor, eminim. Seni henüz tanımıyor."

"Cole'u da sevmiyor."

O iç geçirir. "Damian çok kin tutar. Bu, onun pek de çekici olmayan kişilik özelliklerinden biridir."

"Cole'a minnettar olması gerekirdi."

Jameson'a baktığımda, sanki ona kızgınmışım gibi endişeli görünüyor. Ama kızgın değilim.

"Cole'un sana görüştüğün kadının seni aldattığını söylediğini söyledi. Arkadaşlarından biriyle."

Derin, duyulmaz bir nefes alır ve bunun en sevdiği konulardan biri olmadığını anlayabilirim. "Evet. Bu doğru."

"Bana söyleyebilirdin."

"Sana söylemek aklıma gelmedi. Bu, düşündüğüm bir şey değil, hatta konuşmaktan hoşlandığım bir şey de değil."

"Neden bana söylemediğin başka şeyler de var gibi hissediyorum?"

Elini benimkinin üzerine koyup sıktı.

"Sana her şeyi anlatırım. Önceki ilişkilerim hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğini biliyordum."

Gözlerimi kaçırıp pencereden dışarı bakıyorum. "Gerçekten istemiyorum."

Bunu biliyorum.

İçimden ve kalbimden biliyorum. Jameson bana karşı tamamen dürüst davranmıyor. Ne konuda, bilmiyorum.

Ama kardeşi, benden bir şeyler sakladığını düşünüyor gibi görünüyor. *Onu tanıdığını düşünüyorsan, henüz yeterince dikkatli bakmamışsın demektir.*

Damian bunu ima etti, belki de beni korkutup kaçırmak için. Belki de nasıl tepki vereceğimi görmek için.

Gerçekten evlenilecek bir kadın mıyım, kardeşini yeterince önemsiyor muyum, yoksa bu konuyu daha fazla kurcalamayacak mıyım diye görmek için.

Yatmaya hazırlanırken, kendimi tekrar aşık olmaya izin vermekle deli miyim diye merak ediyorum.

Ve Jameson gibi bir adama. O kadar zengin, o kadar çekici, benden o kadar farklı. Ve o kadar çabuk.

Son ilişkimden bu ilişkiye kadar bir ay bile yalnız kalmadım.

Jameson'ın mutlu son umuduma yeniden hayat verdiği yerde göğsüm hassas ve acıyor.

Bu umut çok taze.

Bu kadar çabuk bir başka kırık kalp daha yaşamak istemiyorum.

Ama Jameson'ın kalbi de, ailesi ve belki de eski sevgilileri tarafından kırılmıştı.

Belki o da kalbini koruyor.

"Neden evlenmek istemiyorsun?" diye soruyorum ona, dolaptan çıkıp yatakta beni bekleyen onu gördüğümde. Başucuna yaslanmış oturmuş, beni izliyor.

"Buraya gel."

Yanına gidip yatağa uzanıyorum. Ben yastığa yerleşince, o da bana dönerek yanıma uzanıyor.

Ciddi bir ifadeyle şöyle diyor: "Ailemin evliliği iyi değildi. Sanırım... sonuçta, ben bunu hiç istemedim."

"Ve hayal edebileceğin tek evlilik türü bu mu?" diye sorguluyorum. Çünkü gelecekte, hala birbirimizden büyük keyif alan bir çift olarak bizi hayal edemiyor mu?

Eğer hayal edemiyorsa, neden?

"Başka bir evlilik türünü hayal etmeye hiç çalışmadım," diyor dikkatlice. "Sadece uzun zaman önce bunun bana uygun olmadığına karar verdim."

"Hepsi bu mu?"

Elbette, o anın heyecanıyla bana hiç *karım* demediğini ya da bunun hiçbir anlamı olmadığını iddia edemez. Bunu şimdiye kadar birkaç kez yaptı.

Yutkunuyor. Tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Artık bu ciddi bir konu ve flört etmiyoruz, bu yüzden bu konuyu ele almak ona zor geliyor. Ama neden?

Neden korkuyor?

Kararlarını korkuya dayalı aldığını, bu açıdan Wolf'a benzediğini söyledi. Ama bir süredir onunla birlikte yaşıyorum ve günlük davranışlarında bunu görmüyorum.

Gerçekten, ben o kadar korkutucu muyum? Aslında ben gülünç derecede sadık biriyim ve o da bunu şimdiye kadar anlamış olmalı. Ben aldatacak türden bir kız değilim.

Bunu anlamış olmalı. Son ilişkimde neler olduğunu biliyor.

"Ne oldu?" diye nazikçe soruyor ve yanağımı okşuyor. "Bir şey canını sıkıyor."

İç çekiyorum. Bu adam, sadece bir bakışıyla ya da en ufak bir dokunuşuyla beni eritebiliyor. "Suçluluk duyuyorum," diye itiraf ediyorum. "Damian, seninle paranın için nişanlandığımı düşünüyor. Ve öyle de. Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Ve bunun için benden nefret etmeni istemiyorum."

Jameson beni kendine çekip sıkıca sarar, kalbimin hızlanmasına neden olur. Üzerimde yumuşak geceliğim var ama o çıplak ve teni benimkine çok iyi geliyor. "Birçok insan hep böyle düşünecek, Megan. Önemli değil. Beni önemseddiğini biliyorum."

"Önemsiyorum."

"Suçluluk duyacak bir şey yok. Bu nişanda sadece sen ve ben varız. Ve ikimiz de bu nişana dürüstçe girdik."

"Doğru."

"Şartları kabul ettik."

"Evet. Bir yıl, iki milyon dolar."

"Ve sonra istediğin yeni başlangıcı elde edeceksin."

Kalbim hızla çarparak sessizlik uzar ve benim için bu yeni başlangıcın onu da içerdiğini bilirim. En azından hayallerimde.

Ama onun gelecek vizyonunda ben de var mıyım? Hala bilmiyorum.

"Neden teklifime gerçekten evet dedin?" Ben onu incelerken o da beni inceliyor. "O anda, benim hakkımda pek iyi düşünmediğinden emindim. Dayanamadığın veya saygı duymadığın birine, ne kadar para verirse versin, evet diyeceğini hayal edemiyorum."

"Çünkü yeni valizinle beni kazandın. Romeo için yaptıklarınla. Kitaplarımı okuyarak. Ve..." Bu kısmın biraz saçma olduğunu bilerek, hafifçe gülümsedim ve gözlerimi biraz devirdim. "Çünkü bu, Evet'in Yazı."

Kaşları çatıldı.

"En azından benim için öyle. Bilirsin, her şeye evet dediğin zamanlar gibi. O filmdeki Jim Carrey gibi."

"Evet, bu kavramı biliyorum." "Kafan karışık görünüyor."

"Sadece mantıklı bir insanın neden böyle bir şey yapacağını anlamıyorum."

Tekrar güldüm, sonra iç geçirdim. "Belki de her şeye hayır diyerek hayatın ve fırsatların önünden geçip gitmesine izin vermiyorumdur?"

Parmağıyla saçımın bir tutamını döndürüyor. "Biliyorsun... dünyadaki en başarılı insanların çoğu tam tersini tavsiye ediyor."

"Ne tersini?"

"Hayır demek en iyisidir. Başarı düzeyin, ne sıklıkla hayır dediğinle doğrudan ilgilidir."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Çok mantıklı. Sana sorulan her şeye hayır dersin, sadece gerçekten yapmak istediğin şeyi yaparsın. Dünyanın önüne koyduğu şeyleri değil. Bunlara genellikle dikkat dağıtıcı şeyler denir."

Bir an bunun üzerinde düşündüm. "Yani evet demek yerine..." "Hayır demelisin."

"Anlıyorum," diyorum ve düşünüyorum: *Bu, şimdiye kadar duyduğum en romantik olmayan şey.* "Peki ya romantizm?" diye soruyorum ona. Çünkü o romantik biri değil mi? "Macera? Kaderin cilveleri? Heyecan? Büyü? Beklenmedik olaylar?"

Yüzünde tuhaf bir hüznün var ve şimdi onun korkusunu hissedebiliyorum. "Seni gerçekten istediğin şeyden uzaklaştıran şeylerin güzel sözleri."

Kendime bu soruyu sorarken kalbim göğsümde çarpıyor. "Peki gerçekten istediğin şey nedir?"

"Şimdiye kadar belli olduğunu sanıyordum." Elini yüzümün yanına koyuyor, başparmağı dudaklarımı okşuyor. "Sen."

Bölüm 40

Jameson

Sabahın erken saatlerinde, soluk şafak ışığında yavaşça seviştikten sonra, yatakta birbirimizin kollarında yatıyoruz. Megan'ın yumuşak saçlarıyla oynuyorum.

Hiçbir şey söylemek istemiyorum. Ne benim ne de Megan'ın korkularının bunu mahvetmesini istiyorum.

Biliyorum ki mahvedecekler.

Yakın olduğumuzda, nabzımın her şiddetli atışında bunu hissediyorum, kalbim, onun tatlılığıyla oraya sapladığı tüm o lanet okların baskısı altında zorlanıyor.

Dün gece bana evlilik hakkında soru sordu. Evet, evlilik hakkında düşünüyordum. O benim teklifimi kabul ettiğinden beri bu konuya çok farklı bir açıdan bakıyorum.

Eğer o benim karım olsaydı nasıl olurdu diye düşünüyorum.

Ama ona bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Bunu gerçekleştirecek hazırlıkta olmadığım için.

Onun kafasını karıştırmak adil olmazdı.

Ona masalsı bir evlilik vaadinden çok, istikrarlı bir erkeğe ihtiyacı var. Ve ben onun için öyle bir erkek olmalıyım.

Tutamayacağım sözler vermeyeceğim.

Başını yastığa yaslayıp bana uzun uzun bakıyor, sonunda dayanamayıp pes ediyorum. Başparmağımla yumuşak yanağını okşuyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Neden daha önce çekiniyordun?"

Ne sorduğunu ve neden sorduğunu biliyorum. Neden birdenbire değiştiğimi merak ediyor. Onun dokunuşlarından kaçmaktan, hayatım buna bağılıymış gibi onu sikmeye kadar.

Kim endişelenmez ki?

Cinsel ilişkimizi geciktirme sebebimi bilmek istiyor, ki bu ilişki açıkça yoğun ve elektrikli.

Eğer bütün gün yatakta kalıp sevişebilseydik, eminim öyle yapardık.

Ama bugün arkadaşı Nicole ile geçireceğini zaten söylemişti.

Belki de aramızdaki bu açgözlü ilişki onu tamamen yutmadan önce nefes alabileceği bir alana ihtiyacı vardır.

Benim bu ilişki tarafından tüketildiğimi biliyorum.

Artık ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

"Gerçekten kardeşimle mi ilgiliydi?" diye soruyor yumuşak bir sesle. Bana daha önce hiç bu kadar doğrudan sormamıştı.

Ama meydan okumamı tamamlamış olmam, sorumluluğumun bittiği anlamına gelmiyor.

Sırt üstü yuvarlanıp tavana bakıyorum. Oyun bittiği halde, ona hala oyundan bahsedemiyorum.

Kardeşlerim biliyor; doksan gün doldu ve hepsine meydan okumayı tamamladığımı yemin ettim. Megan dahil, o doksan gün içinde onlarla yattığımı iddia eden hiçbir kadın ortaya çıkmayacaktı. Çıkarsa da, yalan söylüyorlardı.

Megan'a oyundan bahsetmedim. Kuralları çiğnemedim.

Yakında tekrar bir araya gelip kutudan bir sonraki ismi çekeceğiz. Baskı başka birine geçecek.

Ama şimdilik, benim için, görevim tamamlanmış ve Megan ile seks yapma özgürlüğüm olsa da, oyun hala sorunlara neden oluyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Tamamen değil."

"Başka biri var mıydı? Biz birlikteyken?"

Ona bakıyorum ve o, sanki hala ona söylemediğim kötü *bir* şey olabileceğinden endişeleniyormuş gibi bakışlarımı tutuyor.

Ona yaklaşıyorum, dirseğime dayanıyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Hayır. Sana söyledim, ben öyle bir adam değilim."

"O zaman ne? Bana neyi söylemiyorsun?"

"Gerçekten önemli değil. Bu..." Derin bir nefes alıyorum. "Bitti."

Megan bana bakıyor.

Ondan bir şey sakladığımı ilk kez itiraf ettim ve o bunu fark etmedi. Bu bir gaf ya da hata değildi. Ona bir şey söylemek zorundaydım.

Ona mümkün olduğunca çok gerçeği anlatmalıyım.

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" Sesi yumuşak ve kısık. "Sana dürüstlüğü benim için önemli olduğunu söyledim, sen de aynısını söyledin. Başından beri

söylemediğin bir şey olduğunu hissettim, Jameson."

"Var." Nefes veriyorum, birdenbire taşımak zorunda olduğum ve ondan sakladığım bu yükün ağırlığından yorgun hissediyorum. "Yanılmıyorsun."

"O zaman söyle bana."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Keşke söyleyebilseydim."

O da anlamadan başını sallar.

Sorularına elimden geldiğince dürüstçe cevap verdim. Ama onun güvenini zedelediğimi anlayabiliyorum.

Benden daha fazlasını istiyor. Daha fazla gerçeği. Ve bunu hak ediyor.

Ona ne söyleyeceğime karar veremiyorum.

"Sana tek söyleyebileceğim... sana söyleyemeyeceğim."

Bana inanmakta zorlandığını görebiliyorum. "Ya bu yeterli olmazsa?"

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Yeterli olmak zorunda."

Balkonda kahvaltı yaparken Megan sessizdir.

"Kızgınsın," diyorum nazikçe. "Hadi konuşalım."

"Kızgın değilim. Kırgıyım. Ve bana neden tamamen dürüst davranmadığını anlamıyorum."

"Bu konuda dürüst olamam. Keşke olabilsem." Bu konudaki tüm duygularımı kelimelere dökmeye çalışıyorum, böylece bunun benim için kolay olmadığını anlasın.

Bu lanet olası bir işkence.

Onunla sevişememek berbat bir şeydi, ama neden sevişemediğimi ona söyleyememek çok daha kötü.

O iç geçirip alnını ovuşturuyor. "Ben de tamamen dürüst davranmadım. Seninle burada ilk gece uyduğumda, seni banyoya kadar takip edip mastürbasyon yapmanı izledim. Çok hoşuma gitti," diyor, sesinde özür diler bir ton var. "Ama sana söylemediğim için üzgünüm."

Bu yeni bilgiyle sikim kıpırdanır ve dudaklarımı yalarım. "Neden söylemedin?"

"Çünkü cinsel olarak çok uzak görünüyordun. Seks yapmayacağımızı söylemiştin. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bu beni durdurmaya yetmeliydi, biliyorum. Ama sen başladığında... gözlerimi ayıramadım."

. "Röntgenci olduğum konusunda şaka yapmıyordum. Ve bunu, uzun süre kendiyile takıntılı bir narsistle birlikte olduğum için mi oldum, yoksa bazen yapmama izin verilen tek şey bu olduğu için mi, yoksa o bunu bildiği için mi beni seçti, bilmiyorum..." Nefesini verir, ben ayağa kalkar, yanına gider ve önünde diz çökerim.

Gözlerime bakar ve orada kalan acıyı görebilirim. "Onu arzulayacağımı, ona hayran olacağımı, onu takdir edeceğimi ve onu terk edecek kadar güçlü olamayacağımı biliyordu."

O onun hakkında böyle konuşurken içimi yakan kıskançlık ateşini görmezden gelmeye çalışarak dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sen ayrıldın."

Kafasını sallar. "Seninle tanıştığım andan itibaren seni istedim." Bunu söylerken sesi çok üzgün, sanki büyük bir trajediymiş gibi.

Kollarımı beline doladım. "Ben de seni gördüğüm anda senden hoşlandım."

"Buna nasıl inanayım? Beni neredeyse hiç öpmedin. Sürekli bana dokunmaktan kaçındın. *Neden?*"

Boğazımdaki öfke dolu homurtuyu yutuyorum. Onun için değil.

Saklamam gereken bu boktan sır için.

"Nedenini söyleyemem. Tek söyleyebileceğim, seni istediğim, Megan. *Seni* çok istedim. İlk gece, beni mastürbasyon yaparken izlediğini söylediğinde... seni ne kadar çok istediğimi *görmüş* olmalısın."

Hiçbir şey söylemiyor. Gözleri doluyor ve göğsüm, nefes alamayacak kadar ağrıyor.

Onu ikna etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her şeyi anlatmayacağım, hala bir şeyler sakladığım için kırıldığımı biliyorum, o kadar savunmasız bir şeyi paylaştıktan sonra bile.

"Sana karşı dürüst oldum," diyor. "Ama sen karşılığını vermiyorsun."

"Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım."

"Onu hariç." Evet.

Onu hariç.

Vardığım anda doğruca Graysen'in ofisine giriyorum. Vance

Bayshore tatil köyünde, çünkü Graysen Vance'in hayatındaki tek şey çalışmaktır.

Büyük odayı geçip, bilgisayar ekranlarını görebilmesi için karartılmış büyük pencerelerin önündeki masasına doğru ilerliyorum. Klavyesinin başında yazıyor.

Sekreteri yan duvardaki masasından kalkar ve aceleyle dışarı çıkar.

Eminim ki korktuğu kişi ben değilim, şu anda ne kadar sinirli olsam da, o, kardeşler arasında olacakları görmek istemiyor. Gücsüz öfkem duvarları çatlatıyor olmalı.

Graysen başını kaldırıyor, soğukkanlı ve inanmaz bir ifadeyle.

Kaşlarını kaldırıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Onu kaybedeceğim." Ellerimi masasına vurup eğildim. "Nişanlanmamı istemiştin. Eh, istediğini elde ettin. Ünlülerin aşk hikayesini elde ettin. 'Beyaz Atlı Prens ve Sindirella' romantizmi, nişan yüzüğü, sızdırılan tüm fotoğraflar. Şu anda manşetlerdeki en sıcak konu bu. Ve büyükbabamın aptal oyunu ve bana sürdürmem için dayattığı bu yalan yüzünden onu kaybedeceğim."

"Büyükbaban şu anda hayatında neler olduğunu bilmiyor," diyor kuru bir şekilde.

"Ona gerçeği söyleyemem onu benden uzaklaştıracak."

Bunu belki iki saniye kadar düşündükten sonra, sakın bir sesle, "Başarırsın," diyor.

"O, *halledilecek* bir iş değil." Masadan kalkıp saçlarımı elleriyle tarar. "Büyükbabamı en iyi sen tanırdın. Bana bir çıkış yolu bırakmış olmalı."

Kardeşim sandalyesine yaslanarak beni inceliyor. "O bize oyunu oynamamızı bıraktı. Böyle olmasını istedi. Ve onun bu oyundaki tek rolü, bize siyah beyaz olarak bıraktıkları."

Masasının önünde volta atmaya başlarım. "Yani başka yolu yok." Acaba hissettiğim kadar dağınık görünüyor muyum? Elimi gömleğimin önünden aşağı doğru geçiririm. Düğmelerini düzgün iliklediğimden eminim.

"Senin için ona kendim söyledim," diyor, "ama kural açık. Hiçbirimiz bu konuyu konuşamayız."

"Yani kimse ona söyleyemez. Asla." Sesim çatlar.

Sonra birden duruyorum. Savannah'nın sesi aniden kafamda yankılanıyor.

Hiç düşündün mü Jamie, belki de o sadece seni korumaya çalışıyordur? Kalbinin kırılmasından.

Graysen'ı suçlayıcı bir şekilde işaret ediyorum. "Bunun olacağını biliyordun. İçimin yumuşak ve parçalanmış olduğunu biliyorsun, ve düştüğümde bu sonsuza kadar sürecek. Ve bunun olacağını *biliyordun*."

Kardeşimin kaşı kalkar. "Ne olacağını biliyordum, Jamie?"

Bunu söyleyemem bile. Onun hakkında hissettiklerimi yüksek sesle itiraf edemem.

Belki de bilmiyordu. Belki de onu kaybetme düşüncesiyle çıldırıyorum ve hissettiğim bu boktan durumun suçunu başkasına atmak istiyorum.

Ben biraz daha açığa çıkarken o beni izliyor.

"Dün gece Damian'la ilginç bir sohbetim oldu," diyor bir süre sonra. "Megan'a sadakatini sorguladığını söyledi."

Ona dönüp bakıyorum. Damian ne yapmış? *Ne zaman?*

Ben Gravity'nin erkekler tuvaletindeyken mi?

"Senin için durumun ciddileştiğini hissetmiş," diyor Graysen. "Hepimiz hissediyoruz."

Kardeşıme uzun ve acı verici bir dakika boyunca bakarken, o da sakın bir şekilde bana bakıyor. *Durum*. Ne zaman aşk hayatım ve nişanlılığım bir durum haline geldi?

Bahsettiğimiz kişi Megan. *Hayatım*.

Ve büyük olasılıkla gelecekteki karım.

"Yani," diyor, "bana bunun gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

Kulaklarımda kan akıyor ve tüm o okların baskısı altında kalbim göğüs kafesim içinde zorlanıyor. Sanki orada bir baraj patlamak üzereymiş gibi hissediyorum. Çok fazla delik var.

"Onun için de senin için olduğu kadar gerçek olduğundan emin misin?" diye ısrarla sorar. Cevap vermeden arkamı dönüp dışarı çıkarım.

Siktir et onu.

Telefonumu çıkarıp Megan'ı arıyorum, çünkü konuşmam gereken tek kişi o. Ailem cevapları bilmiyor. Büyükbabam bu oyunla beni mahvetti ve o bile bunu geri alamaz. Adam öldü ve ben nişanlıma aşık oluyorum. Megan bana güvenip beni sevecekse, bunu kendim gerçekleştirmem gerekecek.

Bir şekilde.

Ama bütün gün Nicole'da kalmış.

Ona *ihtiyacım var*.

Bu gece onu görmem, bir şekilde güvenilir olduğuma ikna etmem gerekiyor. Bu aptalca, hiçbir anlamı olmayan sırrı gömüp, geçmişte bırakıp, unutmamız gerektiğini.

Ama sesini duyduğumda, bir uçurumdan düşmüş gibi hissediyorum. "Jameson?"

Sesi çok zayıf geliyor. Burnunu çekiyor ve nedense biliyorum, lanet olsun, onun çok uzakta olduğunu *biliyorum*.

Korku boğazıma kadar yükseliyor, beni boğmak üzere.

"Megan?" Adrenalinim yükselirken, adımlarımı durduruyorum. "Ne oldu?" Yumuşak bir hıçkırık duyuyorum. "Neredesin? Nicole veya Rurik ile mi birliktesin? Seni almaya gelmek üzereydim."

O iç çekip üzgün bir şekilde, "Crooks Creek'teyim. Üzgünüm. Gitmek zorunda kaldım." der. Yine hıçkırır. "Bu büyük bir hataydı."

Sonraki sözleriyle, göğsümdeki gümbür gümbür atan baraj, tüm hatalarımın ağırlığı altında parçalanır. "Troy aradı."

Bölüm 41

Jameson

Winnipeg havaalanına olan uçuş ve Crooks Creek'e neredeyse iki saatlik yolculuk tam bir işkence.

Yani, Troy Duchamp ile tanıştığım anda onu öldürmekten vazgeçmek için kendimi ikna etmekle çoğu zamanımı geçiriyorum.

Uçağa binmek garip bir şekilde zor bir karardı. Tüm içgüdülerim bana Megan'ın peşinden gitmemi ve bunu çabuk yapmamı söylüyordu. Ama ben kararsızdım.

Ya o istemiyorsa? Ya peşinden gitmek durumu daha da kötüleştirirse?

Ya eski erkek arkadaşının yüzünü dağıtırsam ve o da beni bunun için nefret ederse? Ya onun içinde bir yerlerde hala ona aşıkça?

Panik içinde, tüm kardeşlerimi, hatta Harlan'ı bile aradım ve dünyanın en kötü tavsiyelerini topladım.

Graysen: *Ona iki gün içinde geri dönmesi gerektiğini söyle. Ve kameralardan uzak dur.*

Damian: *Onu bırak gitsin, bakalım geri dönecek mi?*

Harlan: *Eğer söylendiği gibi yerinde durmazsa, onu yatağa bağla.*

Evet, teşekkürler.

Ama sonra Cole'u aradım ve o sorunu çözdü.

Onun iyi olduğunu öğrenir öğrenmez beni ara, ve eğer o henüz komada değilse, gelip onu komaya sokarım.

Bana iyi bir plan gibi geldi.

Troy'un Megan'ı aradığını, mesaj attığını, onu terk ettiğinden beri ona ulaşmaya çalıştığını biliyorum. Onu suçluluk duygusuna kapılmaya zorlayarak geri dönmesini sağlamaya çalışıyor. Hele de aşk hikayemiz medyaya düştüğünden beri.

O pislik hakkında bilinecek her şeyi biliyorum.

Megan'a ilk evlenme teklif ettiğim gün, onun hakkında tam bir geçmiş araştırması yaptırmıştım. O günden beri onu takip ediyordum, çünkü onun Megan'dan vazgeçmediğini biliyordum.

Narsistler, senden daha fazla ilgi çekebileceklerini düşündükleri sürece kolayca vazgeçmezler.

Buna *narsist besleme* denir ve Megan on yıl boyunca onun beslemesi oldu.

Onun ihtiyaçlarını Megan kadar iyi karşılayabilecek başka birini bulmadıkça, Megan'dan vazgeçmeye cektir.

Açıkçası, henüz bulamadı.

Bu kısmı anlaşılabilir. Megan'ın yerini doldurmak imkansızdır. Ama yakında başka birine yönelecektir.

Narsistlerin, her ihtimale karşı, hazır ve nazırda bekleyen diğer potansiyel kaynakları elinde tutması yaygın bir uygulamadır.

Onu aldattığı kişi gibi.

Bunu biliyorum çünkü narsisizm hakkında okudum ve Megan'ın yıllardır bir narsist tarafından manipüle edildiğini ve duygusal olarak istismar edildiğini öğrendikten sonra bu alanda önde gelen bir uzmana danıştım. Ayrıca, onun zorluklar içindeki bekar bir anne tarafından yetiştirildiğini, sadece oğlunun başarısını seven ve kızının hayatına, ödemek zorunda olduğu yetersiz nafaka dışında hiçbir yatırım yapmayan narsist bir baba tarafından terk edildiğini de biliyorum. Cole, onu hiç tanımadığım halde, o adamdan nefret etmeme yetecek kadar çok şey anlattı.

Ama eski erkek arkadaşı daha da kötüdür.

Onun iyiliğini, kırılganlığını, sevgiye olan ihtiyacını sömürmüştü.

Yıllarca onun nazik ve cömert kişiliğinden faydalanmıştı.

Bugün bir şekilde onu tekrar tuzağına düşürmüş olması, ona eve koşması gerektiğine dair yalanlarla ikna etmesi, vicdansızcaydı.

Adam tam bir pislikti.

Onu o kadar üzmüştü ki, onu Nicole'un evine götüren ve dışarıda bekleyen Rurik'i bir şekilde atlatmıştı. Ve buraya gelmek için uçağa atlamıştı.

Onun için.

Muhtemelen ona öleceğini falan söylemişti. Lanet

olası dolandırıcı.

Bu adamın yanlış adam olduğunu biliyor olmalı. Kafası bozuk adam.

Asla ona geri dönmez, değil mi?

Locke kiraladığımız arabayı Megan'ın annesinin evinin önüne çektiğinde, kapıdan o kadar hızlı çıktım ki, Rurik beni takip etmek için koşmak zorunda kaldı.

Dışarıda bir kamyonet var ve onun Troy'un olduğunu biliyorum.

"Sadece gitmeni istiyorum, Troy! Kaç kez söylemem gerekiyor?"

Megan'ın evin içinden bağırdığını duyuyorum ve içimi kaplayan öfke, içeri girerken gözlerimi kör ediyor. Oraya nasıl gittiğimi bile bilmiyorum.

Ya ona elini kaldırdıysa?

"Sakin ol," diye Locke'un arkamdan mırıldandığını duyuyorum. O ve Rurik ikisi de peşimde.

Hepimiz oturma odasına giriyoruz ve Megan ile eski erkek arkadaşının karşı karşıya durduğunu görüyoruz. Birbirlerine dokunmadıklarını görünce çok rahatlıyorum. Birkaç metre uzakta duruyorlar ve Megan ağlamıyor.

Sadece ona gitmesini söylüyor.

İkisi de şok içinde bize bakıyor. Megan'ın ayaklarının dibinde oturan köpek ırkılıyor, ayağa kalkıyor ve Megan'ın eski sevgilisine havlamaya başlıyor.

Megan köpeğe el işareti yapıp sakın bir şekilde "Sessiz ol" diyor ve köpek havlamayı kesiyor. "Şimdi otur." Köpek oturuyor.

"Megan." Nefes nefese orada duruyorum ve onun dikkati köpekten bana geçiyor. Gözlerimiz buluştuğunda göğsümde bir sıcaklık patlıyor.

"Bu da kim lan?" diye sorar Troy.

"Jameson," diye fısıldar Megan.

Kendimi zorlayarak eski sevgilisine baktığımda, yüzü soluyor ve onun kim olduğunu çok iyi bildiğini anlayabiliyorum.

Onu incelerim. Benden daha zayıftır, ekose gömlek ve iş pantolonu giymiş, mavi yakalı bir işçi gibi sert bir yakışıklılığı vardır ve onu anında nefret ederim.

Hayır, Cole bana ondan ilk bahsettiği anda ondan nefret etmişim. Megan'ı sevmeden önce bile.

"Bizim bir işimiz var dostum." Arkamdaki adamları fark edince sesi biraz titriyor.

"Hayır, değilsiniz." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Megan az önce gitmeni istedi. O yüzden karımdan uzak dur ve annesinin evinden defol git. Sana uyman için otuz saniye veriyorum. Sonra kışını tekmelerim."

Kravatımı çoktan çıkarmıştım ve o korkmuş görünüyordu. Ama aynı zamanda öfkeliydi de. Egosu bunu kabul edemiyordu.

"Adil bir kavga istiyorsan," diyorum ona, "senin kafanı ezip geçerken diğer adamları dışarı çıkaracağım."

Yine de adil bir mücadele olmazdı. Ondandır 50 kilo ve birkaç santim daha uzunum.

Bana, kafamı tuvalete sokmamı tercih edermiş gibi bakıyor, ama yutkunuyor.

Sonra tekrar Megan'a bakıyor.

"Ona bakma. Bir kelime daha etme. Yürümeye başla. Yoksa onun arkasından yattığın diğer kadınları ona anlatayım mı?" Uzun ve gergin on üç saniye geçtikten sonra - çoğunlukla sakinliğimi korumak için sayıyorum —sonunda yürümeye başlıyor, sanki ölüm hücresindeymiş ve bu sonmuş gibi sert adımlarla.

Belki de Locke ve Rurik'in kapıdan onu izleme şekli yüzündendir.

Sessizce ikisinin arasından geçer. Köpek tekrar ayağa kalkar, Troy'un gidişini endişeyle izler.

"Hemen dönerim," diyorum Megan'a, adrenalinim hala yüksek.

Ağzının açık olduğunu fark ettim, ama hiçbir şey söylemedi.

Troy'u dışarıya kadar takip ederken Locke bana uyarıcı bir bakış atıyor. Garaj yolunda, onu gömleğinin arkasından yakalayıp döndürüyor ve kamyonetine doğru itiyorum.

"Dinle, pislik," diye yüzüne doğru, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle homurdanırım. "Onunla bir daha konuşma. Ona hiçbir şekilde ulaşmaya çalışma. Artık onunla işin bitti, tıpkı o seni terk ettiğinde senin onunla işin bitmiş olduğu gibi. Onunla tekrar iletişime geçmeye çalışırsan, bir dahaki sefere seninle ilgilenmesi için bir avukat gönderirim ve benim şartlarım hoşuna gitmeyecek."

Onu bir çöp gibi kendimden uzaklaştırıp, ona vurma isteğim dayanılmaz hale gelmeden bir adım geri çekildim.

Bu riski göze alamam. Megan'ın bunu isteyeceğini sanmıyorum.

"Şimdi, ondan çaldığın parayla aldığın kamyonete bin, pislik herif, ve ben seni tutuklatmadan bu mülkten defol git."

Kapıyı açıp içeri girer. "Siktir git dostum," diye homurdanır ve kapıyı çarpar. Sonra garajdan çıkar ve caddeden hızla uzaklaşır.

Siktiğimin korkak.

Locke omzumu sıkıştırır.

"Nasıl yaptım?" diye mırıldanırım.

Sonra öne eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyarım. Saatlerce birini boğazlayıp öldürme dürtüsüne karşı koymak garip bir şekilde yorucu.

Kim bilebilirdi ki?

"Fena değil," diyor Locke. "Ben olsam kazara kamyonla onu ezip geçerdim. Ama hepimizin kendi yöntemleri var."

Gerginliği azaltmaya çalışıyor, ben de gülerek homurdanırım.

Sonunda nefesimi toplayınca, Megan'ın evin girişinde durup bizi izlediğini fark ettim, köpek ayaklarının dibinde. Köpek yine havlamaya başladı, bu sefer bana. Megan dönüp köpekle birlikte oturma odasının karanlığına kayboldu ve köpek yine sessizleşti.

Onu içeriye kadar takip edip kolunu tutarak bana dönmesini sağlıyorum. "İyi misin? Sana dokunmadı, değil mi?"

"Hayır. Öyle bir şey olmadı. Bana hiç vurmadı ya da başka bir şey yapmadı. O sadece... sahip olamayacağı bir şeyi istiyor."

Dişlerimin arasından nefes alıyorum. "Geri dönmeyecek. Seni bir daha rahatsız etmeyecek. O kadar cesur değil. Eğer yaparsa... Peşine dşeceğimi biliyor."

Tereddüt eder. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu benim işim. Ben senin adamınım." Gözleri yaşlarla parlayarak bana bakar.

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Megan." Onu kendime çekiyorum, başını göğsüme yaslayıp sıkıca sarılıyorum. "Diğer kadınlar hakkında söylediklerim için özür dilerim..."

"Bu doğru mu?"

Tereddüt ediyorum. Onu incitmeye dayanamıyorum. Ama onun da onu incitmesine izin veremem. Ve ona yalan söyleyemem.

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Geçmişini araştırdım. Ve gözetledim. Sana söylemediğim için özür dilerim. Senin için gerçek bir tehlike oluşturup oluşturmadığını bilmem gerekiyordu."

Beni daha sıkı sarar. "Tehlikeli değil. Artık değil."

Beni saran rahatlama başımı döndürüyor. Başım dönüyor. Adrenalin o kadar çok ki, penisim yarı sertleşmiş durumda.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum. Kalbimin çarpıntısı onu korkutmasın istiyorum.

Onun dayanağı

olmalıyım. Kahramanı.

Omzumun üzerinden n verandada duran iki adama bakıyor. "Rurik'in başı dertte mi?"

İ ekiyorum. "Bebeğim. Neden katın? Benden yardım isteyebilirdin. Bana sormalıydın."

"Bu bir hataydı. Asla gelmemeliydim. Buraya gelir gelmez bunu anladım." Derin bir nefes alır. "Telefonda yalan söylediğini biliyordum."

Başını kaldırıp gözlerine bakıyorum.

"Onun aramalarını görmezden geliyorum. Gittiğimden beri ona tek kelime bile etmedim. Çünkü bir narsisti hayatından çıkarmak için tek yol, onunla ilişkini kesmektir. Onun dipsiz ilgi ihtiyacını beslemeyi bırakmalısın. Bunu biliyorum." O, gülmeden güldü. "Bunu bana babam öğretti. O da anneme aynı şekilde davranıyordu. Annem sonunda bunu durdurmak için ilişkisini soğuk bir şekilde bitirmek zorunda kaldı. Ve sonunda... babam başka birine yöneldi."

"Bebeğim... Üzgünüm." Söyleyebileceğim tek şey bu. O, sahip olduğundan daha iyi bir babayı hak ediyor.

O, teslimiyetinin yumuşak ve hüzünlü bir sesini çıkarır. "Bugün bilinmeyen bir numaradan bir arama aldım ve cevap vermemeliydim. İlişkimiz kamuoyuna duyurulduğundan beri, birçok rastgele arama alıyorum. Ama bu arama Manitoba alan kodundan gelmişti ve ben de 'Ya tanıdığım biriye?' diye düşündüm. Ve beni telefona bağladıktan sonra... Bana yaptığının ne kadar yanlış olduğunu, ona ne yaptığımı söylemeye başladı. Geri dönmem gerektiğini. Onun gibi birini asla bulamayacağımı. Aslında bana, onun başıma gelen en iyi şey olduğunu ikna etmeye çalıştı."

Elimde değil. Öğrenerek hırıldıyorum.

Bana bakar. "Az önce hırladın mı?"

"Sanırım hırladım."

"Merak etme. Ben kanmadım. Beni manipüle etmeye çalıştığını, istediğini elde etmek için, yani daha fazla ilgimi çekmek için yaptığını biliyordum. Bu yüzden... Rurik'in gittiğimi anlamaması için Nicole'un binasının arkasından gizlice çıktım, havaalanına gittim ve bekleme listesinde bir uçuş bekledim. Yaptığım şeyin saçma olduğunu düşünmeye devam ettim. Uçağa bile binemeyeceğimi. Seni arayıp neler olduğunu anlatmam gerektiğini. Ama... Buraya geri dönüp onunla yüzleşmek için içimde çok güçlü bir dürtü vardı. Onu korkakça terk etmişim gibi hissediyorum. Ve ona yüzüne karşı, her şeyin bittiğini söylemek zorundaydım."

"Ama bu pek işe yaramadı."

"Hayır. Çünkü tek yaptığım, ona tartışacak bir bahane vermek oldu. Beni ikna edebileceğine inanmaktan asla vazgeçmeyecek. Yapabileceğim en iyi şey, uzaklaşmak ve ona bir daha asla kendimden bir parça vermemek."

Şu anda onu öpmek için can atıyorum. Ama onun da bunu istediğini bilmiyorum. Çok üzgün görünüyor.

"Benimle eve gel Megan," diyorum, sesim rahatlama ve sevgiden boğuk çıkıyor.

"Yapamam. Bu gece olmaz. En azından bu gece annemle kalmalıyım. Buraya kadar geldim, ama annem nişanlımla tanışmadı bile." Dudakları kıvrıldı.

"Kahretsin. Haklısın." Annesi Donna ile iki kez görüntülü görüşme yapmışım, ama hepsi o kadardı. "Nerede?"

"İş yerinde. Ama her an eve gelebilir." Ellerini belime koyup kalçalarımı kendine doğru çeker. "Burada kalır mısın? Benimle? Annemle akşam yemeği yiyebiliriz."

"Bunu mu istiyorsun?" Bunu sindirirken nabzım yavaş ve sıcak bir şekilde atıyor.

O içini çekti. "*Seni* istiyorum. Ama şu anki gibi değil. Temel olarak, bu sabah bana söylediğin şey, ilişkimizin bir sınırı olduğu, bu sınırı senin koyduğun ve benim sorgulamadan kabul etmem gerektiği. Ama ben bunu daha önce yaşadım. Troy ile. Ve iyi olmadı."

Yüzünü avuçlarım ve ona içtenlikle söylüyorum, "Senin için yapmayacağım hiçbir şeyin sınırı yok, Megan."

Yumuşar. "Ben de." Oh, lanet olsun.

Kalbim.

Onu öpmek üzereyim ki, birkaç adım arkasında köpek ayağa kalkar ve hafifçe havlar. Beni izliyor, uyanık ve kararsız. Duruyorum. "Bu kim?"

Megan köpeğe bakar. "Bu Daisy. Sorun yok, kızım. *Otur.*" Köpek oturur, hala bana bakıyor.

"Peki Daisy kim?" "Köpeğim."

Kaşlarımı kaldırdığımda, Megan biraz utangaç görünüyor.

"Onu bırakmak konusunda kendimi çok suçlu hissetmemin nedenlerinden biri de o. Ben yerleşene kadar annem ona benim için bakıyor. Üç yaşında bir Lappie. Fin Lapphund cinsi. Çoban köpeği. Merhaba diyebilirsiniz. Saldırgan değildir. Sadece şu anda Troy'dan nefret ediyor."

O zaman ikimiz de aynıyız.

Zaten çömelmiş durumdayım ve köpeğin kokumu alabilmesi için elimi uzatıyorum, o da kokluyor. Rengi husky'ye benziyor ama çok daha küçük ve tüylü, sırtı üzerinde kıvrılan kabarık bir kuyruğu var. "Çok sevimli."

"Köpekleri sever misin?"

"Köpekleri çok severim. Eskiden bir tane vardı." "Gerçekten mi?"

"Birkaç yıl önce öldü." Daisy burnunu elime sokuyor ve kafasını okşamama izin veriyor, sonra dikkatlice yaklaşıyor, böylece geri kalanını da okşayabiliyorum. Onu nazikçe okşuyorum ve ne kadar güzel olduğunu söylüyorum.

Utanmadan köpeğini öperken, Megan'a bakıyorum. "Lütfen bana kızma. Halledeceğiz. Söz veriyorum."

Kapının iki yanında duran korumalarımı bir göz attı. "Beni kurtarmak için atlılarla birlikte koşun. Nasıl kızabilirim ki?"

"Kızamazsın," diye onaylıyorum.

Gömleğim ve kravatımla köpeğini kucakladığımı izler ve ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Hiç normal olmak istemedin mi, Jameson Vance? Yani zengin olmamak gibi?"

Ne? "Neden öyle bir şey isteyeyim ki?"

Benim tamamen şaşkınlığım karşısında gülümsemesini bile tutamıyor. "Git bir kot pantolon ve tişört giy. Bu gece seni şehre götüreceğim."

"Bu kasabaya mı?"

"Evet. En iyi arkadaşının memleketi. Benim memleketim." "Kot pantolon getirmedi." "

"Peki, rahat giyebileceğin neyin var?"

"Eğer egzersiz yapma fırsatım olursa diye çantama birkaç eşofman attım. Bilirsin... süvarilerle gelip seni kurtardıktan sonra."

"Neden şaşırmadım acaba?" Yumuşak bir kahkaha attı. "O zaman onları giy."

Ayağa kalkıp, pamuklu delikli elbisesine bakıyorum. Sevimli, beyaz ve yazlık bir elbise. "Kıyafetim uygun olmaz mı?"

Göğsümü okşadı. "Ah, Jameson. Nerede olduğunu bilmiyorsun."

Bölüm 42

Jameson

Eşyalarımı Megan'ın eski yatak odasına bırakıyorum, burası artık misafir odası/dikiş odası/hurda deposu olarak kullanılıyor, ve istenildiği gibi üstümü değiştiriyorum.

Sonra, Megan'a hiç benzeyen bir yanı olmayan, ama bir şekilde Cole'a çok benzeyen annesiyle akşam yemeği yiyoruz. Donna benimle tanıştığına çok seviniyor, kızıyla nişanlandığım için çok heyecanlı ve paramı umursadığından bile emin değilim.

Cole'un en iyi arkadaşı olmam onun için daha önemli gibi görünüyor. Cole benim hakkımda iyi şeyler söylemiş olmalı.

Ona teşekkür etmeliyim.

Ayrıca Megan ile olan anlaşmamdan da haberi yok gibi görünüyor. Bu da muhtemelen kızının bana gerçekten aşık olduğunu düşündüğü anlamına geliyor.

Acaba Megan ona ilk görüşte aşık olduğunu mu söyledi?

Yemek boyunca Daisy ayaklarımın dibinde oturup, beni ne kadar sevdiğine karar veriyormuş gibi bana bakarken, ben ona gizlice yemek veriyorum. Onun sadakatini ödülleri kazanmaya çalışmaktan çekinmiyorum.

Yemekten sonra, Megan ve ben birlikte bulaşıkları yıkarken, annesi eski müzik setinde Neil Young çalışıyor ve Megan ona Avrupa seyahatimizden bahsediyor. Daisy, Megan'ın ayaklarının dibinde otururken hala bana bakıyor.

Donna'ya iyi geceler dileklerimizi söyleyip evden ayrıldığımızda, Daisy bizimle geliyor, Megan'ın yanında, tasmaıyla mutlu bir şekilde koşuyor. Megan'ın öncülüğünde, Locke ve Rurik arkamızda, hüzünlü küçük evlerin önünden geçen hüzünlü küçük yollarda yürüyoruz. Gökyüzü karanlık ve sivrisinekler ortaya çıkmış, kulaklarımın etrafında vızıldıyor.

Hava nasıl hem tozlu hem de nemli olabilir? Yukarıdaki gökyüzü açık olmasına rağmen, hava sıcak ve nemli, klostrofobik. Dağlar yok, devasa, eski yeşil ağaçlar yok.

Burayı şimdiden sevmedim.

Cole ve Megan'ın buradan ayrılmasına şaşmamalı.

"İşte bu kadar," diyor Megan.

Kasvetli manzaraya bakıyorum. Her yön düz. Binalar çökmüş, bakımsız ve parasız. Bir yerlerden hafifçe müzik sesi geliyor.

"Uh, neden bahsediyoruz?"

"Sen, Jameson Vance, gerçek bir sürprizle karşılaşacaksın." Elini, belki bir tür depo ya da başka bir şey olan bazı üzücü ticari binalara doğru sallıyor. Kütüphane mi? Üzerinde bir kitap olan soluk bir tabela var. "Ta-da! Bahse girerim bu tek atlı kasabada bir bar olduğunu bilmiyordun!"

Onun işaret ettiği yönde, zayıf müziğin geldiği yönde, karanlıkta okuyamadığım soluk bir tabelası olan eski bir bina var. Ve kapının üzerinde parlayan küçük, sert bir spot ışığı. Çöp konteynerine bakan yan duvara gözlerimi kırıştırıyorum. "Binanın yan tarafında Cole'un bir resmi var."

"Evet, var."

Trafığın hiç olmadığı caddeyi geçiyoruz. Annesi evinden buraya kadar olan kısa yürüyüşte kimseyi görmedik.

Cole'un itiraf edelim ki berbat bir benzerliği olan, yıpranmış ve solmuş duvar resminin altında, özensiz bir el yazısıyla yazılmış kelimeler var.

Colton Hudson

Sağ Kanat - Dallas Heat

Heat, Cole'un üniversite hokey takımıydı.

"Neden diğer takımlarını da yazmamışlar?"

Megan omuz silkiyor. "Güncellemek için bütçe yok mu? Bunu yazan adam artık burada yaşamıyor mu? Biri şikayet mi etti? Burası parasız küçük bir kasaba, Jameson. Her şey baldan daha yavaş ilerliyor ve genellikle güncellenmiyor ya da onarılmıyor. Sadece eskimeye terk ediliyorlar."

"Oh."

Cole'un şöhret duvarını geçip ilerliyoruz — bu duvarın fotoğrafını çekiyorum ve daha sonra ona eğlenceli bir yorumla birlikte göndereceğim — ve barın eski püskü girişine varıyoruz.

Spot ışığının altındaki hava koşullarından yıpranmış kapıyı açarken, geceye yayılan şarkıyı tanıdım. The Tragically Hip'in "Boots or Hearts" şarkısıydı. Kanada'da büyüdüğüm ve radyo dinlediğim için bildiğim bir şarkı.

"Kanada'da olduğunu anlarsın..." diyorum. Megan

kıkırdıyor. "Birer bira alalım, olur mu?"

Daisy'nin tasmaşını alıp Rurik'e veriyorum, böylece Locke ile bara girebiliyoruz; Rurik'in yüzünde bir anlık şaşkınlık beliriyor, sonra tekrar somurtkan bir ifadeye bürünüyor. Onun köpekleri sevdiğini biliyorum. Eskiden benim için Sunny'yi her zaman gönüllü olarak gezdirirdi.

"Hangi yıldayız?" diye soruyorum, zaman tüneline girerken. Sadece müzik değil, her şey geçmişten kalma. Hiç yenilenmemiş eski bilyardo masaları. Retro havalı olmaktan çok, sadece eski olan parlak Molson Canadian bira tabelaları.

Yüzlerce yıldır yere dökülen içkilerin kokusu ve yaklaşık yirmi yıl önce, burada kamuya açık yerlerde sigara içmenin yasaklanmasından önce duvarlara sinmiş sigara dumanının kokusu hissediliyor.

"Hadi ama," diyor Megan. "Geçmişte yaşamakta yanlış bir şey yok. Crooks Creek'te geçmişi seviyoruz." Elimi tutup beni bara doğru götürüyor. "Biz" dediğinde, sanki hala burada yaşıyormuş gibi, ya da kaçınılmaz olarak tekrar yaşayacakmış gibi, içime demir parçası saplanmış gibi hissediyorum.

Bunun yerine, barın üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duran, reklamlar ve eski filmler gösteren eski televizyonlara odaklanıyorum. Her yerde hokey eşyaları var, ama onlar da modası geçmiş. Bazıları o kadar eski ki, artık değeri bile var. "Büyükbabam burayı çok severdi."

"Gerçekten mi?"

"O da barlarla başladı. İlk işi, yirmi sekiz yaşındayken Vancouver'da satın aldığı küçük bir bardı. Bir tür ucuz bar."

"Huh. Ben gelecek yıl yirmi sekiz yaşına gireceğim. Yani diyorsun ki... Hala kendi imparatorluğumu kurabilirim?" Bara yaslanırken bana gülümsüyor.

Ben de kolayca gülümserim. "Bir yerden başlaman lazım. Eminim nişanlın sana başlangıç sermayesi verir."

"Tohumu severim." Yüzünde beliren müstehcen ifade, bitkilerden bahsetmediğini gösteriyor.

Ve şimdi sertleşmiş
durumdayım. Ter
içinde. Herkesin
içinde.

Kalçalarımı bara doğru çeviriyorum.

O düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Peki, o bir batakhaneyi nasıl milyarlarca dolarlık bir işletmeye dönüştürdü?"

"Onlarca yıllık sıkı çalışma. Seksenlerde, yenilediği lüks spor barları zincirinin sahibiydi ve oradan restoranlara, otellere, şaraphanelere, alkollü içecek markalarına genişledi. Alım satımdan

geliştirmeye geçti. Vancouver'ın hokey takımını satın almak onun en büyük satın alımı değildi ama en büyük hayalimdi. Babam bizi lüks tatil köyleri ve apartman geliştirme işine soktu, gerisi tarih."

Barmen sonunda yanımıza geldi; bazı müdavimler onun dikkatini çekiyordu.

"Önce beyler," diyor Megan, bana tekrar gülümseyerek. "Ne istersin Jamie? Ben ısmarlıyorum, sakın bana karşı çıkma. Burada ev sahibi benim."

Kaşlarımı çattım ama pes ettim. Bana Jamie dediğinde çok tatlı oluyor.

Barın arkasındaki kirli küçük buzdolaplarındaki tüm bira seçeneklerini incelemek sadece birkaç saniye sürer. "Grasshopper alacağım." Barmen buzdolabından Big Rock buğday birasını alır ve açarken ben Megan'a "Sen de bir şişe bira al" derim.

Kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?"

"Öyle."

O, benim ona ne içeceğini ciddi olarak söylediğimi tartışırken, yaklaşık beş saniye süren sessiz bir bekleyiş olur.

Ciddiyim. İyi bir nedenim var.

Sonra bir Moosehead sipariş eder ve hesap açtırır. Bira şişelerimizin boyunlarını birbirine çarparak bir yudum alırsınız ve bir masa bulmak için dolaşmaya başlarsınız. Dans pistinin yanında hoşuna giden bir masa bulur. Mekan belki yarısı doludur ve Megan'a selam veren birkaç kişi dışında kimse bize yaklaşmaz.

Ama bizi kesinlikle inceliyorlar.

Sanırım gece ortadan kaybolan, işini, evini ve erkek arkadaşını geride bırakan yerel kız, ortalıkta biraz ses getirmiştir. Ve birkaç hafta sonra yeni milyarder nişanlısıyla geri dönmesi... kesinlikle dedikodu malzemesi.

Sabaha kadar, belki de bütün kasaba annesinin garajındaki o küçük sahneyi öğrenmiş olacak.

Belki de çoktan duymuşlardır.

Locke da barda oturup soda suyunu yudumlarken bakışları üzerine çekiyor.

Rurik dışarıda takılıp girişi gözetleyecek. En azından bu gece ne olursa olsun, Troy Duchamp'ın içeri girmeyeceğini biliyorum.

"Selam Jameson," diyor Megan mutlu bir şekilde, masamıza yaslanıp birbirimize bakarken. Yapış yapış. Masayı seçer seçmez bir garson geldi ve

üzerine kirli, ıslak bir bezle sildi ama bu da işe yaramadı. "Neden şişeden bira içiyoruz? Seni sadece bira şirketiyle ortaklık kurmak istediğinde bira içerken gördüm. Bilirsin, Almanya'da."

"Çünkü fıçıdan veya bardaktan içerek risk almıyoruz. Bardaklar sterilize edilmiş gibi görünmüyor ve fıçı hatlarını düzgün bir şekilde temizlediklerini sanmıyorum."

Burnunu kırıştırdı. "İğrenç. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Düşünsene. Fıçı bira her zaman risklidir. Hatlarını düzgün temizleyen bir yerde olduğundan emin olmak istersin. İki haftada bir, temizlik solüsyonuyla yıkanmaları gerekir. Çoğu yer bunu yapmaz." Birayı yudumlarken, o dehşetle ve hayranlıkla bunu sindirirken ben biraz sırtıtıyorum.

"Bir daha asla fıçıdan bira içmeyeceğim."

"Biliyorum. Barda bıraktıkları limon dilimlerinden bahsetmeye bile başlamayayım. Barmenler bütün gece paraya dokunurlar. Kağıt paraların ne kadar kirli olduğunu biliyor musun? Peki ya kredi kartı makinesi? Sonra parmaklarını limon dilimlerinin olduğu kaba daldırıp birini bardağına koyarlar ve sen de onu içkine sıkman gerekir. Hayır, olmaz."

"Bu kadar mikrop fobisi olduğunu bilmiyordum."

"Bu bir fobi değil. Sadece sağduyu ve öz saygı."

"Alkolün muhtemelen mikropları öldürdüğünü bir kenara bırakırsak bile..."

"Belki."

"...benim için bar gecelerini mahvediyorsun."

"O zaman başardım demektir."

"Bar'a gitmemi istemiyor musun?"

"Hayır. Evde, ait olduğun yerde, benim sikimde olmanı istiyorum." Gülerek, şaka yapıyormuşum gibi koluma vuruyor.

"Peki," diyorum, pamuklu delikli elbisesinin içindeki canlı dekoltesine on ikinci kez bakarak. "Burada tanıdığımız kimse var mı?"

Sonraki birçok şarkı boyunca Megan, barda tanıdığı herkesi gösterir, yani herkesi, ve dedikodu bildiği kişiler hakkında dedikodu yapar, yani çoğu kişi hakkında. Arada sırada, 1973'ten beri günde bir paket sigara içiyormuş gibi görünen, sesli ve kokulu garson masamıza gelir ve Megan'ın hesabına yazdığı daha fazla bira getirir.

Konuşurken el ele tutuşup birbirimizin parmaklarıyla oynuyoruz.

Sonra kimse izlemiyormuş gibi Kings of Leon'un "I Want You" şarkısı eşliğinde yavaşça dans ediyoruz. Ama izliyorlar.

Masamızın yanında, birbirimize yapışık, gözlerimiz kapalı dans ediyoruz. En azından onun gözleri kapalı. Ben hile yapıp onu sürekli izliyorum.

Daha hızlı bir şarkı çalmaya başlayınca Megan geri çekilir ve masadan Grasshopper şişemi alır. "İç," der, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle. "Locke seni korur."

Bir saat sonra, çok fazla içmişim ve tüm soğukkanlılığımı ve kendimi kontrol etme yeteneğimi kaybetmiş bir halde, ona neden buraya asla geri dönmemesi gerektiğini tutkuyla anlatıyorum. "Yapabileceğin en büyük hata" ifadesini en az üç kez kullanmış olabilirim.

Megan, Moosehead şişesinden yudumlarken sabırla dinliyor ve eğlenmiş görünüyor.

"Ya Frodo Shire'dan hiç ayrılmasaydı? Ya Luke çiftlikten hiç ayrılmasaydı?" Durum giderek vahimleşiyor.

Megan'ı bedenimle kabinde sıkıştırdım, ikimiz de aynı koltukta oturuyoruz. Ne kadar zaman geçtiğini tam olarak bilmiyorum, ama bu mekanda gece boyunca masaları temizlemiyorlar, sadece sürekli bira getirip duruyorlar ve masada bir sürü şişe var. Birkaç eski arkadaşı bir süre bize eşlik etti, ama benim tam bir keyif kaçıran ve Megan'ı kendine saklayan biri olduğumu anlayınca çoktan çekip gittiler. "Bunu hayal edebiliyor musun?"

Megan bana gözlerini devirdi, ama güldü. "Bu kadar gizli bir inek olduğunu bilmiyordum. Kendini saklıyordun, Jameson."

"Tamam, tamam." Birayla geniş bir hareket yapıp, onu döküyorum. "Belki bu iki örnekte cevap, bilinen dünyanın kelimenin tam anlamıyla sona ermiş olabileceği, ama yine de. Ya Megan Hudson Crooks Creek'ten hiç ayrılmasaydı? Bu ne tür bir trajedi olurdu?"

O, bunun cevabını düşünüyor gibi görünüyor ya da sadece ağzımı bulmakta zorlanmıyormuş gibi biramı yudumlamaya çalışmamı izliyor. Zorlanıyorum. Sarhoşum ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Oldukça büyük bir trajedi olurdu," diye itiraf ediyor. "Benim için."

"Değil mi?! Ve bunu, benimle hiç tanışmamış olacağın için demiyorum."

Bana masumca göz kırpmıyor. "Ama seninle tanışmak, Shire'dan ayrıldığımda başıma gelen en iyi şeydi."

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim."

İçkisini masaya koyar. "Beni gerçekten bir hobbitle mi karşılaştırıyorsun? O kadar kısa mıyım?"

Göğüslerini, sonra da dolgun dudaklarını düşünürüm. "Sen çekici bir orman perisisin."

"İnek," diye alay ediyor.

"Neden benim kadar sarhoş değilsin?"

"Bilmiyorum. Belki de o yüzden." Elini boş Big Rock şişelerinin üzerinde gezdiriyor. O anda, şişelerin arasında sadece üç tane yeşil Moosehead şişesi olduğunu fark ediyorum.

Ona gözlerimi kısarak bakarım.

Geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Aniden ona doğru eğildim, ya da belki düştüm, dudaklarım dişlerine çarptı. O güldü ve ben de açık ağzından yararlanarak kişisel alanına girdim, dilimi onun sıcaklığına daldırdım.

İstem dışı inlerim ve parmakları gömleğime kıvrılır, ağzım onun ağzını derin ve ıslak bir şekilde yalarken, o da elinden geldiğince benim taleplerimi karşılar.

Sonunda ıslak emişi bıraktığımda, başını biraz çevirir, böylece bunu tekrar yapamam. "Herkes bize bakıyor."

"Umurumda değil."

Başını tutup onu tekrar öpüyorum. Ona deli oluyorum. Onunla ilgili her şeye açgözlülükle sarılmak istiyorum.

Ve ona layık bir erkek olamadığımı için kendime kızgınım.

Bu lanet sırrı saklayarak, ona tüm gerçeği söylemeyerek ona zarar verdiğimi biliyorum. Ona oynamak zorunda kaldığım lanet oyunu asla anlatamam.

Ama bunun bizi öldürmesine izin veremem. Her seferinde bu konuyu dolandırdığımızda gözlerindeki ışık biraz daha sönse bile.

O da bunun farkında, aramızda konuşulmayan, ışıkla asla silinemeyecek bir gölge.

Onun beni sevmesi için o kadar çok yol bulmam gerekecek ki, bunu unutacak.

Evet, bu işe yarayacak.

O uzaklaşıyor, derin ve titrek bir nefes alıyor. Gözleri cam gibi bana bakıyor. Heyecan ve alkol.

Belki de sarhoştur.

"Senin istediğin kişi olmadığımı biliyorum, Jameson."

"Ne?" O benim gömleğime tutunurken, ben de onun elbisesine tutunuyorum.

"Senin için yeterli olmadığımı biliyorum. Benim için evlilik konusundaki tutumunu değiştirmeyeceğini biliyorum. Senin gelecek hayallerinde ben yokum. Olsaydım... bana her şeyi anlatırdın. Kalbini açardın."

"Neden bahsediyorsun? *Ben* hiç istediğin kişi olmadım. Ben sadece yolun üzerindeki bir dikkat dağınıklığıydım."

Kafasını salladı. "Ne?"

Ellerimi saçlarına gömerek yüzünü benimkine yaklaştırıyorum. "Senin istediğin şey, hayatına yeniden başlamakti. *Kendi* hayatına. Ve bunu itiraf etmek istemesen de, bir kez olsun kardeşine güvenebilmek istiyordun..."

"Bu doğru değil..."

"Doğru. Ve bunu elde ettin. Benim yardımımıla. Ama geri kalanı... Sana yeni bir hayat sunmadım. Sana istediğin hayattan uzaklaşman için bir fırsat sundum."

Biraz geri çekildi, bunu sindirirken, ona evlenme teklif ettiğim gecenin sözleri kafamda yankılanıyordu.

Sen berbat bir dikkat dağıtıcı sensin, Jameson Vance.

"Peki, söyle bana," dedi. "Gerçekten istediğim hayat neydi?"

"Sen söyle."

Nefesimi verip onu bırakıyorum, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. İçmeyi bırakmam lazım. Boş şişelere bakıyorum; içlerinde cevap yok.

"Mesele şu ki," diyorum ona, "belki de seni o kadar çok dikkatini dağıttım ki, unuttun."

Bölüm 43

Jameson

Sessizce birkaç blok yürüyerek annesinin evine geri dönüyoruz. Kafamda "I Want You" şarkısının yavaş ritmi yankılanıyor. Barda Megan'a söylediğim her şey uzaklaşıyor, alçalan sisin ardında belirsizleşiyor, görüş alanımın hemen ötesindeki bir su kütesinde sürükleniyor.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Birdenbire söylediğim bu sözler, nemli gece havasında önemsiz ve değersiz geliyor. Sivrisinekler beni ısırtıyor ve ben sürekli onları uzaklaştırmak için kollarımı ve boynumu vuruyorum. Megan'ı rahatsız etmiyorlar gibi görünüyor.

Bir yerde okuduğuma göre, sivrisinekler bazı insanların kanına diğerlerinden daha çok çekiliyorlar.

Megan Hudson'ın mükemmel bir örnek olduğu konusunda bir bilimsel kanıt daha.

Ona uzun uzun bakıyorum, bir cevap bekliyorum.

Sonunda konuşuyor. "Beni kendimden daha iyi tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Sanki benim için en iyisinin ne olduğunu sen biliyormuşsun da ben bilmiyormuşum gibi."

"Senin için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum. Ama seni tanıyorum. Bir erkek için istediğinden vazgeçmeye devam edersen mutlu olamazsın. Herhangi bir erkek için. *Yıllardır* fedakarlık yaptın. Ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini biliyorum." Hayatını geçirdiği berbat küçük kasabaya elimi belirsiz bir şekilde sallıyorum — onun için hiçbir şey yapmayan bir erkek için.

O adam onu sevmiyordu.

Onu ilk sıraya koymadı.

"Ama sen beni gerçekten tanıyorsun." Yüzü düşünceli bir şekilde biraz buruşuyor. "Tanıyor musun?"

Bu çok sevimli. Sanki gerçekten bilmiyormuş gibi soruyor.

Onu tanıdığımı kanıtlayacak kesin bir şey bulmaya çalışıyorum. Onu, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kadından, hatta kız kardeşimden bile daha iyi tanıyorum, ve kız kardeşimle çok yakınız.

"Karşıdaki evde yaşamamızı istediğini biliyorum."

Bana baktı. "Ne?"

"Benim evimin karşısındaki büyük kapılı ev. Önünde kocaman, çiçekli kiraz ağacı olan ev. O evin önünden her geçtiğimizde iç çekiyorsun."

"Öyle değil." Düşünceli bir şekilde dudağını ısıırıyor. "Baharda çiçek açtığında ne kadar güzel olduğunu bir düşün."

Öyle. Gördüm. "Ne zaman gökkuşağı görsen fotoğrafını çekiyorsun."

"Bunu Instagram'dan öğrendin," diyor etkilenmemiş bir şekilde.

"Hayatının kazançlarının rahatsız edici derecede yüksek bir yüzdesini Crooks Creek'teki veterinerin muayenehanesindeki küçük hayvan barınağına bağışladın. Daisy'yi batıya, yanına götürmeyi çok istiyorsun, ama henüz yapmadın çünkü çok kararsız olduğundan korkuyorsun. Ve bana onun bizimle yaşamasına izin verip veremeyeceğimizi sormadın çünkü bunun bir yük ya da başka bir şey olacağından korkuyorsun."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen de bir köpek yavrusu gördüğünde iç çekiyorsun."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Parayı kastettim."

"En sevdiğin şarkının 'Sweet Caroline' olduğunu söylüyorsun ama aslında 'Bibbidi-Bobbidi-Boo'."

Ağzı açık kalır.

Omuz silkiyorum. "Güne başlarken falan ikisini de kendi kendine mırıldanıyorsun. Sen bir Balık burcusun, artık yılın 29 Şubatında doğmuşsun. Artık yıl olmayan her yıl, 28 Şubat'ta gece yarısına kadar uyanık kalırsın ve 29 Şubat olması gereken saat 11:59 ile 12:00 arasında doğum gününü kutlarsın. Çocukken, ağabeyin sana 29 Şubat olmayan yıllarda doğum gününün hiç gelmediğini, bu yüzden yaşlanmadığını söyledi ve bu seni çılgına çevirdi."

"Hey. Bunu Cole'dan duydun."

"İnsanlardan çok bitkileri sevdiğini söylüyorsun, ama içten içe, hayatında güvenilebileceğin birkaç insan olmasını çaresizce istiyorsun, bir an önce anne olmak istiyorsun ve beyaz atlı prensin gelmesini istiyorsun. Sen tam bir romantiksin. Dört roman boyunca destansı bir aşk hikayesi yazdığının farkında değilsin, ama sadece mutlu sonlara inanmakla kalmıyorsun, bunu o kadar çok istiyorsun ki, bazen geceleri uyanıyorsun ve aklına gelen ilk şey bu oluyor... mutlu sona ulaşamayacağın korkusu."

Konuşurken tamamen durduk ve o titrek bir nefes aldı.

"Son kısmı nereden biliyorsun? Bu çok korkutucu."

"Çünkü ben de aynı korkuyu yaşıyorum."

Birbirimize bakarken kalbim hızlı ve sert atıyor.

Megan dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır. "Bu aptalca." Böcekler, onun sesinden daha yüksek sesle, etrafımızdaki hendeklerdeki büyümüş otların arasında gıcırdayıp vızıldayarak ses çıkarırlar. "Senin gibi biri neden böyle bir korkuya sahip olsun ki?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Cole'dan bilgi almak için onu sıkıştırmam ve bir şey istediğimde keskin gözlem yeteneğim sayesinde."

"Konuşmayı kes ve beni öp."

Onu öpüyorum.

Ama dilimi onun dilinin üzerine koyduktan iki saniye sonra, bir sivrisinek boynumu ısırды. Onu tokatladım. "*Siktir*. Sivrisinekler siktirip gidebilir ve ölebilir."

"Onlar ekosistemin bir parçası. Bir amaçları var."

"Hayır, yok. Eğer bir türün tamamen yok olması gezegenimiz için daha iyi olacaksa, o da sivrisineklerdir."

"İnsanlar," dedi, ben sivrisinekler dediğim anda. Gülümsedi.

Kan emici küçük pislikler ayak bileklerimi ısırırken, elimden geldiğince gülümserim. "Lütfen. Benden birazcık bile hoşlanıyorsan, beni bu cehennem çukurundan, tozlu bataklıktan çıkar ve bir sivrisinek ağının içine falan sok."

Kolayca gülüyor ve elimi tutup annesinin evine doğru çekiyor.

Koşmaya başlarız.

"Tanrım, bu bölgede nasıl yaşanır? Burası lanet olası bir cehennem —" Şikayetim, eve girerken Megan'ın ağzının benimkine çarpmasıyla kesilir. Beni kapıya doğru iter ve ikimizin ağırlığı kapıyı çarparak kapatır.

"Şşş," diye fısıldarım, sabırsızlıkla elbisesini yukarı çekmeye başlarken bile.

Kıkırdar. "Annem uyurken hiçbir şey duymaz," diye fısıldar. "Çok yüksek sesle horlar."

"Huh." Aklım, yaşlı Megan'ın yatakta horladığı uzak bir geleceğe gider.

"Yaşlandığımda horlayacak mıyım diye merak ediyorsun," diye suçluyor beni.

Omuz silkiyorum, kararımı veriyorum. "Bununla yaşayabilirim." Onu tekrar öpüyorum ve körü körüne mutfığa doğru yönlendiriyorum. "Seni nerede becereceğim? Kanepenin koluna eğilmiş olarak mı? Mutfak masasında mı?" Elbisesini başından çıkarıp bir kenara atıyorum. "Banyo zemininde mi?"

"Ne romantik." "Yatak odamda." Beni o yöne doğru çeker. Kapıdan geçer geçmez, arkamızdan kapıyı kapatır.

Pencereden içeri sızan ay ışığında, sütyenini ve külotunu yırtıp atıyorum. Onu kollarımın arasına alıp yatağa taşımak ve istediğimi yapmak isterdim, ama bunu yapamayacak kadar sarhoşum.

Onun yerine, o benim soyunmama yardım ediyor ve ikimiz de çıplak kaldığımızda, ben ona düşer gibi yapıyorum, onu yatağa yatırıp açgözlü ellerimle yumuşak vücudunu yoğururken, muhtemelen nefesini kesiyorum.

Öpüşürken nefes nefese kalıyor, kalçaları bana doğru sallanıyor. Ona sürtünürken, içeri girmek istercesine çılgınca sertleşiyorum.

"Köpeğin bizi izliyor," diyorum ona öpüşürken. Daisy yerde bir battaniyenin üzerinde kıvrılmış, bizi izliyor.

"Sorun değil. O da benim gibi röntgenci." O boynumu emdiğinde inliyorum.

"Beni içine al." Sesim şehvetle doludur. "Ve lütfen kapıyı kilitlediğini söyle, çünkü Donna kapıyı açıp bir tesisatçı ile karşı karşıya gelirse, bunu asla unutamayacağım."

"Kilitli." Dudaklarımı ısırırken, sikimi kavrayıp açısını değiştiriyor ve başını yumuşak, ıslak deliğine itiyor. Sonra beni öpüyor, sıcak ve yumuşak, taşaklarımı ağrıtıyor.

"Amin cennetten bir parça," diye inlerim, ona girerken. "Jameson. Sen çok..."

O cümleyi bitiremez, çünkü parmaklarını kış kaslarıma derinlemesine sokar ve beni daha derine çeker, açgözlülükle nefes nefese kalır.

Yavaş, ıslak ve çaresizce sevişiyoruz, ruhlarımızı birleştirmek istercesine birbirimize sürtünüyoruz.

Memnun bir iç çekişle yatağa yığıldım. Onun için duyduğum şehvetle başım dönüyordu ki, Megan'ın orgazmının sarsıntıları vücudunu o kadar sert bir şekilde sarsmıştı ki, beni de onunla birlikte çekip aldı.

Karşılıklı mükemmellik.

Şimdi ciğerlerim titriyor. Midem kaburgalarımın baskı yapıyor. Megan'ın eve döndüğünü öğrendiğimden beri içimde taşıdığım bu tedirginlik daha da yoğunlaştı.

Belki de hepsi biradan kaynaklanıyordur.

Belki de onu kaybediyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok diye içimi kemiren tekil, rahatsız edici bir korkudur.

Beni ve sana sunabileceğim hayatı değil, başka bir hayatı seçeceğinden.

Sahte nişanımızın sonunda, başladığımızdan bir yıl sonra, burayı terk ettiğinde istediği yeni hayata başlayacak. Ona bunu yapması için gerekli imkanları sağladım. Artık bana ihtiyacı olmayacak.

Bu panik, damarlarımda dolaşan her kan atışıyla beynime vuruyor, gerçek alkole arındırılmış.

Daisy başını pençelerine dayamış, hala beni izliyor, o soluk mavi gözleri uykulu bir şekilde değerlendiriyor. Hala benim iyi bir fikir olup olmadığını karar vermeye çalışıyor.

"Hayatını tamamlayacak şey nedir?" diye soruyorum Megan'a sessizlikte.

Yanımda, hareket ediyor ve soğuyan vücutlarımızı battaniyeyle örtüyor.

"Bilmiyorum. Keşke bunu anlayabilsem, ama henüz bunu yapamadım."

Neredeyse karanlıkta yatıyoruz, nefes alış yavaş yavaş normale dönüyor. Ben hala bataklıkta bir salda yüzer gibi nefes alıyorum ve derinliklerden bir yaratık gizleniyor, tekнемize çarpıyor. Devrilme korkusu içindeyim ve kıyayı nasıl bulacağımı bilmiyorum.

O olmadan, kıyının neye benzediğini ya da oraya neden gitmek istediğimi bile bilmiyorum.

Kendimi sürüklenmiş hissediyorum. Boğulmaya hazır.

"Bazen biraz zaman alır," diye ekliyor iç çekerek.

Milyarder bir ailenin çocuğu olarak doğmadığın ve her şeyin senin için güzelce düzenlendiği durumlar gibi, diye eklemiyor. Ama ne demek istediğini anlıyorum.

Bazılarının düşündüğü gibi, hayatta her şey bana altın tepside sunulmadı. Ama sonuçta... öyle oldu. Yine de, her zaman *daha fazlasını* istedim. Her zaman hırslıydım.

Ama şu anda... Hiç motivasyonum yok. Hayatımda ilk kez, yanımda yatan kadından başka hiçbir şey istemiyorum.

Yarı nefes nefese yatıyorum ve oda belirsiz bir şekilde dönse de, bu gerçeği kemiklerimin iliğine kadar özümşüyorum.

Demek aşk bu.

"Senle tanışmadan önce hayatımın tamamlandığını sanıyordum," diye yüksek sesle düşünürüm. Bu yanlış bir söz. Megan nefesini tuttuğunda bunu anlarım. Kafamı çevirip onun bana baktığını görürüm.

"Demek istediğim... *Kahretsin.* Sarhoşum. Hayatım, ilişkiler dışında mükemmeldi." Elimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum. "Tabii ki. Mutlu sonla ilgili korkumdan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Kaşları birbirine yaklaşır. "Yani benimle mutlu bir hayatın olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, seninle mutlu bir son yaşayamayacağımdan *korkuyorum.* Ama bu sana bağlı." "Sana da bağlı."

"Hayır. Aslında sana bağlı."

Bana sonsuz bir dakika boyunca bakar. "Bu, hiçbir yere varmayan aptalca bir sarhoş tartışması."

"Hayır. Bir yere varıyor."

Kaşlarını çatı.

Kadın bana kızdığında çok sevimli oluyor. Kötü bir ruh hali içindeki bir kedi yavrusu gibi.

Üstüne yuvarlanıp küçük kaşlarını öpüyorum. İki kez. Üç kez. Her iki köşeyi, sonra ortasını.

"Bir yere varacaksın," diye açıklığa kavuşturuyorum. "Benimle ya da bensiz. Görmüyor musun? Bana ihtiyacın yok, Megan." Bütün bunları onu bedenimle ezip, onu kapana kısıtırken söylüyorum. Çünkü *"Biliyor musun, haklısın. Görüşürüz,"* diyeceğini söylemesinden çok korkuyorum.

"Hiç öyle demedim." Yüzü yumuşar ve kaşları çatık hali kaybolur. "Seni istiyorum dedim."

Yavaşça başımı sallıyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum ve ay ışığında onun muhteşem kehribar rengi gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Senden aldığım fırsatı sana geri vermek istiyorum," diyorum ona ciddiyetle. Çünkü bu noktada, milyonlarca, hatta milyarlarca dolar bir yana, ona verebileceğim en iyi şeyin bu olduğunu biliyorum. En önemli şey.

Ve bunu yapmak için bir yıl beklemek istemiyorum.

Bilmem gerekiyor. Şimdi. O var mı, yok mu? "Ne fırsatı?"

"İstediğin hayatı seçmek için."

"Ne, bu hayat mı? Cidden buraya geri döneceğimi mi düşünüyorsun?" Sözleri zorla çıkarıyorum. "Bilmiyorum."

"Ve sen buna izin mi vereceksin? Crooks Creek'ten gitmemi istediğini sanıyordum," diyor yumuşak bir sesle. "Biliyor musun, Frodo?"

"Biliyorum."

"Düşündüm ki... belki... beni seviyordun," diyor, daha da yumuşak bir sesle. Seviyorum. Tanrım, seviyorum.

Ama uzun bir dakika boyunca cevap veremiyorum. Kalbim çok hızlı atıyor, boğazımda düğümlenmiş gibi.

Derin bir nefes alıp, sözlerimi topluyorum. Yankılanan sessizlikte, ne kadar sarhoş olduğumu gerçekten hissedebiliyorum. O kadar sarhoşum ki, mantıklı konuşmam beklenemez belki.

Ama şunun doğru olduğunu biliyorum.

"Bunu seni sevdiğim için söylüyorum. Beni hiç tanımamış olsaydın, Megan. Nasıl bir hayat isterdin?"

Birlikte nefes alırken gözlerimin içine bakıyor.

Sonra bana söyleyebileceği en güzel şeyi söyledi. O kadar güzel bir şeydi ki, onun bunu söyleyeceğini hiç hayal etmemiştim.

"Hayır, Jameson," diyor. "Sensiz bir hayat hayal etmek istemiyorum."

Bölüm 44

Megan

"Dalga geçiyorsun." Nicole, Jameson'ın Crooks Creek'e gelip eski erkek arkadaşımın kışını ona tepside sunmasını anlatırken, popcorn'u ağzına tıktırıyor. "Bunu mu yaptı?"

"Yaptı. Sonra eski yatak odamda ve özel uçağında eve kadar beni becerdi."

"Ben şehvet içindeyim. Bilirsin, dolaylı olarak." İç çekiyorum. "Ben aşığım."

"Tanrım."

İkimiz de ağızımızı patlamış mısırla doldurup uzun bir dakika çiğniyoruz. Bunun doğru olduğunu fark ettiğimden beri ilk kez bu kelimeleri yüksek sesle söylüyorum.

Aslında bunu epey bir süre önce fark etmiştim.

Jameson'ın havuz başında uzanıyoruz. Daisy, şezlongumun altındaki gölgede uzanmış, uyukluyor. Crooks Creek'teki annemin evinden ayrıldığımızda, Jameson onu kucağına aldı ve bana hiçbir şey söylemeden bizimle birlikte arabaya taşındı. Jetle bizimle birlikte eve geldi ve hepsi bu kadar.

Jameson da her an eve gelebilir. Kız kardeşi, çalıştığı Vance Bayshore tatil köyüne gelip onunla akşam yemeği yemesini istediğinde, ben de ona gitmesini emrettim.

Crooks Creek'ten döndüğümüzden beri, Jameson ve Daisy son birkaç gündür bana yapışıp kaldılar, sanki ikisi de beni kaybetmekten korkuyorlarmış gibi.

Ama ben hiçbir yere

gitmiyorum. Çünkü: aşk.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Mücadele etmeden vazgeçmeye niyetim yok.

Nicole başını şezlonga yasladı. "Senin adına sevindim.

Eğer bunun gerçek olduğundan eminsen..."

“Öyle. Benim için memleketime koşarak gelen ve lanet bir süper kahraman gibi beni kurtarmaya çalışan bir adamı nasıl sevmem? Ayrıca, sanki varlığı beni tatmin etmeye bağlıymış gibi benimle sevişiyor. Ve *kitaplarımı okuyor*. Ve onlardan zevk alıyor. Eğer bu aşk değilse...”

Daisy aniden ayağa kalkar, mutlu bir şekilde havlar, gerinir ve eve doğru koşar. Bunun Jameson'ın eve geldiği anlamına geldiğini biliyorum.

"Kahretsin. Onun gibi başkaları da var mı?" Nicole inler. "Benim de öyle birine ihtiyacım var."

"Teknik olarak, üç tane bekar kardeşi var, yani..." "Yani beni tanıştıracak mısın?" Gözleri büyür ve yalvarırcasına bakar.

"Şey..." Kıkırdayarak gülüyorum. "Bilmiyorum. Yapabilsem bile. Yani, Harlan... tehlikeli görünüyor. Damian ise... çok korkutucu. Ve muhtemelen sapık. Graysen ise... şey, o dünyadan üstün görünüyor. Nişanlı, ama sıradan bir kadının o adamın dikkatini ömür boyu nasıl çekebileceğini bilmiyorum..."

Sözlerim kesildi. Çünkü ne yazık ki, Nicole'un gözleri her bir tanımlamamla daha da parladı. Bu da, onu caydırmak için söylediğim sözlerin tam tersi bir etki yarattığı anlamına geliyordu.

Oops.

"İşte benim güzel karım." Jameson'ın boğuk sesi içimi sıcak bir titremeye dolduruyor.

Omzumun üzerinden bakınca, Daisy'nin peşinden bana doğru yürüyen Jameson'ı görüyorum. Kolları sıyrılmış, yaklaşırken kravatını gevşetiyor.

"Sana öyle mi diyor?" Nicole sahne fısıltısıyla sorar. "Şimdiden mi?"

"Evet. Tamamen bir takıntı haline geldi," diye sahne fısıltısıyla cevap veriyorum. Jameson'a "Merhaba, yakışıklı. Akşam yemeği hoşuna gitti mi?" diyorum.

Pembe bikinimle vücudumu gözleriyle yiyip bitirirken, az önce yediği her şeyden daha lezzetli olduğumu söyleyen, iştah açıcı bir homurtu çıkarır.

Öpüşmek için eğildi. Nicole burada olduğu için öpüşmeyi çabuk bitirdim. "Hala hava sıcak," diye nefes nefese fısıldadım. "Neden o takım elbiseyi çıkarıp mayonu giymiyorsun?"

Beni tekrar öper, sonra dudağımı ısıtır. "Her şeyi çıkarayım diye düşünüyordum. Ve çıplak yüzebiliriz."

Onun mavi gözlerine bakıyorum, o görüntü beni hipnotize ediyor. Henüz onun havuzunda bunu yapmadık.

Gerçekten aptalca.

"Uh, millet? Ben buradayım."

Boğazımı temizlerim ve Jameson dikleşir.

"Üzgünüm," derim Nicole'a.

"Önemli değil." Boş bardağını kenara koyup ayağa kalkar. "Siz çıplak eğlenene devam edin. Ben gitsem iyi olacak. Bu gece çalışacağım."

"Seni uğurlayayım." Kalkıp bikininin üzerine bornozumu giydim.

Onu ön kapıda uğurladıktan sonra, havuza geri dönmek üzereyken Jameson'ı oturma odasında buldum. Hala gömleği, kravatı ve takım elbise pantolonu giymiş, ayakları çıplaktı. Ellerini saçlarına geçirip yere bakıyordu.

Köpeğim ayaklarının dibinde oturmuş, ona hayranlıkla bakıyor, bu da kalbimin atışını hızlandırıyor.

Ama buradan bile vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Gözlerimiz buluştuğunda yüzündeki ifade beni durduruyor.

"Jameson. Ne oldu?"

"Megan." Derin bir nefes aldı. "Sana bir itirafta bulunmam gerek."

Gözlerindeki acı kalbimi parçaladı. Her ne ise, iyi bir şey olmadığı belliydi. Ona yaklaştım.

"Cesaretimi toplayıp sana daha önce söylemeliydim. Sana söyleyemeyeceğim dediğim şey var ya..."

"Bana söylemek zorunda değilsin," derim çabucak. Çünkü bunun ona ne kadar ağır geldiğini görebiliyorum. "Eğer bu seni incitecekse..."

Aramızdaki mesafeyi kapatır, bir elini belime dolayarak beni kendine çeker, diğer elini saçlarıma gömer ve başımı avuçlar. "Beni inciten tek şey sana yalan söylemek. Senden gerçeği saklamak."

İçimden gelen korkunç bir acı göğsümü sıkıştırıyor. Onun acısını hissedebiliyorum.

Gerçeği söylemekten başka ne söyleyebilirim ki? "Seni seviyorum, Jameson."

Gözlerini kapatıp başını eğiyor. "Ama beni biraz korkutuyorsun."

Başını kaldırdığında, yüzünde şiddetli bir bağlılık ifadesi var. Diğer elini de saçlarıma sokar ve iki eliyle başımı tutar.

"Korkma. Seni korumak istiyorum sadece," diyor içtenlikle. "*Bizi* korumak istiyorum. Aramızda, tek pişmanlığım sana söylediğim tek yalan.

Senin hak ettiğin gibi seninle birlikte olamadığının nedeni. Seninle sevişemediğim. Gerçek şu ki, bu konuda konuşmam yasak. Hiçbir şekilde. Şimdi bile.

Bunu sindirirken, omurgamdan bir ürperti geçer. "Neden?"

Yorgun bir şekilde iç çeker. "Bu yüzünden her şeyimi kaybedebilirdim. Seni de dahil. Sanırım şimdi kardeşim neden benim için bunu seçtiğini anlıyorum," diye ekler, neredeyse kendi kendine.

"Anlamıyorum."

Nefes alır. "Mesele şu ki, sana söyleseydim, sahip olduğum her şeyi kaybedebilirdim. Ve hala kaybedeceğim. Ama bunu çok düşündüm." Duraklar ve eğer bir insanın kalbini gözlerinden görebiliyorsan, şu anda Jameson'ın kalbine bakıyorum. Bana karşı tamamen açık.

Gözlerimin derinliklerine bakıyor, uzun bir süre arıyor. Ve ondan hissettiğim sıcaklık ve aciliyet, hayal kırıklığı ve arzu, saf aşk nefesimi kesiyor. Sonra, sanki bir yemin eder gibi "Siktir et" diyor ve beni sertçe öpüyor.

Beni o kadar derin ve uzun öpüyor ki, belime doladığı kolunun üzerinde geriye doğru eğiliyorum.

Nefes almak için ayrıldığımızda, sersemlemiş hissediyorum, ama o hala hayatı buna bağlıymış gibi bana kilitlenmiş durumda. "Sana söyleyeceğim," diye yemin ediyor, "eğer istersen. Eğer güvenini ve sevgini kazanmak için bu gerekiyorsa."

"Seni seviyorum."

Elimi tutup göğsüne bastırıyor, başını sallıyor. "Kalbimin üzerine hançer dövmesi yaptırdığımda, sevdiğim kimseye yalan söylemeyeceğime, onları ailemin birbirine yaptığı gibi ihanet etmeyeceğime yemin ettim. Ve ben seni seviyorum, Megan."

"Biliyorum." Nefes alıp cesaretimi topluyorum, içim korkuyla titriyor olsa da. Biliyorum. Onun sevgisini hissedebiliyorum. "Ama her şeyi kaybetmeni istemiyorum. O yüzden... Hayır. Her ne ise... bana söyleyemezsin. Sana izin vermeyeceğim."

Kafasını sallar. "Çok cesursun, bu saçma."

"Ya da çok aptalım," diyorum sessizce. "Çünkü bana söylemezsen, aramızda hep bu sır kalacak."

Derin bir nefes alır. "Başka birinin sana söylemesine izin verirsen, kalmaz." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu sır... Sadece kardeşlerim biliyor. Ama bunu bilen bir kişi daha var. Bu akşam tatil köyünde ona rastladım ve

birden aklıma geldi. Ondan sana söylemesini isteyebileceğimi. O... nasıl söylesem? Sanırım büyükbabamın hayatının aşkıydı."

"Ama büyükannen vefat etti," diyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Öldü. Ve bunu sana söylemek bana acı veriyor çünkü bu konuda büyükbabamın izinden gittiğimi düşünmeni istemiyorum. Ama sana büyükbabamın büyükannemi aldattığını söylemiştim. Aslında durum bundan da kötüydü. Gerçekte, sekreteriyle ömür boyu süren bir ilişkisi vardı. Adı Valerie ve şu anda burada. Kardeşlerim bu sırrı asla kimseye söylemeyecekler. Yani bunu söyleyebilecek tek kişi Valerie."

"Yani... benden... hiç tanımadığım bir kadının, büyükbabanın metresinin, benden sakladığın sırrı bana anlatmasına izin vermemi mi istiyorsun?"

"Uh... evet. Böyle söylediğinde kulağa korkunç geliyor. Ve muhtemelen Locke'un onu şimdi eve götürmesini sağlamalıyım."

"Dalga mı geçiyorsun? Onu içeri gönder."

"Gerçekten mi?" Jameson şaşkın görünüyor. "Onu dinlemek mi istiyorsun?"

"Ciddi misin? Onun tüm hikayelerini dinlemek istiyorum. Git onu getir. Ben çay hazırlayayım." Sonunda şoku geçiyor. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Aslında

Valerie'yi tanıyorsam, o brendi tercih eder."

"Brendi, hemen geliyor." Kadına içki hazırlamak için barın arkasına koştum, şişeleri karıştırarak. "Nerede o?"

"Ofisimde."

"Kadını bekletmeyelim."

Jameson'ın ofisinin yanındaki küçük ofisimde oturuyorum, burada onun teklifini kabul etmiştim. Valerie'nin az önce bana verdiği tüm bilgiler yüzünden başım zonkluyor.

Az önce çıktı. Clara onu uğurlamaya geldi.

Valerie bana karşı kibardı, çok resmîydi ve hiç de hayal ettiğim gibi değildi.

Gençliğinde çarpıcı bir kadın olduğunu gösteren bir güzelliği yoktu.

Oldukça sade ve düz biriydi. Mütevazı bir etek, bluz ve hırka giymişti.

Milyarder Stoddard Vance'in hayatının büyük aşkı... büyüleyiciydi.

Karısının fotoğraflarını görmüştüm. Çok güzeldi. İki oğlunun annesi, beş torununun büyükannesiydi. Sekreterinin kalbini çalan şey neydi? Sadece birbirlerine çok yakın olmaları, her gün ona güvenmesi ve aralarında bir bağ oluşması mıydı? Hayır. Bundan daha fazlası olmalıydı. Jameson bizi tanıştırmadan önce, büyükbabasının Valerie'ye mirasından bir milyar dolarlık bir pay bıraktığını söyledi.

Ofis kapısının açıldığını duyuyorum ve ayağa kalkıp Jameson'a doğru yürüyorum, o da içeri girip kapıyı kapatıyor. Ofisinin ortasında, çamurla kapladığım zarif kanepenin önünde buluşuyoruz.

"Sana anlattı mı?" diye soruyor. Gerginliğini görebiliyorum.

Ellerini tutuyorum. "Bana her şeyi anlattı. Oyunu ve senin meydan okumanı." Ellerini sıkıyorum. "Ve rahat olabilirsin. Bu sadece seni daha çok sevmemi sağladı."

"Tanrım." Rahat bir nefes alır.

Kaşlarımı kaldırırım. "Artık ailen hakkında beni neden uyardığını anlıyorum."

Jameson elini boynumun yanına koyar, başparmağıyla çenemi okşar. "Evet."

"Kardeşlerinden birinin sana bunu yaptığına inanamıyorum." "Graysen'dı."

"Gerçekten mi? *Neden?*"

Başparmağı çenemi okşadı. "Sana aşık olana kadar nedenini gerçekten anlamamıştım. Ama eminim ki benim annemize çok benzediğimi düşünüyor."

Bu beni şaşırttı. "Ne açıdan?"

Gözlerini devirir. "Duygusal. Karamsar. Aşırı derecede aşık olabilen ve bundan asla kurtulamayan biri."

Yumuşarım ve ne diyeceğimi bilemem. Çünkü gerçekten, bu tam da benim tanıdığım Jameson'a benziyor.

"Aşk hayatımın gidişatına bakarak," diye ekledi, "kalbimin kırılacağını düşündü. Ve belki de bu süreçte aile adını lekelerim diye. Ama kısacası, benim için endişeleniyordu. Crooks Creek'teyken beni ve seni kontrol etmek için birkaç kez aradı. Seni seviyor, Megan. Ve benim için seni seviyor. Sanırım tüm ailem nişanlandığımız için mutlu. Sadece yabancılara karşı temkinliler. Ve benim gibi, güvenmeleri zaman alıyor. Ama ben sana güveniyorum. Ve sana bir daha asla hiçbir şey saklamayacağım, sana söz veriyorum."

"Sana
inanıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü seni tanıyorum, Jameson." Ona hayranlıkla bakıyorum.
"Romantik romanlarda 'tarçınlı rulo kahraman' diye bir şey vardır. Sen öylesin.
Senin katmanlarını soyup, içinde bulduğum şekeri yalamak istiyorum."

Şimdi kaşları yukarı kalkıyor.

"Sen romantik birisin," diye devam ediyorum, "ve dürüst birisin, her ne kadar bir illüzyon yaratıp insanları istediğin şeye inandırmayı bilsen de. Mutlu sonlara inanıyorsun ve benim gibi biriyle mutlu bir son istiyorsun. Güvenebileceğin biriyle." Crooks Creek'te yaptığı şeyi yapmaya çalışıyorum, benim hakkımda bildiği, benim farkında bile olmadığım şeyleri sıraladığı şeyi. "Köpekleri açıkça seviyorsun, ama belki de köpeğin öldüğünde kendini suçlu hissettin, çünkü yeterince evde değildin ve köpek babası olmaya hazır olmadığını düşündün, bu yüzden verecek çok sevgin olmasına rağmen kendine yeni bir köpek almadın. Yalnız ve yalnız kalmaktan nefret ettiğin ve tüm arkadaşlarının her zaman hoş karşılanmasını istediğin için, o büyük misafir kanadı olan devasa evde tek başına yaşıyorsun. Bu zorluk senin için ekstra zordu çünkü bunun seninle diğer insanlar arasında bir uçurum yarattığını düşündün, ama sonunda, bu seni bana ve belki de Graysen'e, hayal edebileceğinden çok daha fazla yaklaştırdı."

"Şu anda beni korkutuyorsun. Zihin okuyucu olduğunu bilmiyordum."

"Değilim. Sadece seni okumayı öğrendim. Ve daha fazlası var."

"Kahretsin..."

"Zamanını kontrol altında tutuyormuş gibi davranmayı seviyorsun, ama gerçekte, ailene ve işine o kadar bağlısın ki, itiraf ettiğinden çok daha fazla çalışıyorsun. Aslında ellerinle çalışmayı ve evin etrafında elinden geldiğince tamirciye yardım etmeyi seviyorsun. Yerel yemekler, terasından denizin üzerinde batan güneşi izlemek, gelecek hakkında hayal kurmak, basketbol oynamak ve viski içmek gibi basit şeyleri seviyorsun. Ve hokeyi seviyorsun. Cole'u hayranlıkla izlemenin bir nedeni de bu. Çünkü büyüdüğünde hokey oyuncusu olmak istiyordun ve annenin seni Fransa'ya taşıyıp artık hokey oynayamaman seni çok kızdırmıştı. Ve annenin yeni hayatı için seni terk etmesini affetmekte zorlandın. Uzun zamandır bekarsın ve yalnızsın, çünkü aşık olmaktan ve anne baban gibi olmaktan korkuyorsun. Ama her şeyden çok, kendi ailen olsun istiyorsun, yalnız geçen çocukluğunu telafi etmek için."

"Tanrım," dedi sadece.

"Ve belki de Graysen'ı, seni kendinden daha iyi tanıdığı için kıskanıyorsun, çünkü onun seni bu kadar iyi anlayabileceğini hiç düşünmemiştin. Kendini farklı sanıyorsun, ama o kadar da farklı değilsin. Yaş farkınız olabilir, ama aynı evde büyüdünüz. Sadece acını farklı şekilde işledin. Farklı şekilde başa çıktın. Ama belki de o, senin karşı karşıya kalman gereken zorluğu tam olarak biliyordu. İlk başta mantıksız görünse bile."

"Evet." Bu sefer sesi yenilmiş gibi geliyor. "Siktir, onu bunun için seviyorum."

Biraz güldüm. "Belki de zorluklar o kadar da kötü değildir. Belki de çevrendeki insanlar, seni en iyi tanıyan ve her şeye rağmen seni seven insanlar sana zorluklar *çıkarmalıdır*. Zorluklarla karşılaşmazsan, gerçekten büyümezsin, değil mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Elbette. Muhtemelen bunu yapmanın daha iyi yolları vardır." "Eğer bir oyun ustasıysan, yok."

Gülümsüyor. Büyükbabasının yapmaya çalıştığı şeyin kurnazlığını görebildiğim için bana minnettar olduğunu anlayabiliyorum.

"Bu meydan okumadan sonra büyüdüğünü hissediyor musun?"

"Tabii ki. Yaşadığım her şeyin, hayatımın her anının beni buraya, sana getirmek için planlanmış olduğunu hissediyorum."

Aniden tek dizinin üzerine çöküyor, ben hiç beklemiyordum. "Ee...

Ne oluyor?"

Yutkunur, gözlerine bakar. "Otur, Megan."

Neredeyse yere yığılacaktım. Beni, tam karşısına, kanepenin kenarına oturmam için yönlendirdi.

Ellerimi ellerine alır. "Kardeşimi memnun etmek için sana olan aşkımlı herkesin önünde kanıtlamaya çalıştım. Gösterişli yüzük. Basın. Ve *senin* neden buna inanmadığını tam olarak anlamadım. Ama sonra fark ettim ki, bana yalan söylediğimi düşündün, çünkü sana olan hislerim hakkında da dünyaya yalan söylediğimi düşündün. Oysa o kadar zaman boyunca, bunun gerçek olduğunu sana kanıtlamalıydım - tam burada, ikimizin arasında."

"Jameson..." Mutlu bir şekilde hafifçe iç çektim.

"Gerçek şu ki, kimseye yalan söylemedim. Başından beri söylediğim her şey, aileme seni neden sevdiğimi anlattığım her şey doğru. Her kelimesinde samimiydim."

Sıcak, mutlu gözyaşları dökülmek üzere, onları geri çekmeye çalışıyorum. "O zaman öp beni artık."

Beni öper, beni kanepeye iter, aramızdaki sıcaklıkta boğulana kadar bana ağırlığını verir. Her zamanki gibi kollarında düşerim.

Ona düşünüyorum.

Onunla *birlikte*

düşünüyorum.

Göğsümden aşağı doğru öpüyor ve bornozumun altından elini uyluklarımın üzerine koyuyor. Sıcak, sahiplenici elini amıma bastırıyor, sonra bikinimi kenara çekiyor ve ben sırtımı kamburlaştırıyorum, onun dokunuşunu istiyorum.

Onu içimde istiyorum.

"Bu kanepede seks yapmam," diyor göğüslerimin arasında, parmakları içime girerken bile.

Nefes nefese, kalçalarımı onun dokunuşuna doğru hareket ettiriyorum.

"Artık yapıyorsun."

"Seni seviyorum, Megan." Kaba kadife gibi sesi samimi. Parmakları içimde kararlı bir şekilde çalışıyor, başparmağı klitorisimin etrafında daireler çizerek beni doruğa ulaştırıyor.

"Jameson..." Nefes nefese, onun mükemmel bir şekilde yönettiği yükselen zevke kendimi bırakıyorum.

Bacaklarımın arasına eğilir ve dili, başparmağıyla birlikte beni doruğa ulaştırmaya çalışır. Beni memnun etmek için ne kadar çabaladığını, zevkle inlerken yalayıp emdiği ağzının sıcak ve açgözlü sevgisini keyifle izlerim.

Ve sonunda parçalandığımda, içim ecstasy içinde kasılırken, o "Evlen benimle" diyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir. Kalbim güm güm atarken vücudum kıvrılır, orgazmın titremeleri hala vücudumda zonkluyor, parmakları içimde yavaşça hareket ediyor.

Hareket etmeyi bırakıp nefes nefese yatarken, "Senin karım olmanı istiyorum, Megan. Ve karar vermek için bir yıl gibi uzun bir süreye ihtiyacım yok" diyor.

Gözümünden bir damla yaş süzülür. Nefesimi toparlar toparlamaz, ona verebileceğim tek cevabı veririm.

"Evet."

Bölüm 45

Jameson

O akşam, duştan çıktığımda Megan'ı yatakta uzanmış beni beklerken buluyorum. Bugün giydiğim gömleğimi giymiş, düğmeleri açık ve altında çıplak.

Çok güzel.

Uykulu bir şekilde bana gülümsüyor, ama henüz uykuya dalmamız mümkün değil.

Onun üzerine tırmanıp gömleğini açıyorum, güzel göğüslerini ve amını tamamen ortaya çıkarıyorum. Onu tekrar orgazma ulaştırmak için aklımda türlü türlü fikirler dolaşıyor.

Onu seks yapmadığımız kanepede orgazm ettikten sonra, onu orada sikip, şeften bize kutlama yemeği hazırlatıyorum.

Sonra ailelerimizi arayıp haberleri verdik: Gerçekten evleneceğimizi ve yakında düğün tarihini belirleyeceğimizi.

Ailemin Megan'ı onayladığını biliyorum. Harlan bile, böyle bir şeyi onaylayabilecek kadar. Son birkaç gündür, hepimiz büyükbabamın puro kutusundan bir sonraki ismi çekmek için bir araya geldiğimizden beri, onun adı seçildiğinden beri karamsar bir ruh hali içinde.

Ama Harlan ne zaman iyi bir ruh hali içinde olur ki?

Graysen'a ise yakında ikimiz baş başa akşam yemeği yiyeceğimizi söyledim ve o da memnun göründü. Graysen ve ben pek baş başa vakit geçirmeyiz, ama belki de bu onun değil, benim hatamdır. Yakında evlenecek olmam, onun yapılacaklar listesindeki bir maddeyi tamamlamış gibi görünüyor, en azından bu konuda artık başımın etini yemiyor.

Oyundaki rolüm bitti.

Geriye kalan tek şey, gelinimle bir hayat planlamanın tadını çıkarmak.

Ve eğer kutlamaların bittiğini düşünüyorsa, beni sandığı kadar iyi tanımıyor demektir.

Parmaklarımı onun içine kaydırıyorum, zevkten gözlerinin nasıl parladığını izliyorum. Zamanımı, başka bir tatlı orgazm için harcıyorum, iki parmağımı onun içine derinlemesine sokuyorum ve dudaklarım onun tatlı küçük klitorisini sarıyor.

O kalçalarını bana doğru sürerken ben okşuyor ve emiyorum, ve o boşaldığında, coşkulu bir çığlık ve derin bir titremeyle, amcığı parmaklarımın etrafında titriyor ve elleri saçlarımı tutuyor.

Klitorisini bıraktığımda, iç çekip yatağa yaslanarak gevşiyor.

"Şimdiye kadarki en iyi nişan kutlaması," diyor titrek bir sesle.

Parmaklarım onu içinden çıkar. "Daha yeni başladık, tatlım." Yumuşak bir şekilde gülüyor. Sanki şaka yapıyormuşum gibi.

"Bebeğim, sana aşık olmaktan kendimi alamıyorum. Bu biyolojik bir şey. Neye bulaştığını biliyordun." Hala kalçalarımın zar zor tutunan havluyu çekip atıyorum. Burası ısınmaya başladı. "Fransa'ya giden uçakta tabletimi ve senin aptal kahramanın Wolfu uçaktan atmak istediğimde bana romantik olduğumu söyleyen sendin."

Kaşlarını kaldırır. "Ve açıkça görülüyor ki, yanılmamışım."

"İkimiz için de iyi olan şey, Wolf'un bir adım öne çıkıp Rowan'ın ihtiyaç duyduğu alfa haline geldiğini bana garanti etmen. Bu da, son iki kitabı okuyup onun başarabileceğini göreceğim anlamına geliyor."

"Ne şanslıyım."

Uyluklarını tutup bacaklarını kalçalarımın etrafında genişçe açıyorum, bu da onu inlemeye zorluyor. Boğazını hafifçe ısıyorum. "Gerçekten, benim gömleğimi giyip yatakta uzanırken seni sikmek istemeyeceğimi mi sandın?"

Bana şehvetli bir bakış attı. "Asla yapmazdım."

"Oh. Biliyordun. Çünkü sen benim küçük baş belasımsın." Parmaklarımı tekrar içine soktum ve etine bastırdım.

İki kişi de baştan çıkarabilir.

Onunla işim henüz bitmedi. Az önce benimle evlenmeyi kabul etti. Bu sefer nişanımızı doğru bir şekilde yapma fikrim, ilk seferinde yapmamız gereken tüm sevişmeleri telafi etmek.

Amcığı dokunuşuma tepki olarak kasılır ve hala aç bir şekilde inler.

Benim güzel, doyumsuz

kızım. "Jamie," diye haykırır.

Adımı söylediği o tatlı ses tonunda, kalbimi sıkıştıran ve içindeki tüm okları titretip titreten bir şey var. Sadece ailem ve en yakın arkadaşlarım bana Jamie der. Dışarıdaki dünya için ben Jameson Vance'im, dokunulmaz milyarder, ultra gizli Vance ailesinin bir üyesi.

Ama Megan benim adımı söylediğinde, sanki biz zaten bir aileymişiz gibi hissediyorum. Ve bu beni tahrik ediyor.

"İçine girmek istiyorum,"

diye homurdanıyorum.

"Sen zaten içimdesin."

Parmaklarım çıkıyor ve parmak ucumla onun hassas küçük kık deliğini okşuyorum. Nefesi kesiliyor, ama itiraz etmiyor ya da çekilmiyor. Burada parmaklarımı kullandığımda hoşuna gittiğini zaten biliyorum.

Ve böyle bir anda onun aşağılık eski sevgilisinden bahsetmekten nefret ediyorum, ama birdenbire bilmek istiyorum. Hemen şimdi.

"Seni burada sikti mi?"

Eğer yaptıysa, onu daha iyi sikmeyi görevim haline getireceğim.

"Hayır," diye nefes nefese cevaplar. Ve damarlarımdan akan ilkel, alfa sahiplenme duygusu sanki lanet bir süper uyuşturucu gibidir.

Onu daha iyi sevebileceğimi biliyorum. Buna şüphe yok. Onu daha iyi becerebileceğimi de biliyorum.

Ama onu ilk ve son olarak sikmek... O soruya hayır diyene ve göğsümde bir sıcaklık yayılana kadar, onun her bir parçasını ne kadar çok sahiplenmek istediğimi bilmiyorum bile.

Ömür boyu.

Ve onun bunu hiç yapmamış olması... Onun başka hiçbir erkek tarafından bu şekilde sahip olunmamış olması...

O kadar sertleşiyorum ki, neredeyse acıtıyor.

Parmak ucumla onun küçük göt deliğini okşuyorum, yumuşakça okşuyorum ve sikim beklentiyle titriyor. Megan titriyor, kıvrılırken göğüsleri sallanıyor, meme uçları sertleşmiş ve kızarmış.

"Tanrım. Her şey çok hassas. Çok... sik."

"Hoşuna gitti."

"Her şeyi seviyorum." Yüzündeki ifade açlıktan hayranlığa dönüşüyor. "Yani, yaptığın her şeyi."

Bu sözlerle bir başka alfa erkek tatmini ve şehvet dalgası beni vurur. Küçük deliğini okşarım ve kasları buna karşılık titrer, benim için açılır. Ama içeri girmiyorum.

"Her şeyi *istiyorum*," diyorum ona, sesim özlemle boğuklaşıyor. "Aramızda hiçbir engel olmasın."

"Evet."

"Beni burada istiyor musun?" "Seni her yerde istiyorum."

"Acıtacak."

"Umurumda değil."

"Kahretsin."

O hafifçe güldü. "Ne?"

Elimi göğüslerinden birinin üzerine koyup hafifçe sıkıyorum, bu onu titretir.

"Bir şeye ihtiyacım var." Kalkıp banyoya giriyorum, sonra bir şişe kayganlaştıracıyla geri çıkıyorum.

"Oh," diye nefes alır.

Ona doğru yaklaşıyorum, aciliyet artar. Her seviştiğimizde, Megan'ı biraz daha fazla istiyorum.

Bu çılgınca, baş döndürücü bir şey.

Yağlayıcıyı komodinin üzerine koyup onu dizlerinin altından tutup kendime doğru çekerek döndürürüm, böylece yatağın yanında ayakta onu becerebilirim.

Sikim kaya gibi sertleşmiştir ve onun üzerinde dururken birkaç kez sertçe okşarım. "Bacaklarını aç. Dizlerini kaldır."

O bacaklarını genişçe açıyor, dizlerini yana doğru kaldırıyor, böylece ona tamamen ulaşabiliyorum.

Yağlayıcıyı alıp bol miktarda soğuk sıvıyı sıkıyorum, zaten kaygan olan amına ve küçük göt deliğine sürerim.

Sonra onu sikimin her yerine sürüyorum. Şişeyi bir kenara atıyorum.

Üzerine eğilip, sikimi hizalarken, herhangi bir korku belirtisi olup olmadığını izliyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Sadece, benim ona karşı hissettiğim kadar keskin ve ezici bir aşk ve özlem var.

Onu yerinde tutmak için bir elimle kalçasını kavradım. Nefes nefese kaldığını hissedebiliyordum. Benim nefesim de zaten sert ve düzensizdi.

Onu kaybedeceğimden çok korkuyordum. Eğer ona meydan okumadan bahsetmeseydim... Ya da Valerie'nin ona söyledikleri bizi bitirip onu uzaklaştırsaydı...

Ama o burada, başka hiçbir erkeğe göstermediği şekilde kendini bana açıyor.

Böyle bir güvenle...

Bu beni parçalıyor, her şeyimi onun ayaklarına sermek istiyorum.

İtiyorum, ama vücudu bana direniyor. İkimiz de çok kaygız, kendimi kolayca içeri sokabilirim. Ama bunu yapmayacağım.

O da benimle birlikte olmalı.

"Sakin ol, bebeğim," diye onu yatıştırıyorum, başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek. "İçine girdiğimde, seni o kadar sert boşaltacağım ki, söz veriyorum"

Hoşuna gidecek."

Gergin bir şekilde gülüyor. "Sana inanıyorum." "O zaman rahatla Megan."

Onu açıldığını hissedene kadar klitorisini okşuyorum. Hemen içeri giriyorum ve o nefesini tutuyor. Penisimin başı yerine oturuyor ve o beni sıkıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum. "Daha derine girmem lazım. Seni tamamen istiyorum."

O başını sallar, nefes verir ve gevşediğini hissettiğim anda, tamamen içeri girerim içeri girerim.

O çılgılık atar, gerilir, ama ben çoktan içindim.

O kıvranıyor, ben kalçalarımı sabitleyip onu sertliğimin üzerinde tutarken hareketsiz kalarak, onun bu hissi alışmasına izin veriyorum.

Benim açımdan, bu tam anlamıyla cennet gibi. Sıkı ve sıcak. Ama bu benimle ilgili değil. Bu *bizimle* ilgili.

"İyi mi? Kötü mü?"

"Dolu," diye nefes nefese söylüyor.

"Aman Tanrım, bu çok iyi." "İyi kızım." Klitorisini okşuyorum.

"İçindeki o sık hoşuna gidiyor." "E-evet."

"Sen çok mükemmelsin."

O da inleyerek cevap veriyor.

"Sen benimsin."

"Evet," diye iç geçirir ve titrer. Sanki bunun kaçınılmazlığına teslim oluyormuş gibi.

Kalbim, yeni bir ok saldırısının acısıyla yanıyor ve bunun için her şeyden vazgeçeceğini biliyorum.

Bizim için.

Bu, uzun zaman önce beni ele geçirdiğini hissettiğim kaçınılmaz bir şeydi.

Biz birbirimiz için yaratılmışız. Ve şimdi birbirimize bağlıyız. Seks, zaten hissettiğimiz, zaten doğru olduğunu bildiğimiz şeyin fiziksel bir ifadesi.

"Sen benimsin," diye tekrar söylüyorum, klitorisini nazık bir ritimle sıkıştırarak, "ve ben de seninim."

O titrer. "Evet."

"Sıkı kışın benim, tıpkı bu güzel, aç küçük amcığın, bu açgözlü küçük klitoris, bu diri, sulu göğüslerin ve geri kalan her şeyin gibi. Sen beni tatmin etmek için yaratıldın."

O, kahkaha ile iç çekme arasında bir ses çıkararak nefes verir. "Sadece sen bu sesi aynı anda hem müstehcen hem de romantik hale getirebilirsin."

Başparmağımı klitorisinde bırakıp iki parmağımı amına sokarım, onu daha da doldururum. Gözleri zevkten buğulanır.

"Hareket etmeyeceğim," diyorum ona, başparmağımla klitorisini okşayarak, parmaklarımla yavaş bir ritimle onu sikerek, ne demek istediğimi anlamasını sağlıyorum. Sikim olduğu yerde kalıyor, tam da olduğu yerde, kıcını sonuna kadar dolduruyor.

Elim onunla ilgilenecek. Onu bu şekilde sahiplenmek, bu duyguya alıştırmak istiyorum.

Engel yok.

Artık sınırlar

yok.

Aramızda hiçbir şey yasak değil.

"Sana zevk vermeme izin ver. Sen doruğa ulaştığında, ben de hissedeceğim. Kıcın benim sikimi sağıacak."

"Aman Tanrım." Titriyor. Meme uçları şişmiş, kızarmış ve acıdığını biliyorum. Eğilip önce birini, sonra diğerini emiyorum ve o benim dokunuşumla ecstasy içinde inliyor.

Söylenecek başka bir şey yok.

Ona ne istediğimi söyledim ve orgazmı kaçınılmazdı.

Elimi uzatıp serbest elimle boğazını hafifçe sıktım. Ağzımı bir meme ucuna doladım ve sertçe emdim, birkaç derin, zevkli emişten sonra amı seğirdi. Parmaklarımla biraz daha hızlı sikmeye başladım, emirken başparmağımla klitorisini okşadım... ve sonra benim için boşaldı.

Her yerimde hissediyorum.

Vücudu titrerken göğüsleri sallanıyor. Klitorisi, masaj yapan başparmağımın altında atıyor. Amcığı parmaklarımla üzerinde spazmlar geçiriyor, kaygan ve ıslak.

Ve kıcının sıkı sıcaklığı, kaygan, ipeksi bir yumruk gibi sikimi kavrayarak titrer, sonra sıkar. O beni sağarken inlerim, derin kasılmalar beni doruğa ulaşmaya zorlar.

Boşalırken dişlerimi meme başının etrafındaki yumuşak ete geçiriyorum, sikim gerilirken kalçalarımı hareket ettirmemeye çalışıyorum ve uzun bir iniltiyle içimdeki her şeyi ona döküyorum.

Bu hissi seviyor gibi görünüyor ve her sarsıntılı fişkırmaya tepki olarak ipeksi sıcaklığı etrafımda dalgalanarak nefes nefese kıpırdanıyor. Ben yüzümü göğüslerinin arasına bastırırken, o inliyor, elleri saçlarıma gömülü, penisim onun içinde atıyor.

Titremeler geçene kadar öylece yatıyoruz ve nefesimizi toplayıp birbirimizin tenini okşuyoruz.

Başımı kaldırıp göğüslerini öpüyorum, güzel meme uçlarını emiyorum ve yavaşça boğazına doğru öpüyorum. Onu altımda kıpırdatacak tatlı ama derin bir öpücükle ağzını alıyorum.

Sonra yüzümü boynuna bastırıyorum. Cildine karşı iç çekiyorum, tüm vücudum memnuniyetle titriyor.

Kalkamıyorum.

Bu his çok muhteşem.

Umarım orgazm, onun için tüm rahatsızlığı değdirmiştir. Umarım ona acı çektirdiğimi gerçekten umursamıyordur.

Bana yeterince güvendiği, beni oraya bıraktığı, o kontrolü bana verdiği için ona daha da bağlı hissediyorum. Kalbimin ona karşı nasıl çarptığını hissediyor olmalı, çok güçlü, çok kırılgan.

Bunu biliyor olmalı: beni tamamen sahiplendiğini.

"Seni çok seviyorum," diyorum ona, hala derinlerde gömülü halde. "Biliyorum, Jamie," diye fısıldıyor. "Ben seninim."

Epilog

Megan

Altı ay sonra...

Gelinliğimi yavaşça yere bırakıp içinden çıktım. Jameson arkadaki fermuarı benim için açtı ve şimdi büyük dolap/giyinme odasında tek başımayım.

Heyecandan neredeyse titriyorum, ama sakın kalmaya çalışıyorum.

Sadece nefes al. Bu en güzel kısmı.

Sanki dağların üzerinde bir yerde süzülüyor gibi hissediyorum. Az önce Jameson ile evlendim.

Hayallerimin erkeği.

Düğünümüzü üç yüz arkadaşımız, aile üyemiz ve onun en önemli iş bağlantıları ile kutladık; bu, Vance Bayshore tatil köyünde düzenlenen ilk etkinlikti, özel bir etkinlikti, resmi açılışından bir ay önce.

Evliliğimize başlamak için burasından daha iyi bir yer düşünemiyorum. Jameson bu gece yaptığı konuşmada, büyükbabasının torunlarından birinin düğününün tatil köyündeki ilk kutlama olduğunu bilse çok sevineceğini söyledi.

Düğün, bizim birlikte geçireceğimiz hayatımız gibi görkemli, güzel ve heyecan vericiydi.

Ama şimdi saat geç oldu ve gecenin geri kalanı, kalplerimiz arasındaki mesafe gibi sessiz, özel ve samimi geçecek.

Resepsiyondan sonra beni tatil köyünün en görkemli süiti olan VIP süitimize götürdüğünde ve beni eşikten taşıdığında, damadım bana düğün hediyesi verdi.

Kitaplarım için bir yayıncılık teklifi almıştı. Büyük bir yayınevinden.

Bu sadece çok ilgilenen bir tarafın teklifi idi. Ama istersem pazarlık yapma hakkı bende idi.

Bana söylediğinde, Jameson bana haber vermeden bir edebiyat ajansıyla konuşup, kitap serimi yayıncıya sunmalarını istediği için kızacağımı düşünüyor gibiydi, ama ben hiç kızmadım. Onu çok iyi tanıyordum, neden böyle yaptığını biliyordum.

Benim için. Çünkü ben kendim için bunu yapmaya tereddüt ederdim.

Çünkü o bana inanıyor, bazen benim kendime inandığımdan çok daha erken.

"Hikayelerin sadece birkaç bin kişi tarafından okunmak için çok iyi," dedi bana içtenlikle. "Sadece dağıtım ağına ihtiyacın var, hepsi bu."

Ağladım.

Ve ona daha fazla minnettar olamazdım.

Teklifin sonucu ne olursa olsun... bana olan inancı, bana verebileceği en anlamlı hediye.

Aynanın önünde durup gelinlikimle giydiğim iç çamaşırını çıkarıyorum. Şık ve zarif gelinliğin altına çok yakışmıştı.

Ama şimdi *diğer* iç çamaşırını giyme zamanı. Çünkü tabii ki iki tane olması gerekiyordu.

Dışarıda Megan.

İçeride Jessica...

İkinci iç çamaşırını askısından alıp dikkatlice giyiyorum. Pahalı ve narin. Çok dar olmasına rağmen rahat.

Jameson henüz görmemiş olmasına rağmen, ona çok para harcadı.

Erkeğim beni şımartmayı seviyor. Fazla bir şey istemediğim gerçeğinin onu tahrik ettiğini, beni şımartmak istediğini biliyorum.

Her açıdan cömert biridir.

Bir an öncesine kadar benim mutluluğumu bu kadar önemseyen başka birini tanımadım. Seks, lüks, dokunuşları, zamanı, yüzüme bir gülümseme kondurmak, beni zevkle şımartmak, sevildiğimi, güvende olduğumu ve hayranlık duyulduğumu hissettirmek için verebileceği her şeyi verir.

Jameson Vance, romantik bir kalbi olan erkeksi bir alfa. O kalbin sahibi olan kadın olduğum için kendimi inanılmaz şanslı sayıyorum.

Bu benim hafife aldığım bir durum değil.

Onun benim için yaptıklarını ben de onun için yapmak istiyorum. Her zaman.

Giyinme odasından çıktığımda, damat kıyafetiyle yatağın kenarında oturuyor, kravatı gevşetmiş ve sadece ceketini çıkarmış. Beni takım elbise giydiğinde ne kadar sevdiğimi biliyor.

Muhtemelen henüz çıplak olmamış olmasının tek nedeni budur.

Gözlerimiz buluşuyor ve bir şok dalgası omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Benim bakışım öyle diyor gibi.

Tanrım, onu çok seviyorum.

Ben de onu özlüyorum ve onun da beni özlediğini biliyorum. Son zamanlarda çok meşguldüm. Sadece düşün hazırlıklarıyla değil, kendimi çok ilham dolu hissediyorum ve sonunda Wolf ve Rowan kitabımın sonunu yazıyorum.

Mutlu sonla.

Jameson'ın ifadesi sadece beni ne kadar özlediğini değil, aynı zamanda bana ne kadar aç olduğunu da yansıtıyor.

Eminim benimki de onun için giydiğim kıyafetle ne kadar seksi hissettiğimi yansıtıyordu.

Gözleri vücudumu tararken onun da aynı fikirde olduğunu anlıyorum.

İç çamaşırı beyaz ve çok az. Şeffaf sütyenin meme uçlarımın üzerinde küçük fiyonklar var. Eşleşen külotun klitorisimin üzerinde küçük bir fiyonk var.

Kocam bacaklarını açar ve beni içine alırken kalçalarını ayarlar.

Penisi sertleşir, pantolonunun içinde gerilir.

Beni kendi elleriyle soyduğunda ya da soyunmamı izlediğinde ne kadar hoşlandığını biliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun." Sesi özlemle boğuklaşır ve içimi heyecanla doldurur. "Buraya gel bebeğim. Karımı istiyorum."

Ama ona gitmiyorum.

O beni içini içini içerken, parmağımı sağ sütyen kupasının ortasındaki dikişin üzerine kaydırıyorum. Küçük fiyonktan aşağıya, meme ucumun üzerine doğru uzanıyor ve ona dokunduğumda dikiş açılıyor ve meme ucumu ortaya çıkarıyor.

Jameson'ın gözleri şehvetle kararır.

Aynı şeyi külotu da yapıyorum, parmağımı küçük fiyonktan orta dikişe doğru biraz kaydırıyorum, onu ayırarak ona pembe tenimi göstermeye çalışıyorum.

Onun penisi açgözlülükle kasılır ve dikkatimi çeker.

Ellerim düşüyor ve ona doğru yürürken küçük peep show sona eriyor.

Bu mesafeden bile, sanki ona bir hediye sunuyormuşum ve o da bunu tadını çıkarıyormuş gibi vücudumu taparcasına seyrediyor. Her adımda göğüslerim sallanıyor, şeffaf sütyen neredeyse hiçbir şeyi gizlemiyor ve çok az destek sağlıyor. Külotum ise neredeyse bir parça iplikten ibaret.

Ve o kolay erişilebilir yarıkların orada olduğunu bilmek, kapanmış olsalar bile... Benim bir baş belası olduğumu biliyorum.

Jameson'ın bana karşı açgözlü olana kadar arzularını

körüklemeyi seviyorum. O da bana birazcık izin veriyor.

Ben yaklaşınca bana uzanıyor, ama ben ulaşamayacağı bir mesafede duruyorum. "Resmi balayına kadar geline dokunmak yok," diye alay ediyorum.

"Umarım dalga geçiyorsundur."

Gülüyorum. Yaklaştığında, beni belimden ve kalçamdan tutup bacaklarının arasına çekiyor.

"Bütün gün elbisenin altında bunu giymediğimi bilmeni isterim," diyorum tatlı bir sesle, parmak uçlarımla kravatını yukarı doğru okşayarak. "Düğün gecemizde damadımın sadece ona özel bir şey alması gerektiğini düşünüyorum."

Kravatını elimle sarar, ona doğru eğilirken onu kendime doğru çekerim ve dizimi yanındaki yatağa kaydırırım.

"Umarım peekaboo havasını seversin..." Onu hafifçe öpüyorum. Yumuşak, uyarıcı bir şekilde homurdanıyor ve dudaklarım onun dudaklarını okşuyor. "Elbisem çok klasik ve zarıftı. Kraliçene yakışırđı. Bana iyi kızım dediğinde çok hoşuma gidiyor. Ve düğün günümüzde kraliçen olmak istedim."

"Sen benim kraliçemsin."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derin, dilim onun diline şehvetle dokunuyor, içimde sıcak ve sarhoş edici bir arzu yükseliyor. Tadı. Erkeksi kokusu...

"Ama tüm bunların altında, düğün gecemizde," diye fısıldıyorum ağzına, "senin fahişen olmak istiyorum, Jameson."

Yutkunur. "Oh, *lanet olsun*."

Onu öpüyorum, ona yaslanıyorum. Parmakları kıcıma giriyor, beni kendine çekiyor. Ve ağırlığının dengesi ona doğru kayar kaymaz, beni ayaklarımdan kaldırıyor, bizi ters çeviriyor ve beni yatağın üzerinde altına sıkıştırıyor.

Bu hareket kalbimin derinliklerine bir sıcaklık dalgası gönderdiğinden, şimdiden nefesim kesildi. "Bu kelimenin karıma söylenmesinden hoşlanmadım." Sesi, bana duyduğu arzuyla ve bana duyduğu arzuyla dolup taşıyor. Sertleşmiş penisini yumuşak vajinama sertçe sokuyor ve beni inlemeye zorluyor. "Ama az önce söylediğinde... beni çok tahrir etti."

Boğazımı emiyor, sonra göğsümü öperek aşağıya doğru iniyor.

"Güzel," diye fısıldıyorum. "Beni senin fahişen yap."

İnliyor. "Megan... Jessica... Sanki birinde iki kadın varmış gibi hissediyorum." Kaşlarını kaldırıyorum. "Ve iki kadın her zaman birinden daha mı iyidir?" "Sadece ikisi de sen ise."

Ne güzel bir cevap.

"Takım elbisenle beni siktiğinde çok hoşuma gidiyor. Kendimi senin kötü kızın gibi hissediyorum."

Cildimi yalarken tekrar inliyor. "Sert sözler söylediğinde beni çıldırtıyorsun."

"Mmm. Deliklerini kullan Jameson. Onlar bunun için var. Göğüslerimi em ve beni sik."

Gözleri benimkileri yakalarken parıldadı.

Kemerini açar ve fermuarını öyle bir güçle indirir ki yatak sallanır. İç çamaşırını yırtarak çıkarır ve sert ve ağır sikini dışarı çıkarır. Sabırsızca sikini kavrar, bacaklarımın arasına girer, sikinin ucunu külotumun yarığına sokar... sonra da benim yarığıma.

Ben nefesimi keserim ve o, sikinin başını içime sokarken rahatlamış bir şekilde inler. Sadece birkaç santim.

Islanmıştım, ince tangam onun için duyduğum arzuyla sıılsıklam olmuştu.

Ama ben onun altında kıvranarak onu daha derine almaya çalışırken o durur. Bana karşı bastırılmış bir ihtiyaçla ve o kadar sahiplenici bir bakışla nefes nefese kalır ki, nefesim kesilir.

Dudakları benim öpücüklerimden dolayı çoktan şişmiş durumda ve ben içimi kaplayan duyguların karmaşasında kendimi kaybediyorum. Açlık ve hayranlık. Hayatımda hiç hissetmediğim bir tatmin ve özlem.

Jameson eliyle çenemi kavrar. "Titriyorsun," diye fısıldar. Ben de "Seni seviyorum" diye fısıldarım.

"Ben de seni seviyorum," diyor sertçe.

"Sen benim kahramanımsın."

"Kes şunu. Beni çok çabuk boşaltacaksın."

Nefes nefese gülüyorum. "Wolf'u da sevdiğini söyle. Sevdiğini biliyorum. O seni kendine hayran bıraktı."

"Beni zorlama. Sonunu okuyana kadar dayanacağım."

Gülümsüyorum.

"Aslında, yazarı yayınlamadan önce okumama izin vermesi için ikna etmeye çalışıyorum. Mutlu sonları severim." Dudaklarını benim dudaklarımın üzerine kaydırıyor. "Hayır. Onları seviyorum."

Sonra içime girer ve konuşmayı keseriz. Söylenecek başka bir şey kalmaz.

Çünkü biz zaten mutlu sonumuzu yaşadık.

SON

Okuduğunuz için teŖekkürler!

Harlan'ın Bayshore Billionaires serisinin bir sonraki kitabı *Darling Obsession*'ı kaçırmayın!

Jameson ve Megan'ın sonsuza dek mutlu yaşamlarını daha fazla okumak ister misiniz? Ücretsiz *Büyüleyici Aldatma bonus epilog.*

Jaine Diamond'ın kitapları

Jaine Diamond'ın yayınlanmış kitaplarının en güncel listesi ve okuma sırası için lütfen <https://jainediamond.com/books/> adresini ziyaret edin.

THE DIRTYVERSE

(Çağdaş Romantik)

Dirty Serisi

Dirty Like Me

Dirty Like Us

Brody Gibi Kirli

Kirli Bir Düğün Gecesi Seth

Gibi Kirli

Dylan Gibi Kirli

Jude Gibi Kirli

Zane Gibi Kirli

Oyuncular Serisi

Sıcak Karışıklık

Pis Güzel Tatlı

Cazibe Sevimli

Delilik

Alevler ve Çiçekler

Vancity Kötü Adamlar Serisi

Yakışıklı Şeytan

Asi Mirasçı Kötü

Melek

Karşı konulmaz haydut

Bayshore Milyarderler Serisi

Büyüleyici Aldatma [Sevgili](#)

Takıntısı _____

DERİN Düet

(Erotik Romantizm)

DEEP (DEEP #1) .

DEEPER (DEEP #2) .

Hiçbir kitabı kaçırmayın — Jaine'in [Diamond Club Haber Bültenine](#) üye olun ve yeni çıkan kitaplar, içeriden bilgiler, hediyeler ve ücretsiz bonus içerikler hakkında bilgi alın.

Okuyuculara Not ve Teşekkürler

VAY CANINA. Yazma ve yayıncılık yolculuğuma başladığım yeri geriye dönüp baktığımda, bu satırları yazmak inanılmaz bir duygu: Bu, yayınlanan yirminci kitabım. Bu, rock yıldızı Jesse Mayes ve tatlı Katie Bloom ile başlayan "Dirtyverse" kitap dünyasının on sekizinci kitabı; eğer onların kitabını henüz okumadıysanız, *Dirty Like Me*'yi alıp Dirtyverse tavşan deliğine girebilirsiniz. Burada eğlence, duygu ve heyecan dolu!

Dirtyverse'de bu yeni dala yönelmek ve yepyeni bir aileyi tanıtmak hem heyecan verici hem de biraz sinir bozucuydu. On sekiz kitap öncesinden beri kitaplarımda yepyeni bir kahraman ve kahraman tanıtmamıştım! Umarım Jameson'ın kardeşleri sizi de benim kadar meraklandırmıştır ve onların hikayelerini sabırsızlıkla bekliyorsunuzdur, çünkü yakında geliyorlar! Ve tabii ki Megan'ın kardeşi de var; şimdiye kadar seksi hokey oyuncuları, motosikletçiler, korumalar ve diğerlerini tanıttığımı fark etmişsinizdir. Sonunda, Dirtyverse'deki tüm hikayeler birbirine bağlanacak.

Çalışmalarımı destekleyen ve yazar olarak büyümeye devam etmeme yardımcı olan herkese... Valentine ve Valentine PR'daki inanılmaz ekibe çok teşekkür ederim; tüm yardımlarınızla sırtımda kitap seven bir ordu varmış gibi hissediyorum. Asistanım ve hayran kulübünün kraliçesi Alyssa Giselsbach'a, Jaine Diamond'ın VIP'leri ve Jaine Diamond'ın Spoiler Odası adlı okuyucu gruplarını bu kadar eğlenceli yerler haline getirdiği ve bana Jameson'ı anımsatan Christian Hogue'un tüm fotoğrafları için teşekkür ederim. Sıkı teslim tarihlerimi panik yapmadan karşılayan editör Linda Ingmanson'a teşekkür ederim. Jameson ve Megan'ı hayata geçiren seslendirme sanatçıları Lee Samuels ve Victoria Connolly'ye, Samara'ya ve Brick Shop Audio ekibine teşekkür ederim!

Her zamanki gibi, en büyük ve en içten teşekkürlerim, aşk ve yayıncılıkta ortağım olan Bay Diamond'a gidiyor. Yazar mağarasının dışında her şeyi unutturken beni beslediğin, tüm çılgınlıklarımı anladığın ve bunun için beni sevdiğin için teşekkür ederim.

Ve bu kitabı okuduğunuz için size de içtenlikle çok teşekkür ederim!

Jameson ve Megan'ın hikayesini beğendiyseniz, lütfen [bir yorum yazmayı](#) ve arkadaşlarınıza bu kitabı anlatmayı düşünün; sürekli desteğiniz benim için çok değerli.

Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla, Jaine

Çalma listesi

Spotify ve Apple Music'teki tam çalma listesinin bağlantılarını [burada](#) bulabilirsiniz.

Too Sweet — Hozier
Thunderclouds (feat. Sia, Diplo & Labrinth) — LSD
I Said Hi — Amy Shark
Plans — Birds of Tokyo
Only Love Matters — The Black Keys
Stir Fry — Migos
Adore You — Harry Styles
Oyun — Doja Cat
Overdrive — Post Malone
Chills — june
Lost — Maroon 5
Uh Huh — Julia Michaels
Watermelon Sugar — Harry Styles
Forever (feat. Post Malone & Clever) — Justin Bieber
Dreams (Piyano Versiyonu) — Lissie
You're the Best Thing About Me (Akustik Versiyon) — U2
DELIRIUM — Elley Duhé
Need You Tonight — INXS
Adore — Amy Shark *TALK!*
— Elley Duhé
So Am I (feat. Damian Marley & Skrillex) — Ty Dolla \$ign
It's All So Incredibly Loud — Glass Animals
Ödeyeceksin — The Black Keys
Boots Or Hearts — The Tragically Hip
Seni İstiyorum — Kings of Leon
Işıklar Yansın — Harry Styles
How Deep Is Your Love — Calvin Harris, Disciples
Kimsenin Sevgisi Yok — Maroon 5
Espresso — Sabrina Carpenter (BONUS EPILOGUE SONG)

Yazar Hakkında

Jaine Diamond, Amazon'un en çok satan 50 yazarı arasında yer almaktadır. O, büyük kalpli, hayranlık uyandıran kahramanlar, tatlılık ve cesaretle donanmış güçlü kahramanlar ve patlayıcı, sayfalarını çevirirken heyecan veren kimyalar içeren çağdaş aşk romanları yazmaktadır.

Gerçek hayattaki romantik kahramanı ve kızıyla birlikte Kanada'nın güzel batı kıyısında yaşıyor. Burada kitaplarını okur, yazar ve çay içerek kitapları için kapsamlı çalma listeleri hazırlar.

Jaine ve diğer okuyucularla bağlantı kurmak için özel okuyucu grubuna katılın:

facebook.com/groups/jainediamondsVIPs

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Diamond Club	
Büyüleyici Aldatma	
İçindekiler	
Adanma Önsöz	
Adanma Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45 Epilog](#)

[Jaine Diamond'ın Eserleri](#)

[Okuyuculara Not ve Teşekkürler Çalma](#)

[Listesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

